

POLİTİK BİLİMKURGU ROMAN

Gelecekte Bir Gün TÜRKİYE

Mümtaz Gökçebağ

Geleceği kurgulamak geçmişin işidir. Geçmişte yaptıklarımız bu günü, bu gün yaptıklarımız ise geleceği belirler. Böylece geleceğin sanıldığı kadar belirsiz olmadığı görülebilir. Günümüzü iyi yorumlayabilerseniz, geleceğin nasıl Őekilleneceđi konusunda fikir sahibi olursunuz. Elinizde tuttuğunuz kitap, günümüzde olanların devamı halinde gelecekte ülkemizin nasıl Őekilleneceđi konusunda okuyucuya fikir verebilmek için yazılmıştır.

Roman kahramanı Yüzbaşı Dennis'in kişiliğinde insanlar, bizlerin neden olduğu sorunları zmeye çalışmaktadır. Terörist olarak bildiği, mücadele ettiği insanlar gerçekte hayatını bütünüyle değiştirecek sırlar saklamaktadırlar.

Bu bir naif yayındır.

978-605-89928-3-2

GELECEKTE BİR GÜN TÜRKİYE (BAŞLANGIÇ)

MÜMTAZ GÖKÇEBAĞ

BİLİMKURGU

ISBN NO 978-605-89928-3-2

İZMİR 2016

Gelecekte Bir Gün Türkiye

Kapak ve düzenleme yazara aittir.

İletişim için: mgokcebag@yandex.com

Tüm hakları yazara aittir. İzni olmadan basılamaz ve yayınlanamaz.

1.Basım 2016

Başlangıç

Varalım dedik, görelim dedik,
Yapışıp sabanın sapına,
Şol kardeş toprağını,
Biz de bir yol sürelim dedik.
Düştük dağlara dağlara,
Aştık dağları dağları.

Karaburun dağının eteklerinde, beş yaşlarındaki erkek çocuğu bir yandan kendisini sürükleyen askerlere direniyor, diğer yandan başını olabildiğince çevirip arkasına bakmaya çalışıyordu. Dört askerin ortasında vakurla dimdik ayakta duran, beyazlar içindeki, açık kumral saçlı, mavi gözlü, ince bedenli kadın kendisinden giderek uzaklaşan bebeğini son kez gördüğünün farkındaydı. Ana oğul göz göze gelmeye çalışıyor ne var ki kendisini hoyratça çekiştiren güçlü kollar yüzünden o minik beden bunu başaramıyordu. Ansızın nereden aklına geldiyse direnmeyi kesti ve sakın sakın yürümeye başladı. Elbette küçük adımları büyüklerinkine uyamıyor, arada koşturması gerekiyordu. Ama şimdi gözlerini annesinin güzel yüzünden ayırmadan ilerlemeyi becerebiliyordu. Böylece on metre kadar gittiler. Az önceki gerilim kaybolmuş, yerini bir çeşit kır gezintisine bırakmıştı. Onu sıkıca tutan eller yavaşça gevşedi, askerler dikkatlerini başka yere verdiler, çocuk tam bu anı bekliyordu, kollarını hırsla çekti, kurtulur kurtulmaz da geriye doğru koşturmaya başladı.

“Anne, anne.”

Beyazlar içindeki kadın bir adım öne fırladı, yere diz çöktü ve kollarını açtı;

“Oğlum, oğlum, Deniz.”

Askerler ellerinden kaçırdıkları çocuğu tutmak için geriye döndüler, tam bu anda diğerlerine göre daha parlak giysiler içindeki birisi yavaşça arkadan dolandı, elindeki siyah bir cismi kadının kafasına dayadı ve,

“Dan!!!.”

Çıkan patlama sesiyle herkes olduğu yerde çakıldı kaldı. Gözler şaşkınlık içinde sesin geldiği yöne çevrildi. Kalbinde sevgiye hiç yer olmayan birisinin kestiği körpe fidan gibi genç beden toprağa yığılıverdi. Çocuk durdu, uğradığı şokun etkisiyle kaskatı kesildi. Toprağın üzerinde yatan annesine baktı, incecik kan selinin kafasından akıp yerde ilerleyişini izledi. Haykırmak, bağırarak, ağlamak istiyordu ama bir türlü sesini çıkaramıyordu. Tam bu anda birisi onu yakaladı, belinden tuttuğu gibi kucağına aldı ve ilerdeki arabaya doğru koşturmaya başladı. Çocuk hala sessizdi. Dili tutulmuştu sanki, içinden kopup gelen çığlığı dışarıya çıkaramıyor, askerin kucağında garip şekillerle kıvrılıp duruyordu. Onu arabanın içine attıklarında bile sesi duyulmadı ama lastik bir top gibi hızla doğrulup cama yapıştı. Ve hemen yandaki arabada duran küçük kız çocuğu ile göz göze geldi. Bu onun üç yaşındaki kardeşiydi. Korkuyla açılmış kocaman yeşil gözler ağabeyine bakıyordu. Ve onlara yardım edecek kimse yoktu. Çocuk artık duygularının serbest kaldığını hissetti, avazı çıktığı kadar bağırma-

başladı. Kardeşi de anında onu izledi.

“Anne, anne.”

Arabadan çıkmak için kapıya asıldı ama kapı kolu yerinden bile oynamıyordu. Bütün gücüyle vurmaya başladı. Vurdu, vurdu, vurdu. Sıkıntı kocaman bir düğüm olmuş boğazına takılmıştı. Nefes alamıyordu, panik içinde daha güçlü darbeler indirmeye başladı. Ağzını olabildiğince geniş açtı ama gelen hava oradan ileriye gidemiyordu. Boğulmak üzereydi. Tam o anda parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı, zil sesi kulaklarında yankılandı.

“Uyanın sahip, sizi merkezden arıyorlar.”

Parlak ışık yeniden yanıp söndü, zil yeniden çaldı. Yüzbaşı Dennis Kruger gözlerini açtı.

“Uyanın sahip, sizi merkezden arıyorlar.”

Kan ter içindeydi. Gördüğü kabus nedeniyle sıkışan kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızlı çarpıyordu. Havasız kalan ciğerleri yüzünden şiddetli bir ağrı göğsünü kaplamıştı. Elleriyle kaburgalarının iki tarafına bastırdı, derin derin nefes almaya başladı. Bu tekniği doktorlardan öğrenmişti, kabus anlarında yardımcı oluyordu. Solunumu yeterli değildi ama yine de oksijen onu biraz olsun yatıştırmıştı. Yatağın içinde doğruldu, hemen yanındaki etajerin üzerinde duran bardağı alıp bir yudum su içti,

“Işıklar” diye seslendi.

Tavanın içine gizlenmiş lambalar yandı, tam karşısındaki duvar aydınlandı. Koyu mavi zemin üzerinde beyaz bir yazı vardı.

“Sizi merkezden arıyorlar sahip.”

“Sahip” sözcüğü son yıllarda moda olmuştu. İngiliz sömürgesi sırasında Hintli uşaklar efendilerine böyle seslenirlerdi.

Yüzbaşı Dennis mahmur gözlerle ekrana baktı. Kalbi hala çarpıyordu ama şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

“Yine o kahrolası kabus” dedi kendi kendine.

En son geçen yıl aynı şekilde uyanmış ve doğruca doktora gitmişti. Üç ay süren psikolojik tedaviden sonra artık bir daha kâbus görmeyeceğini düşünüyordu. Doktorlar ona rüyasındaki küçük çocuğun kendisi olduğunu, annesinin vurulmasını ise, cinsel ilişkiyi anlattığını ve bilinçaltının buna tepki gösterdiğini söylemişlerdi. Çok büyük bir olasılıkla bebekliğinde onların sevişmelerine şahit olmuştu.

Yüzbaşı anne ile babasını hiç görmemişti ama fotoğrafları ve filmleri evinin en önemli eşyaları arasındaydı. O henüz bir bebekken trafik kazasında ölmüşlerdi. Kaza gününe ait gazete haberleri, TV’de gösterilen otuz saniyelik film olaydan kalan tek bilgi kırıntılarıydı.

Babasının resimleri çoğunlukla içki sofralarında çekilmişti. Hayattan zevk almasını seven birisi olduğu söyleniyordu. Şarap uzmanlığı onu yemekli toplantıların vazgeçilmez konuğu haline getirmişti. Annesi biraz şişman, iri yarı tam bir Hollandalıydı ve rüyasında gördüğü o narin, çok güzel kadınla hiçbir benzerlik göstermiyordu.

Dennis büyükanne ile büyükbabasının yanında büyümüşü. Yaşlı insanlarla birlikte olmak, gerçek annenin o anlatılmaz sıcaklığından uzakta kalmak demektir. Kendisine çok iyi davranıyorlardı ancak aralarında hep bir mesafe vardı. Bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. İnanılmaz okul başarıları, sınıf birincilikleri, kazanılan onca sınav, büyük babasıyla arasındaki o anlaşılmasız uçurumu kapatmaya yetmemişti.

Duvardaki ekran yeniden parladı, ince ama metalik ses yanıp sönen yazıyı okudu;

“Sizi merkezden arıyorlar sahip.”

“Tamam, bağla bakalım.”

Ekran değişti, orta yaşlı, kel bir adam görüldü. Orada uzun süre beklemiş olmalı ki bağlantı kurulduğu anda başka yere bakıyordu. Birileri onu uyarınca telaşla kameraya döndü,

“Yüzbaşım, sizi uyandırdığımız için üzgünüz ama durum çok önemli.”

Yüzbaşı Dennis merakla ona doğru baktı, adam devam etti;

“Ben emniyet müdürüyüm, Albay Elia sizin bize yardımcı olabileceğinizi söyledi. Acilen buraya gelmeniz gerekiyor, bir terörist yuvasını kuşattık ancak içeriye giremiyoruz. Gerekli bilgiler bilgisayarımıza yüklendi. Dosya numarası elli beş.”

Adamın arkasında, yüz metre kadar uzakta iki katlı bir bina görünüyordu. Eskiden kalma çoğu yapı gibi zaman içinde oldukça yıpranmıştı.

“Tamam efendim, hemen geliyorum”

diye yanıtladı yüzbaşı ve çevik bir hareketle ayağa fırladı. Doğruca banyoya gitti, hızla soyundu, duşun altına girdi. Ellerini havaya kaldırdığı anda çevresindeki duvarlardan buhar fişkırmaya başladı. Küresel ısınmayla birlikte kullanılabilir tatlı su miktarı önemli ölçüde azalmıştı. Bu nedenle artık her ev kendi atık suyunu arıtıyor, sıvılar son damlasına kadar özenle geri kazanılıyordu. Hollanda’da kişi başına verilen aylık su miktarı 2 tonu geçmiyordu. İşte bu nedenle banyolarda eski tip duşlar kullanılmayalı yıllar olmuştu. Şimdi ufacık damlalar buhar biçiminde püskürtülüyor, vücut deyim yerindeyse nemlendiriliyor sonra havada kalan nem yeniden işlenmek üzere geriye emiliyordu.

Dušta kalma süresi beş dakikadan fazla olamazdı. Banyodan çıkan yüzbaşı elbiselerinin olduğu odaya geçti ve giyinmeye başladı. Önce iç çamaşırlar, ardından üniforma, onun da üzerine kurşungeçirmez yelek, çelik başlıklı yüz koruyucusu. Beş dakika sonra tam bir savaşçı gibi görünüyordu. Özel çizmeleri ayağına geçirdi, şok tabancasını beline taktı, koşar adımlarla evin garajına indi. Uzakta duran arabasına seslendi;

“Motor.”

Araç ışıklarını yaktı, motoru çalıştırdı ve kapısını açtı. Yüzbaşı ön koltuğa oturdu;

“Elli beş” dedi.

Yön kolunun arkasındaki dikdörtgen ekran aydınlandı, Amersfoort haritası görüldü, adres bilgileri alttaki şeritteydi.

“Treekerweg” diye seslendi.

Görüntü yavaşça değişti, olay yeri kırmızı daire içine alınmıştı. Uydu görüntüsünden evin durumu çok iyi anlaşılıyordu ama neredeyse suyun ortasındaydı.

“Vay canına, teröristler mükemmel yer seçmişler. Burayı kimse tam olarak kuşatamaz”

diye düşünüp görüntüyü ezberlemeye çalıştı. Böyle durumlarda en küçük bilgi kırıntısı bile yaşamsal olabilirdi.

Yüzbaşı Dennis sokaktaki binaların tümü terk edilmiş olmasına karşın ailesinden kalma bu eski evden ayrılamamıştı. Sular neredeyse bahçesine kadar gelmişti ve daha da yükselmediği sürece hiçbir yere gitmeyecekti. Ama gecenin bu saatinde, karanlık Amersfoort sokaklarında hızla ilerlerken çevresiyle hiç ilgilenmiyordu, kafasında yalnızca birazdan yaşayacakları vardı. Aracı olay yerinin önüne kurulmuş polis barikatında durdu. Emniyet müdürü kendisini bekliyordu;

“Yüzbaşı, tekrar özür dilerim ama bizim işimiz böyle, teröristler gece çalıştığı sürece biz de onlara uyuyoruz “ dedi.

Yüzbaşı Dennis elini uzattı.

“Önemli değil müdür bey, durumumuz ne?”

“Teröristleri şu gördüğünüz evde kısırdık. Ama çok iyi silahlanmışlar. Zaten evin kendisi de cephanelikmiş. Bizden çaldıkları silahları burada toplayıp sevk ediyorlar. Dolayısıyla mühimmat olarak sıkıntıları yok. Aslında bizim ekibi gönderebilirdim elbette ama bu işi kayıpsız yapmanın mümkün olmadığını hesapladık. Ve sizin bölüme başvurduk. Komutanınız Albay Elia da burada. Şu anda karavanda sizi bekliyor, böyle buyurun.”

Önlerini hafifçe aydınlatan mavi ışıkları izleyerek yol boyunca birlikte yürüdüler, ağaçların arkasındaki boşluğa yerleştirilmiş büyük karavana doğru ilerlediler. Albay Elia kapının önündeydi, iki asker karşılıklı geçip selamlaştılar.

“Yüzbaşı, her zaman ki gibi hızlısınız, buyurun içeri geçelim” dedi.

Bu yaşlı kadın baş başa olduklarında yüzbaşıya “oğlum.” demeyi tercih ediyordu. Birbirlerini çok eskiden beri tanıyorlardı. Dennis ailesinden görmediği sıcak yakınlığı onda bulmuştu. Başarılı eğitim hayatının, üniversite günlerinin ve daha sonra askeri akademinin arkasında hep bu sevgiyle dolu kadın vardı. Avrupa’nın tek robot enstitüsüne kabul edilmesinde büyük rol almıştı. Yüzbaşı, onun koruyucu kanatları altında huzur buluyordu. Ama şimdi olduğu gibi üçüncü kişilerin yanında tipik üst sıralaması bütün gerçekliği ile ortaya konurdu. Yüzbaşı merdivenleri çıkıp içeri girdi. Genç bir kız, elindeki veri aktarma çubuğunu hızla hareket ettirerek duvardaki ekranda duran harita üzerinde çalışıyordu. Yüzbaşı Dennis’i görünce gözleri parladı, hareketleri daha kadınca işaretlere dönüştü. Kırmızı çubuğu dudaklarına götürdü, kalçasını geriye kaydırarak öne doğru eğildi. Albay araya girdi,

“Kızım sen hiç erkek görmedin mi? Konuklara oturacak bir şey ver hemen” dedi.

Kız albaya aldırmadan önündeki koltuğu çevirdi, gösterilen yere oturan yüzbaşının kulağına eğildi, fısıldayarak;

“Sana sayısal renk koleksiyonumu göstereyim mi? “ dedi.

Yüzbaşı kendisini daha fazla tutamadı, hafifçe gülümsedi. Albay bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı sonra vazgeçti ve;

“Evet beyler, konumuza girelim. Müdür bey siz gerekli açıklamayı yaptınız mı?”

O anda dalgın dalgın genç kıza bakan polis müdürü kendisini topladı, telaşla;

“Biraz açıkladım albayım ama ayrıntılara girecek zamanım olmadı.”

“Peki o zaman, şimdi lütfen buraya bakın.”

Duvardaki büyük ekranda evin planı görünüyordu.

“Teröristlerin kaldığı yer burası. İki katlı eski bir bina. Bodrumda yarım metre kadar su var. Sahipleri tarafından dört yıl önce terk edilmiş. Teröristler kuzey yönüne iskeleler kurmuşlar, kurtarma çalışması yapılan bir yer havası vermişler. Çevre neredeyse tümüyle ıssız olduğundan kimsenin dikkatini de çekmemiş. Tahminimiz, silah sevkiyatının birkaç yıldan beri buradan yapıldığı.”

Yüzbaşı merakla sordu,

“Silahları nereye gönderiyorlar efendim?”

“Asya Minör’e. Yerlilerin bir süredir savaşa hazırlandıkları söyleniyor.”

“Bizim silahımızla bizi vuracaklar yani.”

“Evet, aynen öyle yüzbaşı. Ama bu sefer işleri bekledikleri şekilde gelişmedi. Bildiğiniz gibi ürettiğimiz silahlara bir verici yerleştiriyoruz. Teröristler bunun kodunu kırmayı başarmışlardı. Ama biz bu kez farklı izleme aygıtı yerleştirdik. Onlar birincisinin kodlarını kırdılar, ikincisinden haberleri yoktu.”

Albay gülümseyerek yüzbaşıya baktı, hafifçe göz kırptı,

“Ve onları elimizle koymuş gibi bulduk.”

Polis müdürü yerinde şöyle bir gerindi;

“Çok zekiceydi albayım “ dedi.

“Teşekkür ederim müdür bey ama henüz işi tamamlamış değiliz, şimdi yapılması gereken şey içeri girip onları kısıvrak yakalamak.”

Yüzbaşı Dennis başını kaldırdı, ekrandaki plana baktı.

“Peki, sorun ne, neden polis içeri girmiyor?”

Albay elindeki çubuğu ile işaret ederek;

“Müdür bey, siz cevap verin isterseniz” dedi.

Polis müdürü istemediği bir şeyi zorla yapıyormuşçasına yüzünü buruşturdu.

“Şey, sorun şu. İçerideki adamlar ölümü göze almış teröristler. Sanırım özel hazırlanmış giysileri var. Çünkü kızıl ötesi tarayıcılarımız evi boş gösteriyor. Yani kaç kişi olduklarını bilmiyoruz. Basitçe içeride teslim olmayı bekleyen tek bir terörist de olabilir, yirmi silahlı adamla da karşılaşabiliriz. Gerçi binayı tümüyle havaya uçurup onlardan kurtulabiliriz ama çaldıkları silahların arasında radyoaktif madde içerenler var. Dolayısıyla tek seçenek eve girip her birini ayrı ayrı avlamak. Yaptığımız hesaplara göre içerisi yeterince kalabalıksa bu işi kayıpsız gerçekleştirmek imkansız. Üstelik teröristlerin bazılarını sağ ele geçirirsek çok sevineceğiz. Eğer sizin robotlarınızı kullanırsak, polisten kimsenin burnunun bile kanamayacağını düşündük.”

Yüzbaşı Dennis söylenenlerden hiç etkilenmemişti. Aslında böyle bir şeyi bekliyordu. Evden çıktığından beri bu işe robotlarının karıştırılacağını anlamıştı. Albay Elia’ya baktı;

“Komutanım, ben üzerinde çalıştığımız projenin çok gizli olduğunu sanıyordum. Robotları burada kullanırsak yarın bütün Avrupa duyar.”

“Biliyorum yüzbaşı, biliyorum ama biz bu makineleri teröristlerle mücadele için geliştirmedik mi? İşte, al sana terörist. Bir yerden başlamamız gerekmiyor mu?”

Yüzbaşı başını salladı;

“Efendim, sorun o değil, ben robotlarıma güveniyorum. Ama bunlar savaş robotu, karşısındakini yok etmeye programlanmış, elimde bu işe uygun yalnızca C-12 var ancak onu da sahada hiç denemedik.”

Polis müdürü merakla sordu?

“Nedir bu C-12?”

Albay önündeki düğmeye bastı, ekrana güvenlikçi giysileri içinde bir robot görüntüsü çıktı.

“İşte, C-12 bu müdür bey. Enstitümüz polis robotu yaratmak için işe başlamıştı. Ama küçük Asya’da olaylar yükselince savaş aracı fikri ağır bastı ve proje yön değiştirdi. C-12 aslında bu işin ilk basamağını oluşturuyordu. Gerçi robotlarımız her yönden hazırlar ama daha önce hiç denenmediler. Yalnızca dört tane üretilmişti. Yüzbaşı bundan çekiniyor olabilir, yani sayıca yetersiz kalabilirler değil mi?”

Yüzbaşı başını salladı;

“Kesinlikle evet efendim. Eğer içeride yirmi kişi varsa, robotların oradan sağlam çıkma olasılıkları sıfır demektir. Çünkü tetiğe basmadan her seferinde teslim ol diye bağıracaklar. Bu ise karşı taraf için ateş etme fırsatıdır. Sonra...”

Albay yüzbaşının sözünü kesti, ekrana yeniden evin planını yerleştirdi.

“Şu şekilde yapacağız, siz ve dört robotunuz binanın bodrum katından içeriye gireceksiniz. Sonra her katı ayrı ayrı temizlemeye başlayacaksınız. Biz keskin nişancılarla dışarıdan sizi destekleyeceğiz ama savaş robotlarından on tanesi de polislerle birlikte hemen arkanızda yer alacak. Eğer C12’ler başarılı olurlarsa, en azından birkaç teröristi canlı ele geçirebiliriz. Aksi durumda A sınıfı işe başlayacak.”

Polis Müdürü;

“ Ve kimse canlı kalmayacak.”

Albay;

“Aynen öyle müdür bey.”

Robotların ilk görevi

Dört robot binanın biraz ilerisindeki bahçe duvarının yanında duruyordu. Yüzbaşı dudağının hemen üstündeki ses alıcısını yokladı, koluna bağlı kontrol ünitesinin köşesindeki kırmızı düğmeye bastı, robotların sol göğsü üzerinde minik bir ışık belirdi.

“Robotlar beni izleyin” dedi.

Hiç kıpırdamadan öylece yerinde duran dört robot ansızın canlandı, arka arkaya sıraya girerek yüzbaşının peşinden yürümeye başladılar. O hızlandıkça hızlanıyor, durunca duruyor, yavaşlayınca yavaşlıyorlardı. Yüzbaşı uygun bir noktadan hedefini dikkatle incelemeye başladı. L şeklindeki binanın ön tarafındaki pencerelerin tümü giriş kapısına bakıyordu ve her yer gündüz gibi aydınlatılmıştı. Oradan kimseye görünmeden içeri girme şansı hiç yoktu. Ağaçların gölgelerine saklanarak binanın sokağa bakan duvarına kadar ilerledi. Eğilerek pencerelerin altından geçti, arka bahçeye ulaştı. Elindeki çubuğu köşeye uzattı, aynı anda başlığındaki koruyucu camın üzerinde diğer tarafın görüntüsü belirdi.

Bahçe iki bölümden oluşuyordu. Kocaman meşe ağacının bulunduğu ön kısım parkları andıran biçimde düzenlenmiş, alçak oturma yerleri ve masalar yerleştirilmişti. Onun hemen arkasında çukurda kalan ikinci bir alan geliyor, buradan da evin bodrum katına giriliyordu. Zeminden parlayan ışıklar bu bölümün yarım metre kadar suyun içinde olduğunu gösteriyordu. Kapının tam karşısına büyük çelik bidonlar yerleştirilmişti.

Yüzbaşı kontrol çubuğunun üzerindeki bir düğmeye bastı. Şimdi bahçenin kıvılcık ötesi görüntüsü başlığına yansıyor. Bidonların olduğu yerde kırmızılıklar belirdi. Birileri saklanmış onları bekliyordu. Kalın saçtan yapılmış bu korunaklı siper başına iş açabilirdi. Elindeki silahların hiç birisi zırhı delme özelliğine sahip değildi.

Hedef öylesine yakındı ki, aniden çıkacak her hangi bir çatışma kolayca kendisini de içine alabilirdi. Kararsızlık içinde gözlerini kapattı. Tam telsizi kullanmaya hazırlanıyordu ki bidonların arkasındaki kapaklar açıldı, iki terörist gerinerek dışarı çıktılar ve merdivenleri geçerek ön bölüme geldiler.

İnanılmaz bir şeydi, demek ki bunca olaya rağmen teröristler polislerin dışarıda olduğunu henüz anlamamışlardı. Bu fırsatı kaçıramazdı, hemen emir verdi.

“Robotlar hedef saat on yönünde, iki kişi, yakalayın.”

Dört robot o hantal görüntülerinden hiç beklenmeyen çeviklikle bahçeye daldılar, bir numara metalik sesiyle bağırdı,

“Siz ikiniz, hemen ellerinizi havaya kaldırın, teslim olun.”

Terörist saniyenin sekizde birinde kendisine seslenildiğini kavradı. Oysa robot yüz mikro saniye önce teröristi baştan ayağa taramaya başlamış, yetmiş mikro saniyede ise elindeki silaha odaklanmıştı. Terörist ikinci sıfır sekiz saniyede silahını robota çevirdi. Robot tüm dikkatini silahın ucuna vermişti. Tarayıcıdan gelen bilgiler, pozitronik beyninde ölçülere dönüşüyor, namlunun hedef açısı hesaplanıyordu. Bu açı kendisiyle sıfır olunca robot tetiğe bastı. Üç kurşun arka arkaya teröriste saplandı, adam yerinden fırlayıp sırt üstü duvara çarptı ve oraya yığıldı. Oysa onun hemen yanındaki ikinci terörist hareket etmemişti, robotlar onu izlemekle yetindiler. Adam ansızın çevik bir hareketle çukura atladı, çöp bidonunun arkasına dolanırken silahını robota çevirdi. Ama bu büyük hataydı. Robot isabetli atışlarla onu önce kolundan vurdu arkasından tümüyle açığa çıkan vücuduna kurşunlar saplandı, cansız yere düştü. Otuz saniye kadar devam eden gürültü tıpkı başladığı gibi ansızın kesiliverdi. Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı.

Yüzbaşı elindeki tarayıcılarla çevreyi en ince ayrıntısına kadar yeniden inceledi daha sonra lazer ışığını bodrum kapısına yöneltti.

“İleri marş “ dedi.

Mekanik sesler içinde dört robot yavaşça merdivenleri indi, yüzbaşı peşlerindeydi. Bodrum katının kapısına geldiklerinde, az ötede yatan diğer teröristin cesedini gördü. Şu ana kadar her şey programa uygun gelişmişti. Telsizi açtı;

“Merkez, iki terörist etkisiz hale getirildi “ dedi.

Polis müdürü yanıtladı;

“Anlaşıldı yüzbaşı, devam edin lütfen.”

Üç basamak aşağıya indi, bodrum kapısına geldi, su dizlerine kadar yükselmişti. Aşağısı daha da derin olabilirdi. Tümüyle yalıtılmış giysilerine karşın ayaklarının ıslandığını hissetti. İki adım geri çekildi, hafif bir sesle

“Kapı – gaz - tutukla” dedi.

Bunun anlamı robotların kapıyı açtıktan sonra gaz bombalarıyla içeriye girmeleri ve oradakileri teslim almalarıydı. En öndeki robot kapıya yaklaştı, diğerleri iki adım gerisinde duruyorlardı. Onların arkasında da yüzbaşı vardı. Silahını göz hizasına kaldırmıştı. Kapı açılır açılmaz, diğeri elindeki bombayı içeriye attı. Küçük bir patlama ile oda anında bembeyaz bulutla kaplanıverdi. Robotlar sırayla kapıdan geçip içeri girdiler, en öndeki sürekli olarak

“Polis, ellerinizi kaldırın, teslim olun”

diye bağıırıyordu. Yüzbaşı insanların boğulurcasına öksürdüğünü duydu. Başlığındaki kızıl ötesi tarayıcıyı çalıştırdı, açık kapıdan içeri girdi. Ekranda bodrum katının tam köşesinde iki kırmızı leke görülüyordu. Robotların üst üste teslim ol çağrılarına karşın, astım nöbetine girmişçesine sarsılarak öksürüyorlardı ama ellerindeki silahları bırakmamışlardı. Köşedeki terörist sanki kusacakmış gibi yere çöktü, iki eliyle silahını iyice kavradı, aniden döndü ama yüzbaşı niyetlerini anlamış, onu

izliyordu ve çoktan hedefine yerleştirmişti. Tetiğe bastı, terörist olduğu yerden fırlayıp duvara çarptı, oradan da yere düştü, hareketsiz kaldı. Bunu gören diğeri silahını attı, diz çöküp ellerini havaya kaldırdı. Yüzbaşı

“Artçılara verin onu” diye bağırdı.

Üç numaralı robot adama yaklaştı, kolundan tutarak kapının önüne gelen polislere teslim etti. Yüzbaşı;

“Merkez, bodrum katına girdik, teröristlerden birini ölü diğeri canlı ele geçirdik.”

Polis müdürü;

“Mükemmel yüzbaşım, devam edin lütfen.”

Bodrum katındaki su seviyesi dizini aşmıştı. Yüzbaşı yanındaki metal tankın duvarına yaslandı, dikkatle merdivenlere açılan kapıya baktı. Hemen arkasında teröristler olabilirdi ve oraya dokunmak bile felaketle sonuçlanabilirdi. Silahıyla nişan aldı, öylece kalarak robotlara seslendi.

“Bir numara, kapı – gaz – kontrol, iki, üç, dört, saldırı pozisyonu.”

Robot suları yara yara kapıya gidip ardına kadar açtı. Yüzbaşı her hareketi izliyordu, kapının arkasındaki boşluğa bir gaz bombası uçtu, ortalığı ikinci kez beyaz dumanlar kapladı, yüzbaşı kızıl ötesi tarayıcısını açtı. Ve o anda merdivenlerin üstünde yere uzanmış nişan alan teröristin kırmızı silüetini gördü. Gazdan etkilenmemişti. Büyük bir olasılıkla koruyucu maskesi vardı. Duman dağılınca ateş edecekti. Yüzbaşı heyecanla bağırdı;

“Teslim ol, yoksa vururum.”

Ama teröristin kırmızı silüeti yerinden bile oynamadı. Yalnızca önünde büyük bir ışık parladı, iki numaralı robot külçe gibi olduğu yere devriliyordu. Diğer robotlar anında karşılık verdiler. En az on isabet alan terörist merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Yüzbaşı küfrederek vurulan robotun yanına geldi. Kurşun çelik miğferi delip geçmiş, kafa devrelerini dağıtmıştı.

“Albayım, iki numarayı kaybettik, teröristlerde zırh delici mermi var”

diye bağırdı. Albay sakindi,

“Göreve devam edin lütfen, şu ana kadar bir kişiyi sağ teslim aldık. Başkaları da olabilir.”

Yüzbaşı merdivenlerin önünde durdu. Basamaklar üst kata çıkıyordu ama diğer tarafı görmesi mümkün değildi. Ve orada başka bir teröristin kendilerini beklediğinden emindi. Kolundaki kızılötesi tarayıcıyı açtı, gücünü sonuna kadar artırdı. Böylece yukarıda gizlenmiş birileri varsa en azından ısıll görüntülerine ulaşabilmeyi umut ediyordu. Ve ekranın her yönde mavi kalmasıyla rahatladı. Yolu açıktı, yine de eli tetikte robotlarla birlikte bir üst kata çıktı. Aynı anda on kadar polis bodrum katına girdi.

Merdivenler doğrudan birinci katın koridoruna açılıyordu. Her iki yanda da ikişer oda vardı ve diğer uçtan ikinci kata çıkılıyordu. Yüzbaşı solundaki ilk odaya yöneldi. Robotları yanına çağırdı;

“Bir numara – kapı – gaz – temizlik” dedi.

Robot ileri çıktı, kapıyı aralayıp oradan bombayı attı. Beyaz dumanlar her yeri kaplayınca içeri girdi. Ancak oda boştu. Yüzbaşı ortalığa şöyle bir göz attıktan sonra tam karşıdaki diğer odaya yöneldi. Kapının önünde yere eğildi, kolundaki kızıl ötesi tarayıcıyı sonuna kadar güç vererek çalıştırdı. Binada tarayıcıları engellemek için önlemler alınmış olabilirdi ama yine de denemekte yarar vardı. Ve bingo. Mavi zemin üzerinde beliren üç kırmızı nokta bu odadaki insanların onları beklediğini gösteriyordu. Tam karşıdaki boş odanın kapısına bir metre kadar uzaklıkta yere uzandı, silahıyla

nişan aldı. Robotlar kapıyı açtıklarında en azından teröristlerden birisini etkisiz hale getirebileceğini düşünüyordu. Uzandığı yerden komutları verdi.

“Bir numara – kapı – bomba – gaz – temizlik, üç numara temizlik, dört numara temizlik.”

Robot kapının önünde diz çöktü ve elindeki patlayıcıyı dikkatle tam anahtarın altına yerleştiriyordu ki ansızın kapı açılıverdi. Yüzbaşı robotların ayaklarının arasından tıpkı kendisi gibi yere yatmış teröristi gördü. Eli tetiğe giderken nişan almaya çalışıyordu ama artık çok geçti. Teröristler yakın mesafeden ateş açtı. Bir numara üst üste isabetlerle sarsılırken diğer ikisi saniyenin onda birinde karşılık verdiler. İsalet alan robot yere düşerken yüzbaşı da ateş etmeye başladı. Çatışma yirmi saniye kadar sürmüş, üç terörist öldürülmüştü. Bir numaralı robot ise kapının önüne yığılıp kalmıştı. Yüzbaşı ayağa kalktı, Kızılötesi tarayıcının neden çalıştığını anlamıştı. Teröristler olayın böyle olacağını düşünmüşler, ona tuzak kurmuşlardı. Üstelik başarılı olmuştu. Hırsla yumruğunu duvara vurdu, telsizden durumu bildirdi.

“Albayım, bir numarayı da kaybettik, üç terörist etkisiz.”

“Göreve devam yüzbaşı, hemen arkanızda sizi izliyoruz. Şu ana kadar tek bir polisin bile burnu kanamadı. Biz projeyi başarılı sayıyoruz. Lütfen devam edin.”

“Emredersiniz efendim.”

Yüzbaşı ancak bu konuşmadan sonra odaya göz atmayı akıl etti. Üç robota karşı üç insan savaşmış, sonuçta robotlar kazanmıştı. Üstelik kurdukları tuzağa karşın teröristler başarılı olamamışlardı. Yani albay haklıydı. Makineler gerçekten işe yarıyordu. Peki, ya tuzak? Kapı nasıl olmuştu da tam zamanında, yani robot patlayıcıyı yerleştirmek amacıyla eğildiği anda sonuna kadar açılıvermişti?

Her çeşit silah sağa sola yayılmıştı. Burası oturma odası gibi düzenlenmişti, ama koltuklar kenara çekilmiş, ortada geniş bir alan bırakılmıştı. Yerde cansız yatan teröristlerin üzerinde koruyucu malzeme görülmüyordu. Yüzbaşı, onların robotlar hakkında fazla bilgileri olmadığını fark etti. Eğer ben olsaydım, çelik korunaklar yapar oradan ateş ederdim diye düşündü. Böylece robotları çok dar bir alana hedef almak zorunda bırakarak onları yok edebilirlerdi. Yüzbaşı kendi kendine, “iyi ki sistemi tanımıyorlar.” diyerek koridorun diğer tarafındaki odaya yöneldi. Bu kez tuzaklara karşı hazırlıklıydı.

Önünde durduğu kapının ikinci kat merdivenine olan uzaklığı dikkate alındığında odanın geniş olduğu ortaya çıkıyordu. İçeride daha fazla sayıda silahlı insan saklanabilirdi. Kendisini adeta duvara yapıştırarak kızıl ötesi tarayıcıyı kapının üzerine tuttu. Odada iki kişi vardı. Hızlı hareketlerle belinden çıkardığı patlayıcı paketini kapıya yerleştirdi. Sonra tam karşıya geçip yere yattı, silahını doğrulttu. Elindeki ateşleyicinin düğmesine bastı. Küçük bir patlama sesiyle kapı, menteşelerinden çıkıp gürültüyle yana düştü. Yüzbaşı;

“Üç numara gaz-temizlik, dört numara temizlik” dedi

Üç numaralı robot içeriye gaz bombası attıktan sonra,

“Teslim olun, yoksa ateş ederiz” diye bağırdı.

Ardından hızla içeri girdi, yerde yatan teröristlere silahını doğrulttu. Teröristler yattıkları yerden ellerini havaya kaldırdı. Yüzbaşı şaşırılmıştı, kendi kendine,

“Bu kadar basit olamaz, bunda bir iş var”

diye söyleniyordu ki, ansızın odada pek çok sandık bulunduğunu fark etti. Yerde sürünerek kapının önüne geldi, işte tam o anda sandıkların arkasından robotlara nişan alan teröristi gördü. Sandıklar kızılötesi tarayıcının ışınlarını engellemiş, onu görememişti, kurallara göre teslim olmasını söylemesi

gerekiyordu ama şimdi kuralları uygulamanın zamanı değildi, hemen tetiğe bastı. Vurulan terörist cansız yere serilirken, diğerleri son bir gayretle robotları elleriyle devirmeye çalıştılar. Oysa her biri iki yüz kilo gelen bu çelik adamlara karşı hiç şansları yoktu. Robotlar fazla uğraşmadan onları kelepçelediler. Üstelik bunu tam da programlandıkları biçimde yaptılar.

Koridora çıktı merdivene baktı. Tahta basamaklar ortadan yukarıya yükseliyor, sonra geriye dönerken ikiye ayrılarak üst kata ulaşıyordu. Tuzak kurmak için son derece ideal görünüyordu ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Elindeki lazerli işaretleyiciyle robotları merdivenin başına gönderdi, kendisi de hemen arkalarından geliyordu. Maskesini taktı ve üst taraftaki sahanlığa iki gaz, bir ışık bombası atarak merdivenleri çıkmaya başladı. Robotlar önündeydi, kızıl ötesi tarayıcı ile bu sis perdesinin arkasını görmeye çalışıyordu. Sahanlığı döndü, üst katın önündeki boşluğa ulaştı. Derin bir nefes aldı. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Hemen yanındaki büyük kapı ardına kadar açıktı.

Yüzbaşı kapının yanında durdu, elindeki tarayıcı çubuğu içeriye uzattı. Koridor boştu. Bu sırada gaz bombasının etkisi iyice azalmış, sis dağılmıştı. Binanın alt katından yukarıya doğru olan hava esintisi nedeniyle, maskesiz bir insanın çoktan öksürük nöbetine tutularak yerini belli etmesi gerekirdi. Oysa ortalıkta çıt çıkmıyordu. Burada da koridora açılan üç kapı görünüyordu. İki yanda diğeri tam karşıdaydı. Ve hepsi ardına kadar açıktı. Yüzbaşı büyük bir dikkatle iki robotu sağdaki kapıya yönlendirdi. Ardından verilen komutlarla, robotlar gaz ve ışık bombaları atarak içeriye girdiler. Yüzbaşı biraz bekledikten sonra onları izledi. İki robot da pencere önünde öylece durmuş yeni komutları bekliyordu. Oda tümüyle boştu. Kapının yanına saklanarak karşıdaki odanın içine baktı. Kimseyi görmemesine karşın robotlarını oraya gönderdi. Kendisi de onları izlerken birden diğer odaya açılan ikinci bir kapıyı fark etti. Üstelik kapalı duruyordu. Yavaşça yaklaştı, kızıl ötesi tarayıcıyla dikkatle taradı. Ekranındaki kırmızı leke, diğer tarafta birisinin onu beklediğini gösteriyordu. Yüzbaşı kapının altına yerleştirdiği metal parçası ile açılmasını engelledi. Sonra hızlı adımlarla robotların bulunduğu yere geri döndü, çevreye şöyle bir baktı. Boş odada iki robot verilecek emri bekliyordu. Onları hemen en dipteki odaya yönlendirdi. Oradaki teröristi canlı ele geçirmeyi umuyordu.

Robotlar gaz bombalarını attılar, ortalık bir kez daha sis bulutuyla kaplandı, içeriye girdiler, yüzbaşı silah seslerini bekliyordu oysa hiçbir şey olmadı. Halbuki yirmi saniye önce orada birisini belirlemişti ama robotlar sanki kimse yokmuş gibi davranıyorlardı. Şaşkınlık içinde, silahını göz hizasında tutarak odaya girdi, iki oda arasında kalan, az önce kilitletiği kapının açık bulunduğunu gördü. Terörist bir şekilde kapıyı açmayı başarmış ve diğer tarafa geçmiş olmalıydı. Yeniden koridora döndü, çok hızlı davranması gerekiyordu, koridorun tam karşısında kendisini izleyen polisler merdivenleri çıkıyorlardı. Teröristin o yöne kaçması mümkün değildi. Ansızın odadan çıkan ufak tefek birisinin adeta havada uçarak karşıya fırladığını gördü. Kafasındaki kaskı ve yüzündeki maskesi sayesinde gazdan etkilenmemişti. Yüzbaşı bir anda kararını verdi, onu izleyerek odaya daldı. Terörist pencereye doğru hareketlenmişti ki arkasından avazı çıktığı kadar bağırdı,

“Dur, teslim ol, yoksa ateş açarım.”

Terörist olduğu yerde durdu, sırtı ona dönüktü, yüzbaşı devam etti.

“Kaskını ve maskeni çıkar, sakın yanlış bir hareket yapma, elim tetikte.”

Terörist ağır hareketlerle kafasındaki kaskı çıkardı, uzun kumral saçlar omuzlarına döküldü. Bu bir kadındı. Sonra yüzbaşıya döndü, yavaşça maskesini indirdi. İki göz göze geldiler ve yüzbaşı ansızın bütün kaslarının boşaldığını hissetti. İçinden bir şeyler hızla eriyip yok oluyor, yaşam enerjisi de onunla birlikte azalıyordu. Artık kolları en küçük ağırlığı bile taşıyacak güçte değildi. Silahı gürültüyle yeredüştü. Tüm vücudu sanki felç olmuştu. Teröristin şaşkınlık içinde kocaman açılmış

gözleri onu büyülemişti. Bu bakışları çok ama çok iyi biliyordu. Yıllardır acı çekmesine neden olan o karabasanda, o kabusta gördüğü kocaman yeşil gözler tüm gerçekliği ile karşısındaydı ve tıpkı orada olduğu gibi dimdik kendisine bakıyordu. Cama yapışmış küçücük ellerin arasından “anne, anne.” diye çığlık atan o küçük kız geri dönmüş, aynı bakışlarla yeniden karşısına dikilmişti. Adeta zaman durmuştu. İkisi de öylece birbirlerine bakıyorlardı ama nefesi kesilen yüzbaşı neredeyse boğulmak üzereydi. Bu durumda hep yaptığı gibi ağzını sonuna kadar açarak nefes almaya çalıştı, sonuç olumsuzdu. Gözleri kararmaya başlamıştı. Terörist genç kız kaçmak için ileriye doğru atıldı sonra durdu ve koşarak gelip dudaklarını yüzbaşının açık ağzına yapıştırdı, ciğerlerindeki havayı ona aktardı. Kullanılmış bile olsa, oksijen hücrelere yeniden can verdi, ciğerler hırıltılı bir sesle çalışmaya başladı. Terörist geriye döndü, koşup açık pencereden aşağıya atladı. Suya çarpan cismin çıkardığı gürültüyle çevreden sesler yükseldi.

“Denize birisi düştü, denize birisi düştü, kontrol edin çabuk.”

Yüzbaşı odanın ortasında yere diz çökmüş, derin derin nefes alıyordu. Hala kendinde değildi. Telsizden albayın sesini duydu.

“Yüzbaşı, orada neler oluyor, iyi misiniz?”

“.....”

“Yüzbaşı, iyi misiniz?”

Yüzbaşı hırıltılı sesle yanıtladı.

“Ben iyiyim efendim, ama terörist pencereden suya atladı, bir kadınmış.”

“Nasıl, kadın mı, aman Tanrım.”

Ortalık birden karıştı, motor sesleri yükseldi, birileri evin yanındaki sığ denizi taramaya başladı. Operasyon bitmişti. Yüzbaşı güçlkle yerden kalktı, arkasından gelen polislerin takdir dolu sözcüklerini duymadan hızlı adımlarla aşağıya indi, doğruca yönetim karavanına gitti. Albay Elia, sinirli sinirli elindeki sopayı avucuna vurarak masanın önünde ileri geri yürüyordu, onu görünce;

“Seni kutlarım oğlum, çok iyi bir iş çıkardın ama ne yazık ki bütün dünyada aradığımız teröristi elimizden kaçırdık “ dedi.

Yüzbaşının beyni hala zonkluyordu.

“Kimdi o komutanım” diye sordu.

Albay masayı dolanıp bilgisayara ulaştı, bazı dosyalara girdi ve ekrana genç bir kızın resmi yansıdı. Resim çok kötüydü, yüzü tam olarak belli değildi. Hatta bu resmin ona ait olmadığına yemin bile edebilirdi. Ama yüzbaşı onu çok iyi hatırlıyordu. İçinin titrediğini hissetti. Yanılması mümkün değildi. Bu insan, rüyalarında görünce nefesinin kesildiği, bir çeşit astım krizine tutulduğu kızın ta kendisiydi. Sanki onu yıllardır tanıyor gibiydi. Dudaklarının tadını biliyordu. Ama bu nasıl olabilirdi?

Albay elindeki sopayı ekranda gezdirerek anlatmaya başladı.

“Kızın adı Ulrike Heger. Hollandalı. Öğrencilik yılları başarılarla dolu. Bilgisayar eğitimi alıyor, üniversiteden sonra iç işleri bakanlığına giriyor, Konstantino’ya tayini çıkıyor. İşte ne olduysa burada oluyor, kız ansızın ortadan kayboluyor. Bir yıl sonra Symirna’da ünlü Pazar eyleminde görülüyor.”

Yüzbaşı hiç sesini çıkarmadan albayı dinliyordu. Symirna Pazar eylemini hatırlamıştı. Teröristler limanda bulunan bir gemiyi güpegündüz kaçırmış ve içindeki son derece önemli elektronik cihazlarla

ortadan kaybolmuşlardı. Daha sonra geminin Ege denizinde batırıldığı söylenmişti. Albay devam etti.

“İşte, Ulrike gerçekte Asya Minör'deki teröristlerin en önemlilerinden. Belki de başkanı durumunda. Ve o buraya kadar geldi ama bizim hiç haberimiz olmadı. Üstelik avucumuzu kapasak yakalayacaktık. Yazık, çok yazık. Bu kadının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?”

Yüzbaşı sesini çıkarmadan albaya baktı, yalnızca başını sallamakla yetindi. Onunla ilgili olarak dinlediklerine karşın, kalbinde inanılmaz bir yakınlık duyuyordu. Adeta görür görmez aşık olmuştu.

Albay yüzbaşının yanına geldi, dostça elini omzuna koydu.

“Seni yorgun görüyorum Dennis, en iyisi şimdi eve git ve iyice dinlen. Yarın izinlisin. Yarından sonra büroma gel, raporu yaz. Hadi bakalım.”

Yüzbaşı ayağa kalktı, selam verdi,

“Teşekkür ederim komutanım, sağ olun”

diyerek karavandan çıktı, aracına bindi, eve doğru yola koyuldu.

Ulrike Heger ve Konstantino

Yüzbaşı o gün akşama kadar Ulrike Heger'i inceledi. Yıllar boyu karabasanlarında gördüğü yemyeşil gözlerin sahibini bulmuş ve bu gelişme onu mutlu etmişti. Kızın annesi ilkokul öğretmeni idi. Hakkında fazla bilgi yoktu. Mutsuz bir insan olduğu anlaşılıyordu. Psikolojik olarak sağlıklı değildi, ömrü boyunca sürekli tedavi görmek zorunda kalmıştı. Ulrike'yi doğurmak için Ruben Heger isimli bir gazeteciyle birlikte yaşamıştı. Ruben Heger ise pek tekin adam sayılmazdı. Adı çeşitli dolandırıcılık ve şantaj olaylarına karışmıştı. Greta gibi aydın bir insanın böylesi beraberliğini anlamak elbette kolay değildi. Kayıtlara göre bu birliktelikten Ulrike doğmuştu. Ama Ulrike doğduğu yıl, babası Ruben uzak doğuda görev yapmıştı. Buradan da Greta'nın hamileliğinin yapay yöntemlerle gerçekleştiği sonucuna varılabilirdi. İyi de Greta acaba niçin Hollanda gen bankasından sperm alma olanağı varken gidip uzak doğuda yaşayan birisini tercih etmişti? Üstelik bu kişinin özellikleri hiç de iyi değildi. Zaten hastalıklı Ulrike kalitesizliği açıklıyordu. O da tıpkı kendisi gibi astım hastası olarak teşhis edilmişti. Zaman zaman hastaneye yatmıştı. İlkokul sıralarında annesini kaybetmiş, babası bir daha ortalıkta görünmemiş, devletin atadığı bakıcıların gözetiminde büyümüşü. Adı dâhi çocuklar arasında geçiyordu. Derslerinde çok başarılıydı, liseyi bitirince en saygın okullardan birisi olan robot enstitüsü sınavlarını kazanmış ve başarılı günler geçirmişti. Ama Ulrike hastalıklıydı, ilk yılın sonunda eğitimine ara vermek zorunda kalmıştı. Ancak iyileşince okuluna döneceği yerde Konstantino'ya yerleşmeyi tercih etmişti. Yüzbaşının kafası karıştı. Bu kadar başarılı bir insan hangi gerekçeyle doğunun en kozmopolit şehrinde üçüncü sınıf memur olarak çalışmayı tercih edebilirdi? Her halde hayatının yakışıklı erkeğini orada bulmuştu. Ama bir yıl sonra okula dönüyordu. Belli ki aşkı hiç de umduğu gibi çıkmamıştı. Üç yıllık normal sürede mezun olmuş ve ilginç bir şekilde Konstantino'ya dönmüşü. Oysa orduya katılabilir, üst düzey rütbelere kadar yükselebilirdi. Yüzbaşı çelişkiyi fark etti. Onunla Konstantino arasında normal ilişkilerle açıklanamayan bir bağ vardı. Kente ilk gidişi tümüyle sağlık nedenleriyle çıktığı yolculuk sırasında olmuştu. Ama o andan sonra yaşantısı değişmiş, tüm geleceğini buraya adanmış gibi görünüyordu. Konstantino bir çeşit dönüm noktası gibiydi. Ulrike iki yıl kadar orada memurluk yapıyor ve birden terörist olarak suç kayıtlarına geçiyordu. Neredeyse üç yıldan fazla devlet kadrolarında çalışan bu insana ait bir tek fotoğraf bile yoktu. Oysa kişisel bilgilerin her yıl dikkatle güncellendiğini ve fotoğrafların da değiştirildiğini biliyordu. Kendi zaman tüneline giren birisi, küçüklüğünden itibaren yavaşça büyümesini

resimlerden kolayca izleyebilirdi. Buna karşı Ulrike'ye ait tek bir piksel dahi yoktu. Sonradan konulduğu belli olan bazı kareler, çok uzaktan çekilmiş bulanık güvenlik kameraları görüntüleri idi. Tüm bunlar inanılmaz büyüklükte bir bulmaca gibi insanın beynini sarıyor, başka işle uğraşmasını engelliyordu. Yeni keşifler, yepyeni yaşam biçimi olarak bedenini kuşatıyor, onu kucaklıyordu.

Yüzbaşı ertesi gününü, Konstantino'nun kameraları sayesinde, dünyanın en büyük dini merkezinin sokaklarında dolaşarak geçirdi. Ne aradığını o da bilmiyordu. Sanki ilerdeki rıhtımda, köprülerin girişinde, müze olarak kullanılan sarayların avlusunda Ulrike ile karşılaşacaktı. Onunla yeniden bir araya gelmeyi çok istediğini fark etti. Ancak bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Yüzbaşı o gün hayatında hiç olmadığı kadar rahat uyudu. Gördüğü rüyaları hatırlamıyordu ama gözlerini açtığı anda kendisini son derece dinlenmiş ve sağlıklı hissetti. Sıçrayarak yatağından kalktı, odadaki bütün perdeleri açtı. Güneş yeni doğuyordu. Mutluydu, elinde olmadan bir şarkı mırıldanmaya başladı. Duşunu aldı, giyindi, balkona çıkıp kahvaltısını orada yaptı. Sonra çalışma odasına girip bilgisayara raporunu yazdırdı.

Yüzbaşı saat tam dokuz on beşte karargahta albay'ın odasında sekreter Kristina'nın karşısındaydı. Genç kız onu görünce yerinden kalktı, bir şey söylemesine fırsat vermeden uzanıp dudaklarından uzun uzun öptü.

“Önceki gün yaptıklarınla gurur duydum. Seni dün arayacaktım ama dinleniyorsun diye düşündüm. İyisin değil mi?”

Yüzbaşı eliyle kızın göğüslerini yokladı, gülerek.

“Sen kızımızın mutfağını başkalarıyla paylaşırken nasıl iyi olabilirim ki?”

Kristina;

“Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, ben senin kimlerle neleri paylaştığını sorguluyor muyum? Hem başkalarıyla karşılaştırmak aşkı kuvvetlendirir mi?”

Yüzbaşı kahkaha attı;

“Evet, kesinlikle öyledir. Bizim komutan içerde mi?”

Kristina;

“İçeride, seni bekliyor.”

Yüzbaşı geniş kapıdan girdiğinde, albay duvardaki ekranda günlük gazeteleri okuyordu.

“Gel Dennis, bak gazeteler harekatımız için neler yazıyorlar? Büyük operasyon, yüzlerce terörist ölü ele geçirildi. Bir tane daha. Teröriste robot darbesi. Yeni nesil polis robotları teröristleri imha etti.”

Yüzbaşı;

“Bence biraz abartmışlar.”

Albay Elia;

“Abartmak ne kelime, yalaka gazetecilik yıllar önce Konstantino'da doğdu ve bizim buralara kadar geldi işte.”

Yüzbaşı;

“Size raporumu sunuyorum efendim, kodu on beş.”

Albay eliyle büyük ekrana doğru bazı hareketler yaptı, yüzbaşının raporu aşağıdan yukarıya yavaşça akmaya başladı. Kuru bir dille önceki gün yaptıklarını anlatıyordu, Ona göre hareket başarılıydı. Albay dalgın bakışlarla raporu okudu,

“Evet yüzbaşı, sana katılıyorum, bence de başarılıydık ama en önemli teröristi avucumuzdan kaçırdık” dedi.

Yüzbaşı,

“Onun orada olduğunu bilmiyorduk efendim, eğer amacımız kızı yakalamak olsaydı harekati başka biçimde düzenlerdik, inanın elimizden bu kadar kolay kurtulamazdı.”

Albay yerinden kalktı, geniş odayı baştanbaşa geçip köşedeki kutuyu açtı içinden iki kahve çıkarıp birini yüzbaşına uzattı,

“Biliyor musun, bu kızın elimizde eşkalini tam olarak yapabileceğimiz resimleri yok. Yıllardan beri ilk kez siz yüzünü gördünüz. Zaten şu ana kadar elimizden kaçmasında bu görüntü vermeme yeteneğinin önemli olduğunu düşünüyorum.”

Yüzbaşı dikkatle albayı dinliyordu. Sözü nereye getireceğini anlamamıştı. Kızın dosyasına baktığında tek gerçek fotoğrafın liseden önce çekildiğini görmüş, çok şaşırmıştı. Kız bir şekilde resim vermemeyi başarmıştı. Albay kahvesini yudumlayıp pencereden dışarıya bakarken devam etti.

“Dün Interpol Asya Minör emniyet müdürü beni ziyarete geldi ve senin kendileriyle çalışmanı önerdi.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla başını kaldırdı, itiraz etti.

“Ama komutanım polislik yapabileceğimi hiç sanmıyorum, ne işim var onların arasında. Bu amaçla da eğitilmedim.”

Albay güldü,

“Sevgili Dennis, merak etme, kimse polislik yapmanı istemiyor. Kısa süre için onlarla işbirliği içinde çalışacaksın. Konstantinopolis emniyet amiri yeni bir hareket hazırlamış. Yalnızca yakaladıkları şahısları teşhis etmeni istiyorlar. Çünkü onu canlı olarak gören tek tanık sensin. Daha önce de başka Ulrike’leri yakalamışlar, DNA testleriyle sahtekarlığı ortaya çıkarıncaya değin sürekli zaman kaybetmişler. Ve o kız her seferinde kaçacak zamanı bulmuş. Bu kez analizleri beklemeyecekler. Senden istenen yalnızca teşhis. Harekat üç ay olarak planlanmış. Ayrıca yeni savaş robotlarının böylesi hareketlerde kullanımı konusunda da çalışmalarını sürdürebilirsin. Senin gibi elemanımı uzun süreliğine buradan uzaklaştırmayı istemem ama bu görevde başkaca seçeneğim pek yok. Yine de seni zorlayamam elbette”

Yüzbaşı az önce aceleci davrandım diye düşündü. Aslında kendisine yapılan teklife sıcak bakıyordu. Üstelik resmi görevle Konstantino’ya gitmek daha avantajlı olabilir, belki Ulrike ile görüşme fırsatı bile yakalayabilir, giderek içini kemiren pek çok soruya yanıt bulabilirdi. Albaya baktı, bu yaşlı kadının kendisine karşı annelik duygularıyla hareket ettiğini biliyordu. Aralarındaki ilişki normal üst kavramını aşıyordu. Ayağa kalktı,

“Peki, komutanım, onlara istediklerini vereceğim.”

Albay ona yaklaştı, odanın ortasında kucaklaştılar, yaşlı kadın hiç de kendisinden beklenmeyecek bir çeviklikle uzanıp yüzbaşını yanaklarından öptü, elini yüzünde gezdirerek;

“Sen benim çocuğum olmalıydın Dennis, kendine dikkat et olur mu? Seni üç ay sonra sapasağlam, aynen bu günkü gibi geri istiyorum” dedi.

Konstantino Yolunda.

Yüzbaşı Dennis iki gün boyunca hazırlık yaptı. Evini topladı, temizledi, koltukların üzerini örttü ve üç bavul dolusu eşyayı yanına aldı. Bir gece önce arkadaşlarıyla veda partisi düzenledi. Artık gitmeye hazırdı.

Sabah erken uyandı. Biraz kuru meyve ve süt ile kahvaltısını yaptı, saat sekizde bilgisayar uçağının hazır olduğunu bildirdi. Bavullarını aracın arka koltuğuna yerleştirdi, evine son kez baktı. Dimdik çatısıyla diğer evlerden hemen ayrılan bu gri renkli yapı gözüne her zaman güzel görünmüştü. İki katlıydı ancak çatı arası da bir kişinin rahatça kalabileceği kadar genişti. Evin en çok alt salondaki büyük penceresini seviyordu. Oradan artık kimsenin oturmadığı mahallenin boş sokaklarını seyrederdi.

Elindeki bilgisayara göz attı, tüm programlardan emin olmak istiyordu. Ev havalandırılacak, alerjik tozlardan arındırılacak, belli bir sıcaklıkta tutulacak, en önemlisi yağma ve hırsızlığa karşı korunacaktı. Tüm bunları sağlayan ise evindeki ana bilgisayardı.

Yüzbaşı dikkatini elindeki ekrana vermişti ki birisinin omzuna dokunmasıyla irkildi.

“Dennis çok dalgınsın. Beni fark etmedin bile. Neredeyse yarım saattir seni izliyorum.”

Konuşan Kristina’ydı. Masmavi gözlerini yüzbaşıya dikip devam etti;

“Albayım sana Konstantinopolis’e kadar eşlik etmeme izin verdi. Yolda kaybolursun falan.”

Sonra şen bir kahkaha attı. Yüzbaşı hafifçe sarılarak onu selamladı.

“Uke ne yapıyor? O da gelseydi.”

“Kızımızın ders çalışması gerekiyormuş. Ama sanırım asıl niyeti yokluğumdan yararlanıp parti düzenlemek.”

“Ah evet, annesinin kızı işte. Senin evde ne partiler vermiştik değil mi?”

“Ama o zaman ben yirmi iki yaşındaydım. Uke henüz on üç.”

“Demek ki kızın senden daha önce olgunlaşmış.”

Kristina gözlerini kısıp yüzbaşıya baktı;

“Siz erkekler çocuk eğitiminden zerrece anlamıyorsunuz. Tek yaptığımız onları şımartmak” dedi.

Birlikte araca bindiler, yola çıktılar. Aagje Dekenlaan sokağını geçip ana caddeye ulaştılar, buradan da sağa saparak hızlandılar.

Kristina;

“Biliyor musun Dennis, seninle birlikte olduğumuz o günleri bazen çok özleyorum.”

Yüzbaşı,

“İtiraf etmeliyim ki beni etkilemiştin. Daha sonra hiçbir kadın bana senin gibi bakmadı. Belki de sürekli olarak sana benzer birisini aramışımdır, anlarsın ya, bilinçaltında yani. Zaten başka çocuk yapmadım. Halbuki iznim de vardı.”

Yüzbaşı birden ciddileşti,

“Ama zat-ı aliniz o bodur pilotu bana tercih etmişlerdi, değil mi?”

Kristina ayaklarını altına aldı, sırtını aracın kapısına vererek büzüldü, masum bir tavırla;

“Ama herif çok yakışıklıydı. Birden kendimi onun yatağında buldum. Nasıl olduğunu bile anlamadım. Neyse o iş zaten hemen bitti.”

“Neden, ondan da bir çocuk yapabiliirdin pekala, en doğal yoldan hem de.”

“Yok artık, kuluçka makinesi miyim ben? Zaten sıramı savdım, doğuracağımı doğurdum.”

Kristina başını kaldırıp baktı;

“Sende diğerlerinde olmayan bir şey var.”

Yüzbaşı gülümsedi, mutlu olmuştu.

“işte o şeyin adı aşk tatlım.”

Kristina dizlerinin üzerinde yükseldi, eğilip yüzbaşayı uzun uzun öptü. Araç bu sırada ansızın sola döndü, ikisi birlikte yan tarafa yuvarlandılar. Kadının altta kalmıştı. Yüzbaşı doğrulup yerine oturdu. Bir süre konuşmadılar sonra,

“Burası neresi, nereden geçiyoruz?”

“Soesterberg caddesindeyiz.”

“Bu caddeyi hatırladım. Çocukken annemle buradan güneydeki tarlalara giderdik. Her yer yemyeşildi. Ama en önemlisi insanlar vardı, trafiğin sıkıştığını bilirim. Şu hale bak. Şimdi in cin top oynuyor.”

Yüzbaşı araya girdi.

“Böyle giderse Prusia Hollanda’nın başkenti olacak diyorlar. Herkes oraya taşındı.”

“Evet ya, belki ben de senin arkandan gelirim.”

Kristina eliyle hafifçe yüzbaşayı dürttü,

“hatta Albay da oraya taşınır ne dersin?”

Yüzbaşı kahkaha attı,

“Yok artık, o kadıncağıza öyle şeyler söyleme. Benim annemden büyük yahu.”

Yol, insan eliyle oluşturulmuş ormanlık alanlardan geçiyordu. Hollanda bu ağaçlandırma programı sayesinde küresel ısınma ile birlikte Akdeniz iklimine çok benzer koşullar sağlamıştı. Eğer sular altında olmasa, Avrupa’nın en büyük tarım üretimini gerçekleştirebilirdi.

Araç birden yoğun sayılabilecek trafiğin içine girdi. Yüzbaşı doğruldu, kurallar gereği sağ elini yön kolunun üzerine yerleştirdi. Olağan üstü durumda aracın yönetimini hemen ele alabilirdi. Şimdi bir yerleşim yerinden geçiyorlardı ve çevrede pek çok dükkan görülüyordu. Kristina heyecanla atıldı, eliyle işaret ederek,

“Bak, şurayı gördün mü, seninle oradan alış veriş yapmıştık” dedi.

Yüzbaşı o dükkanı hatırlamamıştı ama altta kalmak da istemiyordu zekice bir hamle yaptığını düşünerek ve sanki kendisi hatırlıyormuş gibi sordu.

“Ne almıştık peki?”

“Ne mi almıştık, iki tane pantolon. Şu kotlardan. Sen hala giyiyor musun?”

Yüzbaşı pantolonunu da hatırlamamıştı ve bu konuyu sürdürdüğü için pişman oldu.

“Son aylarda üniformanı çıkarıyor musun diye sorsana. Robot programı beni karargahta yaşamaya mahkum etti.”

“Evet ya, biliyorum. Neredeyse albay ile birlikte yaşayacaksınız. Onun da karargahtan pek ayrıldığı yok.”

Yüzbaşı derin bir oh çekti. Hafıza tartışmasını kazasız atlattığını düşünüyordu. İçinden “kadınlarla başa çıkılmaz zaten” dedi.

Yerleşim yerlerini geçtiler, ormanın içinde ilerledikten sonra açıklık alana ulaştılar. Burası tıpkı bir zamanlar Akdeniz bölgesinde olduğu gibi yazın tümüyle sararan otlarla kaplıydı. Güneşle parlayan bu sarı renk, gözleri rahatsız ediyordu. Yüzbaşı eliyle camlarındaki UV filtreyi çalıştırdı. Aracın içi hafifçe karardı ama görüntü daha iyi izlenebiliyordu.

Araç hızını artırdı. Artık yolda çok az yoğunluk vardı. Sağa sert bir dönüşle Verlengde yoluna çıktılar, iki kilometre sonra hava alanına ulaşıp yan girişlerin birisinde durdular. Saat ona geliyordu. Yüzbaşı bavullarını hemen yanında bulunan taşıyıcı robota yükledi. Sıcak Ekim güneşi her yeri kavurmaya başlamıştı. Kristina ile birlikte acele adımlarla binalara doğru yürüdüler.

Soesterberg üssü Avrupa'nın en eski havacılık merkezlerinden birisiydi. Birinci dünya savaşında kurulmuş, ikinci dünya savaşında Alman hava kuvvetlerine hizmet etmişti. Daha sonra Amerikalılar gelmiş, iki binli yılların başlarına kadar orada kalmışlardı. Son olarak müze yapılmıştı. Küresel ısınma ile birlikte hızla yükselen deniz seviyesi Hollanda'nın boşaltılmasını gerektirince yeniden kullanıma açılmış, binlerce Hollandalının Asya Minör'e taşınmasına yardımcı olmuştu. Ama bu gün peronlarda bekleyen üç dört kişiden başka kimsecikler görünmüyordu.

Yüzbaşı, Kristina ile birlikte büyük salona girdi. Onları izleyen taşıyıcı robot burada ayrılıp farklı bir yol izlemek üzere yandaki kapıdan geçip gözden kayboldu.

Kristina alışık tavırlarla ilerdeki bankoya yöneldi, cebinden çıkardığı kartı masanın üzerindeki siyah tablaya yerleştirdi, hemen karşıdaki ekrana yapacakları uçuşun bilgilerini yazmaya başladı. Yüzbaşı dikkatle onu izliyordu, Kristina gözlerini ekrandan ayırmadan sordu.

“Gitmek istediğin bir yer var mı? Doğrudan rota çiziyorum.”

Yüzbaşı kayıtsızca cevap verdi.

“Hayır yok, sen nasıl istersen öyle yap.”

“Kalkış saatini 10.35 olarak koyuyorum, yarım saatimiz var yani.”

“Tamam, pilot sensin.”

Kristina'nın parmakları uçarcasına ekran üzerinde geziniyor, karşısında beliren geniş tabloda bazı rakamlar görünüp, bazıları kayboluyor, askerlikten gelme bir alışkanlıkla da yaptıklarını yüksek sesle tekrarlıyordu.

“Kalkış saati on otuz beş. Tamam. Uçak tipimiz TUP-29, çift motorlu. Rotamız belli, şarj durumu.”

Kristina bu noktada duraksadı. Yüzbaşı meraklanmıştı.

“Ne oldu? Bir sorun mu var?”

“Hayır, bilgisayar gerekli şarj durumunu hesaplıyor. Bunun için rota üzerindeki tüm hava raporlarına ulaşmaya çalışıyor, işlem zaman alıyor.”

Ekranda yeni bir tablo belirdi, Kristina oraya bakıp kahkaha attı.

“Hay Allah, amma aptalım yahu, rotayı verdim ama yüksekliği unutmuşum.”

Elleri yeniden ekran üzerinde oynadı, az sonra yeni tablo hazırlanmıştı. Kristina biraz daha yaklaşıp okumaya başladı.

“Buna göre yüzbaşım, doğrudan Konstantinopolis'e uçuyoruz. Mesafe yaklaşık iki bin yüz seksen yedi kilometre. Altı saat havada kalacağız. Hızımız dört yüz kilometre. Şarjımızın yüzde doksan yedisini kullanmış olacağız ki bu da bize salimen iniş yapma fırsatı tanır”

diyerek ekranın sol köşesindeki kırmızı noktaya dokundu. Aynı anda hemen yan tarafta bulunan bir kapı ardına kadar açıldı. Kristina öne geçerek,

“Buyurun efendim, sizi böyle alalım”

dedi. Beraberce uzun koridorun sonundaki kapıdan dışarı çıktılar. Parlak güneş bir kez daha gözlerini kamaştırmıştı ki yüzbaşı az ilerde duran uçağı gördü.

“Vay canına, bununla mı uçacağız? İkimiz için çok büyük değil mi?”

Kristina çapkınca ona baktı, hafifçe gülümseyerek,

“Hele yola çikalım, belki de dar gelir” dedi.

Pilot koltuğunun hemen yanına oturan yüzbaşı büyük bir ciddiyetle önündeki göstergeleri kontrol eden Kristina’yı izlemeye başladı. İncecik parmakları çeşitli düğmeler üzerinde adeta uçarcasına dolaşüyor, komutlar veriyor, uçağın bilgisayarına önceden yüklenmiş verileri tekrar tekrar gözden geçiriyordu. En sonunda doğruldu, pilot başlığını kafasına geçirdi.

“Evet yüzbaşım, saat kaç.”

“Tam olarak on otuz dört.”

“Altmış saniye sonra hareket ediyoruz. Zamanlama diye ben buna derim işte. “

İki büyük motor çalışmaya başladı. Pervanelerin havayı yırtan sesi yirminci yüzyıldan beri hiç değişmemişti. Uçak tam saatinde yavaşça harekete geçti, önündeki beyaz çizgiyi izleyerek ana piste ulaştı. Flaplar kendilerine özgü sesler çıkararak on derece aşağıya indi, bir kaç saniyelik duruştan sonra motorların giderek artan gürültüsü tüm gücün kullanılmaya başladığını anlatıyordu. Uçak piste hızlanarak ilerledi ve burnunu yukarı çevirerek yerden yükseldi. Kristina’nın elleri aslında başlığındaki gözlüğünden yönettiği hayali bir pano üzerinde dolaşmaya başladı, uçak hafifçe yan yatıp dönüş hareketine girerken gövdeden iniş takımlarının kapandığını belirten sesler duyuldu.

Beş dakika sonra yerden iki kilometre yükselmişler, düz bir hat üzerinde uçmaya başlamışlardı. Kristina başlığını çıkarıp hemen önündeki yerine bıraktı.

“Yüzbaşım, sizi böyle alalım efendim. Bundan sonrası bilgisayarın işi. Ben inişe kadar boşum “ dedi.

Birlikte hemen arka taraftaki geniş bölmeğe geçtiler. Burası salon gibi düzenlenmişti. Yanlarda gerektiğinde yatak olarak da kullanılan iki sedir yer alıyordu. Ortadaki düz masanın üzerinde çeşitli meyvelerden oluşan büyük bir tabak duruyordu. Yüzbaşı sırtını sedirin başlığına koyarak uzandı, Kristina da hemen yanına yerleşti.

“Evet, seninle en son ne zaman baş başa şarap içmiştik?” diye sordu.

Yüzbaşı kafasını kaldırıp bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

“Beş yıl öncesinde değil miydi? Çünkü sen henüz öğrenci pilottun.”

“Aman tanrım, zaman ne de çabuk geçiyor. O kadar oldu mu, inanamıyorum.”

“Evet aynen öyle. Bakalım sende değişiklik var mı?”

Eliyle uzanıp Kristina’nın göğüslerini yokladı, kız hafifçe iç geçirirken,

“Hımm, bunlar eskiden bu kadar sert miydi? Yoksa silikonlandın mı?”

“Hıı, hiç de değil. Onlar orijinal efendim. Hem kocaman bir kız çocuk besledikleri halde böyleler. Sen yanlış hatırlıyorsun, o sarkık memeli Silvia ile karıştırdın galiba.”

Elini yüzbaşının pantolonuna atarak devam etti,

“Bakalım buralarda bir değişiklik var mı? Asıl sen silikonlanmış olmayasın?”

Yüzbaşı kahkahayla gülerek Kristina’ya sarıldı, birlikte yere düştüler. Uçağın tabanı yumuşak bir halı ile kaplıydı.

Çift motorlu TUP-29 içindekileri hiç sarsmadan bulutların üzerinden süzülerek altı saat sonunda Romen Diojen hava alanına yaklaştı. Kristina elindeki şarap kadehini masanın üzerine bırakarak derin bir uykuya dalmış yüzbaşığı dürttü,

“Hadi koca adam, kalk bakalım. Birazdan inişe geçeceğiz.”

Yüzbaşı gözlerini açtı, bir süre sesini çıkartmadan çevresini süzdü, sonra ani hareketle ayağı fırlayıp hızla giyinmeye başladı. Kristina eliyle aşağısını işaret ederek;

“Daha önce Konstantinopolis’e gelmediysen bence en iyi manzara burada” dedi.

Yüzbaşı eğilerek camdan dışarıya baktı. İnce boğazın ikiye ayırdığı kent yüzlerce süper gökdelen tarafından sarılmış gibiydi.

“Vay canına, o kadar çok gökdeleni nasıl yapmışlar?”

“Kolay olmamıştır, benim duyduğuma göre eskiden bu kentte on beş milyon yerli yaşıyormuş. Temizlenmeleri yirmi yıl almış. Yine de arada binlercesi halen duruyor. Dikkatli bakarsan görürsün.”

“Evet, gördüm, şurada birkaç yüz tek katlı ev var. Bunların tamamı yerlilerin mi?”

“Evet ama artık sayıları çok azaldı. Genelde Asya Minör’de yaşıyorlar. Burada tam iki bin süper gökdelen bulunuyor. Yani nereden baksan nüfus kırk milyonu aşılıyor.”

Yüzbaşı ıslık çaldı;

“Teröristlerin burasını mekan tutmalarının nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyor.”

Kristina tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, yüzbaşı sözünü kesti.

“Hey, şurada niye hiç gökdelen yok?”

“Orası tarihi Konstantinopolis kenti. Dikkatli bakarsan surları görebilirsin.”

“Evet, çok iyi korunmuş. Şu ilkel yerlilerin buna dokunmamış olmaları şaşırtıcı.”

Kristina hadi oradan der gibi hafif bir kahkaha attı,

“Hiç olur mu, kent Avrupalıların eline geçtikten sonra temizlendi ve bu bölge yeni baştan yapıldı” dedi.

Eliyle denize yakın kiliseyi işaret ederek,

“Bak şurası ünlü Hagia Sofia. Burada ondan daha büyük başka bir yapı bulunmuyor. Ama yüz yıl öncesinde çevresinin binlerce kulübe tarafından sarıldığı ve tarihi binaların tümüyle örtüldüğü söyleniyor. “

Sonra yerinden doğruldu, yüzbaşının yanına oturdu. İki eliyle yüzünü tuttu;

“Yüzbaşı Dennis, birazdan inişe geçeceğiz. Kendine dikkat et olur mu? Sen benim için çok önemlisin.”

Bir süre öylece durdular, yüzbaşı kızın gözlerinden akan yaşları sildi.

“Merak etme sen, zaten yalnızca üç ay için buradayım. Yapacağım birisini teşhisten ibaret. Çatışmaların içinde olmayacağım, tanık durumundayım. Yani korunacağım, tehlike yok tatlım. Asıl sen kendine dikkat et. O bodur pilot bir tarafını çürütmesin.”

Uçak yavaşça yere kondu, çeşitli hava araçlarının arasından geçerek pistin uzaklarındaki küçük binanın önünde durdu. Kapının ardından otomatik merdiven açıldı. Yüzbaşı Dennis ve Sekreter çavuş Kristina resmi görüntülerine bürünmüşlerdi, uçağın kapısında tam bir asker gibi selamlaştılar. Hızlı adımlarla merdivenlerden inen yüzbaşı, kendisini almak için gelen araca ulaştığında geri döndü, hala onu uçağın kapısında bekleyen sekreteri yeniden selamladı.

Konstantino'da

Yüzbaşı ilk kez süper gökdelende kalıyordu ve içinde bulunduğu yapı bunların en büyüklerinden birisiydi. Tam iki yüz yirmi katlıydı, her katında otuz metre karelik dört yüz daire barındırıyordu. Erkeklerin neredeyse tamamı tek başına yaşamayı seçerken, kadınlar çocuklarıyla birlikte olduklarından onlar için daha fazla odaya sahip yerler de yapılmıştı. Böylece Divisa gökdeleninin nüfusu yüz bin kişiyi aşıyordu. Her kattaki mini marketler halkın gündelik ihtiyaçlarını karşılıyor, gökdelen girişinde yer alan büyük mağazalar yirmi dört saat hizmet veriyorlardı. Eğlence ve eğitimle ilgili bölümler yine zemin katta idi. Bodrum ise devasa bir fabrika görünümündeydi. Gökdelenin tüm enerji ile yaşam destek sistemleri buradan yönetiliyordu.

Yüzbaşı odasında yalnız kaldığında duvardaki bilgisayar ekranından saatin yediye gelmekte olduğunu görünce çok şaşırıldı. Hollanda ile burası arasında iki saatlik zaman dilimi farkı yüzünden bir bütün gün ansızın geçivermişti. Aceleyle duşa girdi, vücudunu onu rahatlatan su damlalarının masajına bıraktı. Sonra resmi elbiselerini giydi, kendisi için düzenlenen yemeğe katılmak üzere asansörle en üst kata çıktı.

Emniyet Müdürü Dael onu restoranın kapısında karşıladı. Koluna girerek içeriye yürüdü, uzun masanın çevresini dolduran insanlarla tek tek tanıştırmaya başladı.

“Bu Bayan Karin. Benim yardımcım. Burada en çok onu göreceksin. Seninle özel olarak ilgilenme sözü verdi.”

Müdür Yardımcısı Karin kırk yaşlarında buğday tenliydi ve ufak tefek görünüşüyle Almandan çok bir İtalyan'ı andırıyordu. Sevimli yüzü hemen arkadaş olabileceğiniz izlenimi veriyordu.

Müdür Dael, Yardımcısı Karin'in yanında duran sarışın kadını işaret etti.

“Bu Bayan Nadia. Kısım şefimiz. İngiliz asıllı ama bir süre sizin oralara yakın oturmuş.”

Onun hemen yanında duran erkek ise atletik yapıdaydı. Geniş göğsü, pazılı kollarıyla gücünün zirvesinde olduğunu göstermek istercesine dik duruyordu.

“Bu Bay Henri. Bizim komando eğitmenimiz.”

Müdür Dael daha ileri gitmedi, masanın diğer ucundaki bir grup genç insanı işaret etti,

“Bu baylar Enrio, Teri ve Obsaldo, bayanlar ise Sabrina, Vera ile Geba. Gurubumuzun vurucu timini oluşturuyorlar.”

Yüzbaşı bir yakınlık işareti olarak her birinin yanına gidip ellerini sıktı. Yumuşak ve sıcak temas kendisinin gruba kabul edildiğini gösterir gibiydi.

Emniyet Müdürü masanın başına geçti, hemen sağındaki boş koltuğu işaret etti;

“Siz böyle gelin Bay Dennis, bu gecenin şeref konuğu olarak buraya oturun “

Sonra masadakilere dönerek;

“Sizlere yeni robotik uzmanımız Yüzbaşı Dennis'i takdim ediyorum arkadaşlar. Onun gelişiyile ekibimiz tamamlanmış oluyor.”

Yüzbaşının kafasında bir şimşek çaktı. Buraya yalnızca tanık olarak geldiğini düşünüyordu ama müdürün şu son cümlesindeki görev tanımı tümüyle farklıydı. Gözlerini kırparak müdüre baktı, itiraz edecek gibi oldu, sonra geceyi rahat geçirmek adına işleri oluruna bıraktı, bol bol içki içti. Odasına döndüğünde ayakta duracak hali yoktu.

O gece rüyasında yine kabus gördü. Ama artık korkutucu değildi. Tersine, yemyeşil kocaman gözler

kendisine eski bir dostu hatırlatır olmuştı. Bu nedenle korkmadan, astım krizine girmeden olayları tekrar tekrar izledi.

Ertesi sabah doğruca emniyet müdürünün odasına gitti. Öncelikle dün akşamki görevlendirme karmaşasını gidermeyi düşünüyordu. Kapıyı çalıp içeri girdi, resmi üniforma içinde Müdür Dael çok farklı görünüyordu. Duvardaki büyük ekranın önünde durmuş haritada bir yerleri inceliyordu. Yavaşça masasına geçti, geniş koltuğuna oturdu.

“Günaydın yüzbaşı, kahve alır mısınız?”

Yüzbaşı dikkatle müdüre baktı. Buraya gelmeden önce olacakları hiç de böyle hayal etmemişti. Bir takım uzmanlar onun söylediklerinden Ulrike'nin resmini çıkaracaklar, yapılan operasyonlarda da kendisini tanık olarak kullanacaklardı. İşin içinde her hangi bir polis gurubuna katılmak, resmi görev almak yoktu. Oysa şu anda Müdür Dael'in bakışları, tavırları çok farklıydı. Albay Elia'nın kendisine yalan söylemiş olabileceğine ihtimal vermiyordu. O zaman geriye bir tek şey kalıyordu, bu adamlar orduyu kandırmışlar, resmi kurumlara gerçeği söylememişlerdi. Hafifçe sinirlendiğini hissetti, kendisine hakim olmaya çalıştı.

“Teşekkür ederim efendim. İsterseniz hemen konuya girelim. Ben bir çeşit tanık olarak çağırıldığımı”

Müdür Dael sözünü kesti,

“Yanlış Bay Dennis, siz buraya Ulrike Heger'i yakalayacak ekibin robotik uzmanı sıfatıyla geldiniz. Gerçek böyle ve öyle de kalacak.”

“Korkarım size katılamayacağım efendim, komutanım Albay Elia bana farklı şeyler anlatmıştı.”

“Biliyorum ama bu çok gizli bir operasyon. Herkesin her şeyi bilmesi gerekmiyor. Durumun ne kadar nazik olduğunu anlayınca bana hak vereceğinizi düşünüyorum.”

Yüzbaşı gerilmişti, itiraz edecekti ama emniyet müdürü ona izin vermedi.

“Bakın, komutanınıza doğruyu söyledik. Sizi gerçekten de buraya tanık olarak getirttik. Ama robotlarımızla bize katılabileceğinizi ve operasyonlarda yardım edebileceğinizi düşündük. Yani bu konuda alınmış açık bir karar elbette yok. Eğer siz gönüllü olursanız”

Yüzbaşı atıldı,

“Efendim, yanılıyorsunuz, robotlar benim kişisel malım değil ki. Ben gönüllü olsam bile Albay Elia'nın izni gerekir. Yani tek başıma karar veremem.”

“Biliyorum yüzbaşı, zaten sizden istediğimiz şey de tam olarak bu. Komutanınızı ikna etmeniz. Bizden daha başarılı olacağınıza eminiz.”

“İyi ama bunu yapmam için çok önemli nedenler olması gerekmez mi?”

“Neden mi arıyorsunuz, peki, buyurun size nedenler.”

Müdür Dael elindeki kumandaya bastı, duvardaki büyük ekran aydınlandı, üzerinde çeşitli kişilerin resimleri vardı. Yüzbaşı biraz dikkat edince bunların bazılarının dün geceki yemekte olduğunu fark etti.

“Burada gördükleriniz yüzbaşı, bizim adamlarımız. Ulrike çetesini yakalamak için kurulmuş özel grup başlangıçta otuz kişiydi. O vahşi çete elemanları tam on dokuz polisi katletti. Birer ikişer tuzağa düşürdüler. Yaptığımız her operasyonda bize adam kaybettirdiler. Son derece zekice hareket ediyorlar. Bir anda vurup kaçmayı çok iyi beceriyorlar. Şu hemen köşedeki resmi görüyor musunuz?”

Memur Olga. O kız keskin nişancımızdı. Terör örgütünün yöneticilerinden birisini vurma görevi almıştı. Başarılı da oldu. Saklandığı köşeden adamını tam isabetle vurdu. Ama teröristler onu fark etmiş. Üzerine beş keskin nişancı gönderdiler. Hepimiz oradaydık. Yoğun şekilde ateş açtık. Aslında kimin nerede olduğunu göremiyorduk. Olga zigzaglar çizerek kaçmaya çalıştı ama sonunda yaralandı. Üç gün hastanede yattı, ne yazık ki kurtaramadık. Bu olay üzerine bir çözüm aradık ve sizin robotlarınızı öğrendik. Siz aynı işi kayıpsız yapabilirsiniz. Makineleriniz ne de olsa daha sonra tamir edilebilirler.”

Yüzbaşı, Müdür Dael’in ela gözlerine dikkatle baktı. Bu deneyimli polisin kendisine yalvaran bakışlarını anlamamak mümkün değildi. O an içinin yumuşadığını hissetti. Ama hala kendisini kandırdıklarını düşünüyordu ve bu nedenle kızgınlığı geçmemişti.

“Bakın sayın müdürüm, iki bin kilometre öteden tanıklık adı altında buraya getiriliyorum ama bir polis timi içinde yer aldığımdan haberim yok. Üstelik benden Albay Elia’yı ikna etmek gibi kendinizin bu güne kadar başaramadığınız bir şeyi istiyorsunuz. Benim yerimde olsaydınız siz ne söylediniz?”

Müdür Dael yerine oturdu,

“Küfredirdim yüzbaşı, ağız dolusu küfredirdim.”

Yüzbaşı;

“Benim ağızımda küfür yoktur sayın müdürüm ama daha kolay söylenebilen başka sözcükler seçebilirim, örneğin kocaman bir HAYIR gibi.”

Müdür Dael,

“İçinde bulunduğumuz durumda küfür etmenizi tercih ederim biliyor musunuz?”

Yerinden kalktı, masayı dolaşıp yüzbaşının karşısına geldi, sehpanın üzerine oturdu, iyice eğilerek;

“Peki, benden ne istiyorsun? Sana yalvarayım mı? Ayaklarına mı kapanayım?”

Ani bir hareketle uzanıp yüzbaşının ellerini avuçlarının arasına aldı, yüzüne sürdü;

“Gençliğimde güzel olduğumu söylerler ama şimdi cazibemi size karşı kullanacak durumda değilim.”

Müdür Dael ayağa kalktı elleriyle işaret ederek duvardaki ekrana büyük bir Asya minör haritası yerleştirdi. Ülkenin kuzey ve doğu tarafları yeşil güney ile batısı ise boydan boya sarı renkte boyanmıştı.

“Bildiğiniz gibi Asya Minör genelde bir çöl ülkesidir. Yıllar önce güzel, verimli topraklara sahipmiş ama küresel ısınmadan en çok zarar gören yer burası. Haritada yeşil yerler, Marmara, batı ve doğu Karadeniz bölgeleri. Oralarda tropik iklime çok benzer bir bitki örtüsü var. Diğerleri çölle kaplı. Marmara’nın güneyinde Hollandalılar, kuzeyinde İngilizler kalıyor. Batı Karadeniz denilen şu bölge İtalyanlara ait. Doğu Karadeniz’de ise Yunanlılar var. Ege ve Akdeniz kıyılarında yapay ormanlarla göreceli bir tropik iklim havası yaratılmaya çalışılıyor. Buralarda da pek çok Avrupalı yer alıyor. Doğu ve kuzey doğu bildiğin gibi Ermeni Cumhuriyetinin. Bunların dışında kalan her yerde yerliler var. Zaten terör sorunu da oradan çıkıyor. Çünkü burasının kendilerine ait olduğunu, bizim gitmemiz gerektiğini söylüyorlar. Adamlar adeta 21. Yüzyılın başlarına takılıp kalmışlar gibi. Hepimizin Avrupa Birleşik Devletlerinin birer parçası olduğumuzu kabul ettiremiyoruz. Son altı ay içinde yüzden fazla güvenlik görevlisini öldürdü bunlar.”

Yüzbaşı bu kadına karşı koymasının giderek azaldığını, kızgınlığının yerini bir çeşit acıma duygusuna bıraktığını hissediyordu, aceleyle araya girdi.

“Tamam, sizi anlıyorum Bayan Dael ama hala Albay Elia’nın neden size katılmadığını, devletin niçin robotlarını resmi yollardan buraya yollamadığını öğrenebilmiş değilim. Siz üst makamlara durumu bildirip robot talebinde bulunmadınız mı?”

“Elbette bulunduk, hem de kaç kere. Ama her nedense bizim raporlarımız Brüksel’de bir yerlere takılıp kalıyor. Üç yıldan beri robot istiyorum, bana ne gönderdiler biliyor musunuz, robot talep formu.”

Yüzbaşı şaşkınlık içinde kahkaha attı;

“Yani durumu anlamışlar ve sizin robot talep edebileceğinize karar vermişler.”

“Aynen öyle. Şu son olay gerçekleşince, bunu kullanarak en azından bir uzmanın durumu görmesinin yararlı olacağını düşündük ve sizi buraya getirmek için böyle davrandık.”

Emniyet müdürü yavaşça pencereye doğru yürüdü.

“Bakın yüzbaşı. Bu ülkeye biz sonradan geldik. Ben Alman kökenliyim. Şu anda Avrupa’nın yarısı eskisi gibi yaşanabilir yerler değil. Siz henüz doğmamıştınız, büyük babalarınız dünyanın en gelişmiş ülkelerinden birisinde oturuyorlardı. Mutlu ve zengin insanlardı. Ama denizler yükselince, topraklarının yarısından fazlası sular altında kaldı. Zamanında alınan önlemlerle pek çok kişinin hayatı kurtarıldı ancak artık o insanlar topraksızdı. Dikkat edin yüzbaşı, evsizdi demiyorum, topraksız kalmışlardı. Ayaklarının altında rahatça basabilecekleri sert bir zemin yoktu. Ve o günkü koşullarda gidebileceğimiz tek yer Asya Minördü. Yalnızca Hollandalılar değil, İngilizler, Fransızlar hatta bir kısım Alman bu yeni topraklara göç etmek zorundaydı. Çünkü kalan yerlerdeki sular kirlenmiş, o yaşlı kıta üzerinde yaşayanları taşıyamaz hale gelmişti. Gelecekte ne olur bilemem elbette ama en azından bu gün için Asya Minör’e tutunmak zorundayız. Yıllar önce orta doğuda petrol vardı. Şimdi de burada bol su bulunuyor. İsteseler tüm bölgeyi yemyeşil yapacak kadar çok suları var. Ama biz onları Avrupa’ya pompalıyoruz. Eğer su olmazsa senin Amersfoort kentini ve orada yaşayan arkadaşların da olmaz. Tümünüyle tropik iklime dönüşmesiyle Akdeniz kıyılarında bol miktarda su bulunabiliyor. Yer katmanlarının yüzlerce metre aşağısına sıkışmış göller var. Yerliler her şeyi kendilerine istiyor, bizimle paylaşmayı düşünmüyorlar bile. Bu bir ölüm kalım savaşı yüzbaşı. Teröristleri ne pahasına olursa olsun durdurmamız gerekiyor. Aksi takdirde biz yok olacağız.”

Yüzbaşı dikkatle ekrandaki haritaya baktı. Kızını ve Kristina’yı düşündü. Onların dudaklarını ıslatan her damla suya ihtiyaçları vardı. Müdür Dael’e hak veriyordu, bu mücadeleden vazgeçmesi mümkün değildi. Su artık dünyanın en değerli maddesiydi ve cahil bir kaç yerlinin ona sahip çıkarak koskoca Avrupa medeniyetini zor duruma düşürmesi kabul edilemezdi. Elini masaya hafifçe vurarak;

“Peki, efendim, size yardımcı olacağım. Ama korkarım bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Zaten kendi başıma robotlarımı buraya getiremeyeceğimi de biliyor olmalısınız”

dedi. Müdür Dael’in yüzünde bir gülümseme belirdi,

“Sen orasını bize bırak. Şimdi bizim timle birlikte çalışmaya başlayacaksın. Zaten şu sıralar pek operasyon yok. Konstantino’yu ve çevresini tanı. Olayları gözlemler. Hatta biraz da Asya Minör tarihi dersi al. O zaman bu yerli isyanının gerçekte bizim için bir ölüm kalım savaşı olduğunu daha iyi anlayacaksın. Gerisi de kendiliğinden gelecek. Şimdi doğruca Bayan Nadia’ya git ve seni benim gönderdiğimi söyle. O gerekeni yapacaktır.”

Yüzbaşı Dennis ayağa kalktı, sert bir hareketle müdürü selamlayarak odadan çıktı. Aslında içindeki ses çabuk karar verdiğini, pişman olacağını söyleyip duruyordu. Ama burada kalmayı istiyordu. Çünkü o da emniyet müdürüne asıl niyetini belli etmemişti. Ulrike'ye herkesten önce kendisi ulaşmalı ve mutlaka konuşmalıydı.

Uzun koridoru geçerek geniş bir odaya girdi, tam köşede, pencerenin yanındaki büyük masada oturan Müdür Yardımcısı Nadia'nın yanına gitti,

“Beni Müdür Dael gönderdi efendim” dedi.

Nadia sevinç içinde ellerini çırparak ayağa fırladı, odadaki diğer görevlilere seslenerek;

“Yaşasın, arkadaşlar, artık bir robot uzmanımız var” diye bağırdı.

Konstantinopolis tarihi

Konstantinopolis ya da kısaltılmış şekliyle Konstantino, Marmaros ile Karadeniz arasında yer alan çok önemli bir kentti. Nüfusu kırk milyonu aşmıştı. İki binden fazla süper gökdelen dar alana sıkışmış, böylece dünyanın en kalabalık bölgesi meydana gelmişti. Kent Asya ile Avrupa arasındaki ticaretin merkezi durumundaydı. Ama asıl önemi burasının bir din başkenti olmasından kaynaklanıyordu. Fanarion da hem Ortodoks hem Protestan hem de Katolik liderler kendi bölgeleri içinde adeta bağımsız devletler gibi yaşam sürüyorlar, Kafkaslardan Ortadoğu'ya kadar geniş bir bölgeyi etkileri altına alabiliyorlardı.

Yüzbaşı Dennis beş gündür uçan polis devriyesi ile havada dolaşıyor, her fırsatta bilgisayarını açıp kent hakkında bilgi edinmeye çalışıyordu. Bir süre ekranda yazılı olanları okudu, sonra başını kaldırıp yanında duran Sabrina'ya döndü;

“Konstantino'nun tarihi milattan önce üç bin yılına kadar gidiyormuş. Ama bir kent olarak ortaya çıkışı Antik çağda olmuş ve Byzantion adıyla Yunan kentleri arasına girmiş. O dönemde demokrasi ile yönetiliyormuş.”

Sabrina;

“Çok ilginç, ben burasının bir Roma kenti olduğunu sanıyordum.”

Obsaldo;

“İlk kuranlar Yunanlılar. Romalılar daha sonra gelmiş.”

Yüzbaşı;

“Yunanlılar dört yüz yıl süre ile buraya sahip olmuşlar ama neredeyse bin beş yüz yıl Roma hakimiyetinde kalmış.”

Vera;

“O kadar uzun mu?”

Yüzbaşı;

“Evet, milattan önce iki yüz yılından milattan sonra bin dört yüz elli üç yılına kadar.”

Obsaldo;

“Tas tamam bin altı yüz elli üç yıl.”

Yüzbaşı;

“Oldukça ilginç değil mi? Üzerinde uçtuğumuz şu topraklarda binlerce yıl önce roma atlıları dolaşıyormuş. Burasının İtalya’dan hiç bir farkı yokmuş.”

Sabrina;

“Şimdi ise Bizante hükümetinin başkenti.”

Vera;

“Bizanteliler Yunanlı mı?”

Obsaldo;

“Hayır, Bizante vatandaşları karmadır. En çok Hollandalılar var diye biliyorum.”

Yüzbaşı;

“Peki, ya yerliler?”

Sabrina;

“Okuduğun tarih kitabında bir şey yok mu?”

Yüzbaşı;

“Asya’dan Antolia’ya göç etmiş barbarlar. İmparatorun hoşgörüsü sayesinde Roma topraklarına yerleşmişler.”

Vera;

“Yani yerliler Romalılarla Asyalı barbarların karışımından mı meydana geliyormuş?”

Yüzbaşı;

“Bilmem, burada fazla bilgi görünmüyor. Ama mantık yürütürsek seninki gibi bir sonuç çıkar.”

Obsaldo;

“Orada çelişki yok mu? Ben lisedeyken tarih dersinde bu barbarların sık sık isyan çıkardıklarını ve Doğu Roma İmparatorlarını tahttan indirdiklerini okumuştum.”

Vera;

“Evet, ben de öyle bir şey hatırlıyorum.”

Yüzbaşı bilgisayarda sayfaları hızla çevirdi,

“Tamam, buldum, bin dört yüz elli üç yılında barbarların başını çektiği büyük bir halk ayaklanması olmuş, İmparator Konstantin Paleologos tahtan indirilmiş, kent yağmalanmış. Onun yerine başa Ottoman hanedanı geçmiş. Birinci Dünya Savaşının sonuna kadar da hüküm sürmüşler.”

Sabrina;

“Bu yerliler Asya’dan geldilerse, neden gözleri çekik değil?”

Yüzbaşı ekranındaki kitaptan rastgele bir kaç sayfa daha çevirdi;

“Bilmem, bu konuda hiç bilgi yok.”

Obsaldo;

“Peki Bizante devleti nasıl kurulmuş?”

Yüzbaşı;

“Burada yazdığına göre Birinci Dünya Savaşından sonra bölge uzun süre belirsizlik içinde kalmış, bu yüzyıl başlarında Avrupa birliği bölgeyi kendi topraklarına katıp, Avrupalı Hümanistlerin anısına adını Bizante olarak değiştirmiş.”

Vera;

“Benim anlayamadığım şu. Şimdiki yerliler neden bize karşı çıkıyor o zaman? Neden kendilerini Doğu Roma vatandaşı olarak görmüyorlar?”

Obsaldo;

“Ben geçen gün ne okudum biliyor musunuz, sözüm ona yerlilerin kökenleri Orta Asya’da Türk kavimlerine dayanıyormuş.”

Sabrina;

“Yerliler Türk mü yani? Ben onları Çingeneler gibi göçebe gezen barbarlar sanıyordum.”

Vera gözünü önündeki göstergelerden ayırmadan araya girdi;

“Size bir şey söyleyeyim mi, birileri yerlileri kışkırtıyor, onları bizden ayrı ırk gibi gösterip çatışma çıkarıyor. Sonra burada kendi devletlerini kurup bütün kaynakların üzerine oturacaklar ve gelsin paralar.”

Obsaldo güldü;

“İşte ben bu kızın böyle pratik sonuçlarına bayılıyorum. Tek paragrafta her şeyi çözüveriyor.”

Sabrina uzanıp elini havada hızla salladı, Yüzbaşı Dennis’in önündeki ekran kayboldu.

“Bu kadar tarih dersi fazla ama. Kapat şunu da aşağıdaki manzaraya bak”

diyerek doğrulup yüzbaşının üzerine abandı, kulağına eğildi,

“Bir haftadır kız arkadaşını özlemedin mi sen?” diye fısıldadı.

Aynı anda helikopteri kullanan Vera söze karıştı;

“Arkadakiler, yerinize oturun. Dengeyi bozuyorsunuz. “

Sabrina ciddileşti, dudaklarından “kıskaç” “çatlak” sözcükleri dökülürken kendi bilgisayar ekranını açtı, kocaman harflerle “Akşama benimle yemek yer misin?” diye yazdı ve yüzbaşısına uzattı. Yüzbaşı başparmağını yukarı kaldırıp olumlu işaretiyle karşılık verdi.

Oysa o anda tam altlarında birisi elindeki füzeyi onlara yöneltip ateşlemişti. Ansızın alarm çalmaya başladı ve helikopteri kullanan Vera hemen tam gaz verirken, önündeki levveyi aşağıya itti. Şimdi helikopter hızla yere doğru dalışa geçmişti. Bir an için üzerlerine gelen füzeyi gördüler, yanlarından geçip gitti. Yüzbaşı dehşet içinde hızla yaklaşan zemine bakıyordu. Koltuğa yapışmış gibiydi, iyice gerilmişti. Vera çılgınlık atarak levveyi kendisine doğru çekti. Helikopter biraz düzeler gibi oldu, çarpışmaya elli metre kala yere paralel bir çizgiye ulaşmıştı. Ancak hızı o kadar artmıştı ki artık kontrol edilebilir durumda değildi. Önce kendi çevresinde dönmeye başladı, taklalar attı, ardından tıpkı denizde sektirilen taş gibi bir kaç kez suyun üzerinde zıpladıktan sonra boğazın serin sularına düştü, küçük dalgaların arasında batmaya başladı.

Yüzbaşı Dennis soğukkanlılığını korumaya çalışarak hemen koltuğunun altından bir maske çıkarıp

taktı. Bu onun su altında da nefes almasını sağlayacaktı. Elbisesi zaten sızdırmaz olduğundan başkaca tedbir alması gerekmiyordu. Şimdi sakinleşmişti. Diğer arkadaşlarına baktı, Vera, Sabrina ve Obsaldo ile el sıkıştı, Vera parmaklarını göstererek üçe kadar saydı, bir düğmeye bastı. Aynı anda helikopterin kapıları açıldı, içeriye dolan sularla birlikte onlar da dışarı çıktılar ve suyun üzerine yöneldiler.

Yüzbaşı en geriden geliyordu, durumunda bir gariplik sezdi. Çünkü kuvvetli akıntı onu gitmek istediği yönün tam tersine doğru sürüklüyordu. Bütün gücüyle yüzmeye çalıştı ama olmuyordu. Arkadaşları giderek uzaklaştılar ve bir süre sonra gözden kayboldular. Şimdi denizin ortasında yalnız başına kalmıştı.

Yüzbaşı kendisini yokladı. Maskesi çok iyi çalışıyordu. Elbisesi su almamıştı, ortamın hafif serinliğinden başka bir şey hissetmiyordu. Yani, aslında tek sorunu yalnız kalmış olmasıydı. Kendisini akıntıya bıraktı, hızla boğaz boyunca Marmaros denizine doğru gitmeye başladı. Bu akıntının bir yerde yavaşlaması ve sahile yaklaşması gerekiyordu, o sırada karaya çıkabilirdi. Gerçekten de akıntı önce hızlandı, ardından yavaşlayarak onu karşı tarafa attı. Artık ayakları yere değmeye başlayan yüzbaşı, ağır adımlarla sudan çıktı, sakin hareketlerle maskesini başının üzerine yerleştirdi, ciğerlerine dolan taze havayı doya doya hissederek, o sırada sahilde oturan iki yaşlı adama doğru yürüdü. Adamlardan biri telaşla ayağa kalktı, beline kadar suya girip onu tuttu, birlikte kıyıya ulaştılar. Yüzbaşı yere eğildi, tahmininin çok üzerinde yorulmuştu. Sonra dönüp;

“Şey affedersiniz, buralarda bir polis merkezi var mı acaba?” diye sordu.

Yaşlı adam ona baktı, dudaklarını büküp, omuzlarını kaldırdı. Sonra da yüksek sesle bir şeyler söyledi. Yüzbaşı işittiklerinin tek kelimesini dahi anlamamıştı. Adam eliyle “gel” işareti yaparak hemen yolun karşısındaki markete doğru yürüdü. Yüzbaşı o anda bu insanların aslında yerli olduklarını fark etti. Müdür Dael’in sözlerini hatırladı. Her an bir teröristle karşılaşabilirdi. Eliyle silahını yokladı, gerekirse onu kullanmaktan çekinmeyecekti.

Yaşlı adamla birlikte marketten içeriye girdiler, kendilerine büyülenmiş gibi bakan tezgahlara doğru ilerlediler. Oradakiler yerli dilinde konuşmaya başladılar. Yüzbaşı yine söylenenleri anlamamıştı ama duydukları dizlerinin bağının çözülmesine yetti. Çünkü hiç bilmediği bu dille konuşan insanlar arada “oğlum.”, “deniz.” ve “anne.” sözcüklerini kullanmışlardı. Yıllardan beri gördüğü o karabasanda, o korkulu rüyada her zaman bu sözcükleri duymuştu. Şimdi ise hiç tanımadığı insanlar, anlamadığı dilde aynısını tekrarlıyorlardı. Yüzbaşı elinde olmadan kalbinin sıkıştığını hissetti ve nefes almakta zorlandı ve oracığa çökuverdi. Çevresindekiler telaş içinde onu kollarından yakalayıp divanın üzerine yatırdılar. Yaşlı adam ilerde duran küçük kıızı yanına çağırıldı. Kız bozuk bir İngilizceyle;

“Siz yaralanmak kaza, biz telefon yapmak, biz çağırarak ambulans” dedi.

Yüzbaşı;

“Teşekkür ederim, ben iyiyim”

diye karşılık verdi. Kız ısrar etti.

“Hayır, biz çağırarak ambulans, siz yatmak böyle.”

Yüzbaşı hafifçe geriye doğru yaslandı. Nasıl olsa bu insanları ikna etmesi mümkün değildi. En azından ambulans onu resmi bir sağlık merkezine götürür ve oradan da dilediği her yeri arayabilirdi. Bu nedenle ısrar etmedi. Birden aklına gelmiş gibi sordu.

“Deniz ne demek?”

Küçük kız dikkatlice onu dinledi, sonra eliyle boğazın mavi sularını gösterdi,

“Deniz, işte orası deniz.”

Rüyasında duyduğu “oğlum Deniz.” sözcüğü ile bu sular arasında ne gibi bir ilişki olabilirdi? Bütün cesaretini toplayıp kıza döndü;

“Oğlum Deniz Anne” dedi.

Bunu duyan kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Heyecanla;

“Ama siz Türkçe konuşmak” diye bağırdı.

Yüzbaşının kafası karma karışık olmuştu. Beyninin zonkladığını hissetti. Kız İngilizce olarak,

“Deniz isim, aynı zaman”

dedi ve hemen ilerdeki daha küçük çocuğu gösterdi,

“Onun adı Deniz.”

Yüzbaşı içi titreyerek kıza baktı, doğru dürüst İngilizce konuşamayan bu yerli çocuğunun söyledikleri inanılır gibi değildi.

Yanıdaki yaşlı adam eğilip omzuna dokundu, sonra parmaklarını yukarıda birleştirip elini salladı. Böylece iyi olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ama konuştuğu dilden tek bir sözcük bile anlamıyordu.

Beş dakika geçmeden ambulans geldi, onu sağlık merkezine götürdü, oradan polise telefon edildi. Olaydan iki saat sonra Yüzbaşı Dennis Divisa gökdelenindeki dairesinde düşünmüş, bilgisayarının başına oturmuştu.

Kafası çok karışık. Çünkü o güne kadar gördüğü karabasanlar konusunda doktorların gerçekleri dile getirmediğini fark etmişti. Beyninde yankılanan sözcükler rastgele sesler değildi, tam tersine anlamlı bir dili işaret ediyordu. Bilgisayar tüm taramalara karşın Türkçe konusunda fazla bilgi vermiyordu. Yüzlerce yıl önce Asya’dan göçen barbarların bazılarının konuştuğu bu dile ait sözcükler nasıl olmuştu da onun beynine yerleşmişti? Küçük kızın söylediği şey neydi? Rüyasında duyduklarını tekrarlayınca gözlerini kocaman açıp;

“Ama siz Türkçe konuşuyorsunuz?”

demişti. Bu nasıl olabilirdi? Yerli halkın konuştuğu dil acaba Türkçe miydi? Eğer öyleyse kayıtlar neden onu İngilizcenin bozuk lehçelerinden birisi olarak gösteriyordu?

Yüzbaşı hemen kararını verdi. O küçük kızla yeniden konuşmalı, ilişki kurmalıydı. Hiç acele etmeden, sağlam adımlar atarak kendi araştırmasını kendisi yapmalı, sorularına yanıt bulmalıydı.

Yerinden kalktı, ana ekranın başına geçti, haberleri izlemeye başladı. Atina sektöründe bir konvoy halkın saldırısına uğramıştı. Üç gün boyunca susuz kalan insanlar isyan etmişler yoldan geçen araçlara saldırmışlar. İşin kötü yanı hem istedikleri suyu alamamışlar hem de tonlarca suyun toprağa akıp gitmesine neden olmuşlardı. Bol reklamlı haberlerin arasında kendi olaylarıyla ilgili tek bir satır bile yoktu. Sanki o gün hiç helikopter düşmemişti.

Yüzbaşı sırayla Kristina ve Albay Elia’yı aradı, durumu hakkında bilgi verdi. İyi olduğunu, geçirdiği kaza nedeniyle her hangi bir sorununun bulunmadığını anlattı. O sırada kapı çaldı, gelenler Sabrina, Vera ve Obsaldo idi. Sabrina hemen onu kollarına aldı, sıkıca sarıldı,

“Biliyor musun, senin için nasıl endişelendik?” dedi.

Vera;

“Sen tam arkamızdan geliyordun, birden kayboluverdin. Telaşla aramaya koyuldum ama hiç bir yerde bulamadık. Sahile çıkınca hemen deniz polisine haber verdik, onlar son derece ayrıntılı yüzey taraması gerçekleştirdi. Tek tek bütün balıkların yerini bulduk ama sana ait hiç bir iz yoktu.”

Yüzbaşı;

“Oysa ben akıntıya kapılmıştım. Baktım mücadele edemiyorum, bıraktım kendimi.”

Obsaldo;

“Çok iyi yapmışsın, enerjini korumak böyle durumlarda önemlidir.”

Sabrina;

“Oğlum o senin gibi sıradan devlet memuru değil, asker. Bunlar maraton yüzücüsüdür.”

Yüzbaşı güldü;

“ Gerçi maratonu hiç denemedim ama uzun süre denizde kalma eğitimi aldım. Eminim Obsaldo en az benim kadar iyi yüzücüdür.”

Sabrina;

“O nokta biraz karanlıkta kalsın istersiniz. Çünkü kendilerini ben sahile çıkardım.”

Obsaldo;

“Ama elbiselerim ıslanmıştı.”

Yüzbaşı;

“Neden, koruyucu takımın yok muydu?”

Obsaldo;

“Denize gireceğimizi düşünmemiştim ki?”

Vera araya girdi;

“Neyse, büyük tehlike atlattık. Şu anda dördümüz birden cennet yolunda olabilirdik.”

Sabrina;

“İsa aşkına, gerçekten de öyle.”

Yüzbaşı;

“Bize ateş eden terörist yakalandı mı?”

Vera boş ver gibilerinden elini salladı.

“Ne gezer, yakalanacağını da sanmıyorum. Bu ülkede polise ateş etmek serbesttir arkadaşım. Yerliler hep birbirlerine benzerler.”

Yüzbaşı;

“Saldırganın yerli olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Vera;

“Ne yani, başka kim olabilir ki? Bir Avrupalının beni öldürmek için nedeni var mı?”

Obsaldo;

“Teorik olarak yüzbaşı haklı, ateş eden her hangi birisi olabilir. Ama olasılıkları hesaba katarsak yerlileri listenin başına yerleştirmemiz gerekir.”

Yüzbaşı;

“Bana hiç de öyle terörist insanlarmış gibi görünmediler.”

Sabrina kaşlarını çattı, şaşkınlık içinde kekeleyerek,

“Ne, ne, ne yani, yerliler mi, nasıl?”

Yüzbaşı;

“Sahile çıktığımda bana onlar yardım etti. Hiç de teröriste benzemiyorlardı. Sizin benim gibi insanlardı.”

Obsaldo;

“Elbette her gördüğün yerli, terörist değildir ama dikkatli olmakta yarar var.”

Vera;

“Kendi hesabıma bu güne kadar tek bir yerliden kötülük görmüş değilim. Ancak polis kayıtları aynı şeyi söylemiyor.”

Sabrina kendini toplamıştı,

“Birden çok şaşırdım, yerliler genelde üniformalıları pek sevmezler. Bence büyük tehlike atlattığımızız. Helikopterin düşmesinden bile daha ciddi.”

Yüzbaşı dudak büktü;

“Bana hiç de öyle gelmedi. Hatta çok sevimli küçük bir kız benimle onlar arasında tercümanlık yaptı. Açık söylemem gerekirse onlara kanım ısındı.”

Sabrina;

“Bütün canlıların çocukları güzeldir. Siz yine de büyüklerinden sakının derim ben.”

Yüzbaşı

“Endişenize katılıyorum da bana ters gelen bir şey var. Eğer suç bireysel ise o zaman belli suçları belli insanlar işledi diye yerlilerin hepsini birden suçlamak niye?”

Vera;

“Ama burada kimseyi suçlamıyoruz ki. Bazı tehlikeli alanlar olduğunu, oralara dikkat etmemiz gerektiğini söylüyoruz.”

Obsaldo;

“Ben de şöyle ilave edeyim. Suç olasılığı yerlilerin olduğu yerlerde ne yazık ki tavan yapıyor. Böylesi alanlara girdiğimizde, sanki emniyet müdürlüğünün salonundaymışız gibi rahat hareket etmemeli, kendimizi kollamalıyız. Söylenenler yalnızca bundan ibaret.”

Yüzbaşı ikna olmamıştı, ısrar etti;

“Ama konuşmalarınızdan farklı bir tavır algıladım. Ya da şöyle söyleyeyim. Suçun bireyselliği üzerinde tartışma yokken, bu tür düşünenlerin karşımızdaki toplumun bütününe suçlamadıklarını nasıl

anlayacağım? Birer Avrupalı olarak bütün yerlileri tehdit kabul etmediğinizi nereden bileceğim?”

Obsaldo kahkaha attı, neşe içinde;

“Harika, seni çok sevdim. Doğru söylüyorsun, yani daha açık konuşursak, bu cümledeki ırkçı yaklaşımı nasıl ayıklayacağız diyorsun değil mi?”

Sabrina kaşlarını çattı ama gülümsüyordu;

“Aaa, adama bak, daha dün geldi, bu gün bizi ırkçılıkla suçlamaya başladı.”

Yüzbaşı ellerini havaya kaldırdı;

“Hayır, hayır kimseyi suçlamaya çalışmıyorum ama...”

Vera araya girdi;

“Yüzbaşı sizdeki bu yerli merakı dikkatimi çekti. Siz Hollandalı değil misiniz?”

Yüzbaşı;

“Evet ama...”

Vera;

“ O zaman ne diye yerlileri savunup duruyorsunuz, inanın bana dün yalnızca sarışın ve mavi gözlü olduğunuz için öldürülebilirdiniz.”

Yüzbaşı;

“Tamam, tamam tartışma yok.”

Yerinden kalktı, mutfak bölmesine doğru yürüdü;

“Size ne ikram edeyim?”

Obsaldo;

“Ben bir ateşli kokteyl alayım.”

Sabrina gözlerini kocaman açarak güldü;

“Vera, bak seninki ne içiyor, bu gece için zor kızım.”

Vera Obsaldo'nun yanına oturdu, kollarıyla ona iyice sarıldı.

“Obsaldo her zaman şöyle der. İnsan zevk aldığı biçimde yaşamalı. Hafifçe sarhoş olup sevdiğim, beğendiğim, birlikte olmak istediğim insanı içimde hissetmek bana öyle büyük zevk veriyor ki, yapacak başka bir şey düşünemiyorum.”

Sabrina yüzbaşıya döndü;

“O zaman ateş kokteyli iki olsun, ben de alayım. Fikir çok hoşuma gitti çünkü.”

Yüzbaşı önündeki dolaptan dört kutu içki çıkarıp dağıttı,

“Aynen size katılıyorum. Üstelik zevk aldığımız şeyler yalnızca cinsellik olmayabilir. Örneğin müzik dinlemek de güzeldir.”

Sabrina;

“Ya da hafif müzik eşliğinde dans etmek, öyle değil mi?”

Yüzbaşı bilgisayarda bazı düğmelere bastı, odanın içindeki eşyalar yavaşça yerlerinden kayıp

yuvalarına girdiler. Şimdi ortada geniş bir yer açılmıştı. Yüzbaşı yüksek sesle;

“Bilgisayar, Johann Strauss, mavi tuna valsini lütfen, Viyana Filarmoni Orkestrası” dedi.

Bilgisayar;

“Elbette efendi sahip”

diye yanıtladı ve oda bir anda müzik sesiyle doldu. Yüzbaşı bu kez dolaptan dört tane başlık çıkarıp arkadaşlarına verdi, kendisininkini kafasına geçirdi, yandaki düğmeye bastı. Oda birden değişti. Şimdi sarayın geniş tören salonundaki balodaydılar. Çevrelerinde yüzlerce çift dans ediyordu. Hareketler birlikte ve uyumluydu. Yalnızca tam ortadaki üç kişi olduğu yerde kalmıştı. Bunlar Obsaldo, Vera ve Sabrina idi. Yüzbaşı Obsaldo’ya;

“Şimdi hep birlikte dans edeceğiz, sen beni izle yeter.”

diyerek düzgün adımlarla Sabrina’nın önüne geldi, sert bir topuk vuruşuyla selam durdu, sonra elini uzattı.

“Hanım efendi, bu dansı bana lütfederler mi?”

Sabrina’nın yüzünde önce şaşkınlık, ardından mutlu bir gülümseme belirdi.

“Aman Tanrım işte tam bir subay ve centilmen. İnanmıyorum.”

Kollarını ona uzattı, birlikte dans etmeye başladılar. Kısa süre sonra gerçeğini hiç aratmayan bu sanal balonun dans pistinde dünya yaşantısından uzaklaşmış, kendi rüyalarına dalmışlardı.

Yüzbaşı o hafta sonu Ulrike takımının gerçek bir üyesi haline geldi. Dört kişi yaşamdan alabilecekleri her türlü zevki paylaşarak, hayal ettikleri gibi saatler geçirdiler.

Ulrike Takımı.

Pazartesi günü toplantı salonunda Müdür Dael beklenirken, kadınlar kendi aralarında Yüzbaşı’yı konuşuyorlardı. Sabrina ve Geba birlikte geçirdikleri hafta sonunu ballandıra ballandıra anlatıyor, adeta o anı yeniden yaşıyorlardı.

Sabrina;

“Müthiş bir teknolojiydi, kendimi gerçekten de sarayda vals yaparken buldum. Kızlar en kısa sürede sizler de denemelisiniz.”

Karin;

“Ah, nerede bizde o şans. Sen iyi günde doğmuşsun kızım. Eğer ben olsaydım inanılmaz bilgisayar arıza yapardı.”

Vera;

“Obsaldo ile ben de çok eğlendik. Yani bu yazılım paylaşılabilir, yüzbaşı onu bizzat kendisi yazmış. Adam hem yakışıklı hem de çok zeki. Böylesi kolay bulunmaz.”

Geba dudak büktü;

“Ben yakışıklılığa pek önem vermem. Benim için önemli olan duygulardır.”

Sabrina;

“Ah bu kız beni öldürecek. Geçen yıl sana arkadaşlık teklif eden o adamı unuttun mu? Herif yalnızca duygudan ibaretti de hanım efendimiz yine beğenmemişti.”

Geba yüzünü buruşturarak itiraz etti;

“Ama o kadar duygusallık olmaz ki, insan nerede gerçekçi olacağını bilmeli.”

Karin;

“Geba, Tanrı erkeği neden yaratmış? Kadınlara zevk versinler diye. Sen alacağını düşün, vereceğin bir şey yok ki?”

O sırada Ulrike Takımı Emniyet Müdürü Bayan Dael hızlı adımlarla içeri girdi, doğruca konuşma masasına geçti. Çantasını hemen yanındaki boş sandalyeye yerleştirdi, salondakilere baktı ve o andan itibaren insanlar günlük yaşamın katı gerçeklerine döndüler.

Müdür Dael.

“Öncelikle kaza geçiren arkadaşlarımıza geçmiş olsun dileklerimi iletiyorum.” diyerek söze başladı ve devam etti.

“Bu olay bize ne kadar hassas görev yaptığımız konusunda yeterli uyarıyı vermelidir. Tanrı korusun tüm takımı kaybedebilir, şu anda matem tutuyor olabilirdik. İkinci bir emre kadar uçuşlar iptal edildi. Bazı önlemler almamız gerekiyor. Yarın Konstantino Emniyet Konseyi toplanacak. Uğradığımız saldırının rastlantı olduğunu kabul ediyor, asıl hedefimizi izlemeyi sürdürüyoruz. Anlayacağınız saldırı nedeniyle konumumuzda değişiklik yok.”

Müdür Dael önündeki bilgisayarın sanal klavyesinde bir düğmeye bastı, duvardaki ekranda gri renkte çizilmiş dört katlı yapının planı çıktı.

“Yüz tanıma bilgisayarımız Ulrike Heger’in en son Prusia’da bulunan ve yerli halkın alış veriş yaptığı DDM markette görüldüğünü bildirdi. Binanın zemin kattaki arka çıkış kapısı eski kente açılmaktadır. Yani her bakımdan çift yönlü kullanıma olanak tanıyan harika bir gizlenme yeri. Şu anda tüm sistemlerimizle marketi izliyoruz. “

Müdür Dael elini havada salladı, ekrandaki planın yerine Ulrike’nin markete girerken çekilmiş resmi aldı. Ancak görüntü son derece bulanık ve belirsizdi.

“Yüzbaşım, sizce bu kişi gerçekten Ulrike olabilir mi?”

Yüzbaşı Dennis yerinden kalkıp ekranın başına gitti, dikkatlice görüntüyü inceledi.

“Bilemiyorum efendim, çok bulanık. Genel hatlarıyla andırıyor. Ancak başkasıyla kolayca karıştırılabilir. Anladığım kadarıyla bu kişi görüntü vermemekte ustalaşmış. Yani aldığımız bilgi sahte olabilir. Böylece biz Prusia’da onu ararken o başka bir yerde rahatça eylemlerine hazırlanabilir.”

Müdür yardımcısı Karin söze karıştı;

“Bunu biliyoruz, elimizdeki görüntüleri eylem hazırlığı olarak düşünemez miyiz?”

“Büyük bir olasılıkla öyledir efendim. Yerinizde olsam gözlemlerimi artırırdım.”

Müdür Dael gülerek;

“Yüzbaşım, yanlış meslek seçmişsiniz, bence polis olmalıymışsınız” dedi ve devam etti;

“Evet, aynen öyle yapıyoruz. Şimdi görevli memurlar olarak masa başına geçiyorsunuz, yüzde yetmiş beş benzerliğe kadar tüm Ulrike saptamalarını yüzbaşıya onaylatıp haritaya işliyorsunuz. Böylece bir süre sonra anlamlı eşleşmeler yapmayı umuyoruz.”

Başını kaldırıp çevresini süzdü;

“Sorusu olan?”

Kimseden ses çıkmadı.

“O halde toplantı bitmiştir, hepiniz görev başına” diyerek ayağa kalktı.

Yüzbaşı Dennis kendisi için hazırlanmış masaya gitti, rahat koltuğa adeta gömüldü, bilgisayarını açtı ve geçen hafta içinde Ulrike benzerlerinin görüldüğü yerleri incelemeye koyuldu.

Akşam olduğunda kayda değer bir şey bulamamışlardı. Öncelikle eşleşmeler çok az ve dağınıktı. Sabrina yerinden kalkıp yüzbaşının yanına geldi.

“Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Hiç, belli bir planım yok. Yalnızca, sahile çıktığımda bana yardımcı olan insanların yanına gitmeyi düşünüyorum. Hem onlara teşekkür etmek hem de benimle ilgilenen küçük kıza hediye almak istemiştim.”

Sabrina gülümsedi,

“Tamam, bize uyar. Çünkü arkadaşlarla seni Riva’da yemeğe götürmeye karar vermiştik. Söylediğin yer tam da yolumuzun üzerinde. Beş dakika uğrar gönlünü yapmış oluruz, ne dersin?”

Arabada üç kişiydiler. Sabrina ile Dennis’in bulunduğu araca Müdür Yardımcısı Karin de binmişti. Bir yandan sohbet ediyor, diğer yandan boğazın Anatolia kıyısı boyunca uzanan yolda ilerliyorlardı. Karin yeni liseye başlayan kızının sorunlarıyla uğraşıyordu. Yüzbaşıya dönerek,

“Sizce on beş yaşında bir çocuğun bebek yapacağım diye tutturması normal midir?”

Sabrina şaşkınlıkla atıldı;

“Ne! Aman tanrım, zamane oldukça farklı düşünebiliyor. Benim aklıma hiç gelmemişti.”

Yüzbaşı Dennis,

“Bir dakika arkadaşlar, ben konuyu tam anlamadım. On beş yaşındaki kızınız hamile mi?”

Karin elini havada sallayıp bazı işaretler yaptı.

“Ay, Tanrı korusun, henüz değil ama olmak üzere. Okulundan üst sınıflarda bir çocuğa aşık.”

Yüzbaşı Dennis,

“Sizi anlıyorum, kızınızın aşık olması doğal da çocuk için bu kadar acele etmesinin nedeni var mı?”

“Televizyonda izlemiş, tarım programında. Yeni dikilen fidanların ilk meyvesini tohumluk olarak ayırıyorlarmış.”

“Evet de bunun hamile kalmakla ne ilgisi var?”

“Bizim kız diyor ki yeni gelişen fidanın ilk meyvesini tohumluk yapıyorlarsa, nedeni ilk meyvenin daha kaliteli olmasındandır. O halde insanın da erken yaşta doğum yapması sağlıklı ve zeki bebekler anlamına gelir.”

Yüzbaşının yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, gülümseyerek,

“Vay canına, kızınız çok akıllı olmalı. Bu yaşta böylesi mantık, inanılır gibi değil.”

“Üstelik bunu destekleyecek başka bilgilere de ulaşmış. İnsanın evrimi sırasında Homo Sapienslerin on iki, on üç yaşlarında doğum yaptıklarını öğrenmiş. Ona göre bizim evrimimiz zaten bu olaya dayanıyormuş.”

Karin’in gözlerinden yaşlar boşandı. Yüzbaşının içinde büyük bir hüznü hissetti, uzanıp kadının omuzlarından tuttu. O da bu fırsatı bekliyormuş gibi yüzbaşının kucağına yerleşti.

“Üzülme, bunun mutlaka bir çıkış yolu vardır, bence uzmanlara danışmalısınız.”

diyerek eliyle zaten avucuna gelmiş bulunan sağ göğsünü hafifçe sıktı. Kadın gözlerini kapattı, o anın tüm zevkini çıkarmaya çalışıyor gibiydi. Sabrina’nın sesi duyuldu.

“Oh oh, iyisiniz, amir memur ilişkilerinde son gelişmeler bunlar. İsterseniz aracı tenha bir yere çekebilirim” dedi.

Karin gözünü açtı ve yanıtladı.

“Gerek yok, sen yola bak yeter.”

Marketin avlusuna geldiklerinde yüzbaşı araçtan indi, ön tarafta oturan insanlara doğru yürüdü. Sağa sola bakıyor, küçük kıza arıyordu. Ve çok geçmeden onu masalardan birisinde yanında yine o gün yardımcı olan yaşlı adamla birlikte buldu.

Küçük kız yüzbaşını görünce sevinçle çığlık atıp yanına koştu, ona sarıldı. Yüzbaşı yere diz çöktü onu yanaklarından öperken çocuk yine bozuk bir İngilizceyle ama neşe içinde;

“Siz hoş gelmek” dedi.

“Hoş bulduk, sana teşekkür etmek için geldim.”

Ayağa kalktı, kızın elinden tutarak masada kendisini bekleyen yaşlı adama doğru yürüdü, elini uzatıp tokalaştı, kıza dönerek,

“Bu amcaya söyle, yardımları için teşekkür ediyorum” dedi.

Küçük kız bir süre yaşlı adamla kendi dilinde konuştu, sonra yüzbaşına dönerek,

“Salih amca teşekkür etmek ziyaret için “ dedi.

O sırada yanlarına gelen Sabrina,

“Sözünü ettiğin kız bu mu? Çok tatlı şey, tam yemeklik. Kızım, adın ne senin?”

diyerek onun saçlarını okşadı. Yüzbaşı o ana kadar kızın adını sormayı hiç akıl etmediğinin farkına vardı. Merakla eğildi. Kız büyük bir ciddiyetle yanıtladı.

“Benim adım Meral.”

Küçük parmaklarıyla yaşlı adamı işaret etti,

“O, Salih amca.”

Sonra yan taraftaki büyük camı silmekle meşgul yirmi yaşlarındaki genç erkeğe döndü;

“Bu da Mehmet. Benim ağabeyim.”

Yüzbaşı hemen yerinden kalktı, ona doğru yürüdü, elini sıktı;

“Çok memnun oldum, önceki gün denizde bir kaza geçirmiş ve buradan sahile çıkmıştım. Kız kardeşiniz bana yardım etmişti. Sizleri bu sayede tanımış olmaktan çok mutluyum”

dedi, ardından yerlilerin İngilizceyi konuşamayabileceği aklına gelerek sustu. Karşısındaki kişi söylediklerinin tek kelimesini bile anlamamış olabilirdi. Ama genç adam düzgün bir İngilizceyle cevap verdi,

“Bana Mehmet diyebilirsiniz. Başınıza gelenleri duydum. Kız kardeşim çok sıcakkanlıdır, herkesle kolayca ilişki kurar.”

Yüzbaşı rahatlamıştı,

“Eğer sizce bir mahsuru yoksa kardeşinize hediye almak istiyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?”

“Ah, hiç gerek yoktu efendim, böyle şeyler insanlık namına yapılır, karşılık beklenmez.”

“Lütfen, gerçekten karşılık olarak değil, benimle sıcak ilişkiler kuran küçük kıızı mutlu etmek için bunu istiyorum.”

Mehmet sesini çıkarmadı, yüzbaşı devam etti,

“Üstelik o yaştaki çocuğa nasıl hediye alınır hiç bilmiyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz? Kardeşinizin çok istediği bir şey var mıydı?”

Mehmet biraz düşündü.

“Evet, annem ona yılbaşında kol bilgisayarı sözü vermişti. İsterseniz ikisine birden sürpriz yapabilirsiniz.”

Marketten içeri girdiler, elektronik aygıtların olduğu bölümde küçük kıza uygun bir kol bilgisayarı satın alıp geri döndüler. Yüzbaşı elindeki paketi dikkatle açtı. İçinden çıkan bileziği kızın koluna taktı. Üzerindeki bir düğmeye bastı, havada beliren ekranı göstererek,

“Bu senin, güle güle kullan. Hep beni hatırla” dedi.

Sonra kolunu kızın koluna yaklaştırdı, ekrana yüzbaşının resmi yerleşti.

“Bu da benim adresim. Ne zaman istersen arayabilirsin.”

Küçük kız sevinç içinde yüzbaşının boynuna sarıldı, onu birkaç kez öptükten sonra aşağıya atladı,

“Anne, anne”

diyerek koşturmaya başladı. Yüzbaşı Dennis o anda bu sözcüğün anlamını çok iyi bildiğini anımsadı.

Ulrike takımı Riva’da güzel bir gece geçirdi. Yemeğin en neşeli kişisi şüphesiz Yüzbaşı Dennis idi. Adeta mutluluktan uçuyor gibiydi. Dans etti, şarkı söyledi ve bol bol şarap içti, iyice sarhoş olup kendinden geçti. Saatler gece yarısını gösterirken tüm ekip araçlarla geri dönüyordu. İçlerinde yalnızca içki içmeyen Karin ayıktı ve marketin önüne geldiklerinde yolun alışılmadık biçimde karanlık olduğunu fark etti. Yerinden doğrulup pencereden dışarı baktı, çevrede çok sayıda polis aracı vardı. Arka koltukta ise Yüzbaşı Dennis ile Sabrina birbirinin kucağında derin bir uykuya dalmışlardı.

Yüzbaşı rüyasında Ulrike’yi gördü. Küçük Meral’in elinden tutmuş, ona doğru yürüyor, ama bir türlü kendisine ulaşamıyordu. Sanki toprak onların her adımında geriye kayıyordu. Güneş çok parlaktı, gözlerini kamaştırıyordu. Yüzbaşı yeri tutuyor, çaresizlik içinde toprağın hareketini durdurmaya

çalışıyor ama beceremiyordu. Kulaklarında bir gürültü belirdi. Giderek artan ses ona önce anlamsız şeyler söyledi ardından “sahip.” sözcüğü duyuldu.

Yüzbaşı gözlerini açtı. Odasında, duvardaki ana ekran parlıyordu. Bilgisayar;

“Sahip, küçük Meral size mesaj bıraktı” dedi.

O anda uykusundan eser kalmamıştı. Yerinden fırladı, ekrana baktı;

“Salih amca tutuklamak, ağabeyim kaçmak, annem ve ben...”

Yazı orada bitiyordu. Yüzbaşı bilgisayarındaki tüm mesajları tekrar tekrar kontrol etti, başka bilgiye ulaşamadı. Küçük kızın başına bir şey gelmiş ve ancak bu notu gönderecek kadar zaman bulabilmişti. Hemen savaş elbiselerini giydi, silahlarını kuşandı, koşarak daireden çıkıp asansöre yöneldi. Daha iki adım atmadan Nadia ve Henri ile karşılaştı.

“Bana yardımcı olun, küçük Meral’in başı dertte “ dedi.

Hızlı asansöre bindiler,

Nadia;

“Bu kız akşam yemekte sözünü ettiğin kişi mi?” diye sordu.

Yüzbaşı,

“Evet ta kendisi, dün gece mesaj atmış, ancak bu sabah alabildim. Bir şeyler olmuş ama tam anlayamadım. Hemen oraya gitmeliyim, bana araç gerek” dedi.

Henri atıldı;

“Tamam, benim arabam garajda, onu alalım.”

Kırk beş dakika sonra marketin önüne gelmişlerdi. Her yer sarı bantlarla çevrilmişti, polisler nöbet tutuyordu. Yüzbaşı koşarak bantları geçti, kendisini durdurmak isteyen memurlara aldırmadan marketten içeri girdi. Nadia ve Henri de arkasından geliyordu. Her yerde büyük bir çatışmanın izleri vardı. Rafların hepsi devrilmiş, paketler birbirine karışmıştı. El bombalarının patladığı yerlerde duvarlar boydan boya kapkara isle kaplanmıştı. Attıkları her adımda cam kırıklarının çıkardığı sesler duyuluyordu.

Yüzbaşı dikkatle çevresine baktı. Burada büyük bir çatışma yaşandığı belliydi. Devrilmiş rafların arasından arka tarafa geçti. Bahçe duvarı baştan sona mermi izleriyle delik deşik olmuştu. Dışarıya açılan kapı tümüyle yanmıştı. Onu geçince kendilerini küçük bir patikanın önünde buldular, yola devam ederek tepeye doğru çıkmaya başladılar. Sağlı sollu bomba çukurlarına rastlıyorlardı. Çam ağaçlarının kalın gövdelerindeki kurşun delikleri açıkça belli oluyordu. Tepeyi aşınca aşağıdaki ana caddeye ulaştılar. Yeniden marketin önüne geldiler. Ve en azından yirmi polisin kendilerini beklediğini gördüler. Öndeki yaşlı adam onlara doğru yürüdü,

“Ben Tempesta emniyet müdürüyüm. Olay yeri inceleme işini çoktan bitirip gitmişti. Siz onlardan mısınız? Keşke geleceğinizi bildirseydiniz. Memur arkadaşlar alarm vermek zorunda kalmış.”

Nadia hızlı davranıp öne geçti, emniyet müdürünün elini sıktı,

“Biz de Ulrike ekibindeyiz. Arkadaşlarımız dün akşamüstü buradaydılar ve kendilerine yönelik bir olay olup olmadığını anlamak için inceleme yapma gereğini duydular.”

Emniyet müdürü ellerini açtı,

“Ama böyle olmaz ki, her önüne gelen olay yerine girerse bizim ne anlamımız kalır. Merkezden izin almanız gerekirdi.”

Yüzbaşı araya girdi, rütbesini gösterdi.

“Ordu’nun izin alması gerekmez biliyorsunuz. Dün gece burada ne oldu?”

Komiser omuzlarını silkti,

“Şey, tam olarak bilmiyoruz. Galiba şu tepeden teröristler gelmiş ve markete baskın düzenlemişler. O sırada bahçede birkaç polis memuru varmış, onlar da karşılık vermişler. Daha sonra terörle mücadele ekipleriyle biz de çatışmaya katıldık. Olay yeri inceleme kırk ceset bulunduğunu söyledi.”

Yüzbaşı sakince bilgisayarına not tutuyordu.

“Peki, kaç kişi tutuklanmış?” diye sordu.

“Kimse, bize tutuklulardan söz etmediler. “

“Nasıl yani, o kadar olay oldu, kimseyi tutuklamamışlar mı?”

“Bizde bu yönde bir bilgi yok.”

“Peki, ya cesetler?”

“Teknik ekip onları kendi morguna kaldırdı. Sanırım otopsi orada yapılacak.”

Yüzbaşı yaşlı komiserin elini sıktı, kendisinden hiç beklenmeyecek sıcak tavırla,

“Çok teşekkür ederim efendim, size zahmet verdik, özür dileriz”

diyerek arabaya doğru yürüdü. Nadia ile Henri sessizce onu izlediler.

Dönüş yolunda Nadia yüzbaşının yanına oturmuştu,

“Siz bu işten bir şey anladınız mı?” diye sordu.

Yüzbaşı başını salladı.

“Yalan, hepsi yalan söylüyor. Aslında olay hiç de öyle olmamış. Birileri markete ön kapıdan saldırmış, insanlar arka taraftan o tepeye doğru kaçmışlar.”

Henri merakla sordu.

“Bunu nasıl anladınız?”

“Çok basit, Mermi izlerinin tümü ana giriş yönünde. Arka bahçedeki duvarın, tepedeki çam ağaçlarının yalnızca tek taraflarında izler var. Eğer oradan birileri ateş etmiş olsaydı, her yer kurşun delikleriyle dolardı.

Henri,

“Vay canına, müthiş. Yüzbaşım siz aslında dedektif olmalıydınız “ dedi.

Nadia;

“Peki, bu ne anlama geliyor?”

Yüzbaşı,

“Birileri çok pis bir oyun oynuyor eğer dikkat etmezsek, boğazımıza kadar batarız.”

Yüzbaşı mesaiye gitmedi. Doğruca dairesine çıktı ve bilgisayarının başına oturdu. Ölenler arasında küçük kızın olup olmadığını merak ediyordu. Resmi kanallara baktı, dişe dokunur hiçbir şey yoktu. Olay yeri incelemenin hattını denedi, normal başvuru kanallarının dışında sisteme giriş bulamadı. Ama bir robot uzmanı için girilemeyecek bilgisayar kapısı elbette olamazdı. Çantasından çıkardığı küçük siyah kutucuğu bilgisayarına taktı. Az sonra yalnızca Konstantino valisi ve emniyet müdürüne açık olan özel ekran karşısındaydı. Dikkatle olay yeri görüntülerini izledi. Kendisinin oraya gelişi, küçük kıza aldığı hediye ve oradan ayrılışı en ince ayrıntısına kadar kaydedilmişti. Ama çatışma sırasında çekilen görüntüler tümüyle siyahtı. Yani birileri onları silmeyi başarmıştı. Videonun devamında çatışmanın bittiği görülüyordu. Marketten dumanlar çıkıyor, itfaiye erleri yanan kısımları söndürmeye çalışıyorlardı. Ama ne yaşlı adam ne de küçük kızdan hiçbir iz yoktu. Morgun güvenlik kameralarına baktı, geniş salonda belki yüz kadar ceset masaların üzerinde öylece duruyordu ama hepsinin üzeri örtülüydü. Yüzbaşının elleri ekranın önünde uçarcasına çalışıyordu. Güvenlik kameralarının da geçmiş kayıtlarının tutulduğu dosyaları vardı. Hemen dün geceye, cesetlerin oraya geliş zamanına gitti. Cesetler sedyelerle getiriliyor, masalara yerleştirilip üzerleri örtülüyordu. Yüzbaşı özellikle küçük kızın ölü vücuduyla karşılaşma endişesi içinde görüntüleri hızla inceledi ve hiç beklemediği bir anda yaşlı adamın cesediyle karşılaştı. Göğsünden vurulmuştu, ön tarafı kan içindeydi. Onu da sedye ile taşıdılar ve masaya yatırıp üzerine örttüler. Ama küçük kız adeta buhar olup uçmuştu. İncelediği tüm belgeleri kayda almaya başladı, tam işini bitiriyordu ki telefonu çaldı. Arayan Sabrina idi. Kısaca ve resmi bir ifadeyle;

“Yüzbaşı Dennis, Emniyet Müdürü sizi görmek istiyor, gelebilir misiniz?” dedi.

Yüzbaşı kara kutusunu yerinden çıkardı, bilgisayarını kapattı, yavaşça odadan çıktı. Doğruca emniyet müdürüne gitti, kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdi. Müdür Dael resmi elbiselerini giymişti. Masasının önündeki koltuğu göstererek,

“Buyurun yüzbaşı, böyle oturun”

dedi, sonra kendisi de yerinden kalkıp tam karşıdaki diğer koltuğa oturdu, öne doğru eğildi.

“Bana anlatacağımız şeyler olduğunu düşünüyorum. Özellikle şu son iki günü. .”

Yüzbaşı sakince söze başladı.

“Efendim, benim büyük annem çok görgülü bir kadındı. Kendisine yapılan iyiliklere mutlaka karşılık verirdi. Hiç unutmuyorum, küçüktüm, yolda düşüp ayağımı incittim. Fırıncının oğlu beni kucağında evimize kadar taşıdı. Büyük annem ertesi günü ona kocaman bir pasta yapıp götürdü. Yani bizim göreneklerimizde yardımı karşılıksız bırakma yoktur. Sanırım sizde de öyledir.”

Müdür Dael, çabuk geç gibilerinden elini salladı, yüzbaşı devam etti.

“Bildiğiniz gibi evvelki gün helikopter denize çakılınca akıntıya kapıldım, Tempesta kıyılarına sürüklendim. Orada iki adamın yardımıyla karaya çıktım. O insanlar benimle ilgilendi, bana iyi davrandılar ve olaydan tek bir çizik bile almadan kurtuldum. Dün gece de kendilerine teşekkür etmek için oraya gittim. Bu sabah da marketin saldırıya uğradığını öğrendim. On iki saat önce birlikte olduğum insanların sağlığından endişe duydum ve oraya gidip bilgi aldım. İşte, tüm öykü bu kadar.”

Müdür Dael;

“Aldığımız bilgi sizi tatmin etti mi?” diye sordu.

“Hayır etmedi, tanıdığım insanların akıbetlerini henüz öğrenebilmiş değilim.”

Emniyet müdürü sesini yükseltti.

“Çünkü yüzbaşı hiç de üzerinize vazife olmayan işlere kalkışıyorsunuz. Bir ordu mensubunun teröristlerle yakınlık kurması akıl alacak iş mi? Göreviniz onları etkisiz hale getirmek.”

Yüzbaşı atıldı;

“Eğer sizin terörist dediğiniz kişiler seksenlik yaşlı adamla, on yaşında küçük kız çocuğu ise yeteneklerimi böylesi bir görüşün emrine vermeden önce çok ama çok düşünmem gerekir. Çünkü o insanlara bunu söyleyen zihniyet yarın benim robotlarıma neler demez.”

“Konuyu saptırmayın, kimsenin bir çocuğa terörist dediği falan yok. Tam tersine Bay Dennis, görevlilerimiz o çocuğu korumak üzere oradaydılar. Yaşlı adamı da elbette, ama üzülererek söyleyeyim, çünkü bundan haberinizin olmadığını sanıyorum, kendisini kurtaramadık. Teröristlerin açtığı ilk ateşle hayatını kaybetti. Buna karşın çocuğun güvende olduğunu düşünüyorum.”

Yüzbaşı şaşırmişti,

“Çocuk güvende mi? Bu ne demek şimdi?”

“Olay anı görüntülerini inceledim. Çatışma çıkmadan birkaç dakika önce iki kadın ve bir çocuk oradan ayrılıyorlar. “

“Olay anı görüntülerini mi izlediniz, ne zaman?”

“Siz gelmeden beş dakika önce. Ne var bunda?”

Yüzbaşı kulaklarına inanamıyordu. Emniyet müdürüne baktı, Müdür Dael devam etti.

“Aslında bunları görmeye yetkili değilsiniz ama sizi biraz olsun ikna etmek adına bir kez, yalnızca bir kez birlikte izleyeceğiz. Ve bundan kimseye söz etmeyeceksiniz. Anlaştık mı?”

Eliyle masa üzerine işaretler yaptı, duvardaki büyük ekran canlandı. Şimdi marketi karşıdan gören kamerayı izliyorlardı. Salih Amca market kapısının yanındaki sandalyede oturuyordu. Müşteriler içeri girip çıkıyor o ise elinde tuttuğu bir nesneyi bezle siliyordu. Birden arka taraftaki tepenin üzerinden, çamların arasından ışıklar parladı, insanlar sağa sola kaçışmaya başladı. Ardından marketten dumanlar yükseldi. İki kadın ve bir çocuk telaşla bahçede yürürken görüldü. Arka kapıdan çıkıp ateşin geldiği yerden uzaklaştılar. Yüzbaşı onları görünce içinin titrediğini hissetti. Çünkü kadınlar bir an için dönüp kameraya baktılar, sonra tepenin karanlıkları içinde kayboldular. Ama o kısa süre yüzbaşıya yetmişti. Çocuğun elinden tutan kadınların birisi Ulrike Heger'di. Sonra polisler geldi, teröristlerle çatışma başladı, çevredeki insanlar birer ikişer yere yığıldılar. Salih amcada onlardan birisiydi. İki ateş arasında kalmıştı.

Yüzbaşı birden kendisini çok iyi hissetti. Her ne kadar yaşlı adam kurtulamamışsa da, çocuğun güvenli ellerde olduğunu biliyordu. Üstelik hiç beklemediği bir şekilde Ulrike'yi görmüştü. Şimdi çocuk ve Ulrike arasındaki bağlantı yardımıyla ona ulaşmayı deneyebilirdi. Öte yandan yirmi dakika öncesine kadar olmayan görüntüler nasıl olmuş da yetkililerin bilgisayarına ulaşmıştı? İş daha ilginç hale geliyordu. Müdür Dael ayağa kalktı,

“Tamam, bu kadar yeter. Görüntüler bilmem sizi tatmin etti mi? O çocuğun yanındaki kadınları tanıyor musunuz?” diye sordu.

Yüzbaşı ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

“Sanırım elini tuttuğu annesi diğeri ise orada çalışanlardan biri.”

“Biz de öyle tahmin etmiştik. Neyse, size gelince, Anladığım kadarıyla robotlarınız olmadan rahat durmuyorsunuz. Ama iyi haberlerim var. Savunma bakanlığı sonunda taleplerimizi görüşmeyi kabul etti. Bu sefer sonuçtan umutluyuz. Eğer şu son olay olmasaydı sevincimden sizi öpebilirdim ama şimdi bunu yapamayacak kadar sinirliyim. Öğleden sonra saat on dörtte komutanınız size bilgi verecek. Şimdi salona geri dönün, masanıza oturun, tarama işlemlerini sürdürün. Ya da canınız ne istiyorsa onu yapın. Ve yüzbaşı, lütfen, yerlilerle bir daha sakın ilişki kurmayın. Bu çok ama çok tehlikelidir.”

Yüzbaşı yerinden kalktı, hafifçe müdürü selamladı ve odadan çıktı. Kafasında bir tek şey vardı. Yarım saat önce siyah bant olarak gördüğü olay yeri görüntüleri nasıl olmuştu da Müdür Dael’in masasında geri gelmişti? Ofise gitmekten vazgeçti, doğruca asansöre yöneldi. Birkaç dakika içinde odasına ulaştı hemen bilgisayarını açtı. Çantasındaki gizli bölmeden kara kutuyu çıkardı, ara bağlantıları yaptı ve emniyet müdürünün özel bilgi bankasına girdi. Olay yeri görüntülerine ilişkin dosyayı tümüyle bilgisayarına indirdi. Sonra bağlantıyı kesti, kara kutuyu dikkatle çıkarıp çantasındaki yerine koydu. Bellekteki videoyu izlemeye başladı. Bütün vücuduyla çalışıyor, elleri ve kolları rüzgar gibi hızla sallanıyordu. Şimdi videonun kareleri tek tek belli sürelerde donarak önünden geçiyordu. İlk görüntü olaydan hemen öncesini gösteriyordu. Salih amca elindeki bezle bir şeyi silmekteydi. Çevresinde insanlar vardı, sakin tavırlarla markete girip çıkıyorlardı. Sekiz ya da on kare sonra ise arka taraftaki tepeden, çam ağaçlarının arasından ateş başlıyordu. Yüzbaşı görüntüyü o anda durdurdu. Bir şey dikkatini çekmişti. Ekrandaki resimde tümüyle karanlık olan ağaç gölgelerinin arasında parlak ışık demetleri vardı. Ateş edilen silahların namlularından geliyorlardı. Yüzbaşı üç ışığın olduğu bölümü olabildiğince büyüttü, sonra onlardan birini alıp diğerinin üzerine koydu. Işık demetine ait resimler birbirinin tıpa tıp aynısıydı. Gerçekte böyle bir şey olamazdı. O halde birileri görüntüleri değiştirmişti. Kaçışan insanlar da her nedense marketin arka bahçesine yöneliyorlardı. Küçük Meral, annesi ve Ulrike de aynı şekilde ateşe doğru yürüyorlar ama hep arkalarına bakıyorlardı. Son olarak Salih amcanın vuruluş sahnesini inceledi. Yaşlı adam sandalyesinde oturuyor, sonra birden yere yığılıyordu. Peki, ama üst üste ateş edilir, insanlar panik içinde kaçışırken o ne diye sandalyesinde sakince oturuyordu? Ancak polisler gelince başını kaldırıp bakıyor, hemen sonra yerde görülüyordu. Vurulan adamın sandalyeden yere düşüş görüntüsü yoktu.

Yüzbaşı tüm dosyaları dikkatle nano yongaya aktarıp çantasındaki gizli bölmeye yerleştirdi. Sonra yerinden kalktı, aşağıya, ofise indi. Saat on ikiye geliyordu ve Bayan Karin geniş salonda tek başınaydı. Ona selam verip masasına yöneldi, daha yerine oturmamıştı ki Karin’in sesini duydu.

“Yüzbaşı, kahve ister misiniz? Ben kendime bir tane alacağım da.”

“Teşekkür ederim, zahmet etmeyin, kendim alırım.”

Birlikte kahve makinesinin önünde buluştular, sıcak fincanları dikkatle taşıyarak hemen yanlarındaki boş koltuklara oturdular.

Karin;

“Müdür hanım sabahleyin size çok kızgındı, umarım ters bir şey olmamıştır “ dedi.

“Hayır olmadı, yalnızca beni yerlilerle ilişki kurmamam konusunda uyardı.”

“Evet ya, ben sizi anlıyorum Bay Dennis, siz herkesi de kendiniz gibi iyi sanıyorsunuz. Oysa o yerliler vahşidir. Vahşi kaplanları da severiz ama yaklaşıp başlarını okşamaya kalksak bizi

parçalarlar, öyle değil mi?”

Yüzbaşı güldü;

“Kesinlikle haklısınız. Kaplamı okşamak iyi fikirdi doğrusu.”

“Yani yerliler gerçekten tehlikeli olabilirler. Zavallı Müdür Dael birçok arkadaşının ölümüne şahit oldu. Aslında o dünyalar iyisi bir insandır. Yakından tanışsanız aşık bile olabilirsiniz.”

Yüzbaşı itiraz etti;

“Hayır, hayır ben daha gençleri tercih ederim.”

Bayan Karin kahkaha atarak gözlerini anlamlı bir şekilde yüzbaşıya dikti,

“Daha gençler demek. Örneğin hangi yaş gurubu?”

Yüzbaşı ciddileşti,

“Kızınız nasıl, onunla konuşabildiniz mi?” dedi.

Karin kahvesinden büyük bir yudum aldı,

“Aslında ben de sizden yardım isteyecektim, nasıl yapsam diye düşünüyordum. Sormanız çok iyi oldu.”

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Bu gece o ve erkek arkadaşıyla yemek yiyeceğiz. Sizi de davet etsem, kızımınla konuşur musunuz? Büyüğü olarak belki bir erkeği dinler.”

“Peki, ama ona ne söyleyeceğim?”

“Bilmiyorum, yani böyle konularda erkekler daha iyidir sanıyordum.”

“Tamam akşam sizinle yemeğe geleceğim. Kızınızla da konuşurum. Ama çocuk yetiştirmek yalnızca annelere özgü bir davranıştır. Bence bu konuda biraz çalışma yapmamız gerekiyor?”

Karin başını öne eğdi

“Haklısınız onun annesi benim ama ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum ve çok üzgünüm.”

Yüzbaşı yerinden kalktı masasına oturdu, bilgisayarını açtı.

“Önce genel ağda bu konuda ne tür bilgiler var görelim” dedi.

Bilgisayardan yumuşak bir kadın sesi yükseldi.

“Buyurun sahip, hazırım.”

Yüzbaşı sesini yükselterek,

“Bilgisayar, ideal doğurma yaşı nedir?”

Bilgisayar,

“Bu konudaki en son makale Amerika Birleşik Devletleri’nde efendi sahip. Yirmi üç yaş bebek sahibi olmak için idealdir deniyor. Çalışma tümüyle kadının fizyolojisiyle ilgili sahip. “

Yüzbaşı;

“Peki, erken yaşta meydana gelen hamileliğin zararları ve yararları konusundaki bilgileri bulur musun?”

Bilgisayar;

“Elbette efendi sahip. Bu konudaki en son makale de bir Alman psikiyatriste ait. Erken hamile kalmanın kadının gen seçiciliği açısından doğru olmadığını bildiriyor. İstatistiklere göre yüz hamilelikten yedisi çeşitli sorunları nedeniyle iptal edilmiş.”

Karin neşe içinde elini çırpıtı,

“Bay Dennis, siz bir harikasınız. İzin verirseniz sizi öpmek istiyorum.”

ve yüzbaşının karşılık vermesine fırsat bırakmadan uzanıp onu yanağından öptü. Tam bu anda bilgisayarın sesi duyuldu.

“Efendi sahip, sekreter Bayan Kristina sizinle görüşmek istiyor.”

Yüzbaşı telaşla yerinden fırladı,

“Bilgisayar, onu iki dakika sonra arayacağımı söyle. Saat kaç şimdi?”

“Saat on üç elli efendi sahip.”

“Aman Tanrım, zaman ne hızlı geçmiş. Hemen odamdaki bilgisayara bağlan.”

“Peki, efendi sahip.”

Karin,

“Emir büyük yerden galiba “ dedi.

“Evet, bizim komutan arıyor, sizinle akşama görüşürüz olur mu?”

Yüzbaşı koşarak kapıya yöneldi. Karin arkasından seslendi.

“Ben sizi ararım.”

Odasına girdiğinde duvardaki büyük ekran açıldı ve Bayan Kristina onu bekliyordu, geldiğini görünce ellerini havaya kaldırdı,

“Nerede kaldın, bilirsin albay bekletilmeyi hiç sevmez. İki dakika içinde seni bağlayacağım.”

Sonra öne doğru eğildi, kaşlarını çatıp dikkatle bakmaya başladı.

“Ekranı yaklaşıyor mısın biraz?”

Eliyle gel işareti yaptı,

“Şimdi başımı sola çevir.”

Yüzbaşı iyice yaklaşıp başını çevirdi. Kristina kahkaha attı,

“Yüzbaşım biz de sizi orada teröristlerle savaşıyor sanıyorduk. Meğer siz başka cephelerde dolaşıyormuşsunuz.”

Yüzbaşı bir şey anlamamıştı,

“Yüzümde ne var ki?”

Sekreter;

“Kocaman ruj izi son yaptığın işlem konusunda seni ele veriyor.”

Yüzbaşı telaşla yerinden kalktı, banyoya gidip yüzünü yıkadı, acele hareketlerle kurulayıp bilgisayarın karşısına oturdu.

Sekreter;

“Hazır mısınız?”

Yüzbaşı.

“Evet.”

Sekreter

“Bağlıyorum. Arada beni de ara olur mu?”

Ekran değişti, masasında oturan Albay Elia belirdi, gülümseyerek,

“Oğlum nasılsın, seni iyi gördüm, kaç gün oldu gideli?” dedi.

Yüzbaşı

“On günü geçti efendim. Zaman çabuk ilerliyor.”

Albay Elia;

“Evet öyle. Hemen konuya gireceğim. Senin robotlardan birisini tamir etmeyi başardık. Operasyonda vurulan birincinin gövdesine ikincinin baş kısmını yerleştirdik, mükemmel çalıştı. Sanırım duymuşsundur, Konstantino’dakiler uzun zamandan beri bizden robot istiyorlardı. Hazır siz oradayken, çalışmamızın bazı bölümlerini bizzat sahada gerçekleştirmekte hiçbir mahsur yok. Savunma müsteşarı beni aradı ve fikrimi sordu. Ben de onay verdim. Robotlarını önümüzdeki hafta özel bir konvoyla oraya gönderiyorum. Elbette bakım ekibi peşinden geliyor. Toplamda kırk kişi ve beş tır dolusu malzeme ile buradan yola çıkacaklar. Siz o zamana kadar kalacakları yeri hazırlamakla görevlisiniz. Daha sonra kampta komutayı alacaksınız. Bayan Kristina size ayrıntıları bildirecek. Şimdi bir sorunuz var mı?”

Yüzbaşı;

“Hayır, yok efendim. Ben emniyet müdürü ile görüşürüm. Madem robotları bu kadar çok istiyorlar, onlara uygun bir yer hazırlamışlardır.”

Albay Elia,

“Evet, biz de öyle düşünüyoruz. Söyleyeceklerim şimdilik bu kadar. Kristina’dan bilgileri alırsınız. Seni gördüğüme memnun oldum, hoşça kal oğlum.”

Yüzbaşı;

“Ben de efendim. Siz de hoşça kalın. “

Ekran beyazlaştı ama hemen arkasında Kristina göründü,

“Dennis, dosyaları bilgisayarına attım.

Yüzbaşı,

“Tamam, derhal incelemeye başlayacağım.

Kristina;

“Sonra beni mutlaka ara olur mu? Sorun olsa da olmasa da.”

Yüzbaşı;

“Ne oldu ki?”

Kristina;

“Ne olmadı ki, seninle geçirdiğim o uçak yolculuğundan sonra bizim pilot efendi gözümünden çok kötü şekilde düştü, onunla ayrıldık. Herif zaten bir süredir başkalarıyla takılıyordu. Ben de aynı yolu izlediğimden sesimi çıkarmıyordum. Seninle onun arasında öyle büyük fark var ki? Nasıl olmuş da tercihim senden yana kullanmamışım hayret doğrusu. Bazen çok aptalca işler yapıyorum.”

Yüzbaşı memnun gülümsedi,

“Önce şu işi bitirelim, sonra geleceği düşünecek bol zamanımız olacak.”

Bilgisayarını kapattı ve aşağıya, büroya indi. Geniş salonda Müdür Yardımcısı Karin yine tek başına oturuyordu, erken hamilelik konusundaki dosyaları incelemekle meşguldü.

“Bayan Karin, Müdür hanım burada mı?”

“Hayır, az önce vilayetten çağırdılar oraya gitti. Bir şey mi vardı?”

“Evet, komutanlıktan aradılar, size robotları göndereceklermiş. Onu haber verecektim.”

Karin sevinçle ellerini çırptı,

“Ne kadar iyi, müdür hanım sevinecek. Siz burada mısınız?”

“Evet, merkezden gönderilen dosyaları okuyacağım. Yapılacak çok işimiz var.”

“Ama akşam bizimle yemeğe geliyorsunuz değil mi?”

“Elbette, merak etmeyin.”

Konstantinopolis’in içinde

Yüzbaşı akşam saat yedi dolayında oto parkta Bayan Karin ile buluştu. Onun arabasıyla Ayastefonas bölgesinin en büyük süper gökdeleni olan Viridivicus’a doğru yola çıktılar. Güneş henüz batmıştı ama ortalık aydınlıktı. Çevreyi görebilmek adına tünellere girmediler, gökdelenler arası otoyolu tercih ettiler.

Dünyanın en büyük kentlerinden birisi olan Konstantino’nun bu bölgesinde tam dört yüz süper gökdelen yer alıyordu. Araç sabit hızla yolda ilerlerken yüzbaşı merakla sağa sola bakıyordu. Bayan Karin geçtikleri yerler hakkında bilgi vermeye başladı.

“Şu gördüğün gökdelen Speluncafronte, Yalnızca yetmiş beş katlı. İlk yapılanlardan. O yüzden çoğunlukla yerli kökenliler kalıyor. Eskiliği nedeniyle dairelerin daha geniş olduğu söyleniyor.”

Yüzbaşı;

“Hemen arkadaki bina nedir?”

Karin;

“O da Republica. Tıpkı Speluncafronte gibi eskilerden. Galiba seksen katlı. Bir zamanlar en azılı teröristler oradan çıkıyormuş. Şimdi gökdelenlerde güvenlik öylesine etkili ki artık oralara yerleşemiyorlar.

Yüzbaşı;

“Sanırım bütün Konstantino bölgesi oldukça temiz sayılır, öyle mi?”

Karin;

“Evet, kesinlikle öyle. Burada, yani Bizante devleti sınırları içinde, Marmaros bölgesinde yüzlerce süper gökdelen var ve milyonlarca insan yaşıyor, çoğunluğu Avrupalı. Terör olayları tek tük görülüyor. Yerlilerin yoğun şekilde bulunduğu Symirna, Magnezia, Kavania, Ankura gibi yerlerde ise terörist kaynıyor.

Araç başka bir gökdelenin çevresini dolanarak sola döndü ve hızını artırdı.

Karin;

“Döndüğümüz yer Subulacum. Hemen ileride Exemplarmon görülüyor. Ondan sonra da Aestuario'nun iki tarafındaki Goldenhorn ve Khrysokeras gökdelenleri geliyor. Buralarda daha çok Rum kökenliler yaşar. Gerçekte çoğu karşı kıyıda, Pinuscollis'teki büyük ekümenlik kilisesinde çalışıyor ancak Skutarion'da yalnızca din görevlileri kalabildiğinden, diğer personeli bu gökdelenlere yerleştirmişler. Buradan karşıya kadar yer altından dümdüz bir tünel açmışlar, her gün işe oradan gidiyorlar. “

Yüzbaşı;

“Skutarion neresi?”

Karin;

“Buradan görülmez, Aestuario'nun karşı kıyısı. Oradaki tüm yapılar en fazla iki katlıdır. Bu yüzden o kadar geniş alanda yalnızca yirmi bin din görevlisi yaşar. “

Araç iyice hızlanmıştı. Karanlıkta parlak ışıklarıyla gökdelenlerden başka bir şey belli olmuyordu. Yüzbaşı arkasına yaslandı,

“Peki, şimdi biz nereye gidiyoruz.”

Karin;

“Yemek yiyeceğimiz yer Cuprovicus'un teras lokantası. Eğer gündüz olsaydı Marmaros denizinin harika manzarasını görebilecektik ama gece yalnızca gidip gelen gemileri seyredebilirsiniz.”

Yüzbaşı;

“Bana biraz da kızınızdaki söz eder misiniz?”

Karin;

“Elbette, ismi Patricia. Büyük annesinin ismini ona verdim. Rahmetli annem onun genini bankadan seçmişti. Adam parlak bir atletti. Aynı zamanda çok akıllıydı, fırsatları iyi değerlendirmiş, zengin olmuştu. O zamanlar bu genin çocuklarının da ona benzeyeceğini sanıyordum. Ama Patricia'nın sporla hiçbir ilgisi yok. Sanki klonlanmış gibi her şeyiyle bana çekmiş. “

Yüzbaşı hafif bir kahkaha attı;

“Yani onca emek boşa gitmiş. Keşke klon yapsaydınız.”

Karin;

“Bilemezdik ki, zaten ikincisini öyle yapmadım.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

“İnanmıyorum, sizin iki çocuğunuz mu var?”

Karin gülerek;

“Evet, iki kızım var.”

Yüzbaşı;

“Peki, ama nasıl, bu yasal değil ki? Gizli mi doğurdunuz?”

Karin;

“Elbette gizli doğurmadım. Zaten öyle bir şey yapsam müdür yardımcısı olamazdım. İkinci kızım Aleina tümüyle doğal biçimde dünyaya geldi. “

Yüzbaşı araya girdi;

“O zaman çok özel bir gen yapınız olmalı. “

Karin;

“Hayır, hiç değil. Az önce söyledim ya, öyle özellikleri olan birisi değilim ben. Neyse, sizi daha fazla merak içinde bırakmayayım. Aslında tüm kadınlar gibi, ilk çocuğumu doğurdum, ardından hamileliği önleyici aşı yaptırdım. Patricia bir yaşına gelinceye kadar kimseyle ilişkim olmadı. Sonra görevime geri döndüm, o zamanlar Almanya’da anti-terör ekibinde koordinatör olarak çalışıyorum, yeni bir keskin nişancı geldi. Hiç de yakışıklı sayılmazdı. Saçları dökülmüştü, boyu kısaydı, göbekliydi. Onunla tanıştık, birkaç kez dışarıda yemek yedik. Birlikte olduğumuzda beni öyle güldürüyordu ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Gülmekten karnıma ağrılar giriyor, “lütfen daha fazla güldürme.” diyerek yalvarıyordum.”

Yüzbaşı;

“Vay canına, bu büyük bir aşkın başlangıcına benziyor.”

Karin;

“Evet, aynen öyle. Sonunda sırılsıklam aşık olmuştum. Üstelik böylesi ilk kez başıma geliyordu. Adam benim daireme taşındı, birlikte yaşamaya başladık. Beş ay sonra karnımda şişme oldu. Ben tümör falan sandım, korku içinde doktora koştum. Meğer dört aylık hamileymişim.”

Yüzbaşı;

“Ama siz hamileliği önleyici aşı yaptırdığınızı söylemişsiniz?”

Karin;

“Evet, ben de öyle sanıyordum. Aşı bir şekilde bende çalışmamıştı. Ya aşılar karışmıştı ya da başka bir olay nedeniyle etki göstermedi. Her neyse, durumumu inceleyen doktorlar kararı bana bıraktılar. Çünkü dört aylık bebeği kürtajla almak ciddi biçimde ameliyat anlamına geliyordu. Ben de doğurmayı çok istiyordum. Sonuçta Aleina dünyaya geldi.”

Yüzbaşı;

“Peki, Aleina nasıl?”

Karin,

“Ah, bu gece bizimle değil, ilerde tanışacaksınız. Tam bir ateş parçası. Akıl, zeka her şey onda bol bol var. Öğretmeni matematik dahisi olduğunu söylüyor.”

Yüzbaşı,

“Yani bu iş bankadan gen seçmekle olmuyor diyorsunuz.”

Karin;

“Kesinlikle öyle.”

Yüzbaşı;

“Erkek arkadaşınız da bizimle olacak mı? Sizi bu kadar mutlu eden birisini tanımak isterdim.”

Karin ansızın durgunlaştı, bir süre öylece kaldı, ellerini yüzüne kapadı ve hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Yüzbaşı şaşırmişti,

“Özür dilerim, bunun sizi bu kadar üzeceğini bilmiyordum” diye atıldı.

Karin ellerini yüzünden çekti, her tarafı gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Hemen yan tarafındaki cepten mendil çıkardı, küçük dokunuşlarla kurulandı.

“Sizin suçunuz yok, duygulandım birden. Bizim keskin nişancı beş yıl önce buraya, Konstantino’ya görevli geldi. Daha ilk işinde bir terörist arkasından gizlice ona yaklaşmayı başarmış, tam ensesinden tek kurşunla vurmuş. Üzüntüden çılgına döndüm. Vurucu tim eğitimi aldım, buraya gönüllü geldim. Amacım erkek arkadaşımı vuran teröristi gebertmekti. Bu fırsat elime de geçti. Üç yıl önce Henri ile birlikte teröristlerden birisini köşeye sıkıştırdık. Adam teslim olmuş gibi yaptı sonra aniden silahına uzandı. Elim tetikteydi ama o tetiği çekemedim Bay Dennis, yapamadım. Eğer yanımda Henri olmasaydı şu anda ölmüştüm.”

Yüzbaşı uzanıp Karin’in kollarını tuttu.

“Lütfen daha fazla anlatmayın, tamam, sizi yeterince üzdüm zaten. Düşünmemiz gereken çocuklarınız var” dedi.

Karin ansızın döndü, uzanıp yüzbaşının dudaklarıyla dudaklarını birleştirdi, sonra geri çekildi, utançla başını öne eğerek;

“Biliyor musunuz, o günden beri ilk kez bir erkeği öpüyorum, size minnettarım” dedi.

Aynı anda araç bilgisayarının sesi duyuldu;

“Cuprovicus otoparkındayız efendi sahip. Gitmemi istediğiniz bir başka yer varsa lütfen güzergah belirleyiniz”

Yemekte

Patricia ve erkek arkadaşı Gerhard restoranda kendilerine ayrılmış yerde bekliyorlardı. Yüzbaşı Karin’in kızının çok küçük görüldüğünü fark etti. Bu çocuksu bakışların bir bebek sahibi olmayı isteyebileceğine inanmak zordu. Patricia’nın arkadaşı Gerhard da ondan çok farklı değildi. Yeni terleyen sakalları ve bıyıkları ile kadınları mutlu edecek erkek tiplemesinden uzaktı.

Patricia çevresini işaret ederek,

“Anne, niçin burayı seçtin, keşke Ayastefones kafeye gitseydik. Burası çok fazla klasik. Bak, bizden başka genç var mı?” dedi.

Karin:

“Rahatça sohbet edebileceğimiz bir yer olsun istemiştım. Oraya da daha sonra gideriz. “

Yüzbaşı;

“Patricia, fazla klasik derken ne demek istediniz?”

Patricia;

“Ayastefones kafe açıldı. Her masada ayrı müzik yayını var. Yeni geliştirilen sistem sayesinde yandaki masayı asla duymuyorsun. Peki, burada durum ne.”

Patricia kolundaki bilgisayarın tuşlarına dokundu, önünde beliren ekranı hızla okudu ve devam etti,

“Biz geleli yirmi dakika oldu, şu çalan müziği bir dinleyin. Adı Peer Gynt’miş. Ben bunu dinlemek zorunda mıyım?”

Başını kaldırdı, çok ilerde, köşede oturan birkaç kişiyi göstererek,

“Hem burada yerliler de var.”

Karin telaşla o yöne baktı;

“Hani, nerede?”

Patricia;

“Tam senin arkanda anne.”

Karin belli etmemeye çalışarak başını arkaya çevirip bir an için oturanlara baktı sonra önüne döndü;

“Onlar yerli değil, domek” dedi.

Yüzbaşı merakla sordu;

“Domek nedir?”

Karin;

“Buraların yabancısı olduğunuz nasıl da belli oluyor, domekler bizimle iş birliğine girerek Avrupalı olmaya hak kazanmış eski yerlilere deniyor. Bunların büyük babaları aslında yerliymiş ama....”

Yüzbaşı;

“Bir çeşit melez yani.”

Karin;

“Hayır, pek melez sayılmazlar. Elbette öyle olanlar da vardır ama domekler eskiden yerli topluluğunun birer üyesiymiş. Ancak büyük savaş sırasında bizimkilerle iş birliği yapmışlar. Savaştan sonra da doğal olarak eski topluluklarına dönememişler. Ne var ki Avrupalılar onları içlerine almamış. Böylece kendi aralarında yeni bir grup oluşturmuşlar. Sanıyorum şu an nüfusları tüm Asya Minör’de iki milyona yaklaşıyor. Burada çoğunlukla Hellespontos gökdeleninde yaşarlar. Oralardan buraya kadar gelmeleri ilginç. Demek ki durumları iyi.”

Yüzbaşı son söylenenleri anlamamıştı. Gözlerini kıpırttı, başını salladı.

“Neden, buraya gelmelerinde ne mahsur olabilir ki? Onlar da herkes gibi yemek yiyorlar.”

Karin hafif bir kahkaha attı;

“Bay Dennis, dünyada olup bitenden gerçekten haberiniz yok sizin. Yerlilerin bu tür yerlere girmeleri yasaktır. Domekler de buralara pek gelemeyiz.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla sordu:

“Nasıl yasak, böyle bir yasa mı var?”

Karin;

“Elbette yok, yasal olarak tüm insanlar eşittir ama Konstantino valiliğinin bazı uygulamaları söz konusu. Örneğin siz buraya girerken tarayıcıdan geçersiniz. Avrupalı olduğunuz için de rahatça yemeğinizi yiyebilirsiniz. Ama bir yerli şu kapıdan girecek olsa, midesine indireceği her lokma için bize göre en azından beş kat daha fazla ödemek zorunda kalır. Bu insanlar bizim onda birimiz kadar para kazandıklarından böyle yerlere, yasal olarak her hangi bir engel olmamasına karşın, asla giremezler.”

Yüzbaşı midesinin burulduğunu hissetti.

“Ama bu haksızlık değil mi? Yani kimse karşı çıkmaz mı?”

Karin;

“Yerliler zaten olayı anlayabilecek kadar eğitilmez? Anlamadıkları bir şeye nasıl itirazda bulunabilirler ki?”

Yüzbaşı

“Ne bileyim, yani örneğin birisi çıkıp bunun haksızlık olduğunu söylerse, valilik suç işlemiş durumuna düşmez mi?”

Karin;

“Elbette düşer ama ben size olayı basitleştirerek anlattım. Uygulamadaki farklılık diğer işlemlerin içine öylesine ustalıkla gizlenmiştir ki bunu açığa çıkarmak ayrı bir uzmanlığı gerektirir. Örneğin size anlattıklarımı ben biliyorum çünkü polisim ve bazı bilgilere ulaşma şansım oldu. Sıradan insanlar aradaki farkı asla anlayamaz. Ama sonuçta yerliler hiçbir zaman böyle yerlere giremezler. Yasalarda açıkça hüküm olmasa bile.”

Yüzbaşı;

“Peki, bir yerli her şeyi göze alıp buraya gelir ve yemek yerse ne olur? Sonuçta fiyatlar beşe katlanmıştı ama ödenemez de değildir.”

Karin;

“Geçmişte buna benzer olaylar çok olmuş. Her şeye karşın inatla buraya gelmeye kalkan kişi belasını arıyor demektir, sonuçlarına da katlanır. Örneğin kırılan bir şişe başına iş açabilir. Kendisini anında karakolda sorgulanırken bulabilir. “

Karin uzanıp yüzbaşının elini tuttu;

“Lütfen, başka şeyler konuşalım. Dünya gerçekleri her zaman pembe hayallerden oluşmuyor, öyle değil mi?” dedi.

Yüzbaşı kendisini kötü hissetti. Nedense yerlilerle ilgili olarak öğrendiği her şey onlara biraz daha yaklaşmasına yol açıyordu. Çocukluğundan beri haksızlığa isyan etmiş, daima haksızlığa uğrayanların yanında yer almıştı. Ve şimdi ne diyeceğini bilemiyordu, konuyu değiştirmek için;

“Gerhard, siz Patricia ile aynı sınıfta mısınız?” diye sordu.

Gerhard;

“Hayır, biz Viridivicus gökdeleninde oturuyoruz efendim. Ben bir sınıf üstteyim. Patricia ile sanal partide tanıştık.”

Yüzbaşı ilgiyle ona döndü.

“Sanal partiden hoşlanıyor musun?”

Gerhard;

“Hem de nasıl, yüzlerce kişiyle aynı ortamda olabiliyorsun, müthiş bir şey.”

Yüzbaşı;

“O yazılımda benim de emeğim var.”

Gerhard’ın gözleri parladı;

“Oh, inanmıyorum, siz o harika takımla birlikte misiniz yani?”

Yüzbaşı;

“Evet, o dansın yapıldığı salon var ya, tümüyle benim eserim.”

Gerhard;

“ O bölümü kaç kez oynadım bilemezsiniz. Hatta Patricia ile bütün gece dans etmiştik.”

Patricia mutlu bir tavırla, gülererek;

“Doğru söylüyor, o geceyi hiç unutmayacağım “ dedi.

Yüzbaşı;

“Başka ne oynuyorsunuz?”

Gerhard;

“Artık eski oyunlar demode. Şimdi sizin üç boyutlu sanal gerçekliğiniz sayesinde sürekli olarak arkadaşlarımızla bir arada olabiliyoruz. Oyunlarımız ekiple birlikte yapılabilen şeyler. Yani iki takıma ayrılıyor, sonra birbirimizi yakalamaya çalışıyoruz falan işte.”

Yüzbaşı;

“Ne kadar ilginç, kızlı erkekli aynı oyunlar söz konusu yani.”

Gerhard;

“Evet efendim, ayırım yapmıyoruz. Hatta şu son günlerde çiftlik diye bir oyun var, orada hep birlikte tarım yapıyoruz. Ürün yetiştiriyoruz, yemek hazırlayanlar bile varmış.”

Karin söze karıştı;

“Zaten başımıza ne geldiyse o sanal tarım uygulamalarından geldi.”

Patricia utangaç bir sesle atıldı;

“Anne, lütfen, böyle şeyleri konuşmanın hiç de yeri değil.”

Karin;

“Neden ki, aksine bu konu üzerinde çok ama çok tartışılmalı.”

Yüzbaşı;

“Tarım konuşmanın niçin burada yeri olmasın ki?”

Patricia;

“Konu tarım değil Dennis ağabey, annem aslında başka şey söylemeye çalışıyor.”

Patricia bir annesine bir de yüzbaşıya baktı, hafifçe gülümsedi;

“Peki, öyle olsun. Anneme sorar mısınız, beni doğurduğunda kaç yaşındaymış?”

Yüzbaşı;

“Sanırım yirmi beş olacak, değil mi?”

Karin;

“Evet, doğru.”

Patricia;

“Peki, ya anneannem?”

Karin bir anda ne diyeceğini bilemedi. Sonra itiraz etti;

“Ama o başka, çok eski dönemlerde bazı şeyler bu günküne benzemeyebilir, öyle değil mi Bay Dennis?”

Yüzbaşı;

“Patricia, annen haklı olabilir. Büyük annenin yaşadığı dönem neredeyse altmış yıl öncesi.”

Patricia zafer edasıyla söze girdi;

“Dennis ağabey, büyük annem ilk çocuğunu doğurduğunda yalnızca on altı yaşındaymış. Yani tam benim yaşıım.”

Karin;

“Hiç de değil, sen on beş yaşındasın henüz.”

Patricia;

“Tamam işte, şimdi hamile kalsam, bebek dünyaya geldiğinde on altı olurum. Hesapta yanlışlık yok.”

Yüzbaşı kol bilgisayarını açtı, masanın üzerine büyük bir ekran yerleştirdi. Genel ağda bulunan hamilelik raporlarını okuyarak Patricia’yı ikna etmeyi umuyordu ki Gerhard araya girdi;

“Bayan Karin, Patricia zaten o işten vazgeçti.”

Yüzbaşının eli havada öylece kala kaldı. Karin de ne dileceğini bilemedi. Kekeleyerek;

“Ne, Na.. Nasıl yani.”

Gerhard aynı sakinlikle devam etti;

“Benim bir dayım var. Almanya’da üniversitede görevli. Profesör Himmelapfel. Patricia ile konuştular sonra....”

Patricia araya girdi;

“Sonrasını ben anlatayım, Profesör Himmelapfel bana sanal ortamda bebek bakmayı önerdi. Kabul ettim ama o programa ancak beş gün dayanabildim. Yani bebeğime iyi bakabilmek için okuldan ayrılmam, eğitimime ara vermem gerekiyordu. Ben bu konuda eğitilmemiştim falan filan işte. Sonuçta hamileliğe hazır olmadığımıza karar verdik.”

Karin yerinden kalktı, masayı dolanıp kızının yanına gitti, ona sarıldı. Yüzbaşı bilgisayarını kapatırken, sevgi yumağı haline gelmiş anne kızın loş ışık altında oluşturduğu güzel tabloya imrenerek bakıyordu. Aslında yarın sabahtan itibaren başlayacak yeni dönemde böylesi güzelliklerin hiç olmayacağını biliyordu. Robotlar gelecek, polis bu sayede daha sert operasyonlar düzenleyebilecek, silahlar patlayacak ve pek çok kişi ertesi günü görmeyecekti. Bira bardağını hırsla yakaladı, bir dikişte hepsini içti. Sonra boş bardağı hemen yanında duran robogarson tepsisine bıraktı, dolusunu aldı. Yemekten kalktıklarında dün geceki gibi yine sarhoştular. Eve geldiklerinde kendisini yatağa atarken Konstantino’dan alkolik olarak döneceğim galiba diye düşünüyordu.

Yüzbaşı gözlerini açtığı anda sabah olmuştu. Sıçrayarak yataktan kalktı ama şiddetli baş ağrısıyla geriye düştü. O sırada içeri Karin girdi;

“Uyandınız mı Bay Dennis “ dedi gülümseyerek, devam etti.

“Dün gece harikaydınız. İnanılmaz dakikalar yaşadım sizinle.”

Eğilip yüzbaşını uzun uzun öptü.

“Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Üstelik kör kütük de sarhoştunuz. O halinizle bile...”

Yüzbaşı şaşkınlıkla,

“Siz geceyi burada mı geçirdiniz?”

Karin;

“Umarım bir sorun yaratmaz. Sizi öylece kendinden geçmiş biçimde yatarken görünce dayanamadım.”

Yüzbaşı;

“Yani dün gece siz ile ben...”

Karin;

“Hiç de düşündüğünüz gibi değil. Yalnızca bir erkeğin sıcaklığını özlemişim, sizin koynunuzda ama tümüyle masum duygularla sıcaklığınızı paylaşarak çok güzel uyudum. Hepsi bu kadar.”

Yüzbaşı kendisini yatağa bırakırken Bayan Karin devam etti;

“Ancak kız arkadaşınızı kıskandığımı itiraf etmeliyim. Aşağıya geleceksiniz değil mi? Müdür Dael’e robot müjdesini kendiniz vermek istersiniz. Ben bir şey söylemeyeyim.”

Yüzbaşı kadın kapıdan çıktıktan sonra güçlkle yerinden kalktı, o an çıplak olduğunu fark etti, duşa doğru yürüdü. Bilgisayara döndü;

“Bilgisayar, ilaç B lütfen.” diye seslendi.

Duvardaki ekran canlandı, yumuşak kadın sesi

“Elbette efendi sahip” dedi.

Birkaç dakika sonra dolabın kapağı açıldı, içinde bir bardak gazlı içecek vardı. Yüzbaşı onu alıp yudumlayarak duşa girdi, ellerini havaya kaldırdı, her yönden fişkırان mikro su damlalarının insan teninde bıraktığı o güzel duyguyu içinde hissetmek istercesine gözlerini kapattı, öylece durdu. Masajın ardından ılık hava ile kurulandı, duştan çıkıp giyindi. Baş ağrısından eser kalmamıştı, şimdi daha dinç ve sağlıklı görünüyordu. Kahvaltısını yapıp büroya indi. Müdür Dael henüz gelmemişti, büroda yalnızca Karin ile komando eğitmeni Henri vardı, onların yanına oturdu.

Karin;

“Biliyor musunuz Bay Dennis, Henri de sizin robot gurubuna katılmak için başvuracakmış.”

Yüzbaşı Henri’ye baktı;

“Öyle mi? Albay Elia ile görüşmeniz gerekecek, kendisi çok iyi bir insandır, sizi kaçırmayacağını sanıyorum” dedi.

Henri;

“Umarım öyledir ancak önce Bayan Deal’in izin vermesi gerekiyor. Şu anda burada görevliyim. Birlikte market saldırısına gittiğimiz gün de beni çok şaşırtmıştınız. Polis olmanız gerektiğini söylemiştim, gerçekten olağanüstüydünüz.”

Karin merakla sordu;

“Ne olmuştu?”

Henri;

“Yüzbaşı market saldırısının olay yerini inceledi ve öyle sonuçlar çıkardı ki deneyimli bir dedektif bile daha iyisini yapamazdı.”

Yüzbaşı gülerek;

“Yok canım, o kadar değil. Sonuçta herkesin kolayca yapabileceği şeylerdi.”

Henri,

“Gerçekten öyle düşünüyorum. Bence yetenekleriniz tartışılmaz. Zaten komutanlar da bunu görmüşler ve sizi robot projesinin başına getirmişler. Belki polis kolejinde okusaydınız şu anda burada benim gibi acemi çaylakları eğitiyor olurdunuz. Bulduğunuz yerin kıymetini bilin.”

Henri sözcüklerin üzerine öylesine basa basa konuşuyordu ki yüzbaşı tehdit edildiğini hissetti.

Merakla Henri'nin gözlerine baktı. O bakışlar dostluk, arkadaşlık ya da en azından düşmanlık içermeyen bir yakınlığın ifadeleriyle dolu değildi. Tam tersine tehdit etmek isteyen ama bunu beceremeyen birisinin o ürkek ve kararsız ışıltularıyla parlıyordu. Yüzbaşı ona cevap vermeye hazırlanıyordu ki Müdür Dael kapıda görüldü. Hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü,

“Günaydın arkadaşlar, Bay Dennis, siz benimle geliyorsunuz“ dedi.

Yüzbaşı sessizce emniyet müdürünü izledi. Ama kafasında Henri'nin sözleri yankılanıyordu.

Müdür Dael neşe içinde hafiften bir şarkı mırıldanarak odasından içeri girdi, ceketini ve çantasını astı, kendini yere atarcasına koltuğuna oturdu, öne eğilip ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

“Evet yüzbaşım, lütfen oturun, bana iyi haberleriniz olduğunu duydum.“

Yüzbaşı;

“Doğrudur efendim. Dün Albay Elia beni aradı ve robotları göndereceklerini söyledi. Üç robot önümüzdeki hafta konvoyla buraya geliyor.”

Müdür Dael;

“Üç mü? Ben ekipte dört robot olduğunu sanıyordum.”

Yüzbaşı,

“Öyleydi efendim ama arızaları yetiştiremediler. Bu sefer üç robotluk ekiple çalışacağız.”

Müdür Dael,

“Tamam, buna da şükür.”

Elini havada salladı, duvardaki ekranda Konstantino haritası belirdi. Karadeniz kıyılarında bir alan kırmızı olarak işaretlenmişti;

“Size burayı hazırlıyoruz. Litusvicus kampı daha önce polis eğitiminde kullanılıyordu. Kuş uçuşu buraya yaklaşık yüz kilometre. İçinde ihtiyaç duyacağınız her şey mevcut. Adamlarınız için kalacak yerler, araç parkları, yemekhaneler, tam donanımlı teknik destek üniteleri....”

Müdür Dael sürekli olarak anlatıyordu ama yüzbaşının aklı hala Henri'nin bakışlarında kalmıştı. Olayı fazla büyütüyor olabilir miydi? İçtenlikle söylenmiş övgü dolu sözler yanlış anlaşılabilir miydi? Ya da gözlerdeki o garip pırıltıyı nasıl yorumlamalıydı? Marketteki saldırısından sonra sabahleyin Henri'nin karşısına çıkması yalnızca tesadüf müydü? Birlikte olay yerine gitmişlerdi. Orada bir şey olmamıştı. Galiba gereğinden fazla konuşmuştu, kendi kendisine kızdı. Kahrolası çenesini tutamamıştı. Bunu gören Müdür Dael şaşkınlıkla sordu;

“Yüzbaşı, sizi kızdıracak bir şey mi söyledim? Kaşlarınızı niye öyle çattınız?”

Yüzbaşı kendisine geldi, sakın olmaya çalışarak;

“Hayır efendim hayır, sizi dinliyorum, lütfen devam edin” dedi.

Müdür Dael,

“Kampımızın çevresi tümüyle boşaltılmıştır. Yirmi kilometrelik alanda tek bir yerleşim yeri bile yoktur. Orayı gözetlemek mümkün değildir, sizlerle hep birlikte çok iyi çalışma ortamı yakalayacağımızı umuyorum.”

Yüzbaşı;

“Hep birlikte derken?”

Müdür Dael;

“Ulrike ekibi olarak biz de aynı kampa taşınacağız. Böylece daha çabuk hazır olacağımızı düşünüyoruz. DDM marketi hatırlıyor musunuz yüzbaşı?”

Yüzbaşı;

“Şu Prusia’da izlediğimiz yer değil miydi?”

Müdür Dael;

“Evet orası. İzlemelerimiz sonuç verdi. Gerçi Ulrikeyi daha sonra hiç göremedik ama orada bir şeylerin döndüğü de kesin. İçerde silahlı militanlar dolaşıyor. Biz robotları ilk kez burada kullanacağız. Sızce uygun olur mu?”

Yüzbaşı;

“Koordinasyon çalışmaları uzun sürebilir. Yeterli zamanımız var mı?”

Müdür Dael;

“Örneğin ne kadar?”

Yüzbaşı;

“Bir hafta yerleşim desek. İkinci hafta birlikte çalışmalara başlayabiliriz. Adamlarımız profesyonel kimseler olduğundan bence on günlük program yeterli olur. Buna göre en fazla üç ya da dört hafta sonra Prusia’nın yolunu tutabiliriz.”

Müdür Dael

“Şunu üç hafta yaparsak bana çok uygun hale gelir.”

Yüzbaşı:

“Biraz sıkı çalışmayla niçin olmasın” diye karşılık verdi.

O sırada Ulrike takımının kampta olmasının kendisine sağlayacağı yararları düşünüyordu. Polisler için bir bilgi işlem ağı oluşturulabilir, burayı kullanarak küçük Meral’i bulabilir, Salih amcanın ölümündeki gariplikleri giderebilirdi.

Kamp

Yüzbaşı Dennis gelişinin tersine, sessizce toparlandı, Divisa gökdelenindeki dairesini boşaltıp yanında iki taşıyıcı robot olduğu halde binadan ayrıldı. Ulrike takımını götürecek otobüs garajın önüne park etmişti, bazıları kaldırım kenarındaki banklarda oturuyordu. Onlara doğru yürüdü, birden Karin ile kızı Patricia’yı fark etti. Annesi çocuğuna öğüt vermekle meşguldü. Heyecanlı bir sesle evi nasıl temiz tutacağını, robotları kullanmadığı zaman kapatmayı unutmamasını, yemek kırıntılarının gerçekte ne kadar tehlikeli olabileceğini anlatıp duruyordu ama kızı onu dinlemiyordu bile. Yanında duran kendi yaşlarında genç oğlanın elini sıkı sıkı tutmuştu. Yüzbaşayı görünce neşeli bir sesle;

“Dennis ağabey, anneme söyler misiniz, ben büyüdüm artık” dedi.

Yüzbaşı sakince yanıtladı;

“Hiç şansın yok arkadaşım. Elli yaşına bile gelsen annenin daima küçük kızı olacaksın.”

Karin;

“Evet, aynen öyle efendim. Sen benim çocuğumsun ve bu gerçek hep böyle kalacak.”

Yüzbaşı Patricia'nın yanındaki oğlanı işaret ederek sordu.

“Arkadaşın mı?”

Karin imalı bir sesle,

“Evet, kızımın yeni erkek arkadaşı. Bizim zamanımızda ilişkiler aylarla hatta yıllarla ifade edilirdi. Şimdi ise neredeyse saatler söz konusu.”

Patricia hemen atıldı;

“Öyle değil anne. O sizlerin örümceklenmiş kafanızın düşüncesi. Gerhard da arkadaşım, Wilhem de. Gerhard çok akıllı bir çocuktur ama Wilhem sınıfın en güçlü erkeğidir. Ne yani insanın birden fazla arkadaşı olamaz mı? “

Karin;

“Eh olmuşken bütün arkadaşlarını topla da aynı yerde yaşayın bari.”

Patricia bir an düşündü sonra gözlerini annesine dikti,

“Evet ya. Niçin olmasın? Bence hazır ev bana kalmışken bunu bir deneyeyim.”

Karin adeta isyan ederek.

“Yüzbaşı şu kıza bakın. Bacak kadar boyu ile neler söylüyor. Ahlak denen şeyin zerresi kalmadı bu çağda.”

Yüzbaşı araya girme zamanın geldiğini düşündü.

“Wilhem, sen ve Patricia aynı sınıfta mısınız?”

Wilhem;

“Evet efendim. Hatta onun tam arkasında oturuyorum.”

Yüzbaşı;

“Aslen nerelisiniz?”

Wilhem;

“Annem Alman ancak ben burada doğdum.”

Patricia;

“Ona geçen gün sizden söz ettim, çok ilgilendi.”

Wilhem;

“Evet efendim, robot uzmanı olmak istiyorum. Bunun için ne yapmam gerekiyor?”

Yüzbaşı:

“Öncelikle akılcı olmalısın. İşin temeli matematik. Robot uzmanları birinci sınıf matematikçidir. Bu işte hayale asla yer yoktur.”

Patricia Wilhem'e dönerek;

“Ben sana söylemişim öyle değil mi? Robotlar bilgisayar oyunlarına hiç benzemez.”

Yüzbaşı;

“Aslında bilgisayar oyunları ile benzerlikler kurabiliriz. Anladığım kadarıyla siz robot oyunlarını başarıyla oynuyorsunuz. Ama bu iş oyunu yazmaktır, oynamak değil. Bunun da temeli matematikten geçer.”

Wilhem;

“Anladım efendim, çok teşekkür ediyorum, beni aydınlattınız.”

Yüzbaşı tam ona bir şeyler daha söyleyecekti ki metalik robot sesi otobüsün harekete hazır olduğunu bildirdi. Birbirlerine sarılarak vedalaştılar ve Ulrike takımının diğer elemanlarıyla birlikte otobüse bindiler. Karin kızı gözden kayboluncaya kadar el sallamayı ihmal etmedi.

Litusvicus kampı, Avrupa'nın en önemli su havzalarından birisi olan Bizante bölgesinin hemen yanına, deniz kenarına kurulmuştu. Batısında Citeramnis ile Litusamnis sarnıçları yer alıyordu. Citeramnis'in uzunluğu dört, genişliği iki kilometreydi, tümüyle kapalı devasa bir yapıydı. Su depolama alanının çevresinde ise kırk kilometre çapında daireyi andıran, insan yapımı ormanlık alan vardı. Burası Konstantino'nun en önemli gelir kaynaklarından, bu nedenle özel bir ekip tarafından korunuyordu.

Yüzbaşı önündeki bilgisayardan kampı incelerken Henri ona yaklaştı.

“Yüzbaşım isterseniz size yardımcı olayım. Ben orada uzun süre çalıştım.”

Yüzbaşı başını kaldırıp Henri'nin gözlerine baktı, düşmanlık, tehdit görmeyi umuyordu ama aksine ifadesiz, sıradan bakışlarla karşılaştı. Acaba olayları fazla mı abartıyordu? Yoksa bu insanlar duygularını gizlemenin bir yolunu mu bulmuşlardı?

“Elbette, buyurun.”

Henri elini kampın üç boyutlu görüntüsünde gezindirerek anlatmaya başladı.

“Şu gördüğünüz büyük bina gerçekte ana hangar. Yana doğru açılan küçük yapılarda ise ofisler yer alıyor. Teknik donanım ile yaşam destek sistemleri bodrum katlara yerleştirilmiştir. Sanırım siz robotlarınızın bakımı için ana hangara yerleşmelisiniz. Soldaki bürolar da personelinize ayırabilirsiniz.”

Yüzbaşı gülümsedi;

“Bay Henri, kampın planları çoktan karargahtaki yerini almıştır, merak etmeyin, teknisyenler burayı nasıl yerleştireceklerini çok iyi bilirler. Yine de ilginiz için teşekkür ederim.”

Giderek duruma hakim olduğunu düşünüyordu. Bu soğuk bakışlı adamı şüpheliler listesinden çıkarmak istiyorsa sorgulamanın tam zamanı olabilirdi. Doğrudan konuya girdi.

“Aslında size danışmak istediğim bir şey vardı. Mutlaka teröristlerle karşılaşmışsınızdır. Sizce onlara karşı robot kullanımı başarılı olabilir mi?”

Henri bu soruyu beklermişçesine heyecan içinde yanıtladı;

“Başarılı olmaz mı yüzbaşım, bence robotlar en ideal silah konumunda. Göreceksiniz o fareleri girdikleri deliklerden nasıl çıkaracaklar?”

Yüzbaşı;

“Delikler mi?”

Henri;

“Evet, bu adamlar yer altında yaşar. Sonra hiç olmadık yerden çıkıp sizi arkadan vuruverirler. Ya da bir an size görünürler ve aniden yok olurlar çünkü yerin bilmem kaç kat altına kaçmışlardır. Teröristleri orada izlemedikçe bu işi bitirmemiz mümkün değil.”

Yüzbaşı,

“Tepeden tırnağa silahlı ve kurşungeçirmez elbiseler giymiş polisler de mi onları mağaralarda izleyemiyor?”

Henri;

“İzleseler ne olacak ki? Adamların taktiği belli. Her türlü insandan oluşan bir kalabalığı sizin üzerinize sürüyorlar. Erkek, kadın, çocuk, genç, yaşlı demiyorlar. Aralarına da çok iyi silahlanmış birilerini alıyorlar. Memurlarımız tamamen insancıl nedenlerle kalabalığa ateş etmiyor. Buna karşın teröristler memurlarımızı yakın mesafeden resmen biçiyor. Silahları bu iş için yeterli.”

Yüzbaşı kaşlarını çattı,

“Ne demek istediğinizi anladım ama robotlarımın kadın ve çocukların üzerine ateş edeceğini nereden çıkardınız?”

Henri,

“Onlar hedef gözetmez diye duymuştum da.”

Yüzbaşı;

“Yanlış duymuşsunuz, o söylediğiniz savaş robotudur. Bizim C-12’ler öyle davranmaz. Bana kalırsa anlattığınız taktik karşısında başka çözümler bulunabilir. Ama kalabalığa hedef gözetmeksizin ateş etmeyi doğru bulmuyorum.”

Henri boş ver gibilerden elini salladı,

“Siz de aynen Müdür Dael gibisiniz. O da öyle söyledi ama şu ana kadar on beş arkadaşımızı bu yolda kaybettik. Eğer beni dinlemezseniz korkarım robotlarınız çok güvende sayılmaz.”

Yüzbaşı;

“Ben farklı çözümler olabileceği konusunda ısrarlıyım. Sonuçta onlar da insan öyle değil mi?”

Henri sert bir sesle karşı çıktı;

“Hayır efendim, onlar insan değil. Onlar yerli. Bize hiç benzemezler. Pislik içinde yer altında yaşarlar. Hükümetin kendilerine verdiği tonlarca suyla yetinmezler, tankerleri kaçırlar, kentlerin dağıtım istasyonlarına baskın yaparlar. Yağmacılıkla geçinirler. Karaborsa su ticaretinin en önemli ayağını oluştururlar. Buradan çaldıkları suyu daha güneydeki Araplara kaçça sattıklarını biliyor musunuz? Fiyat tam beş misli artıyor.”

Henri bir an için durdu, sanki söylediklerinden pişman olmuş gibiydi, anlamsız gözlerle uzaklara baktı.

“Siz yüzbaşım, siz de gün gelecek onların ne olduklarını anlayacaksınız. Bence hepsini toplayıp yok etsek inanın dünyayı büyük bir dertten kurtarmış sayılırız.”

Yüzbaşı giderek sinirlendiğini hissetti, kendisine hakim olmaya çalışarak sordu,

“Adolf Hitler’in Yahudileri kamplarda öldürtmesi gibi mi?”

Henri;

“Herkes Hitler’in Yahudileri katlettiğini söylüyor ama aslında onun imha ettiği yirmi milyon Sovyet vatandaşı olmasaydı batı, yirminci yüzyılın sonunda Sovyetleri çökertemezdik. Ve siz yüzbaşım bu gün burada yaşayamaz, Amersfoort’ta susuzluktan ölen çocuklarınızı gömüyor olurdunuz.”

Yüzbaşı sesini yükseltti;

“Tarih olası olasılıklarla değil, olmuş olaylarla ilgilenir Bay Henri. Ve benim tarihe çocuk katili olarak geçmeye hiç niyetim yok.”

Henri;

“Bu kafayla giderseniz bizzat kendiniz kısa zamanda tarih olursunuz.”

Yüzbaşı;

“Sözlerinizden böyle bir haberi mutlulukla karşılayacağınızı anlıyorum.”

Henri sesini iyice yükselterek;

“Sizin gibileri çok gördük biz. Hepsi de iki metre toprağın altında yatıyor. Kişisel görüşümü sordunuz söyledim”

dedi ve sırtını dönüp, ön taraftaki bir koltuğa oturdu, sinirli hareketlerle tırnaklarını kemirmeye başladı. Karin yüzbaşının yanına geldi, elini omzuna koydu.

“Siz ona bakmayın yüzbaşı. Gerçekte iyi adamdır. Arada bir sapıtsa da buradaki en deneyimli polis odur. Katıldığı operasyonları anlatsa inanamazsınız.”

Yüzbaşı yalnızca gülümsemekle yetindi. Olayları şimdilik akışına bırakmıştı.

Otobüs iki kontrol noktasını geçip kampa girdiğinde öğle olmak üzereydi. Henri hiçbir şey yokmuş gibi Yüzbaşı Dennis’e kampı gezdirdi. Büyük hangarı, ofisleri ve teknik bölümleri hep birlikte dolaştılar. Öğleden sonra robot destek ekibinin uçakla gelen ilk bölümü de kampa ulaştı. Akşam yemeği için salonda toplandıklarında masaların yarıdan fazlası henüz boş duruyordu. Ama yalnızca üç gün sonra orası tıklım tıklım dolu olacaktı.

Kampta bulunanlar hemen çalışmaya başladılar. Yapılacak o kadar çok iş vardı ve personel o denli az sayıdaydı ki, aralarına sonradan katılan Müdür Dael bile odasını kendisi yerleştirmek zorunda kalmıştı. Dahası gerekli bağlantılar kurulur kurulmaz Ulrike’yi izleme işlemlerine kaldıkları yerden devam etmek zorundaydılar ve geceleri geç vakte kadar Asya Minör’deki binlerce kameraya ait kayıtları gözden geçiriyorlardı.

Kampın askeri komutanı olarak yüzbaşı ancak dördüncü günü konukları şerefine bir yemek düzenleyebildi. Herkesin katıldığı yemekte oturma yerleri özellikle karışık düzenlenmişti. Ulrike takımının elamanları ile C-12 robot projesinin teknisyenleri önce çekingen tavırlarla yemeklerini yediler, ardından sahne alan sanatçıların da gayretiyle kısa sürede kaynaşp dans etmeye başladılar.

Yüzbaşı sağ tarafında oturan Müdür Dael’e ilk kez alıcı gözlerle baktı. Saçları neredeyse beyaza yakın sarıydı. Kaşları da aynı renkteydi ve bu nedenle yokmuş gibi görünüyorlardı. İri lacivert gözleri, uzun kahverengi kirpiklerle donanmıştı, bakışlara kadınsı bir anlam veriyordu. Yuvarlak yüz hatlarını son derece düzgün burun tamamlıyordu. Kıpkırmızı boyanmış küçük ama kalın dudaklar

sanki özenle oraya yapııştırılmış resim gibi duruyordu. Yüzbaşı ilk kez o anda karşısındaki güzelliğin farkına vardı. Şimdi daha da aşağılara inmeye hazırlanıyordu ki Müdür Dael birden ona doğru döndü,

“Yüzbaşım inanın beni çok şaşırttınız?”

Yüzbaşı kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Acaba az önce düşündükleri belli mi olmuştu? Müdür Dael kadehini onunkiyle tokuşturdu;

“Şerefimize içiyorum. Düzenlediğiniz başarılı şölen için sizi kutluyorum”

dedi. Yüzbaşı derin bir nefes aldı, gülümseyerek;

“Teşekkür ederim efendim. Ama işin perde arkası hiç de öyle değil. Bizim teknisyenler orduda moral geceleri düzenlemeye alışkındırlar. Şu gördüğünüz orkestra ve şarkıcıların tamamı Atina’dan geldi.”

Müdür Dael:

“Tahmin etmiştim, kullandıkları müzik bizim yerlilerinkine çok benziyor.”

Yüzbaşı;

“Öyle mi? ilginç doğrusu .”

Müdür Dael;

“Az önce çalan parça şeydi, Yuskudara yider ikon.”

Yüzbaşı;

“O ne demek ki?”

Müdür Dael dudaklarını büktü.

“Bilmem. Ama yerliler bunu daha kıvrak çalıyorlar. Sonra da göbeklerini titreterek oynuyorlar.”

Yüzbaşı safça sordu.

“Nasıl yani?”

Aynı anda kendi kendine söyleniyordu “Aman tanrım o yaştaki kadın bu kadar güzel olabilir mi?”

Müdür Dael uzun uzun yüzbaşının gözlerine baktı, bardağındaki şarabı bir dikişte bitirdi, ayağa kalktı;

“Biliyor musunuz, şu ana kadar gördüğüm en yakışıklı erkeklerden birisisiniz. İnce, narin ama sağlıklı bir vücut, sarımsı açık kumral saçlar, kadınlarda sevme arzusu uyandıran erkeksi yüz şekli ve çok az insana nasip olan lacivert gözler. Eğer model olmayı seçseydiniz bu dış görünüşünüz sayesinde dünyanın sayılı zenginleri arasına girebilirdiniz. Ama bakışlarındaki daveti kabul edemeyeceğim. Bunu sizi reddetmek olarak almayın lütfen. Yalnızca ben kendimi biliyorum, kendimi bilecek kadar deneyimliyim”

dedi ve hızlı adımlarla odasına doğru yürüdü. Yüzbaşının kafası karma karışık olmuştu. İçkisinden bir yudum almıştı ki birden Sabrina yanında belirdi, elini tuttu;

“Hadi, böyle oturmak var mı? Vals bildiğin kadar şu hareketli müziklerde de yeteneğini görelim”

diyerek onu piste sürükledi.

Yeni Gün

Ertesi sabah yüzbaşı saat dokuzda toplantı salonuna gitti. Başlarında Müdür Dael olduğu halde tüm Ulrike takımı oradaydı. Kendisi için hazırlanmış kürsüye çıktı, oradan salondakilere baktı. Ordu mensubu teknisyenlerle ki çoğunluğu kadındı, polisler çok iyi kaynaşmıştı. Gülümseyerek;

“Arkadaşlar, dün geceki tanışma toplantısının yararlı olduğunu görüyorum” dedi.

Henri;

“Değil yüzbaşı, henüz tümünü tanıyamadık, toplantıyı bu gece de tekrarlayalım.”

Salondan onu destekleyen sesler yükseldi.

Yüzbaşı;

“Evet Bay Henri, size katılıyorum. Belki yarın değil ama ilerde bu tür eğlenceler düzenlemeyi ihmal etmemeliyiz. Böylece birbirimizle daha iyi ilişkiler kurabiliriz. Şimdi izninizle robotlarımızı size tanıtacağımız bölüme geçelim.”

Salondaki herkes pür dikkat onu dinliyordu. Yüzbaşı önündeki bilgisayarını açtı, hemen yan tarafta robotun üç boyutlu tam bir görüntüsü belirdi. Ellerini kullanarak görüntüyü kendi çevresinde döndürdü.

“Bu gördüğünüz C-12 polis robotudur. Bildiğiniz gibi savaş robotları çok daha önceden beri yapılıyordu. Hatta ilk modellerinin ortaya çıkışı neredeyse yüz yıllık bir öyküdür. Uzaktan kumandalı araçlar da robot kavramı içinde incelenebilir. Ama modern anlamda savaş robotlarının üretimi son on yılda mümkün olmuştur.”

Yüzbaşı kürsünün yanında duran görüntüyü değiştirdi.

“Savaş robotları belli bir bölgedeki tüm tehditleri ortadan kaldırma amaçlıdır. Tehdit algılaması için özel tarayıcılara sahiptir. İlk modeller yalnızca kızıl ötesi ışınları görüyordu ve bu nedenle görev aldıkları alandaki tüm canlıları yok etmeye eğilimliydi. Sonra doğrudan insanı hedef seçen savaş robotları yapıldı, sisteme esir alma yazılımları eklendi. Çünkü çarpışma bölgesinde masum siviller de bulunabiliyordu, savunmasız insanların imhası ciddi toplumsal tepkiye neden oluyordu. Bilindiği gibi savaş robotundan kurtulmanın tek yolu, normal insanlar oraya gelinceye kadar hiç kıpırdamadan öylece yatmaktır. En küçük hareket tehdit sayılır ve hedef imha edilir. Örneğin sanıyorum beş yıl önceydi, İran’ da teslim olmak amacıyla yere yatan teröristlerden birisi hapsirince robotlar anında ateşle karşılık vererek hedefi yok ederler. Savaş ortamında bu tür aksaklıklar kabul edilebilir hata sayılmakta ve günümüzde robot uygulamaları yayılarak gelişmektedir.”

Yüzbaşı sahnedeki görüntüyü değiştirdi.

“Ancak polis robotu yapmanın temel zorluğu arkadaşlar, karşı tarafa teslim olması için zaman tanımak ve şüphelinin zarar görmemesini sağlamaktır. Bu sorunları farklı tarama biçimleri geliştirerek çözmeye çalıştık. Polis robotları, savaş modellerindeki tarayıcılardan normalin belki de beş katı daha duyarlıdır. Böylece hedefindeki silahın hareketlerini ayrıntılı biçimde izleyebilir, namlu kendisine döndüğü anda, parmak henüz tetiğe baskı yapmamışken, robotumuz ateş etme üstünlüğüne sahip olur. Robot aynı zamanda tehdidi en az zararla ele geçirmelidir. Yani ona silah çeken teröristi

öldürmemeli, etkisiz hale getirmelidir. Bu gün için kullandığımız teknik, kızıl ötesi görüntünün uç noktalarına ateşi yoğunlaştırmaktır. Ancak bunun çok da başarılı olduğunu söyleyemeyeceğim. İşte projenin bir türlü seri üretime geçilememesinin nedeni bu arkadaşlar.”

Henri oturduğu yerden seslendi,

“Ben polis robotuna ne gerek var anlayabilmiş değilim. Şimdi daha iyi öğreniyoruz ki elimizdeki savaş robotları tam bize göre. Okuduğumuz raporlarda zaten yerlilerin asla teslim olmadıkları yazıyor.”

Yüzbaşı ona döndü;

“Bay Henri, terörle savaşta karşı tarafı canlı ele geçirmenin önemli olduğunu bizden daha iyi biliyorsunuz sanırım.”

Henri;

“Siz hiç teröristlerle karşılaştınız mı? Sözleriniz belki kulağa hoş geliyor ama gerçekte uygulanabilir şeyler değil. Göreceksiniz, bu robotlar daha ilk operasyonda devre dışı kalacak. Çünkü cephede her şey sizin düşmanı gördüğünüz ve hedefinize alıp ateş ettiğiniz süre arasındaki o çok küçük zaman diliminde gerçekleşir. Robotlarınız karşı tarafı yok etmek amacıyla değillerse kendilerini nasıl koruyabilirler?”

Enrio elini kaldırdı;

“Evet Yüzbaşı Dennis, ben de Henri’ye katılıyorum. Çoğu kez olaylarda teröriste teslim ol çağrısı yapma fırsatı olmuyor. Robotlarınız bunu nasıl yapacak?”

Yüzbaşı;

“Bu gün için çözümümüz operasyona başlamadan önce teröristlere genel bir çağrı yapılması biçimindedir. Böylece robotlar yalnızca kendilerine yönelmiş silahlara odaklanabilir. Sonuçta insanlardan daha iyi görür ve hızlı hareket ederler. Ama önemli nokta şudur. Bir operasyonda amacınız asla teröristi öldürmek olmamalıdır. Hedefinizi sağ ele geçirmelisiniz. Polis robotlarına ilişkin yazılımlara başlamadan önce yüzlerce operasyonun kayıtlarını inceledik. Ve açıkça gördük ki karşı tarafı teslim alma ile yok etmeye yönelik çalışmalar arasında çok büyük farklar vardır.”

Henri araya girdi;

“Elbette farklıdır çünkü bunca deneyimime karşın ben burada amacı yalnızca teslim alma olan tek bir operasyon bile hatırlamıyorum. Böylesi operasyonlar örneğin hırsızlık, dolandırıcılık hatta adam yaralama gibi daha basit suçlar için yapılır. Teröristler söz konusu olduğunda ise işin rengi değişir. Orada savaş koşulları geçerlidir.”

Yüzbaşı;

“Sizinle aynı görüşte değilim Bay Henri. Terörle mücadelenin askeri anlam taşıdığına inanmıyorum. Özel bir operasyon durumu dersanız size katılabilirim ama savaş sözcüğü bu iş için kullanışlı değil. Kanımca en uç nokta olarak polise karşı operasyondan söz edilebilir.”

Henri;

“Tamam işte, ben de öyle söylüyorum, Teröristler bize yönelik operasyon yapıyor. Sen polis ol, kendine operasyon yaptırma, bu kadar basit.”

Obsaldo oturduğu yerden ona karşı çıktı;

“Ne demek o, sen polis ol da kendine operasyon yaptırma, bana hiç gerçekçi gelmedi.”

Henri Obsaldo’yu taklit ederek;

“Sen polis ol da kendine operasyon yaptırma” dedi,

ardından ciddileşerek devam etti;

“Bu iş erkek işidir, erkek yüreği ister erkek. Yok teslim olmaya yönelik operasyonmuş, yok teröriste şans tanımakmış, bizim işimizde böyle düşünceler zayıflıktır. Düşmana karşı asla zayıflık gösterilemez. Vurdun mu ses getirmelisin, vurdun mu yıkmalısın. Tıpkı General Guderian’ın söylediği gibi, fiskelemeyeceksin, yumruk atacaksın.”

Teri

“Erkek yüreği, Nazi generali, zayıflık, güçlülük. Bu sözcükler bana bir şeyler hatırlatıyor ama emin olamıyorum. Yıllar önce toplumdaki sildiğimiz yaşam biçimi geri mi geliyor?”

Obsaldo;

“Faşizm, o söylediğin şey erkek egemen toplum modelinin en üst örgütlenmesi olan faşizmdir. Sanırım arkadaşımız tarih içinde kaybolmuş.”

Henri;

“Sizin gibi muhallebi çocukları erkeklikten anlar mı?”

Sabrina gülerek araya girdi;

“Ne yani, sen anlıyor musun peki? Senin alt tarafın bu iş için pek de kullanışlı sayılmaz da.”

Salonda kahkahalar yükselmeye başladı, Henri kıpkırmızı kesildi. Parmağını Sabrina’ya tehditkar biçimde uzatarak;

“Bana bak, bu akşam göstereyim istersen alt tarafımı da erkekler hakkında daha doğru bilgi sahibi olursun” diye bağırdı.

Geba gözlüklerinin üzerinden dikkatle baktı;

“Buradan görebildiğim kadarıyla her hangi bir fark belli olmuyor.”

Salondakiler katıla katıla gülüyorlardı.

Henri ona döndü,

“Ukela demek, istesen bile sana verecek olan kim? Kanı bozuklarla işimiz yok bizim”

Bu sözler salondaki gülüşmeleri bıçak gibi kesiverdi.

Teri herkesten önce atıldı;

“Kanı bozuk da ne demek? Sanki senin kanın pek mi düzgün?”

Henri;

“Bizim ailenin geçmişi on kuşağa kadar isim isim bellidir de aralarında hiç vatan haini yoktur.”

Geba adeta çığlık atarcasına bağırdı;

“Benim büyük atam inandığı bir dava uğruna kendi toplumuna aykırı düşmüş. Toplumun dışında kalma pahasına düşüncelerini, özgürlüğü savunmuş. Seninkiler gibi dünyayı sömürmek için binlerce günahsızın kanına girmemiş.”

Obsaldo;

“Arkadaşlar, lütfen, faşizmin en parlak örneklerini sıralamaya başladınız. Geba'nın atalarının ne yaptığı ancak tarihçileri ilgilendirir. Ve Bay Henri, sizin atalarınız arasında hiç vatan haini bulunup bulunmaması, onu hangi biçimde tanımladığınızla ilgilidir. Size göre yurtseverlik olan davranış, karşı taraf için pek ala hainlik sayılabilir.”

Geba başını salladı;

“Teşekkür ederim Obsaldo, çok iyi açıkladın.”

Obsaldo;

“Bir şey değil tatlım.”

Henri;

“İşte görüyorsunuz, yeni ergen aşık gibiler. Saf, temiz ama acemi ve zayıf. Biz bu insanlarla mı teröristleri avlayacağız. Bu insanlara sırtımı vererek mi çarpışacağım? Bunlar otuz saniyede adamı satarlar be...”

Yüzbaşı başını ellerinin arasına almış, kürsüye yaslanmış öylesine duruyordu. Yavaşça doğruldu, kararlı bir sesle;

“Bay Henri, gördüğüm kadarıyla anlattığımız teknikler sizi fazlaca ilgilendirmiyor. Zaten çarpışmaya hazırsınız. O zaman sorabilir miyim, burada ne işiniz var?”

Henri;

“Ben komando eğitmeniyim. Görevim yumuşakları sertleştirmek, savaşın gerektirdiği kaya gibi askerler haline getirmek ama açıkça görüyorum ki işim çok zor.”

O ana kadar oturduğu yerden sessizce konuşmaları izleyen Müdür Dael ayağa kalktı, yüksek sesle;

“Bay Henri, biliyorsunuz bu oturumda yüzbaşı bize polis robotlarını anlatacak. Az önce belirttiğiniz gibi siz komando eğitmenisiniz. Sanırım yanlış derse katıldınız. İsterseniz sizi dışarı alalım, biz de yüzbaşayı dinleyelim. Uygun bir zaman diliminde bize eğitimle ilgili görüşlerinizi aktarabilirsiniz, ne dersiniz?”

Henri şaşkın gözlerle müdürüne baktı, sözlerini anlayamamıştı. Salondan gülüşmeler gelince kovulduğunu fark etti. Hırsla yerinden kalktı, koşar adımla dışarı çıktı.

Müdür Dael;

“Yüzbaşım, meydana gelen aksama için arkadaşlarım adına özür dilerim. Buyurun, sınıf sizin.”

Artık kimseden ses çıkmıyordu.

Katliam

Yüzbaşı Dennis robotları genel olarak tanıttıktan sonra yerini teknisyenlere bırakıp makamına çekildi. Az önce meydana gelen tartışmayı çoktan unutmuş, dikkatini tümüyle farklı bir konuya vermişti. Çantasını masanın üzerine koydu, gizli bölmeyi açtı, korsan küpünü alıp bilgisayara taktı. Sonra Konstantino Emniyet Müdürlüğü'nün ana bilgisayarının hafızasında dolaşmaya başladı. Belli bir amacı ya da hedefi yoktu. Yalnızca küçük Meral'den haber almaya çalışıyordu. Onu bulursa

Ulrike'ye de ulaşabilirdi. Olay anını yeniden izlemeye başladı. Görüntülerin değiştirildiğini zaten biliyordu. Gerçek video dosyası bir yerlerde olmalıydı. Önce Tempesta emniyet müdürlüğünün kayıtlarını inceledi. Binlerce dosyanın içinde ne aradığını tam olarak bilmeden dolaşmak ona anlamsız geliyordu ama başka şansı yoktu. Üstelik çok uzun süre emniyet müdürlüğünün bilgisayarında kalamazdı. Birisi her an onun varlığını görebilir, izleyerek eliyle koymuş gibi kampa kadar gelebilirdi. Tam bağlantıyı kesecekti ki bir şey hatırladı. Market baskını videosunda, arka planda, pek çok polis aracı görünüyordu. Ve her araçta kamera sistemi vardı.

Yüzbaşı şimdi olağan üstü bir hızla çalışmaya başlamıştı. Eli havada daireler çiziyor, bilgisayar ekranında görüntüler adeta uçuşuyordu. Normal video görüntülerini aldı, oradan araçların plakalarını kaydetti sonra başka bir bölüme girip araç bilgisayarlarını taramaya başladı. Öncelik elbette Tempes emniyet müdürü Komiser Bill'in aracıydı. Ve daha iki dakika geçmeden aradığını bulmuştu. Fazlaca izlemeden görüntüyü kendi bilgisayarına indirdi, bağlantıları kesti, korsan küpünü yerinden çıkarıp çantasındaki gizli bölme koydu. Sonra indirdiği videoyu izlemeye başladı.

Polis aracı marketin önüne geldi. Başlarında komiser Bill olduğu halde dört memur ana girişin hemen yanında oturan Salih amcaya yöneldiler. Çevre oldukça kalabalıktı. Yerli halk alış veriş yapıyordu. İki polis yaşlı adamı kollarından tutup kaldırdı. Ona bir şeyler söylüyorlardı. Yüzbaşı sesi sonuna kadar açarak konuşmaları duymaya çalıştı ama sesler uğultuluydu, hiçbir şey anlamadı. Olayı gören çevredeki insanlar kaçıyorlardı. O sırada ortaya çıkan bir genç polisi itekleyerek yaşlı adamı elinden almaya çalıştı. Öndeki polis silahını çekti, yakın mesafeden ateş etmeye başladı. Komiser Billy ve diğer üç görevli de silahlarına sarılıp markete mermi yağdırdılar. Kırılan camların arasında bir an için Ulrike ile küçük Meral göründü sonra panik içindeki kalabalığa karıştılar. Bu arada Salih amca ve ona yardım etmeye çalışan genç vurulmuş yere düşmüşlerdi. Yüzbaşı hayretler içinde olayları izliyordu. O sırada başka polis ekipleri de gelmişti, hemen silahlarını çekip ateşe başladılar. Gerçekte bir çatışma falan yoktu. Olan şey polisin yaptığı katliamdı.

Hayal ve Gerçek

Akşam yemeğinde yüzbaşı, yardımcısı Karin ile aynı masada yemek yiyordu. Müdür Dael yanında genç bir kadınla yanlarına geldi;

“Yüzbaşı, size kampımızın doktorunu takdim ediyorum, Doktor Ethel bir süre bize yardımcı olacak.”

Yüzbaşı hemen yerinden kalkıp doktor ile tokalaştı,

“Ben Yüzbaşı Dennis Kruger efendim, tanıştığımıza memnun oldum” dedi.

Doktor Ethel kendisine gösterilen yere oturdu, sessizce yemeğini yemeğe başladı. Müdür Dael;

“Doktor hanım iki yıldan beri Emniyet Müdürlüğünde çalışıyor. Sanırım Alman uyruklu, öyle değil mi?”

Doktor Ethel,

“Evet, Berlin doğumluyum. Eğitimimi de orada tamamladım. Okulu bitirince uzak doğuya gittim, Dünya Sağlık Örgütüne bağlı olarak Çin ve Hindistan'da çalıştım.”

Yüzbaşı ilgiyle atıldı;

“Hindistan için yeryüzünün en gelişmiş geri kalmış ülkesi, çelişkiler, tezatlar memleketi diyorlar, doğru mu?”

Doktor Ethel,

“Kesinlikle doğru. Bir yanda son teknoloji diğer yanda Hint fakirleri. Görmeyince inanması zordur.”

Yüzbaşı;

“Bize biraz oralardan söz eder misiniz?”

Doktor Ethel;

“Az önce söylediğim gibi, gözlerinizle görmedikçe inanamayacağınız pek çok şey var. Örneğin doğallık, doğaya saygı. Orada insanlar bahçeye çukur kazsa, topraktan özür dilemek için adaklar adamak zorundadır. Bize göre değişik yerler oraları.”

Yüzbaşı

“Biliyor musunuz, keşke buradaki insanlar da daha farklı bir ortamda bulunabilselerdi.”

Müdür Dael;

“Ne gibi farklı.”

Yüzbaşı;

“Askeri kampta, görevi insanları öldürmek olan robotlarla birlikte değil. Gerçekte çok daha başka biçimde yaşayabilirdik.”

Karin;

“Sizi anlamadım yüzbaşı. Biraz açıklar mısınız?”

Yüzbaşı;

“Bir an tüm görevlerinizi, Konstantino’yu, polisleri, teröristleri unutun. Hep birlikte bu kampta yaşadığımızı düşünün. Şu topraklar bize beslenmemiz için gerekli her şeyi vermezler miydi?”

Doktor Ethel;

“Vermez mi hiç. Hem de en iyisini verir. Aslında zaman zaman yüzbaşı gibi düşünüyorum. Son araştırmalar doğal beslenmenin zekanın gelişmesini olumlu etkilediğini gösteriyor. Bir yere yerleşmek, orada ihtiyacım olan her şeyi yetiştirmek ve en taze besinlerle beslenmek daha mutlu yaşam şekli olabilir.”

Yüzbaşı;

“Evet ya. Niçin olmasın? Aslında yapay besinlere gerek yok. Doğa bize ihtiyaçlarımızı bedava verebilecek durumda. Şu insanların her birisi başka bir yetenek. Kendi kendimizi olabilecek en iyi biçimde besleyebilir, burada mutluluk içinde günlerimizi geçirebilirdik.”

Müdür Dael;

“Yani yerliler gibi mi yaşayalım yüzbaşı?”

Yüzbaşı şaşırarak;

“Yerliler gibi mi?”

Karin;

“Müdür hanım doğru söylüyor. Yerliler aynen sizin tarif ettiğiniz gibi yaşıyorlar.”

Yüzbaşı;

“Bunu bilmiyordum.”

Müdür Dael;

“Evet, söylediğiniz yaşam biçimi burada zaten var. Hatta bazı Avrupalılar da onlara katılıyormuş. Ama biliyor musunuz en azılı teröristler hep oradan çıkıyor.”

Yüzbaşı;

“Peki, o neden?”

Karin;

“Çok basit, kentlerdeki gelişmiş yerleşim bölgelerinde her türlü denetim kolayca yapılabilir. Ama açık arazide, yerin altında inşa edilmiş köylerde yasaları uygulamak, hatta öncelikle nerede olduklarını bulmak hiç de kolay değil.”

Müdür Dael,

“Asıl sorun su paylaşımı. Kendi başlarına yaşasalar belki olay çıkmayacak ama kent kaynaklarına saldırıp yağmalıyorlar. Biz burada iki litre suyla banyo yaparken onlar havuz doldurup içine girebiliyorlar.”

Yüzbaşı;

“Vay canına, bunları hiç bilmiyordum. Yani buradaki kavganın temel nedeni su paylaşımı mı?”

Müdür Dael;

“Evet. Bunu size daha önce söylemiştim galiba.”

Yüzbaşı;

“Ben olayı bu şekilde anlamamıştım. Çünkü o zaman yerlilerin kendilerine ait gökdelenleri var sanıyordum.”

Karin;

“Onlardan bazıları yer altına yerleşmiş. Gökdelende yaşayanlar olmasa diğerlerini kontrol etmekte çok güçlük çekeriz. “

Doktor Ethel araya girdi;

“Bir dakika arkadaşlar. Konuyu saptırmayın. Yüzbaşı sözünün başlangıcında savaşın olmadığı, askere ve polise ihtiyaç duyulmadığı hayalinden söz etti. Sizler sözü hemen teröristlere getirdiniz. Ben kişisel olarak teknolojiye uzak, doğal bir yaşamı tercih ederim. Üstelik bunu yapabileceğim dünyada pek çok yer de var. Ama burada, Antolia üzerinde aynı şey elbette mümkün değil.”

Müdür Dael;

“Kendi hesabıma medeniyetten uzak kalmak istemezdim. Eminim sizler de ilk on beş günden sonra sıkıntıdan patladınız.”

Doktor Ethel;

“Niye patlayalım? Bakın 21. Yüzyıl başlarında yazarın biri şöyle demiş. *Güvenli bir yer, dolu bir mide ve yanında uyuyan sevgili. İnsan başka ne ister ki?*”

Karin derin derin iç çekti;

“Ayy çok güzelmiş, neden olmasın?”

Müdür Dael;

“Pöh, siz benim yaşıma gelin de görün bakalım o yanında uyuyan kim kalacak?”

Yüzbaşı;

“Size katılmıyorum efendim, bir erkek olarak söylüyorum çekiciliğinizde hiçbir eksilme yok.”

Müdür Dael;

“Ah yüzbaşı, ağzınızdan bal damlıyor ama gerçek öyle değil. Altmışından sonra yalnızlık her insanın kaderidir. Örneğin bu gece ne yapacaksınız?”

Yüzbaşı hiç beklemediği teklif karşısında şaşırıldı.

“Ben mi, şey ...”

Doktor Ethel gülümseyerek araya girdi;

“Yüzbaşı eğer kabul ederse ona Hindistan resimlerini göstermeyi düşünüyordum.”

Karin kırkırdıyarak;

“Size katılabilir miyim? Fotoğraf gösterisine bayılırım.”

Müdür Dael yerinden kalktı;

“Gördünüz mü yüzbaşı, benim yaşındakilerin sözünü ettiğiniz o doğal ortamda mutluluğu bulması pek de mümkün değil. Bari televizyon programını kaçırmayayım. Hayallerimle teknoloji dünyasında yaşamayı sürdüreyim. Size iyi geceler” dedi.

Doktor Ethel;

“İsterseniz siz de bize katılabilirsiniz, yüzbaşıyı bilmem ama benim hiç uykum yok.”

Müdür Dael sessizce bir süre doktora baktı, Doktor Ethel devam etti;

“Beynimizin ürettiği hormonlar yaşamımızı düzenler. Bir erkekle bir kadının yan yana gece boyu sohbet etmesi, beş dakika süren sevişmeden çok daha fazla hormon üretmelerine ve yaşamdan tat almalarına neden olur.

Müdür Dael başını salladı;

“Hayır, teşekkür ederim ama ben daha elle tutulur şeylerden hoşlanırım, size iyi geceler.”

Ağır adımlarla odasına doğru yürüdü.

Kavga

Yüzbaşı vücudunda dolaşan bir el hissetti, daldığı derin uykudan sıçrayarak uyandı. Doktor Ethel omzuna yatmış, elini göğsünde gezdiriyordu;

“Seni uyandırdım mı?”

Yüzbaşı:

“Evet ama zaten uyumak istememiştim. Biraz dalmışım. “

Doktor Ethel;

“Her ilişkiden sonra erkek beyninde uyku veren prolaktin, kadında ise tam tersi oksitoksin hormonu üretilir. Bu da ilgi bekleyen bir kadın anlamına gelir.”

Yüzbaşı dirsekleri üzerinde doğruldu, divanda yatan Karin’i gösterdi;

“Ama bakın o uyumuş.”

Doktor Ethel;

“Bana kalırsa rol yapıyor, uyuduğu falan yok.”

Sesini yükselterek;

“Karin, uyuyor musunuz?”

Karin kıkırdayarak geriye döndü, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Gülümseyerek;

“Ah yüzbaşı, aslında uyumuyordum. Sizinle geçirdiğim o güzel dakikalardan sonra uyumak mümkün mü. Şimdi odama gidip sabaha kadar çalışabilirim” dedi.

Yüzbaşı yatağın kenarına oturdu, giyinmeye başladı.

“Doktor hanım, biliyor musunuz, odanıza gelirken yalnızca sohbet edeceğimizi düşünmüştüm. Çünkü Müdür Dael’e öyle söylemişsiniz. Halbuki biz...”

Doktor Ethel hemen atıldı;

“Bazen ortam öyle gelişir ki, hormonlarımız yalnızca sohbetle yetinmez. Daha elle tutulur sonuçlara doğru bizi zorlar.”

Karin gülerek;

“Tıpkı Müdür Dael’in arzuladığı gibi. Bence baştan karar vermemek gerek.”

Doktor Ethel yüzbaşıya döndü;

“Ne o gidiyor musunuz yüzbaşı, isterseniz geceyi burada geçirebilirsiniz.”

Yüzbaşı;

“Gitmem gerekiyor doktor hanım, ziyaret etmem gereken birisi var.”

Karin anlamlı bir bakışla;

“Galiba kime gittiğinizi biliyorum” dedi.

Doktor Ethel;

“Kime gidiyor?”

Karin;

“Müdür Dael olabilir mi?”

Yüzbaşı şaşkınlıkla Karin’e baktı;

“Vay canına, nereden bildiniz?”

Karin;

“Bilirim çünkü kadınlar böyle şeyleri asla kaçırmazlar.”

Sonra ayağa kalktı, yüzbaşının yanına geldi, başını ellerinin arasına alıp alnına kocaman bir öpücük kondurdu;

“Siz bu güne kadar gördüğüm en iyi erkeksiniz yüzbaşı, inanın izin verseler gözümü kırpmadan üçüncü çocuğumu sizden doğurmak isterdim” dedi.

Yüzbaşı revirden çıktı. Ilık hava koridorda yüzünü okşuyordu. Ağır adımlarla yürüyüp Müdür Dael'in odasına geldi, hafifçe kapıyı tıkırdattı. Bir dakika kadar bekledi, yeniden ama biraz daha güçlü tıklattı. Kapı açıldı, bornozuna sarılmış olarak Müdür Dael görüldü, şaşırmıştı.

“Yüzbaşı, bu saatte ne arıyorsunuz burada?”

Yüzbaşı;

“Şey, geçiyordum uğradım desek.”

Müdür Dael gülümsedi;

“Neden olmasın, buyurun lütfen içeri geçin.”

Yüzbaşı içeriye girdi, odanın ortasında ayakta durdu, Müdür Dael'e baktı. Emniyet müdürünün gözleri ıslanmıştı.

“Aman tanrım, siz ağlamışsınız.”

Müdür Dael;

“Boş verin, biz hatunların arada bir sulu gözlülüğü tutar işte.”

Yüzbaşı hiç sesini çıkarmadı, yalnızca kollarını açtı. Müdür Dael atılıp ona sarıldı, birlikte divanın üzerine düştüler. Yüzbaşı uzandı ve bu olgun kadını uzun uzun öptü. Müdür Dael elleriyle yüzbaşayı itti, divandan kalkıp hemen yandaki koltuğa oturdu.

Yüzbaşı;

“Bir şey mi oldu?”

Müdür Dael;

“Hayır, hayır, kesinlikle bir şey yok. Benim için bu kadarı yeterli. Hatta fazla bile. İki ateşli kadınla birlikte olduktan sonra dinlenmen gerektiğini düşündüm yalnızca.”

Yüzbaşı;

“Kendimi hiç yorgun hissetmiyorum ki.”

Müdür Dael;

“Sorun o değil, buradaki her kadın senin gibi bir erkekle....”

Yüzbaşı araya girdi, yavaşça;

“Niçin ağladığınızı sorabilir miyim?” dedi.

Müdür Dael yerinden kalktı, divanın önünde yere diz çöktü, yüzbaşının ellini iki eliyle tutup dudaklarına değirdi.

“Çünkü genç adam, bir an kendimi çok ama çok yalnız hissettim. Sizden ayrıldıktan sonra doğruca odama geldim, duş aldım, şu divana uzandım. Sizi hayal etmeye başladım. Kapı açılacaktı,

siz içeri girecek ve beni kucaklayacaktınız.”

Yüzbaşı;

“Tıpkı az önce yaptığımız gibi.”

Müdür Dael;

“Evet, aynen öyle ama ben o an bunu bilemezdim. Bir süre geçince acı gerçek karşıma çıktı. Aslında gelip giden yoktu. Divanın üzerinde yapayalnızdım.”

Yüzbaşı;

“Ve bu nedenle ağlamaya başladınız.”

Müdür Dael;

“Hayır, onun için ağlamadım. Birden daha önce hiç duymadığım bir duygunun içimi kapladığını hissettim. Ve bu bana acı verdi.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla emniyet müdürüne baktı, Müdür Dael yüzbaşının ellerini biraz daha sıktı;

“Biliyor musunuz, ilk aşık olduğumda on beş yaşındaydım. Bizim okuldan bir çocuktü. Sonra yirmili, otuzlu ve kırklı yaşlarda birer kez daha aşkı yaşadım. Ama hiç birisi o ilk aşkım gibi değildi. Orada saflık, temizlik, el değmemişlik vardı.”

Müdür Dael yerinden kalktı, dolaba doğru gitti, bir şişe çıkardı;

“Benim içmem gerekiyor, siz de alır mıydınız yüzbaşı?”

Yüzbaşı “evet” anlamında başını salladı. Müdür Dael iki tane bardağa içki koydu, birisini yüzbaşıya uzattı. Kadehi havada tokuşturdular, birer yudum aldılar. Müdür Dael devam etti.

“İşte bu akşam tıpkı o ilk aşkım gibiydi. Olanca saflığımla, olanca temizliğimle ve hiç el değmemişçesine yüzbaşı, size aşık olduğumu hissettim. Ama benim için kesinlikle doğru olan bu duyguların ne yazık ki karşılığı yoktu. Hatta tümüyle anlamsızdı.”

Müdür Dael yüzbaşıya baktı, gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Yüzbaşı hemen yerinden kalktı, onu omuzlarından tutup yeniden divana oturttu, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını eliyle sildi;

“Sevgili Müdür Dael, geçenlerde bir kitap okudum. Orada erkeğin görevi kadınları mutlu etmektir diye yazıyordu. Sizin için çok derin anlamı olan duygularınıza tümüyle karşılık veremeyebilirim. Ancak, aramızdaki ilişki yalnızca robotlarınkine benzeyen soğuk iş alanından ibaret değil ki. Bakın size dokunuyorum ve bu temas bende bazı duygular uyandırıyor. Dostluk, yakınlık, bütünlük gibi. Sabahın ilk saatlerinde yalnızca birbirimiz için, farklı yaşayarak dünyadan daha çok tat alabiliriz. Biraz sonra güneş doğacak ve dünyanın o katı gerçekleri önümüze serilecek. Bırakın kendinizi, zaman varken, fırsat varken, siz aşkınızı doya doya yaşayın, ben de değişik tatlarla mutlu olayım.”

Müdür Dael yüzbaşıya baktı, doğrulup ona doğru uzandı ve uzun uzun öptü. Derin bir iç çekişle başını yukarı kaldırdı;

“Tamam yüzbaşı, bana bu kadarı bile yeter. Size minnettarım. Yaşlı kalbim daha fazlasını kaldırmaz. İzninizle, ben şuracıkta uyuyayım. Siz de benim yatağında yatabilirsiniz.”

Yüzbaşı sesini çıkarmadı. Yalnızca kadının saçlarını okşamakla yetindi. Müdür Dael genç erkeğin kucağına yerleşti, birkaç dakika içinde derin bir uykuya dalmıştı. Dudaklarında mutlu insanların o

hafiften tebessümü görölüyordu. Yüzbaşı kadını uyandırmamaya gayret ederek divana yatırdı, üzerini örttü ve ayaklarının ucuna basarak odadan çıktı, kapıyı kapattı. Aynı anda arkasından bir ses duydu;

“Oooo, günaydın yüzbaşı, sonunda müdürü de becerdin demek.”

Yüzbaşı geriye döndü, Henri ile burun buruna geldi. Adamın gözleri kıpkırmızı kesilmişti, keskin alkol kokusu insanı rahatsız ediyordu. İki adım kadar uzaklaştı.

“Siz sarhoşsunuz Memur Henri, bence odanıza çekilip bir güzel uyuyun.”

Henri sendeleyerek balkon demirlerine yapıştı.

“Bu hatunlar sende ne buluyor bilmiyorum.”

Kolunu ileri uzattı, pazılarını şişirdi;

“Şu kaslara bakar mısın. Benim gibi yapılı ve güçlü bir erkek dururken, hanım efendileri senin gibi sıksa, çelimsiz birisiyle yataklarını paylaşıyorlar. Şimdi bu adalet mi?”

Yüzbaşı işi uzatmak niyetinde değildi. Odasına doğru yürümeye başladı. Ama Henri de arkasından geliyordu; sözcükler ağzında yuvarlanıyordu.

“Hop birader, nereye kaçıyorsun, erkek adam kaçır mı? Gel buraya da sana kadın nasıl yapılırmış öğreteyim. Böylece onlara daha çok yararlı olursun.”

Yüzbaşı olduğu yerde durdu, geriye döndü, kızmaya başlamıştı.

“Memur Henri, eğer şimdi odanıza dönmezseniz nöbetçileri çağırır sizi nezarete attırırım” dedi. Henri;

“Yok yahu, demek içeri attırırsın ha. Ama daha önce seni gebertirsem bunu yapamazsın değil mi? Ben komando eğitmeniyim. Tek vuruşta sana dünya değiştirim.”

Henri gömleğini çıkardı, şimdi belden yukarısı çıplak kalmıştı. Hafifçe yan döndü, ani bir hareketle tekme attı. Yüzbaşı tam zamanında başını geriye çekerek kurtulmayı başardı. Henri sağlı sollu yumruklarla üzerine yürüdü. Eğilerek, zıplayarak darbelerden kaçan yüzbaşı, uzun süre dayanamayarak dengesini kaybetti ve büyük bir gürültüyle revirin kapısına çarpıp, sırt üstü yere düştü. Henri hemen üzerine atladı, onu iki yakasından tutup kaldırdığı gibi fırlattı. Sonra yine hamle yapacaktı ki birden revirin kapısı açıldı, Karin kapıda görüldü. Çırılçıplaktı, öylece dışarı fırlamıştı.

“Neler oluyor burada. Henri ne yapıyorsun” diye bağırdı.

Henri gözlerine inanmamıştı;

“Ooooo amirim, memeleriniz ne kadar güzelmiş” diyerek ona doğru yürüdü;

“Yüzbaşıyı sonra öldürsem de olur, önce senin tadına bakayım, yarın geberdiğinde gözün açık gitmesin.”

Karin içeriye kaçtı kapının hemen yanında bu kez Doktor Ethel görüldü. Ani bir hareketle elindeki enjektörü Henri'nin koluna batırdı. Henri acıyla haykırdı, enjektörü çektiği gibi bahçeye attı ardından doktoru yakasından yakalayıp koridora doğru savurdu. Sonra sırtarak;

“Bak sen, amirimiz lezbo takılıyormuş meğer” dedi.

Yüzbaşı hemen yanına düşen doktorun başına gitti, onu uzağa çekmeye çalışıyordu. Henri koşarak oraya geldi, yüzbaşıyı kafasından yakaladı tam yumruğunu indirecekti ki hafif bir vınlama sesi duyuldu ve Henri'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, ayağa kalkmaya çalıştı, ama onu da beceremedi, sırt

üstü yere düştü. Koridorun diğer ucunda Müdür Dael elinde şok silahıyla duruyordu. Yüksek sesle;

“Nöbetçiler” diye bağırdı.

Yüzbaşı ertesi günü kahvaltı odasına girdiğinde ortalıkta büyük bir sessizlik vardı. Doğruca gidip Müdür Dael’in karşısına oturdu;

“Günaydın sayın müdürüm, ortalık çok sessiz” dedi.

Müdür Dael;

“Sabahleyin Henri ile görüştüm. Halen nezarete tutuyoruz. Hiçbir şey hatırlamadığımı söylüyor.”

Yüzbaşı;

“Yaptıkları hatırlanacak şeyler değildi zaten.”

Müdür Dael yüzbaşının gözlerine baktı;

“Eğer şikayetçi iseniz onu en yakın mahkemeye sevk etmek zorundayım. Bence yargılama sonunda meslekten atılır. Çünkü bu kampın yöneticisisiniz. Yani görevli amire saldırı suçu işlemiş olur, dolayısıyla her şekilde yasalar sizi korur.”

Yüzbaşı;

“Siz ne diyorsunuz? “

Müdür Dael;

“Ne diyebilirim ki? Saldırıya uğrayan sizsiniz. Ama doktor Ethel de şiddet gördü. Onunla bu sabah konuştum, disiplin soruşturmasıyla yetinebileceğini söyledi. Size yapılan şey elbette daha ağır. Önemli olan sizin ne diyeceğiniz.”

Yüzbaşı kahvaltı tabağında duran kuru kayısıyı aldı, dikkatle içini açtı, oraya fındık kırıntılarını yerleştirdi sonra hepsini birden ağzına attı. Ardından kahvesini yudumladı.

“Müdür Dael, lütfen çevrenize bir bakın. Şakalaşan, neşe içinde kahvaltısını yapan şu insanlar dün gece neler yaşandığını bilmiyorlar. Ben gerilen ortamın Henri gibilerine yaradığını, takım içindeki ilişkilere zarar verdiğini düşünürüm. Böyle bir şeyi göze alamam. Bu nedenle şikayet etmek yerine, sanki olay hiç olmamış gibi davranacağım. Ancak onların amiri olarak sizin tasarruflarınıza da elbette karışmam.”

Müdür Dael şaşkınlık içinde doğruldu, hafifçe gülümsedi;

“Siz Yüzbaşı Dennis, bu kadar zeki olmak zorunda mısınız? Bir vücut çalımıyla bütün sorumluluğu benim omuzlarıma yıkıverdiniz.”

Sonra elini yüzbaşınınkinin üzerine koydu, hafifçe sıktı;

“Biliyor musunuz, erkeğin bu tür hareketleri kadınlarda ondan çocuk yapma isteği doğurur.”

Yüzbaşı kahkaha atarak arkasına yaslandı;

“Benim için hiç mahsuru yok ama gerekli merciler buna izin verir mi, orası sizin sorunuz.”

Müdür Dael ani bir kararla ayağa kalktı, yüksek sesle;

“Arkadaşlar, takımımızın komando eğitimci memur Henri, kendi isteği ile Tempestas Emniyet Müdürlüğüne atanmıştır. Acilen göreve başlaması gerektiğinden biraz sonra burada kısa bir veda

töreni yapacağız, lütfen yerinizde kalın “ dedi.

Ve Henri o gün öğleden önce kampı terk etti.

Auromlapis

Günlerden pazartesiydi, robotlar iki büyük tır içinde kampa girdiklerinde hemen herkes on beş günlük beklemenin sabırsızlığı ile araçların çevresini sardı. Özel kutular vinçlerle taşındı, ana bakım odasına alındılar. Ulrike takımı ilk kez bir robota bu kadar yakından bakıyordu. Artık sanal görüntülerle değil, doğrudan gerçek robotlarla çalışma yapabileceklerdi. Robotların ambalajından çıkarılmasını, şarj edilmelerini, hareketlenmelerini dikkatle izlediler. Ve daha aradan bir hafta bile geçmeden tüm takım mükemmel denebilecek uyum sağlamayı başarmıştı. Kimi zaman açık havada, kimi zaman hangarın en karanlık, en ücra köşelerinde sürekli olarak tatbikat yapıyorlardı.

Bu sırada Müdür Dael ilk operasyon emrini aldı. Prusia’da gözetim altında tutulan DDM markete baskın yapacaklardı. Bunun için öncelikle Prusia yakınlarında, Propontis denizine kıyısı olan yeni bir kampa taşınmaları gerekiyordu. Auromlapis adındaki bu kamp şimdiki kadar korunaklı değildi, üstelik çevresinde ciddi biçimde domek nüfusu yaşıyordu ama bölgede zaten daha uygun bir yer bulma şansları yoktu.

Hareket emri aldıktan yirmi dört saat sonra Ulrike takımı ile robot sahra teknik bakım ekibi onları Auromlapis’e götürecek gemiye yerleşmişlerdi. Aylardan Kasım’dı, kış dönemi başlamak üzereydi ve hava sıcaklığı çoktan otuz derecenin altına düşmüştü. Şiddetli rüzgar denizi kabartmış, geminin rıhtıma sağlamca bağlanması oldukça zor olmuştu. Yağmur altında günün ilk saatlerinden itibaren çalışmaya başladılar, öğleye doğru malzemelerin yüklemesini tamamladılar. Gemi yavaşça rıhtımdan ayrılırken, Herkes kaptan köprüsünün altındaki geniş salonda toplanmıştı.

Yüzbaşı cam kenarına oturmuş, beyaz köpükleri izliyordu. Ulrike ve küçük Meral hakkında hiçbir şey öğrenememişti. Şu ana kadar Konstantino Emniyet Müdürlüğü bilgi işlem merkezini en az beş kez dolaşmış, ama hep eli boş dönmüştü. Sanki dev bir el, kullanabileceği tüm bilgileri anında siliyordu. Tek bildiği Bizante bölgesinde işlerin hiç de yasalara uygun gitmediği idi.

Sabrina ile Geba gülümseyerek geldiler ve yüzbaşının tam karşısına oturdular.

Sabrina;

“Geba uzun zamandan beri size bir şey söylemek istiyordu, müsait misiniz?”

Yüzbaşı hemen toparlandı;

“Elbette buyurun “ dedi.

Geba;

“Yüzbaşım, biliyorsunuz sizin sağ kanat koruyucunuzum. Oysa ben solağım.”

Yüzbaşı;

“Yani?”

Geba;

“Yanisi şu ki, solunuzu koruyan da Sabrina ama o sağlak. Acaba yer değiştirmemizin bir mahsuru olabilir mi? Çünkü ben silahı sol tarafımda tutuyorum.”

Yüzbaşı

“Elbette fark etmez ancak bu tür organizasyonlar için sanırım Bayan Karin ile görüşmeniz daha doğru olur.”

Sabrina;

“Önce sizin düşüncenizi öğrenelim demiştik. Teşekkür ederiz. Kahve ister misiniz?”

Yüzbaşı;

“Evet, lütfen.”

Sabrina yerinden kalktı, kahve makinesine doğru yürüdü.

Geba;

“Yüzbaşım, aslında size teşekkür etmem gerekiyor. O Henri denen herife haddini bildirmişsiniz. Onunla hiç geçinemedik. Bana Domek deyip dururdu.”

Yüzbaşı;

“Evet, ben de duymuştum.”

Geba;

“Buradaki tek Konstantino doğumlu olan benim.”

Yüzbaşı o anda Geba'nın kendisine yardımcı olabileceğini düşündü. Ama onunla yalnız görüşmeliydi. Hemen atıldı;

“İsterseniz bu akşam size yemek ısmarlayayım. Daha rahat görüşme ortamı sağlayabiliriz.”

Geba gözlerini kocaman açarak gülümsedi;

“Vay canına, dedikleri kadar varsınız, hiç zaman yitirmiyorsunuz.”

Yüzbaşı yanlış anlaşıldığını fark ederek kendisini savundu;

“Ben yalnızca burası hakkında daha ayrıntılı bilgiye ulaşmaya çalışıyorum.”

Bir an duraksadı, sonra devam etti;

“Benim için ne söylemişler ki?”

Geba;

“Siz gelmiş geçmiş en iyi genlere sahip erkekmişsiniz. Yüzlerce çocuğunuz varmış.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla bir kahkaha attı;

“Vay canına, yüzlerce mi? Abartmanın bu kadarına ne denir?”

Geba;

“Ben de inanmamıştım aslında. Ama pek çok kadın sizi tercih etmiş olabilir.”

Yüzbaşı;

“Resmen bildiğim tek çocuğum var. Bir kız, adı Uke ve şu anda Hollanda'da yaşıyor. Dünyalar tatlısıdır. Önümüzdeki yıl koleje başlayacak. Annesiyle birlikte kalıyor.”

Geba;

“Peki ya gen bankası? Sizin genlerinizi kullanan başkaları yok mu?”

Yüzbaşı;

“Bildiğim kadarıyla yok. Belki bana bilgi gelmedi.”

Geba;

“Ama siz çok başarılısınız. Yani robotik uzmanı olmak hiç de kolay değil.”

Yüzbaşı;

“Benim düşünceme göre insan zevk aldığı şeyler yaparak yaşamalıdır. Robot programlarıyla uğraşmayı seviyorum, teknolojiden hoşlanıyorum ve bu işte çalışıyorum, para kazanıyor, karnımı doyuruyorum. Bunun dışında çok zevk aldığım bir başka şey kadınlarla birlikte olmak. Onların kucağında geçirdiğim saatler beni mutlu ediyor. İnsanlar mutlu oldukları biçimde yaşamalılar değil mi?”

Geba;

“Peki, ya çocuk yapmak?”

Yüzbaşı;

“Bence yeni bir canlıya hayat vermek için insanın mutlaka aşık olması gerekir. Elbette bu benim düşüncem. Yıllar önceydi, orduda göreve başlayalı altı ay kadar olmuştu. Bölüğün yıllık toplantısına katılmışım, kızımın annesiyle orada tanıştım. Kelimenin tam anlamıyla birbirimize aşık olduk. İkimiz harika zaman geçiriyorduk. Sonra bebek geldi, sanırım üç yıla yakın beraberliğimiz sürdü.”

Geba;

“Yani şu an onunla birlikte değilsiniz.”

Yüzbaşı;

“Hayır değilim çünkü arkadaşım bir pilotla tanışıp ona aşık oldu. Ve beni terk etti.”

Geba gözlerini kocaman açtı;

“Vay canına, inanmıyorum, sizi terk mi ettiler?”

Yüzbaşı;

“Evet, hem de bir gün içinde.”

O sırada Sabrina elinde kahve bardaklarıyla masaya geldi;

“Ne öğrendim biliyor musunuz, yolculuğumuz tas tamam beş saat sürecekti. Yani kampa ancak akşama ulaşabileceğiz. Üstelik bu gemi çok hızlıymış.”

Gerçekten de Aurolapis limanına yanaştıklarında güneş batmak üzereydi. Ulrike Takımı hızla kendileri için hazırlanmış sahra tipi karavanlara yerleşti. Oysa Robot ekibinin işi çok daha uzun sürdü. Malzemelerin kıyıya indirilip, geçici hangarlara taşınması neredeyse gece yarısına doğru tamamlanabildi.

Yüzbaşı akşam yemeği bile yiyememişti. Geminin kantininden aldığı birkaç sandviç paketiyle kendi karavanına giderken kafasında karnını doyurup yatmaktan başka düşünce yoktu. Yorgundu, yarın tüm malzemeyi hazır duruma getirmesi gerekiyordu. Basamakları hızla çıktı, kapıyı açıp içeri girdi ve duyduğu sesle irkildi.

“İyi akşamlar yüzbaşım, nerede kaldınız, açlıktan öldüm.”

Yüzbaşı o an Geba’ya akşam yemeği için söz verdiğini hatırladı. Gülümseyerek ona doğru ilerledi;

“Özür dilerim Geba, gemiyi boşaltmak tahminimden çok daha uzun sürdü.”

Sonra elindeki sandviçleri masanın üzerine bıraktı;

“Sizinle ancak bunları paylaşabilirim.”

Geba neşeli bir sesle yanıtladı.

“Merak etmeyin yüzbaşı, şaka yapıyorum, ben yemeğimi yemiştim zaten. Ama kahveye hayır demem.”

Yüzbaşı;

“Elbette” diyerek karavanın arka tarafına doğru gitti ve az sonra elinde iki büyük bardakla geri döndü, birisini Geba’ya uzattı;

“İzninizle hem konuşalım, hem de ben karnımı doyurayım. Aslında bir fili yiyecek kadar açım. Sandviç istemediğinize emin misiniz?” dedi.

Geba oturduğu koltukta geriye yaslandı, ayaklarını uzattı. ;

“Yorulmuş olmalısınız. İsterseniz daha sonra görüşelim, siz de dinlenin.”

Yüzbaşı telaşla;

“Hayır, lütfen, aslında size sormak istediğim bazı şeyler var. Örneğin Domek konusunda beni aydınlatmakla işe başlayabilirsiniz.”

Geba yüzünü buruşturdu;

“Berbat bir şey. Bu ülkede yüzbaşım Domek olmak ikinci hatta üçüncü sınıf vatandaş anlamına gelir. Siz Avrupalılar bizi aranızda kabul etmezsiniz. Yerlilerin yanına bile yavaşamayız. İki dünya arasına sıkışıp kalmış ruhlar gibi ortalıkta geziniriz. Ne Avrupalıyız ne de yerliyiz.”

Yüzbaşı;

“Karin bir konuşmamızda Domeklere farklı davranıldığını, restoranlarda daha yüksek ücret ödemek zorunda kaldıklarını söylemişti.”

Geba;

“Kesinlikle doğrudur. Sizinle şurada lüks bir restorana oturalım birer kahve içelim. Siz iki kredi ödersiniz, ben üç kredi. Kimlik bilgilerimiz bizi ele verir. Dahası konuştuğumuz İngilizce size göre biraz daha farklıdır.”

Yüzbaşı;

“Evet, hemen fark ediliyor.”

Geba;

“Aslında İngilizce bizim ana dilimiz. Ancak içinde bol miktarda yerli sözcüğü var. Üstelik bu tür cümleleri Londra’da hiç duyamazsınız. Ne kadar dikkat edersek edelim, arada bir kaçırdığımız oluyor ve insanlar kimlik bilgilerimizi okumadan da domek olduğumuzu anlıyor.”

Yüzbaşı;

“Merak ettiğim şey şu. Domekler nereden gelmiş. Ayrı bir kavim mi?”

Geba;

“Hayır, kesinlikle hayır. Örneğin benim annem domek ama genlerini kullandığı erkek Alman. Geba ismi oradan geliyor zaten. Annemin annesi de domekmiş. Aslında bizim kökenimiz buradaki yerlilerle aynı. Bundan iki üç kuşak önce, Asya Minör’de Türkiye Cumhuriyeti diye bir devlet varmış. O zamanlar henüz kaos döneminin başlangıcı. Yani siyasi yapı bu güne göre çok farklı. Ülke insanları ulusalcı ve küreselci olarak ikiye ayrılmışlar. Aslında ulusalcı kanat daha kalabalıkmış ama küreselciler de batıdan yoğun şekilde destek almışlar.”

Yüzbaşı;

“Vay canına, çok ilginç.”

Geba;

“Sonunda bir çeşit iç savaş çıkmış. Bizimkiler kaybetmek üzereymiş ama yardımlarına Avrupa ordusu yetişmiş. Kanlı çarpışmalar olmuş, milyonlarca insan ölmüş. Aslında yüzbaşım, burada size anlattıklarımı ben büyük annemden dinledim. Yani resmi kayıtlarda böylesi bilgilere rastlayamazsınız.”

Yüzbaşı sandviçini bitirmişti, masanın üzerindeki çöpleri toplayıp hemen yanındaki kutuya attı, sonra kahvesinden büyücek bir yudum aldı;

“Lütfen devam edin. Sizi heyecanla dinliyorum.”

Geba;

“Ulusalcı kanat bizimkileri vatan haini ilan etmiş. Domek sözcüğü de oradan geliyor, dönmek, geriye çevrilmek falan gibi anlamı olduğu söyleniyor. Yani kendi halkına yüz çeviren demek.”

Yüzbaşı;

“Bence hiç haksız değillermiş. Eğer şu anda bir kısım Avrupalı Çinlilerle işbirliğine girip bize karşı savaşırlar, sanırım biz de aynı şeyi yapardık.”

Geba;

“Sonra Avrupa’nın güneyi kurumuş, kuzeyini sel basmış ve binlerce Avrupalı Konstantino çevresinde yerleşmeye başlamış. Yerli halkı zorla evlerinden çıkarmışlar, bölgeleri boşaltmışlar. Bir tek bizimkilere dokunmamışlar. Ama aralarına da almamışlar. Böylece zavallı büyük büyük atalarım ne yerlilere yaranabilmiş ne de hayal ettikleri gibi Avrupalı sayılmış. İkisinin arasına sıkışıp kalmış, bir süre sonra domek adını almışlar. Ama domeklerin sayısı her geçen gün azalıyor. Çünkü bizler neredeyse dördüncü nesil sayılırız, artık Avrupalılar arasında daha çok kabul görüyoruz. En azından benim Avrupalı bir erkek geni kullanmam mümkün. Böylece çocuğum domek olmayabilir. Çünkü bildiğiniz gibi bebeği genin kaynak ülkesi nüfusuna kaydettirme hakkımız var.”

Yüzbaşı;

“Evet, sizi anlıyorum. Peki, kendinize uygun bir gen kaynağı buldunuz mu bari?”

Geba oturduğu yerden elini yüzbaşıya doğru uzatıp yüzünü okşadı;

“Birkaç adayım var elbette ama henüz tam karar vermiş değilim.”

Yüzbaşı gülümsedi;

“Sanırım tümüyle doğal yöntemlerle hamile kalmayı tercih ediyorsunuz.”

Geba başını salladı, saçları yüzünün bir kısmını örtmüştü;

“Kesinlikle doğru.”

Yüzbaşı;

“Ve galiba adaylardan birisi benim.”

Geba yeniden elini uzatıp yüzbaşının çenesini okşadı;

“Zeki erkeklere bayılırım.”

Yüzbaşı;

“Peki, diğer aday kim?”

Geba ateşe dokunmuş gibi parmaklarını hızla geri çekti, kaşları çatıldı, yüksek sesle

“YÜZBAŞI, BU YAPTIĞINIZA PIŞMIŞ AŞA SU KATMAK DENİR.” diye bağırdı.

Yüzbaşı şaşırды,

“Hıı, o da ne demek?”

Geba hemen sakinleşti,

“Hiç, yerli dilinden kalma bir deyim işte. İşi berbat etmek, bozmak anlamında. Tam havaya giriyordum, sizi daha yakından tanımaya hazırlanıyordum ki bana diğer adayı sordunuz. Ahhh, onu hatırlayınca içimde bir şeyler kıpırdanıyor, konsantre olamıyorum.”

Yüzbaşı;

“Demek aşık olduğunuz birisi zaten var.”

Geba gözlerini kapattı, yumruklarını sıktı;

“Evet, evet, onu hatırlatmanız şart mıydı sanki?”

Yüzbaşı;

“Peki, sorun ne?”

Geba gözlerini açtı;

“Sorun çok ama çok büyük. Ben ona aşığım halbuki o beni sevmiyor bile.”

Yüzbaşı;

“Merak ettim, kimmiş bu adam?”

Geba;

“Kim olacak, Obsaldo.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla;

“Bizim Obsaldo mu?”

Geba;

“Evet, sizin Obsaldo. O Vera denen fahişe kılıklıyla birlikteliği tercih ediyor.”

Yüzbaşı gülmeye başladı.

“Gülmeyin lütfen, durumum bana göre hiç de komik değil.”

Yüzbaşı yerinden kalktı, Geba'nın yanına oturdu, başını göğsüne yasladı;

“Sanırım size yardımcı olabilirim.”

Geba umutsuzca sordu;

“Ne gibi yani?”

Yüzbaşı;

“Örneğin seni ve Obsaldo'yu daha çok bir araya getirebiliriz. Böylece sen aşık olduğun adamı yakından tanıyabilir, onun ilgisini çekebilirsin.”

Geba olduğu yerden dönüp doğruldu, yüzbaşının yüzüne baktı;

“Gerçek mi söylüyorsun?”

Yüzbaşı;

“Neden olmasın? Hem Obsaldo ile Vera ne kadar süredir birlikteler.”

Geba;

“Bilmem, ben bildim bileli beraberler. Yani iki yıldan fazladır her halde.”

Yüzbaşı;

“Demek ki değiştirme zamanı gelmiş.”

Geba gülerek;

“Evet, bence de öyle.”

Yüzbaşı Geba'nın elini tutarak yerinden kaldırdı, yavaşça;

“Gel, şöyle rahat bir yere geçelim” dedi.

Birlikte karavanın ön tarafındaki geniş yatağa uzandılar, Geba tortop olup yüzbaşının göğsüne yerleşti;

“Acaba Obsaldo beni sevebilir mi?” diye sordu.

Yüzbaşı;

“Bir erkek birden fazla kadını sevebilir. Kimisini sarı saçları mavi gözleri, kimisini de siyah saçları, kara gözleri için.”

Geba;

“Hımm, başlangıç olarak fena sayılmaz ama birlikte olduğum erkeği hep kendime isterim.”

Yüzbaşı;

“Paylaşmayı öğrenemezsen elin boş kalabilir.”

Geba

“Evet ya, bu kıskançlık bana büyük annemden miras. Kurtulamadım gitti. Psikiyatriye bile başvurduğum biliyor musun?”

Yüzbaşı;

“Peki, doktor ne dedi.”

Geba olduğu yerde döndü, yüzbaşının yüzüne yaklaştı;

“Ne kadar çok erkekle birlikte olursam o kadar çabuk kurtulmuşum.”

Yüzbaşı kahkaha atarak geriye doğru uzandı, ışıkları söndürdü.

Operasyon

Ertesi günü kampta yoğun bir çalışma vardı. Robotlar özel taşıyıcılara yüklendiler, enerjileri şarj edildi. Müdür Dael adeta yüzbaşının gözlerinin içine bakıyor, sıklıkla hazırlıkların ne zaman biteceğini soruyordu. Ve akşamüstü tüm işlemler tamamlandı, sarı alarm verildi. Herkes savaş giysileri içinde beklemeye başladı. Güneş battıktan hemen sonra da Prusia’ya hareket ettiler. Gece yarısına doğru operasyon alanına yerleştiler. DDM market dört süper gökdelenin ortasında büyük bir yapıydı. Otuz metre yüksekliğindeki tepenin üzerine kurulmuştu. Oldukça lüks görünüyordu ve dışarıdan bakıldığında orasının terör yuvası olduğuna inanmak kolay değildi. Yüzbaşı sık sık ana yönetim karavanına gidiyor, burada Müdür Dael’den hazırlıklar hakkında bilgi alıyordu. Birkaç gece önce çılgınlar gibi sevişen kadınlar gitmiş yerine son derece ciddi, kendisini tümüyle yaptığı işe adanmış insanlar gelmişti.

Yüzbaşı heyecanın giderek arttığını hissediyordu. Savaş giysileri neredeyse yirmi dört saattir üzerindeydi ve hareket etmekte zorlanıyordu. Bu şekilde uyumak söz konusu olamazdı, yalnızca bulunduğu yere şöylece devrilmiş birkaç saat süreyle kendisinden geçmişti. Sabah olunca bir bardak sütü zorlukla içti. Bu sırada turuncu alarm verildi. Artık her an harekete geçebilirlerdi. Koşarak robot destek ünitesine girdi, teknisyenlerin çalışmalarına şöyle bir göz attı. Sonra karavanına dönüp robotları dışarı çıkardı. Aynı anda başlığındaki ekranda Müdür Dael’in görüntüsü belirdi.

“Yüzbaşı, marketin planları bilgisayarınızda. Otopark üzerinden giriş yapacağız. Planda gösterilen yönde hareket edin lütfen” dedi.

Yüzbaşı elindeki çubuğu yolun diğer köşesine tuttu;

“Robotlar, hedef karşı taraf, yürüyün.”

Üç robot arka arkaya sıraya girdi ve düzgün adımlarla işaret edilen yere doğru yürüdüler. Bu şekilde birkaç dakika içinde otoparkın yan sokağına kadar geldiler.

Yüzbaşı;

“Efendim, otopark girişine ilerliyorum.”

Müdür Dael,

“Olumlu yüzbaşı, şu anda her yer boş görünüyor.”

Robotlar artık insanı çok andıran biçimde hızlı hareket etmeye başlamışlardı. Yeni yazılım mükemmel çalışıyordu. Bir numara köşeden başını çıkarıp ileriye baktı;

“Temas sahip, aracın hemen yanında birisi var.”

Yüzbaşı;

“Kişiyi tanımla.”

Robot;

“Tanımsız sahip, terörist moduna geçiyorum.”

Yüzbaşı:

“Olumlu, hedefi temizleyin.”

Robot yüksek sesle bağırdı;

“Sen, oradaki, teslim ol. Silahını at hemen.”

İkinci ve üçüncü robotlar yolun üzerinde durdular. Şimdi otoparkın girişini tam karşıdan görüyorlardı. Tek bir el silah sesi duyuldu.

Birinci robot;

“Hedef temizlendi sahip.”

Yüzbaşı olayı daha iyi görebilmek için hemen karşı taraftaki elektrik direğinin arkasına doğru koşturdu. O sırada bir yerlerden ateş edildi.

Birinci robot;

“Ateş noktası belirlendi sahip.”

Yüzbaşı hiç beklemeden komutu verdi.

“İki numara hedefi durdur.”

İki numara dikkatle teröristi izlemeye başladı. Adam elindeki silahıyla karşılık vermeye çalıştı ama robot hiç çekinmeden hemen ateş etti.

“Tam isabet sahip.”

Teri;

“Yüzbaşım robotunuz teröriste teslim ol çağrısı yapmadı, dikkat ettiniz mi?”

Yüzbaşı;

“Evet, çünkü az önce çağrı yapılmıştı.”

Yüzbaşı bulunduğu yerden fırladı, otopark girişine doğru koşturdu. Bu sırada Geba'nın sesini duydu;

“Yüzbaşım çok hızlı hareket ediyorsunuz, size ulaşmakta zorluk çekiyoruz.”

Yüzbaşı heyecan içinde yanıtladı.

“Hiç şansınız yok, acele etmeniz gerekiyor.”

Bulduğu yer uygun değildi. Aslında köşede kalsam, robotların arkasından gitsem daha iyi olurdu diye düşündü ama artık çok geçti. Şimdi ateş hattının yan tarafındaydı. Robotlarını ileriye doğru göndermekten başka şansı yoktu. İşaret çubuğunu otoparkın girişine yöneltti ve düğmeye bastı.

Birinci robot;

“Komut anlaşıldı sahip. Yürüyoruz.”

Yüzbaşı hemen robotların arkasına geçerek onları on metre geriden izlemeye başladı. Girişte yerde iki kişi yatıyordu. Başlığındaki haberleşme cihazını çalıştırdı;

“Müdür Dael, otoparkın içini görebiliyor musunuz?”

Müdür Dael;

“Olumsuz, teröristler karşı önlemleri aktifleştirdi. Şu an sizinle bağlantıda bile zorluklar yaşıyoruz.”

Ortalık sessizdi. Hemen önünde bir köşe fark etti. Tüm alana hakim gibi duruyordu ve yan taraftaki küçük çıkıntı mükemmel siper olabilirdi. Zaman yitirmeden yerinden fırladı, ileriye doğru koştu. Köşeye gelince sırtını duvara verip iyice büzüldü. Sonra başını hafifçe çıkarıp aşağıya baktı. Dört otomobil park etmişti. Çevrede kimsecikler görünmüyordu ama oldukça karanlıktı. Başlığındaki kızıl ötesi görüş modunu çalıştırdı. Mavi ekran üzerindeki kırmızı silüetler halinde birkaç kişinin otoparkın sonundaki kapıdan fırlayıp araçların arasına gizlendiğini gördü. Sırtını yeniden duvara verdi, yavaşça elindeki işaret çubuğunu uzatıp düğmelere bastı. Yüzbaşı robotların arkasına geçti ve hep birlikte otoparkın tam ortasına kadar geldiler. Alıcılarıyla çevrelerini tarayarak ağır adımlarla ilerlediler. Tüm katı boydan boya geçip karşı tarafa ulaştılar. Yüzbaşı onları biraz geriden izliyordu. Az önce araçların arasına gizlendiğini gördüğü teröristlerden eser yoktu. Dikkatle çevresine baktı, önlerinde yol hafif bir eğimle aşağı kata iniyordu. Robotlar o yöne döndüler, daha on metre bile gitmeden karşı taraftan ateş açıldı. Yüzbaşı telaşla,

“Robotlar, atış serbest” diye bağırdı,

komut çubuğunda bazı düğmelere bastı. Artık her robot bağımsız hareket edebilirdi. Silahlarını kaldırdılar ve yeni bir emre ihtiyaç duymaksızın ateş açtılar. Arada,

“Teslim olun”

diye bağıyorlar, ardından

“Hedef temizlendi sahip”

cümlesi duyuluyordu. Kısa süre sonra artık karşı taraftan kimse ateş etmiyordu. Müdür Dael;

“Buradan hiç bir şey görünmüyor, nasıl gidiyor?”

diye sordu. Yüzbaşının elli metre gerisinde bekleyen Karin hayret dolu sözcüklerle onu yanıtladı.

“Gözlerimle görmesem inanmazdım. Bu robotlar harika. Biz yalnızca izliyoruz.”

Yüzbaşı robotları alt kata yönlendirirken kendisi de sütunları siper ederek onların peşinden gitmeye başladı. Arada bir arkasına bakıyor, göz göze geldiği Geba ve Vera ile selamlaşıyordu. Böylece sessizlik içinde alt katın girişine ilerlediler. Yol burada bitiyordu. Yüzbaşı köşede ardına kadar açık bir kapı fark etti. Oraya gidip dikkatle içeriye baktı. Uzun koridor on metre sonra sağa dönüyordu. Elindeki işaretleyiciyi tam köşeye tuttu;

“Bir numara ileri “ dedi.

Robot hızlı adımlarla oraya ulaştı, diğer yönü kontrol etti;

“Alan temiz sahip” diye karşılık verdi.

Yüzbaşı yavaşça robotun arkasına gelip baktı, koridor bir merdivene açılıyordu.

“İki ve üç numara, ileri”

komutuyla diğer robotları sahanlığa gönderdi. İki numara kısa sürede taramalarını tamamladı.

“Alan temiz sahip.”

Yüzbaşı;

“Müdür Dael, yukarı mı yoksa aşağı mı?” diye sordu.

Müdür Dael;

“Aşağıya doğru yüzbaşı. Çok iyi gidiyorsunuz.”

Yüzbaşı robotları aşağıya inen merdivenlere yönlendirdi. Alt katta küçük bir kapının önünde durdular. Kapı koridora açılıyordu ve tıpkı üstte olduğu gibi on metre ilerledikten sonra sola dönüyordu. Robotlar yavaşça köşeye doğru ilerlediler.

“Alan temiz sahip.”

Yüzbaşı peşlerinden gitti, koridorun sonundaki kapıya kadar yürüdü. Kızıl ötesi tarayıcısıyla kapının arkasında birisinin olup olmadığını görmeye çalıştı, kimse yoktu. Ancak başını hafifçe yana çevirdiğinde duvarın ötesinde belli belirsiz bir ışık demeti gördü. Üç parçalı görüntü, ince uzundu. Yani gerçekte orada birisi onları bekliyordu. Yavaşça uzanıp kapıyı açtı, yalnızca karşıdan bir yerlerden ışık geliyordu, ortalık loştu. Hızlı adımlarla geri çekilip robotlarını içeriye gönderdi. Daha ilk robot içeri girer girmez yoğun ateşle karşılaştı. Yüzbaşı çıkardıkları seslerden silahları ayırt etmeye çalışırken diğer yandan da görebildiği alan içinde korunaklı bir yer arıyordu. Çatışma otuz saniye kadar sürdü, robotlardan ikisi hafifçe isabet aldı. Silah sesleri ansızın kesildiğinde otoparkın arka tarafından gürültüler geliyor, bağırışlar duyuluyordu. Robotlar öylece açıkta duruyorlardı ve şu ana kadar ciddi bir isabet almamış olmaları büyük şanstı. Kontrol çubuğunu kullanarak hemen yan taraftaki metal çöp kutusunu işaret etti, robotlar hızlı adımlarla ilerleyip siper aldılar. Çatışma yeniden başladığında koşarak kolonların birisinin arkasına yaslandı, hafifçe eğilerek ileriye doğru baktı. Arada parlayan silahlardan başka hiç bir şey görünmüyordu. İşaret çubuğunu kullanarak robotlarını daha güvenli siperlere yerleştirdi sonra avazı çıktığı kadar bağırdı;

“İçerdekiler teslim olun, yoksa ateş açacağız.”

Kısa süren sessizliğin ardından yoğun silah sesleri gerekli yanıtı vermiş oluyordu. Yüzbaşının bir kez daha serbest bıraktığı robotlar kolonları kendilerine siper edinerek ilerliyorlar arada;

“Hedef temiz sahip”

diyorlardı. On dakika sonra tüm silahlar susmuştu. Yüzbaşı bulunduğu yerden çıktı, robotlara doğru yürüdü. Gördüğü manzara karşısında irkilmemek mümkün değildi. Yerde en azından yirmi ceset yatıyordu. Her yer kan içinde kalmıştı. Daha fazla bakamadı, başını çevirdi, hemen yandaki kapıya yöneldi. Alışkın adımlarla koridoru geçtiler, merdivenlere geldiler. Çevreyi kontrol ederek aşağıya inmeye başladılar. Ancak öncekilerin tersine, bu kez iniş uzun sürdü çünkü merdivenler döne döne ve de daralarak daha derinliklere doğru ilerliyordu. Böylece iki ya da üç kat aşağıya indiler, Müdür Dael birden çığlık attı;

“Aman tanrım. Yüzbaşı sizi ekranda kaybediyorum.”

Sesi biraz çıtırdadı, artık duyulmaz oldu. Yüzbaşı telaşla;

“Müdür Dael, müdürüm” diye seslendi.

Vera parazitler ve gürültüler içinde yanıt verdi.

“Yüzbaşım, merdivenin başındayım. Sanırım yeni bir koruma alanına giriyorsunuz. Sizi zor duyuyorum.”

Yüzbaşı;

“Vera, Müdür Dael’e söyler misiniz, biz iyiyiz. Önümdeki koridorda ilerlemek için izin istiyorum.”

Kısa süren sessizlikten sonra Vera'nın sesi duyuldu.

“Olumlu Yüzbaşı, Müdür Dael iyi olduğunuza sevindiğini söylüyor.”

Yüzbaşı cevap vermedi. Hızlı adımlarla merdivenleri inip koridor boyunca yürüyerek sonunda bir kapının önüne geldi. Hemen başlığındaki tarayıcıyı çalıştırdı, bütün çevreyi dikkatle taradı. Ekranda ulaşabildiği yerler boş görünüyordu. Yavaşça kapıyı açtı. İçerisi zifiri karanlıktı. Kızıl ötesini kapatıp, gece görüş moduna geçti. Sonra kenara çekildi, robotlarını hemen birkaç metre ilerdeki kamyonetin arkasına yönlendirdi. Ancak tıpkı yukarıda olduğu gibi burada da ilk robot kapıyı geçmez adeta kurşun yağmuruna tutuldu, robotlar derhal karşılık verdi. Çatışma yirmi saniye sürdükten sonra silahlar sustu. Yüzbaşı içeri girdi ve anında mermiler çevresinde uçmaya başladı. Can havliyle kendisini önündeki kolonun arkasına attı. Robotlar öylece duruyorlardı. Onu korumak için hiçbir şey yapmamışlar, karşılık vermemişlerdi. Hafifçe başını çıkardı ama hemen ateş edildi. Mermiler ıslık çalarak yanından geçiyordu. Demek ki ilerde birileri onu izliyordu. Yere çöktü, robotlara baktı. O noktadan teröristin saklandığı yer görülmüyordu. Bu da robotların tepkisizliğini açıklıyordu. İşaret çubuğunu çıkardı, onları ateşin açıldığı yeri tam olarak görebilecekleri noktaya yönlendirdi. Robotlar yavaş adımlarla ilerlerken çatışma yeniden hızlandı. Yüzbaşı silahların susmasını bekledi sonra hafifçe eğilip ileriye doğru baktı. Ve yine kurşunlar üzerine yağmaya başladı. İnanılır gibi değildi. Birisi robotlardan kaçmayı başarıyor, doğrudan kendisini hedef alıyordu. Başlığının önündeki kamerayı çıkardı, eliyle ateşin geldiği yöne doğru tuttu. Şimdi gözlüğüne yansıyan görüntüden ateş açılan noktayı tam olarak bulabilirdi. Kızıl ötesi tarama teröristin saklandığı yeri de gösteriyordu. Hedefi belirlemişti. Ekrandaki silüet ona tanıdık gelmişti, görüntüyü büyüttü, büyüttü ve ortaya çıkan yüzü görünce dondu kaldı. Bu Meral'in ağabeyi Mehmet'ti. İçinin titrediğini hissetti, az daha kamerayı elinden düşürecekti. Aynı anda hemen yandaki kapının gerisinde Vera belirdi. Durumun garipliğini hissetmişti,

“Yüzbaşım, ne oluyor, iyi misiniz?”

Yüzbaşı;

“Merak etmeyin, iyiyim, geriye çekilin lütfen” dedi.

Sonra olduğu yerde dönerek uzandı ve dirseklerinin üzerinde sürünerek ilerlemeye başladı. Bir yandan da içinden “Mehmet, ne olur çekil oradan, seni öldürmek istemiyorum” diye söyleniyordu. Diğer kolonun önüne geldi. Görünmemeye çalışarak ayağa kalktı, hafifçe yana dönüp elindeki işaret çubuğu ile Mehmet'in başının üzerindeki duvara nişan aldı, bazı düğmelere bastı ve robotlar ortaya kadar yürüyüp işaretlenen duvarı yoğun şekilde ateş altına aldılar. Yüzbaşı dikkatle hedefini gözlüyordu. Mehmet ansızın ayağa kalktı, başının üzerinden geçen mermilere aldırmandan koşarak duvarın önüne geldi, bir şeyleri yana attı, ortaya çıkan kapıyı açtı ve hızla dışarı çıktı. Aynı anda iki kişi de onu izledi.

Yüzbaşı robotları durdurdu. Tarayıcılarla çevreyi taradı. Hiçbir hayat belirtisi görünmüyordu. Sakince açık duran kapıya doğru yürüdü. Robotlar peşinden geliyordu. Girdiği yer doğrudan dışarıya açılıyor olmalıydı, parlak ışık gözlerini kamaştırdı, başlığındaki güneş filtresini çalıştırdı ve o zaman yolun kenarındaki dükkanlardan birisinin içinde olduğunu fark etti. Hızlı hareketlerle robotların arka kapağını açtı, küçük bir düğmeyi çevirdi, kapağı kapattı. Bu şekilde hedef sabitleme sistemini on derece kadar yukarıya işaretlemiş oluyordu. Çünkü az sonra robotların niçin teröristlerin başının üzerine ateş ettiklerini açıklaması gerekecekti. Tam bu sırada duyduğu tıkırtıyla silahını kaldırıp geriye döndü. Yaşlı bir adam ellerini kaldırmış şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

“Teslim oluyorum memur bey, ben suçsuzum” dedi.

Aynı anda Müdür Dael’in sesi duyuldu.

“Sizi ekranda görüyorum yüzbaşı. Operasyon tamamlandı. Orada bekleyin. Ekipler geliyor.”

Balo ve Ödül

O gün tüm televizyon kanalları başarılı Prusia baskınından söz ediyorlardı. Teröristlere ait çok büyük bir depo ele geçirilmiş, kırk kadarı öldürülmüştü. Depoda milyonlarca su şişesi bulunmuş, Bizante başkanı bizzat arayarak Müdür Dael’i tebrik etmişti.

Yüzbaşı hemen robotları bakıma aldı. Bir ve iki numaralı robotlar büyük tehlike atlattımlar, mermilerden bazıları çelik yeleği geçmiş, kalın koruyucu levhada çakılı kalmıştı. Teknisyenlerden birisi mermiyi çıkarıp yüzbaşıya gösterdi;

“Bakım komutanım, bu çekirdek iki milim daha uzun olsa şu anda robota veda etmiştik” dedi.

Başka bir teknisyen araya girdi;

“Komutanım, üç robotun da hedef kilitleme sistemi dört ile yedi derece kadar sapmış, çok ilginç.”

Yüzbaşı;

“Tamam, bulgularınızı raporlarınızda belirtip bana gönderin” demekle yetindi.

Ve kimse son atışların niçin hedefi tutturamadığını sorgulamadı.

Operasyona katılanların neredeyse tümü o günü uykuda geçirdi. Onca yorgunluğuna karşın Müdür Dael kampta sessizliği sağlamak adına ayaktaydı.

Yüzbaşı uyandığında vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Giyinip karavanından dışarı çıktı. Hava soğuktu, hafiften yağmur çiseliyordu. Koşar adımlarla kantine gitti. Hemen köşede Müdür Dael ve Karin oturuyorlardı, onlara doğru yürüdü.

Müdür Dael;

“Günaydın Yüzbaşı, iyi uyudunuz mu bari?”

Yüzbaşı;

“Evet, rüya bile görmedim. Sizler nasılsınız?”

Karin

“Ben de az önce uyandım ama Müdür Dael hiç yatmamış.”

Yüzbaşı,

“Öyle mi, neden?”

Müdür Dael;

“Bizante’de ne kadar bürokrat varsa beni aradı, tebrikleri kabul ettim. Sonra baktım benden başka herkes yatıp uyumuş. Ayakta bir ben kaldım. Bu arada Albay Elia, saat kaç olursa olsun, uyandığında beni arasın dedi.”

Sonra yerinden kalktı, yüzbaşının yanına gitti, uzanıp onu alnından öptü;

“Tebrikler yüzbaşı. Bu gün başardığımız operasyon gerçekten kelimele sığmaz. Vali bey yarın Prusia’da hepimiz adına bir balo düzenliyor, oranın şeref konuğusunuz” dedi.

Yüzbaşı önce yemeğini yedi, ardından karavanına dönüp komutanını aradı.

Albay Elia;

“Seni kutluyorum oğlum. Operasyona ait genel bilgileri Müdür Dael’den aldım. Büyük bir başarıya imza attın. Robotlarımız nasıldı?”

Yüzbaşı;

“Çok iyidiler komutanım. Yakın temas hiç olmadı bu nedenle savaş robotu gibi davrandılar. Ancak zırhlarının güçlendirilmesi gerekiyor. Bir ve iki numarada çelik tabakaya çakılı mermi çekirdekleri bulduk. Ayrıca TLS sistemlerinde sapmalar görüldü. Sanırım ayarları sabitlememiz gerekecek.”

Albay Elia;

“Tamam, şimdi raporunu hemen bekliyorum. Yarın sabah Genelkurmaya bilgi vereceğim.”

Yüzbaşı;

“Baş üstüne komutanım.”

Sabaha kadar raporu yazmakla uğraştı. Elbette robotların neden son atışlarının hedefi bulamadığından söz etmedi.

Yüzbaşı günün kalan bölümünü robotları akşamki baloya hazırlamakla geçirdi. Daha önce onları böyle bir yere götürmek zorunda kalacağını düşünmemişti, hiç birisinin tören giysisi yoktu. Valilik protokol müdürünün sağladığı olanaklarla kendi giysisinin aynısından robotlara da yapıldı. Saatler akşam sekizi gösterdiğinde kamptan balonun yapılacağı yere gidip, salonun hemen yanındaki bir odada beklemeye başladılar. Saat dokuzda Vali Bey konuşma yaptı, ardından spiker şöyle dedi;

“Bayanlar baylar, karşınızda dünyanın en iyi terörist avcısı Yüzbaşı Dennis Kruger ve robotları.”

Yüzbaşı ile robotlar, parlak bordo renkli tören giysileri içinde uygun adımla sahneye yürüdüler. Gürültülü bir müzik çalıyor, salon alkıştan yıkılıyordu. Duvardaki dev ekranda robotların ifadesiz yüzleri görülüyordu.

Vali bey ağır adımlarla gelip yüzbaşının göğsüne madalya taktı, elini sıktı, yavaşça yan taraftan dışarı çıktı. Şimdi tüm gözler yüzbaşıya dikilmişti. Vilayetin protokol müdürü bu durumda yapması gereken konuşmayı önceden yazmış ve her satırını ezberlemesini istemişti. Kısa bir konuşmadı, yine de zorlandığını hissederek aklında kalanları söyledi. Konuşmasını bitirdiğinde salondan yoğun alkış sesleri yükseldi. Yüzbaşı ile robotlar geldikleri gibi uygun adımlarla sahneden çıktılar.

Dans müziğe çalarken yüzbaşı salona geri döndü, yine bütün gözler ona çevrilmişti. Ne yapacağını bilmeden öylece şaşkın dururken Müdür Dael karşısında belirdi;

“Gel benimle, dans edeceğiz “ dedi.

Birlikte piste yürüdüler.

Müdür Dael;

“Biliyor musun, ilk dansı alabilmek için protokol müdürüne rüşvet vermek zorunda kaldım.”

Yüzbaşı güldü;

“İnanmıyorum, bana söylemeniz yeterdi oysa.”

Müdür Dael;

“Ah Yüzbaşı, burada işler hiç de düşündüğünüz gibi yürümüyor ne yazık ki.”

Sonra hafifçe başını geriye attı;

“Bu gece muhteşem görünüyorsunuz. Şu salondaki bütün kadınlar size aşık olabilir.”

Yüzbaşı utangaç bir tavırla;

“Teşekkür ederim efendim” demekle yetindi.

Müdür Dael;

“Abarttığımı düşünmeyin. İnanın bugünden sonra Prusia sosyetesinden en az on çocuğunuz olabilir.”

Yüzbaşı;

“Burada beni sıkan bir hava var biliyor musunuz? Sanki tiyatro sahnesindeymişim, rol yapıyormuşum duygusuna kapılıyorum.”

Müdür Dael;

“Bilmez miyim? Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Ama ne yazık ki bundan kaçış yok. Üstelik siz artık dünyanın en iyi terörist avcısı unvanına sahipsiniz.”

Yüzbaşı güldü;

“Önce kimin av kimin avcı olduğu sorgulanmalı.”

Bir süre daha dans ettiler sonra Müdür Dael kenarda bekleyen Karin’e işaret etti;

“Yüzbaşım izin verirseniz sizi yardımcıma teslim edeyim. Bu gece korumamız altındasınız” dedi ve hızlı bir hareketle iki kadın yer değiştiler.

Daha sonra Ulrike takımının tüm kadınları yüzbaşıyla dans etti. Sıra Geba’ya geldiğinde Yüzbaşı uzun süredir pistteydi, yorulmuştu.

Geba;

“Çok yoruldunuz yüzbaşı, isterseniz oturalım” dedi.

Yüzbaşı:

“Bu salonda bir tek sana verilmiş sözüm var ve onu yerine getirmeden oturmayacağım” diye yanıtladı.

Geba şaşırılmıştı;

“Ne sözü? Hatırlayamadım birden.”

Yüzbaşı biraz daha hareketlendi. Genç kızı kollarında döndürerek pistte dolaştırmaya başladı. Geba hiç bir şey anlamamıştı. Dans ediyor ama merak içinde neler olacağını görmeye çalışıyordu. Bu şekilde daireler çizerek Vera ile Obsaldo’nun yanına geldiler. Yüzbaşı onlara iyice yaklaştı, hafifçe eğilerek;

“Hadi değişelim “ dedi.

Ve Vera ile Geba hızla yer değiştirdi.

Vere kollarını yüzbaşının boynuna doladı, gülümsedi;

“Sizinle dans etmek büyük şeref ama bu işte bir oyun seziyorum” dedi.

Yüzbaşı anlamamış gibi görünerek;

“Nasıl bir oyun?”

Vera,

“Geba’nın Obsaldo’ya aşık olduğunu ancak körler göremez. Ve ben hiç de kör sayılmam.”

Yüzbaşı;

“Hımm, aslında doğru söylüyorsunuz. Beni affetmeniz için size kendimi sunsam?”

Vera’nın gözleri parladı;

“Oh, kadınları ikna etmeyi çok iyi biliyorsunuz” dedi.

Yüzbaşı Vera’nın omuzlarının üzerinden az ileride dans eden çifte baktı. Geba başını Obsaldo’nun omzuna dayamış, gözlerini kapatmıştı. Dudaklarında hafif, güzel bir gülümseme vardı. Yüzbaşı kendisini çok ama çok mutlu hissetti.

Soruşturma

Televizyon kanalları iki gün boyunca Prusia operasyonunu anlattılar. Magazinciler uzun süre yüzbaşının tören kıyafetiyle çekilmiş görüntülerini yayınlayıp, Bizante sosyetesindeki dedikoduları dile getirdiler. Gazeteciler Aurolapis kampının çevresinde dolandılar ancak Müdür Dael’in güçlü yasaklamaları sayesinde elleri boş dönmek zorunda kaldılar.

Bu arada Obsaldo Geba’nın karavanına taşındı, Vera yüzbaşının karavanının hemen yanında kendisine yeni bir yer buldu ve zamanının çoğunu onunla geçirmeye başladı. Yüzbaşı ise robotlarını daha iyi kontrol edebileceği yazılımlar, düzenlemeler yapıyordu. Ama asıl çalışması Ulrike’ye ulaşma yönündeydi. Şimdi işler oldukça karışmıştı. Çünkü operasyon sırasında Mehmet’in orada olacağını hiç tahmin etmemişti. Sanki bu insanlar onun çevresinde doluyor gibiydiler. Ama bir türlü aralarında ilişki kurulamıyordu.

Operasyonun üzerinden dört gün geçti. Yüzbaşı, Obsaldo, Vera, Geba ve Karin hep birlikte hafta sonunu geçirmek üzere Konstantino’ya gitmeye hazırlanıyorlardı ki kamptan çıkış yasağının konduğunu öğrendiler. Hemen birkaç saat sonra da bir komisyonun herkesi sorguya çekeceği bildirildi. Kimse ne olup bittiğini anlamamıştı. Ve ilk olarak yüzbaşı çağrıldı.

Üç kişiden oluşan komisyon, Müdür Dael ile birlikte büyük kantin karavanında iki masanın birleştirilmesiyle oluşturulan kürsünün arkasına yerleşmişti. Yüzbaşı tam karşılarındaki geniş koltuğa oturdu. Sakindi, kendinden emindi. Tüm hareketi birkaç kez gözden geçirmişti.

Komisyon başkanı önündeki sanal klavyede bazı yerleri çalıştırdı sonra başını kaldırıp baktı;

“Yüzbaşı Dennis, şu anda Bizante bölgesi emniyet amirliği soruşturma komisyonuna ifade vermek için çağrılmış bulunuyorsunuz. Burada söyleyeceğiniz her şey kayıt altına alınacaktır ve

gerektiğinde size karşı kullanılabilir. Kabul ediyor musunuz?” dedi.

Yüzbaşı;

“Kabul ediyorum bay başkan” diye karşılık verdi.

Komisyon Başkanı;

“Gerçekte doğrudan şahsınıza yönelik bir suçlama yok. Ancak, henüz polis hareketleri için tam olarak hazırlanmamış robotların servis edilmesinde aktif rol oynadığınız iddia ediliyor, kabul ediyor musunuz?”

Yüzbaşı;

“Hayır, etmiyorum. Robotlarım polis operasyonları için tam olarak hazır durumdadır.”

Komisyon Başkanı;

“Dokuz Kasım günü düzenlenen operasyonda görev aldınız mı?”

Yüzbaşı;

“Evet, robotları bizzat ben yönettim.”

Komisyon başkanı eliyle havada işaretler yaptı, ortadaki ekranda iki büyük yazı göründü.

“Emniyet amirliğinin operasyon sonrası raporunda o gün toplam kırk kişinin öldüğü belirtiliyor.”

Yüzbaşı;

“Rakam konusunda kesin bilgim yok efendim. Bulduğum koşullarda sayma olanağına sahip değildim.”

Komisyon Başkanı;

“O gün ölenlerden üçünün bizim memurumuz olduğunu biliyor muydunuz?”

Yüzbaşı şaşkınlıkla adeta yerinden zıpladı. Robotlara ait görüntüleri birkaç kez izlemiş, hiç birinde polis giysileri içinde birisinin vurulduğunu görmemişti. Heyecanla atıldı;

“Bir yanlışlık olmalı. Ben robot veri tabanını izledim. Sözü ettiğiniz kayda rastlamadım.”

Müdür Dael müdahale etme gereği duydu;

“Yüzbaşım, sayın başkanın söylediği şu. Üç polis memuru teröristlerin arasına sızmışlardı, sivil giysiler içindeydiler.”

Yüzbaşı;

“Öyle bile olsa müdürüm ellerini havaya kaldırıp teslim olsalardı, robotlar ateş etmezdi. Kaldı ki robotlarım kendilerine hedef almayan kimseye karşılık vermezler.”

Komisyon başkanı;

“Biliyoruz yüzbaşı ama robotun görüş alanı içindeki birisi, başkasına ateş ediyor olursa robotunuz bunu ayırt edebilir mi?”

Yüzbaşı hafifçe gülümsedi;

“Ayırt etmekle kalmaz, mermilerin gidiş yönünü bile tam olarak belirleyebilir.”

Komisyon başkanı;

“Haklı olabilirsiniz. Zaten yapılan balistik inceleme arkadaşlarımızın başka silahlar tarafından vurulduğunu gösteriyor. Peki, en ön safta çarpışmalara katılan birisi olarak ölümler konusunda ne diyorsunuz?”

Yüzbaşı;

“O gün market kuşatılmış ve görevliler teröristlere teslim olmalarını söylemişlerdi. Polislerin yapması gereken şey bir yerde saklanmak, ardından Ulrike ekibinin gelmesini beklemektir. Hiç kıpırdamadan yerlerinde dursalar robotlar yanlarından geçer giderdi. Bu kurala savaş robotları da uyar.”

Komisyon başkanı;

“Demek ki arkadaşlarımız saklanacak ve sizin tarafa geçecek zamanı bulamamışlar” dedi, önündeki ekranı kapattı, yüzbaşıya dönerek;

“Peki, yüzbaşım, ifadeniz için size teşekkür ediyoruz, gidebilirsiniz” diye ilave etti.

Yüzbaşı dışarı çıktı, koşar adımlarla karavanına gitti. Kafası karma karışık olmuştu. Hemen masasına oturdu, operasyon görüntülerini yeniden izlemeye başladı.

Birileri operasyonu haber almış, bundan da aralarına sızan polisleri sorumlu tutmuş olmalıydı. Otoparktaki çatışmalarda vurulanları tek tek gözden geçirdi. Olağan üstü hiçbir şey yoktu. En alttaki mahzene geldiklerinde bir gariplik sezdi. Öncelikle içerisi görüldüğünden çok daha kalabalıktı. Sonra insanların bazıları hem önlerindeki robotlara, hem de dönüp arka tarafa ateş ediyorlardı. Demek ki polisler mahzende sıkışmışlar, teröristlerle çatışmaya girmek zorunda kalmışlardı. Ama daha sonra aynı yerde Mehmet beliriyordu. İşte bu çok anlamsızdı. Ya da...

Yüzbaşı birden ne olduğunu anladı. O üç polisi kurşuna dizeler Mehmet ve arkadaşlarıydı. Onları yakalama şansı varken duygusal davranmış, yalnızca küçük bir kıza olan sevgisi yüzünden en azılı katile işini tamamlaması için fırsat vermiş, ellerini kollarını sallayarak çıkmalarını sağlamıştı. Başını dönmeye başladı, midesi bulandı, yerinden kalktığı gibi lavaboya koştu. Bir yandan kendi kendisine söyleniyor, diğer yandan midesinde ne varsa boşaltıyordu. Gözyaşlarına boğulmuştu. Güçlülükle doğruldu, elbiselerini çıkardı ve duşun altına girdi. Vücuduna çarpan su damlaları kendisine gelmesini sağlıyordu. Üç dakikalık işlem tamamlanınca giyinmeyi bile düşünmeden yatağın kenarına oturdu. Mehmet ile ilk tanıştığı günü anımsadı. Küçük Meral ondan hiç beklenmeyecek ciddiyet içinde, cam silmekle meşgul olan genç adamı göstermiş;

“Bu da Mehmet. Benim ağabeyim” demişti.

Ve Mehmet’in katil olabileceğini gösteren en küçük bir belirti yoktu. Tam tersine yüzü öylesine masumdu ki.

O sırada kapı çalındı, yüzbaşının cevap vermesine fırsat kalmadan açıldı ve Nadia içeri girdi, yüzbaşını çıplak görünce hafif bir çığlık attı ama hemen kendisini topladı. Yüzbaşı aceleyle saten yatak örtüsünü üzerine çekti.

Nadia gülerek ona doğru yürüdü;

“Yüzbaşım Ulrike gurubunda sizinle yatmayan bir tek ben kalmıştım, isterseniz bu eksikliği hemen tamamlayalım” dedi.

Yüzbaşı kekeleyerek;

“Şey, pek uygun durumda olduğumu söyleyemeyeceğim” diye karşılık verdi.

Nadia gülme krizine tutulmuştu, yatağın kenarına geldi;

“Çıplaklar kampında bir erkek kızın yanına yaklaşmış, “sizi çok seviyorum” demiş. Kız da cevap vermiş. “Evet, görüyorum.” Sizinki de aynen öyle. Uygun durumda bulunmadığınız açıkça belli oluyor, kih kih kih.”

Nadia kendisini topladı, gülme krizi geçmişti;

“Müdür Dael beni gönderdi. Şu anda komisyon çalışmaları sürüyor. Sanırım yarın başka bir kampa doğru yola çıkacaksınız. Hazırlık yapmanızı söyledi.”

Yüzbaşı üzerindeki örtüyü beline sarıp ayağa kalktı, paravanın arkasına geçip giyinmeye başladı, Nadia sessizce dışarı çıkarken kapıda Vera ile karşılaştı. İki kadın kısa süre birbirlerini süzdüler.

Nadia gülümseyerek;

“Ne kadar şanslı olduğunuzu bir bilseydiniz “ dedi.

Vera cevap verecekmiş gibi hareket yaptı, sonra hafifçe onu selamlayarak açık kapıdan içeri girdi. O sırada yüzbaşı giyiniyordu.

“Söylediğini duydun değil mi? Ne demek istedi şimdi bu?”

Yüzbaşı;

“Vera hiç keyfim yok biliyor musun” dedi.

Vera;

“Neden, hasta mısın?”

Yüzbaşı derin derin nefes aldı. Giyinmeyi bırakmıştı;

“Keşke öyle olsaydım.”

Vera birden ciddileşti, hızlı adımlarla yüzbaşının yanına gitti, iki eliyle yüzünü tuttu.

“Aman Tanrım, sen gerçekten iyi değilsin. Yüzün bembeyaz. Hemen Doktor Ethel’e haber veriyorum” dedi.

Yüzbaşı aniden uzandı, Vera’yı yakaladı ve hırsla öpmeye başladı. Kadın önce kaçmaya çalıştı ama sonra o da karşılık verdi. Birlikte yatağa yuvarlandılar, yüzbaşı onu sırt üstü yatırdı, kollarını yana açtı.

“Bunu birilerini anlatmam gerek, içim yanıyor, ölmek üzeriyim” dedi.

Vera merakla ona baktı, yüzbaşının yanından süzülüp yatağın üzerinde bağdaş kurdu;

“Ne oldu? O komisyon sana bir şey mi söyledi?”

Yüzbaşı;

“Dünkü operasyonda üç polis memuru ölmüş.”

Vera;

“Ah evet, ben de duydum. Buna mı üzüldün?”

Yüzbaşı hayır anlamında başını salladı.

“Biz en alt kata indiğimizde onlar halen yaşıyorlarmış. Robotlar o sırada teröristlere ateş açmışlar. Ben az önce izlediğim olay videosunda gördüm. Hedef kilitleme sistemlerinde bir

ayarsızlık olmuş, teröristleri etkisiz hale getirememişler. Ve onlar da polisleri katletmişler. Sonra gözümün önünde çekip gittiler.”

Vera doğrulup yüzbaşuya sarıldı, onu sırt üstü yatağa devirdi, uzanıp yanaklarından öptü;

“Biliyor musun, galiba sana aşık oluyorum. Senin gibi ince duyguları olan bir insana karşı hiçbir kadın kayıtsız kalamaz.”

Elini yüzbaşının göğsünde gezdirdi;

“Hem hadi robotların arıza yaptı. Peki, bize ne demeli. O sırada koridorda sıralanmış öylece bekliyorduk. Halbuki çatışmaya katılsak durum çok daha farklı olabilirdi, bu nedenle kendini ya da robotlarını suçlama. Hepimiz oradaydık ve en az senin kadar sorumluyuz.”

Sonra eğildi, yüzbaşuyu bu kez dudaklarından uzun uzun öptü;

“Haydi, lütfen, toparla kendini. Hem ben buraya niçin gelmiştim biliyor musun?”

Yüzbaşı;

“Yarın hareket ediyormuşuz. Nadia söyledi.”

Vera;

“Biliyorum ama onun için gelmemiştim. Seni Doktor Ethel’e götürmek istiyorum.”

Yüzbaşı gülümsedi;

“Hayır, teşekkür ederim. Kendimi şimdi daha iyi hissediyorum. İnan bana.”

Vera gözlerini kapattı;

“İkimiz için gitmemiz gerekiyor.”

Yüzbaşı anlamamıştı;

“İkimiz için mi?”

Vera;

“Evet, çünkü...çünkü bir çocuk doğurmaya karar verdim.”

Yüzbaşı şaşkınlıktan neredeyse yataktan düşecekti;

“Vay canına, emin misin?”

Vera;

“Aslında buraya gelirken çok da emin değildim. Hele Nadia’yı buradan çıkarken, seni de giyinirken görünce neredeyse vazgeçmiştim. Ama sonra öyle şeyler söyledin ki, sana daha çok bağlandım, aşık oldum. Şimdi artık kendimden eminim.”

Yüzbaşı gülümsedi, çevik bir hareketle doğrulup yatağın kenarına oturdu.

“Birden kendimi çok iyi hissettim. İstersen hemen başlayabiliriz” dedi.

Vera;

“Hayır, artık senin o küçük ürünlerini boşa harcayamam. Önce Doktor Ethel’e gidip uyumluluk testi yaptıracağız, üzerimdeki hamilelik koruma aşısını kaldırtacağım. Sonra....”

Yüzbaşı;

“Sonra hamile kalacaksın, neredeyse üç yıl süreyle mesleğe veda edeceksin. Önünde tamamlaman gereken bir kariyer yok mu senin?”

Vera yeniden yüzbaşıya sarıldı, fısıldayarak;

“Yirmi beş yaşındayım. Yani tam zamanı. Senden bir erkek çocuğum olacak. Bundan daha iyi kariyer düşünemiyorum” dedi.

İsim Töreni

Vera'nın yüzbaşından çocuk doğurma kararı kampta bomba gibi patladı. Soruşturma komisyonu gittikten sonra askeri robot teknisyenleri de dahil olmak üzere tüm kadınlar Vera ile Yüzbaşıyı kutlamaya başladılar. Müdür Dael ise akşam yemeğinde onlar için şölen düzenledi. Prusia'dan gelen

özel bir ekip aklın alamayacağı kadar kısa sürede eski yemekhane karavanını kutlama alanına çevirdi. O gece herkes tören giysileri içinde yemeğe katıldı, üç kişilik canlı müzikle dans edildi. Vera ile Yüzbaşı için ayrı bir masa konulmuş, üzeri çiçeklerle donatılmıştı. Bordo renkli parlak giysileriyle üç robot onların hemen arkasında dimdik ayakta duruyorlardı.

Açış konuşmasını Müdür Dael yaptı. Yaşamdan, hamileliğin kutsallığından, kendisinin hangi duygularla çocuk doğurduğundan söz etti. Son olarak da kadehini yeni doğacak bebeğin şerefine kaldırdı. Ve müzik eşliğinde yüzbaşı ile ilk dansı yaptı. Onunla pistte birkaç dakika döndükten sonra yerini Bayan Nadia aldı. Böylece kampın tüm kadınları, tıpkı bir kaç gün önceki ödül töreninde olduğu gibi sıra ile yüzbaşıyla dans etmeye başladılar. En son tekrar Vera geldi, onu kollarına aldı, sıkıca sarıldı.

Yüzbaşı;
“Bütün bu olanlara hiçbir anlam veremiyorum. Ben daha önce de gen verdim ama hiç böyle bir törene katılmamıştım.”

Vera başını kaldırdı;
“Hoşuna gitmedi mi?”

Yüzbaşı;
“Aslında hoşlandığımı itiraf etmeliyim. Ama böyle bir şeyi beklemiyordum. Bunun anlamı ne peki?”

Vera;
“Yalnızca yeni doğacak bebek için kutlama yapıyoruz. Sizin oralarda böyle şeyler olmuyor mu? Yani senden çocuk yapmaya karar verdiğinde Hollanda’da ne yaptınız?”

Yüzbaşı;
“Buradakilere benzer hiçbir şey yoktu. Kristina ile birlikte doktora gidip uyumluluk testinden geçtik, sonrasını biliyorsun. Tören falan olmadı.”

Vera yüzünü buruşturdu;
“Pöh, Ne kadar soğuk. Biz burada Bizante’de böyle şeylere çok önem veririz. Ayrıca bu gece sana ikinci bir sürprizimiz var, ona hazırlansan iyi olacak.”

Yüzbaşı;
“Sürpriz mi?”

Vera orkestraya işaret ederek susturdu. Pist yavaşça boşalmış, yalnızca ikisi kalmışlardı. Müdür Dael yerinden kalkıp yanlarına geldi ve;
“Yüzbaşı Dennis, yeni doğacak çocuğun isim babası olma hakkınızı kullanacak mısınız?”

diye sordu. Yüzbaşı iyi anlayamamıştı, şaşkınlıkla;
“Ne hakkı?” diye sordu.

Vera;
“Ayy, siz Hollandalılar çok bilgisizsiniz. Yani isim babası olma hakkını duymadığınızı söyleme.”

Yüzbaşı;

“Gerçekten duymadım, o da nedir?”

Vera gülümsedi;

“Bebeğimin adını koyacaksın. Senin genlerini taşıdığı için doğacak çocuğun ismini sen vereceksin. Buna isim babalığı deniyor.”

Müdür Dael araya girdi;

“İsterseniz ben yardımcı olayım. Yüzbaşı, en sevdiğiniz erkek ismi nedir?”

Yüzbaşı;

“Erkek ismi mi?”

Şöyle bir düşündü. Aklına hiç isim gelmiyordu. Sanki beyni boşalmış, tüm isimleri uçup gitmişti. Yardım ister gözlerle çevresine baktı. Bütün erkeklerin kendilerini işaret ettiğini gördü, daha da şaşırdı. Birden Geba'nın yanındaki genç adamın adının Obsaldo olduğunu anımsadı. Bir an için onu söylemeye çalıştı ama hemen vazgeçti. Ve nasılsa dudaklarından “Daniel.” sözcüğü dökülüverdi.

Müdür Dael yüksek sesle haykırdı;

“Daniel, çocuğun ismi Daniel.”

Salondan alkışlar yükseldi, herkes ayağa kalktı, orkestra hareketli dans müziği çalmaya başladı, Vera yüzbaşının eline bir kadeh tutuşturdu sonra yüksek sesle;

“Arkadaşlar, bebeğim Daniel'in şerefine” diye bağırdı.

Sipylum Yolunda

Ulrike takımı ile Robot ekibinin yeni kampa taşınması, önceki gece yapılan tören yüzünden ancak öğleye doğru başlayabildi. Birbiri ardına sıralanmış araçlar Aurolapis'den ayrılırken, çoğu kimse kumanyasını çıkarmış öğle yemeğini yiyordu.

Doktor Ethel, Karin ve Vera, Yüzbaşının bulunduğu araçta yerlerini almışlardı. Vera, bir yandan iki kez doğum yapmış Karin'in deneyimlerinden yararlanmaya çalışıyor, diğer yandan Doktor Ethel'in söylediklerini dikkatle dinliyordu. Uygulanan aşı nedeniyle yıllardır hiç adet görmemişti. Aldığı ilaçlar sayesinde her şey eski, doğal yapısına geri dönecekti.

Doktor Ethel;

“Sanırım bir kaç gün içinde ilk adetinizi görürsünüz. Ama bu dönem hamile kalmanız için yeterli değil. İkinci adet dönemini beklemek zorundasınız. Bebek daha sonra yerine yerleşebilir.”

Vera;

“Neden hemen hamile kalamıyorum?”

Doktor Ethel;

“Çünkü yıllar içinde vücudunuzda pek çok değişiklik oldu. En azından büyüdünüz. Sistemin yeni duruma ayak uydurması biraz zaman alıyor.”

Karin;

“Merak etme Vera, bir ay dediğin göz açıp kapayıncaya kadar geçer. Yeter ki sen yüzbaşığı elinden kaçırma.”

Vera yüzbaşığıya döndü, elini uzatıp yüzünü okşadı, kararlı bir sesle;

“Ben Daniel’e hamile kalmadan hiçbir yere gidemez. Akşamki törenden sonra Ulrike takımının onu bırakacağını sanmıyorum “ dedi.

Karin;

“Evet, kesinlikle bırakmayız.”

Doktor Ethel,

“Ama hamileliğin bir ay sonra başlayacağı kesin değil.”

Yüzbaşı merakla araya girdi;

“Ne gibi yani?”

Doktor Ethel gülümsedi.

“Eğer doğal yöntemleri tercih ederseniz hamilelik altı ay sonra da gerçekleşebilir.”

Yüzbaşının yüzü buruştu.

“Ama benim o kadar zamanım yok ki. Buraya üç aylığına gelmiştim, bir ayı geçti bile.”

Vera;

“Doktor hanım, lütfen arkadaşımı korkutmayın. Biz en çok iki ayda bu işi bitiririz.”

Yüzbaşı;

“Doktor Ethel, sormam gerekiyor. Neden Vera hamile kalmadan başkalarıyla ilişkiye girmem istenmiyor? Engel olan ne?”

Doktor Ethel,

“Teorik olarak sizi engelleyen hiçbir şey yok. Ancak, hamileliği önleme aşısı aynı zamanda kadını pek çok cinsel hastalıktan korur. Şimdi aşının etkisi ortadan kaldırıldığından artık arkadaşınız hastalıklar açısından risk taşımaya başlar. Eğer siz farklı kadınlarla ilişkinizi sürdüreceksanız basitçe ona mikrop geçirebilirsiniz. Bu nedenle sizin en azından hamilelik gerçekleşene kadar perhiz yapmanız gerekiyor. Aslında aşılama yöntemini seçmiş olsanız, işi yalnızca beş dakika içinde bitirebiliriz. Ama Vera, doğal hamileliği istiyor, bu da zaman alıyor.”

Yüzbaşı gülerek Vera’ya döndü;

“Farklı kadın perhizi cümlesini sevmedim. Acaba diyorum, aşılama yöntemini bir kez tartışsak mı?”

Vera sesini yükseltti.

“Kesinlikle olmaz.”

Doktor Ethel,

“Ben de kişisel olarak doğal yöntem taraftarıyım. Çünkü bu durumda en iyi erkek geni, kadın genine katılır. Böylece doğacak çocuk her yönden daha kaliteli bir yapıya sahip olabilir. Halbuki aşılama yönteminde biz o anda pipetimizin ucuna tutunan genleri yumurtayla birleştiririz ki bunun da kaliteyi garanti etmeyeceği çok açıktır “ dedi.

Yüzbaşı hala gülüyordu.

“Tamam, doğal yöntem daha iyi, anladık. Ama en fazla iki ay küçük hanım. Bu işi altmış günde bitirmeniz gerekiyor.”

Vera, Yüzbaşıya yaklaştı, onu arka koltuğun köşesinde sıkıştırdı.

“İstersen hemen başlayabiliriz canım. Vakit kaybetmeyiz. Karin ile Doktor Ethel yabancı sayılmazlar.”

Yüzbaşı yapmacık bir sesle;

“Doktor Ethel, yardım edin lütfen. Hastanız iyice azgınlaştı, imdat “ dedi.

Doktor Ethel;

“Vera, ikinci adetinizi görmeden hamile kalamayacağınıza göre yaptıklarınız işe yaramayacaktır.”

Vera;

“Hiç olur mu doktor hanım, o zamana kadar tatbikat yapmış oluruz. Alışkanlıklarımızı geliştiririz.”

Tam bu sırada Karin uzanıp bir düğmeye bastı, aracın üst tarafı tümüyle şeffaf hale geldi. Hemen onların arkasında bulunan araçtan Geba hafifçe doğruldu, yüksek sesle;

“Vay canına neler görüyorum. Vera, Doktor Ethel’in gözetiminde bir erkeğe tecavüz ediyor, operasyon düzenleyelim arkadaşlar” diye bağırdı.

Vera arkasına baktı, sonra Geba’ya eliyle küfür işareti yapıp koltuğun karşı tarafına geçti. Başını gökyüzüne çevirdi.

“Aman Tanrım, bunu daha önce neden akıl etmedik biz? Şu manzaranın güzelliğine bakın”.

Konvoy şimdi sık ormanlık alanın ortasından geçiyordu. Yüzbaşı;

“Evet, gerçekten güzel, bu kadar çok ağacı bir yerde görmemiştim. .”

Yol geniş değildi. İki büyük araç zorlukla geçebilirdi. Konvoy yarım saatten fazla yeşillikler içinde yürüdü. Kimse konuşmuyor, önlerine serilen eşsiz manzaranın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Bazı bölgelerde daha bodur, açık yeşil ve sanki parlıyormuş hissini veren yapraklarıyla farklı ağaçlar vardı. Yüzbaşı;

“Bunlar ne ağacı” diye sordu.

Karin;

“Zeytin, zeytinyağı bu ağaçlardan elde ediliyor.”

Yüzbaşı;

“Karadeniz yağı ile zeytinyağı aynı şey diye duymuştum, doğru mu?”

Karin;

“Sanırım doğru. Geçenlerde izlediğim programda eskiden Asya Minör’ün en önemli gelir kaynaklarından bir tanesinin zeytinyağı olduğu söyleniyordu. Bölge ekvator iklimine dönüşünce, özellikle Symirna ve çevresinin çölleşmesiyle birlikte zeytin ağaçları kurumuş. Üretim Karadeniz bölgesine kaymış. Ukrayna ile Rusya en büyük yağ üreticileri olmuşlar, zeytinyağı da Karadeniz yağına dönüşmüş. Ama sanırım Doğu Asya ve Güney Amerika’da zeytinyağı sözcüğü halen kullanılıyor. Siz sever misiniz?”

Yüzbaşı;

“Ah evet, özellikle salataları başka bir şekilde düşünemem. İşin ilginç yanı ne biliyor musunuz, annem hiç zeytinyağı yemezdi. Benim genimi aldığı söylediği adam da Hollandalıydı. Yani zeytinyağı ile ilişkisi yoktu. Bana bu zevk nereden geldi bilemiyorum. İlk zeytinyağlı salatamı tattığımda kolejdeydim ve inanın neredeyse bir hafta boyunca her gün salata yedim.”

Karin gülerek;

“Evet ben de severim. Yüzbaşı sizin kanınızda kesinlikle İspanyol ya da İtalyan geni olmalı. Bir zamanlar dünyanın en çok zeytinyağı tüketilen yerleri orasıymış çünkü.”

Doktor Ethel araya girdi;

“Veya Yunan hatta Türk geni olabilir mesela, oralarda da zeytinyağı kültürü gelişmiştir.”

Vera şaşırmişti;

“Türk geni mi?”

Doktor Ethel;

“Lafın gelişi böyle söylenir. Yoksa belli bir etnik özelliği gösteren gen yapısı yoktur.”

Vera başını salladı;

“Yani, elbette öyle olmalı. Bebeğimin Türk geni taşımasından hiç hoşlanmazdım.”

Yüzbaşı yüzünü buruşturdu;

“Neden ki?”

Vera;

“Çünkü ben çocukken büyük annem bizi “Türkler geliyor.” diye korkuturdu. Çok vahşi insanlarmış. Sen Akdeniz korsanı Kızıl Barbar kitabını okumadın galiba.”

Yüzbaşı;

“Ah evet, şimdi söyleyince anımsadım. On yaşlarındaydım, o kitabı çok beğenmiştim. Ama kızıl sözcüğü nedeniyle korsanın Rus olduğunu düşünmüştüm. Hani Ruslar hep Kızıl Ordu ile övünürler ya.”

Tam bu sırada hoparlörden Müdür Dael’in sesi duyuldu;

“Arkadaşlar, lütfen herkes savaş pozisyonu alsın. Birazdan Bizante bölgesinden çıkıp Symirna’ya gireceğiz ve Sipylum kampına ulaşınca kadar da hiç durmayacağız. Artık burası çatışma bölgesi sayılıyor. Yerlilerle her an karşılaşabiliriz.”

Konvoy yol kenarına çekilip durdu. Yüzbaşı araçtan indi, koşar adımlarla robotların bulunduğu karavana girdi. Üç robot savaş giysileri içinde en dipte hareketsiz duruyor, iki genç teknisyen çeşitli aygıtlarla dolu bankoların önünde oturuyordu. Yüzbaşayı görünce hemen ayağa kalkıp selam verdiler.

Yüzbaşı;

“Rahat arkadaşlar, burada her şey yolunda mı?”

Birinci kız;

“Evet komutanım. Biz hazırız. Çatışma ihtimaline karşı silahların emniyetini açmamız yeterli.”

“Teşekkür ederim asker.”

Yüzbaşı kendisine ait koltuğa oturdu, kemerini bağladı. Sonra uzanıp önündeki bir düğmeye bastı. Tümüyle kapalı karavanın yan tarafı şeffaflaştı. Şimdi dışarıyı tam olarak görebiliyorlardı. Bu sırada konvoy hareket etti.

Birinci kız oturduğu yerden,

“Komutanım sizi kutlarım. Dün gece çok güzeldi “ dedi.

İkinci kız ona katıldı;

“Evet komutanım, Daniel sağlıklı bir bebek olacak.”

Yüzbaşı;

“Teşekkür ederim arkadaşlar, ben de öyle umuyorum.”

Birinci kız;

“Vera’yı çok seviyor olmalısınız. Doğal yöntemi tercih ettiğinizi duydum.”

Yüzbaşı hafifçe gülümsedi;

“Kampta haberler çabuk yayılıyor. Aslına bakarsanız Vera ile ilişkimiz ileri arkadaşlık düzeyinde diyelim. Yani ona aşık olduğumu söyleyemem.”

İkinci kız;

“Kusura bakmayın ama ben de hiç doğum yapmadım ve ancak aşık olduğum erkekten hamile kalmak isterim. Arkadaşlık arkadaşlıktır.”

Birinci kız;

“Tamam işte, bir yanlışlık yok. Demek ki Vera yüzbaşımıza aşık.”

İkinci kız;

“Hayır, komutanımız Vera’ya aşık olmamış. Yalnızca onun arkadaşı olduğu için fedakarlıkta bulunuyor.”

Yüzbaşı şaşırılmıştı;

“Yok canım, aslında olay hiç de öyle değil. Tam tersine Vera’nın bana ait genlerle hamile kalmakla beni onurlandığımı düşünüyorum.”

Birinci kız;

“Al bakalım, şimdi buna ne diyeceksin. Sen kendine aşık bir erkek buluncaya kadar doğurma yaşını geçeceksin gibime geliyor.”

İkinci kız kızmıştı;

“Kapa çeneni şom ağızlı” diyerek çıkıştı.

Yüzbaşı araya girdi;

“Arkadaşlar, lütfen. Bir erkek olarak söylüyorum, ikiniz de çok güzelsiniz ve sağlıklı bebekler doğuracağınızdan hiç kuşum yok. Boşuna kavga etmeyin.”

Beş dakika sonra Prusia-Symirna otoyoluna çıktılar. Araçlar giderek hızlandı, o yeşil dünya yerini kimi yerde koyulaşan açık kahverenginde görüntüye bıraktı. Otuz, kırk santimetre çapında gri bitki öbekleri dışında tek bir yeşil yaprak yoktu. Sarımsı garip parlaklık insanın gözlerini rahatsız ediyordu. Yüzbaşı uzanıp düğmeyi çevirdi, şeffaf dış kabuk karardı. Şimdi gelen ışık azalmıştı.

Birinci kız;

“Çok iyi yaptınız komutanım. Gözüm yorulmuştu.”

İkinci kız;

“Şu manzara bana ülkemi hatırlattı.”

Yüzbaşı;

“Nerelisiniz?”

İkinci kız;

“Yunanistan. Bizim oralarda da böyle yerler var. Ancak bu kadar büyük değil elbette. İnsanın inanası gelmiyor. Bir zamanlar içinden geçtiğimiz şu topraklar verimli ovalarmış.”

Yüzbaşı koltuğunu geriye doğru itti, ellerini başının arkasına koydu;

“Evet asker, çok haklısın. Sanırım burada yaşayanlar atalarıyla hiç de övünmüyordur.”

İkinci kız;

“Kesinlikle öyle komutanım. Göz göre göre topraklarını çöle çevirmişler. Maden arayacağız diye ormanlık alanları talan etmişler. Üzerine toplu üretim yapan sanayi kuruluşları yerleştirmişler. Giderek kuraklaşan ve değerini yitiren toprağı kimyasallarla geri kazanmak gibi aptalca çözümler üretmişler. Bir toplum bu kadar cahil olabilir mi?”

İkinci kızın gözü ufukta beliren beş silindirik yapıya takıldı.

“Komutanım, galiba burası Castellum Album” dedi.

Hep birlikte o yöne baktılar. Birinci kız önündeki ekranı açtı;

“Evet, doğru. Beş tane süper gökdelen var. Eskiden üç milyon kişi yaşıyormuş. Parlak günlerinde yani. Şimdi nüfusu tam olarak bilinmiyor ama tek bir süper gökdeleni bile dolduramadıkları söyleniyor.”

Yüzbaşı elini havada sallayarak görüntüleri yaklaştırdı. Kuleler oldukça belirginleşmişti.

“Aman Tanrım, ne olmuş buraya böyle?”

Birinci kız;

“En baştaki Album bir kulesi. Sonra iki, üç, dört ve beş geliyor. Sanıyorum yalnızca kule beşte yaşam izleri var.”

Yüzbaşı;

“Görüntülere bakılırsa burada ciddi çatışmalar yaşanmış.”

İkinci kız;

“Şu üçüncü kuleye bakın. Duvarları delik deşik. Hiç sağlam pencere görülüyor.”

Yüzbaşı;

“Çok merak ettim, bilgisayara bakar mısın burada çarpışma olmuş mu?”

Birinci kız büyük ekranın başına geçti, elini yukarıdan aşağıya hareket ettirerek araştırmaya başladı. Birkaç dakika sonra durdu;

“Evet komutanım, buldum. Fazla bilgi yok. Kaos döneminden önce zeytinyağı ve tütün üretim

merkeziymiş.”

İkinci kız;

“Tütün nedir?”

Birinci kız;

“Bir çeşit salata malzemesi herhalde. Zeytinyağı ile birlikte yetiştirildiğine göre. Bilmiyorum, o zamanlar kent çok gelişmiş, nüfusu iki milyonu aşmış. Bu rakam neden beş kule olduğunu açıklıyor sanırım. Küresel ısınma ile birlikte sıcak hava dalgaları gelmeye başlayınca çevrelerindeki ormanlarda büyük yangınlar çıkmış. Ve buradaki aptallar ne yapmışlar, yanan, bozulan ormanlık alanları tarıma açmışlar. Sanki tarlalar onları kurtaracak gibi.”

Yüzbaşı;

“Eğer nüfus artmışsa, doyuracak onca mide var demektir. Ne yapabilirlerdi ki?”

İkinci kız;

“En azından artışı denetleyebilirlerdi. Salakça sanayi tesisleri kurmak yerine ormanlık alandan beslenmeyi akıl edebilirlerdi. Yerin altına inip, üst kısımdaki doğal yapıyı korumayı düşünebilirlerdi. “

Birinci kız;

“Merak etme, belalarını da bulmuşlar. Bir zamanlar burada üç metreden su çıkarmış. Kaos döneminde bin metrelik sondajlar yapmak zorunda kalmışlar.”

İkinci kız;

“Oha yani. Affedersiniz yüzbaşım, şu insanların yaptığına bakın. Hani o kadar derinlikte su buldun diyelim. Bu kaynağı akıllıca kullanmışlar mı bari?”

Birinci kız;

“Hiç öyle yaparlar mı? Eski savurgan yaşamlarını sürdürmeye çalışmışlar. Sonuçta tüm su kaynakları tükenmiş. Önceleri kıt kaynaklar için kendi aralarında kavga etmişler. Sonra göç başlamış. Bizante’ye gitmek istemişler ama oradakiler yeni gelenleri hiç de hoş karşılamamış. Çatışmalar olmuş, insanlar kitleler halinde ölmüşler. Burada yaşayan üç milyon kişinin ancak iki yüz bin kadarı Bizante’ye yerleşebilmiş. Ve en az beş yüz bin insanın ise kuraklık nedeniyle hayatını kaybettiği düşünülmüştü.”

İkinci kız;

“Oh olmuş, şu kadarcık üzülüysem ne olayım. Böyle başa, böyle tarak.”

Birinci kız;

“Öyle deme, susuzluktan ölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun sen? Sonunda çıldırırısın.”

Yüzbaşı uzanıp şeffaf dış yüzey görüntüsünü tümüyle kapattı.

“Arkadaşlar, resmen içim karardı. Bu kadar yeter. Yiyecek bir şey yok mu? Ben öğle yemeği yemedim. Siz yediniz mi?”

Birinci kız;

“Hayır, biz de yemedik komutanım, hem Daniel’in gen kaynağına iyi bakmamız gerekir. Yoksa Vera bizi uçurur.”

İkinci kız yavaşça uzanıp kapının hemen yanındaki büyük dolabı açtı, içinden çıkardığı paketlerden birisini yüzbaşıya uzattı.

“Ne yazık ki burada seçme şansımız yok komutanım. Ordunun standart menüsüne mahkumuz” dedi.

Konvoy bir saat sonra Magnesia’ya ulaştı. Yüzbaşı şeffaflaştırmayı kullanarak kenti dikkatle izlemeye başladı. Burası Castellum Album’dan çok daha büyüktü.

Birinci kız;

“Biz Castellum Album’da konuşmak için acele etmişiz. Şuraya bakın. İnanılır gibi değil.”

İkinci kız;

“On bir tane gökdelen saydım. Aralardaki tepeler nedir öyle?”

Yüzbaşı;

“Onlar süper gökdelenlerden kalan moloz yığınları aslında. Üzerleri toprak örtülerek tepe şekli verilmiş.”

Birinci kız önündeki bilgisayara baktı;

“Eskiden yirmi kule varmış. Nereden baksanız dört milyon kişi eder.”

Yüzbaşı araya girdi;

“Tamam, daha fazla araştırmaya gerek yok asker. Belli ki bu burada en azından üç milyon insan ölmüş. Kentin son durumu neymiş?”

Birinci kız;

“Vay canına, yalnızca iki kule aktif komutanım. Dört yüz bin kişi yaşıyor.”

İkinci kız eliyle işaret ederek;

“Şurada küçük evler var. Hayatımda bu kadar çok yerliyi bir arada görmemiştim.”

Yüzbaşı önündeki masada bazı düğmelere dokundu. Şimdi karavanının tüm yan duvarları şeffaf hale gelmişti.

“Çevreye iyi bakın, Hafızanıza kaydedin. Çünkü burası ya da buna benzer yerler savaş alanımız olabilir. Dokuz kule yerle bir olduğuna göre karşımızdakiler küçümsenecek insanlar değil demektir.”

Konvoy yavaşça yıkıntıların arasından geçip doğuya yöneldi. Hemen sağlarında yer alan tepeyi geçtiler, birkaç kilometre sonra kapısında kocaman “Sipylum.” yazan kampa geldiler. Çevresi dikenli teller ve çeşitli tipte savaş robotlarıyla sarılmış küçük bir yerd. Araçlar daire biçimde park ettiler.

Sipylum Kampı

Yüzbaşının yeni kampa yerleşmesi uzun sürdü. Robotların kalacağı yerlerle, geçici bakım atölyelerin oluşturulması, bilgisayarlar ve enerji jeneratörlerinin kurulması kolay değildi. Ama Vera akşam yemeği için onu beklemişti. Birlikte karınlarını doyurdular, baş başa sohbet ettiler. Daha sonra

Doktor Ethel de onlara katıldı.

Yüzbaşı ilginç bir şekilde kamptaki kadınların artık kendisiyle ilgilenmediğini fark etti. Karin ile Sabrina, Teri'nin karavanının önünde sohbet ediyorlar, Müdür yardımcısı Nadia ise Enrio'ya iyice sokulmuş şarabını yudumluyordu.

Doktor Ethel içini çekti;

“Kampımızda uygun erkek sayısı giderek azalıyor. Böyle giderse buralarda yaşamın tadı kalmayacak. Geba da birkaç gün içinde Obsaldo'yu alır. Geriye yalnızca Teri ile Enrio kalıyor. Dört kadına iki erkek.

Vera gülerek;

“Teri ile Enrio'nun bundan şikayet edeceğini hiç sanmam” diye karşılık verdi.

O sırada alıcıdan Müdür Dael'in sesi duyuldu;

“Yüzbaşı Dennis, bana kadar gelebilir misiniz? Burada bir konuğumuz var, sizinle tanışmak istiyor.”

Yüzbaşı o sırada kucağında oturan Vera'yı yavaşça yere indirip ayağa kalktı.

“Gitmem gerek, emir büyük yerden “ dedi.

Doktor Ethel kollarını kaldırıp iyice gerindi,

“Bu yolculuk benim için yorucuydu, uyusam iyi olacak”

diyerek kendi karavanına doğru yürüdü. Vera yüzbaşının arkasından seslendi;

“İşin erken biterse ben karavanda olacağım.”

Yüzbaşı Müdür Dael'in ofisine girdiğinde içerisinin kalabalık olduğunu fark etti. Büyük toplantı masasının çevresinde üç kişi daha vardı.

Müdür Dael ayağa kalktı;

“Hoş geldiniz yüzbaşı, böyle buyurun.”

diyerek sol tarafındaki koltuğu işaret etti. Sonra sağ tarafında oturan üç kişiyi gösterdi;

“Bu komiser Bill. Tempestas Emniyet Müdürü. Sanırım siz zaten tanışmışsınız.”

Yüzbaşı görür görmez onu hatırladı. Market baskınından sonra olay yerine gittiklerinde kendilerini karşılayan polis müdürüydü. Bu adamı o zaman sevmemiş ama durum gereği nazik davranması gerekmişti. Şimdi ise buna hiç gerek yoktu. Elini uzatıp soğuk bir şekilde;

“Selam, evet sizi hatırladım, market olayında görüşmüştük” dedi.

Müdür Dael;

“Komiser Bill ve adamları bizimle birlikte operasyonlara katılacaklar. Hazırlıkların bitirilmesine göre yarın ya da yarından sonra ortak brifing verilecek. Ancak sizden öğrenmek istedikleri bazı şeyler var.”

Komiser Bill;

“Yüzbaşım, acil durum için soruyorum, sizi ve robotlarınızı korumamız açısından bilmemiz gereken özel durumlar olabilir mi?”

Yüzbaşı;

“Hayır müdür bey, normal bir insanı nasıl koruyorsanız robotlar için de aynısı geçerli, merak etmeyin.”

Komiser Bill;

“Belki bilmiyorsunuz, son operasyon sırasında üç adamımı kaybettim.”

Yüzbaşı şaşkınlık içinde Müdür Dael’e baktı;

“Ah, olayı duydum ama onların sizin adamlarınız olduğunu bilmiyordum. Gerçekten çok üzüldüm” dedi.

Komiser Bill;

“Bizler de üzüldük. Elbette bir makine olan robotu suçlamak istemem ama olay sırasında robotlarınızın adamlarıma ateş açtığı söyleniyor. Böylece dikkatleri dağılan arkadaşlarımız arkalarından sokulan teröristleri görememişler.”

Yüzbaşı;

“Bu mümkün değil. Robotlar kendileri hedef alınmadıkça asla karşılık vermezler.”

Komiser Bill;

“Ama robotlarınızın o sırada arıza yaptığı rapor edilmiş.”

Yüzbaşı;

“Kilitlenmede sorun çıkmıştı ve şu anda giderildi. Zaten robotlar asla rastgele ateş edecek biçimde arızalanmazlar. Merak etmeyin.”

Komiser Bill;

“Peki, bir şekilde adamlarım robotlarla karşı karşıya kalırsa, ne yapmaları gerekiyor?”

Yüzbaşı;

“Uluslar arası kuralları uygulayın. Yani silahınızı onların görebileceği biçimde yere bırakın ve ellerinizi havaya kaldırın. Robotlar size dokunmayacaktır.”

Komiser Bill kafasını salladı, sözcüklerin üzerine basa basa, dikkatle sordu;

“Peki, yüzbaşım, ya bu robotları durdurmam gerekirse, yani size bir şey olursa ve biz onlarla baş başa kalırsak, ne yapmamız gerekiyor?”

Yüzbaşı kısa süre duraksadı,

“Robotları durdurmanın birkaç yolu var. Bunların çok gizli bilgiler olduğunu takdir edersiniz sanırım. Ama sizin sözünü ettiğiniz özel durum için, bazı şeyleri paylaşabilirim.”

Hızlı hareketlerle kolundaki bilgisayarı açtı, önünde beliren ekranda, sol kola takılmış dikdörtgen bir aygıt görülmüyordu;

“Bu benim robot kontrol ünitem. Şu gördüğünüz üç küçük kırmızı düğmeye basarsanız robotlar tümüyle dururlar. “

Komiser Bill gülümsedi;

“Bu kadar basit mi?”

Yüzbaşı;

“Evet, bu kadar basit.”

Komiser Bill;

“Yani kolunuza ulaşmamız yeterli olacak. Peki, ya o mümkün değilse?”

Yüzbaşı kaşlarını çattı. Karşısındaki kişi robotu durdurmaktan öte şeyler soruyordu. Birden içinde bir şüphe uyandı. Kafasında hızlıca olayları sıraladı. Komiser market baskını yapan kişiydi. Kayıtları değiştirenlerden de haberi olmalıydı. Yine aynı kişi, DDM markette üç adamını kaybetmişti. Hangi taşı kaldırırsam altından Tempesta çıkıyor diye düşündü. Hayır, ona gerçeği söylemeyecekti.

“Müdür bey, merak etmeyin, tümünü kaplaması açısından sorunuza şöyle yanıt vereyim. Eğer robot operatörü devre dışı kalmışsa, robotlar kendilerine verilen en son görevi yerine getirdikten sonra otomatik olarak dururlar. Sizin bir şey yapmanız gerekmez.”

Polislerden birisi atıldı;

“Tamam işte, robot operatörü devre dışı kalmışsa ve biz de robota verilen komutu durdurmaya çalışıyorsak ne olacak?”

Yüzbaşı;

“Bu zamana bağlı. Kısa komutlarda yapacağınız bir şey yoktur. Ama uzun süreli komutlar için yedek robot operatörü devreye girinceye kadar beklemeniz gerekir.”

Komiser Bill;

“Yani sizin de bir yedeğiniz var, öyle mi?”

Yüzbaşı;

“Kesinlikle.”

Komiser Billy;

“Peki, kim?”

Müdür Dael araya girdi;

“Ona henüz karar vermedik Sayın Komiser, Operasyondan önce gerekli mekanizmaları tamamlarız.”

Kısa süren bir sessizlik oldu, Komiser Bill ayağa kalktı, elini uzattı;

“Müdür Dael ve size teşekkür ediyoruz. İzninizle biz gidelim, yarın çok işimiz var.”

Üç erkek yavaşça karavandan dışarı çıktılar. Yüzbaşı gitmek üzere ayağa kalktı, o ana kadar hiç kıpırdamadan duran Müdür Dael kolunu tuttu;

“Siz kalın yüzbaşım, görüşmemiz gerekiyor.”

Sonra karavanın kapısını kapattı, duvardaki sinyal bozucuyu çalıştırdı.

“Evet yüzbaşım, biliyor musunuz bu adamı hiç sevmedim.”

Yüzbaşı;

“Ben de öyle efendim.”

Müdür Dael;

“Dikkat ettiniz mi, üç erkek geldiler.”

Yüzbaşı;
“???”

Müdür Dael;

“Gerici, yobaz insanlar var. Bunlar kadınların dünyayı yönetemeyeceğine. Erkeklerin üstün olduğuna inanıyorlar.”

Yüzbaşı;

“İlk kez sizden duyuyorum efendim ama bana çok saçma geldi.”

Müdür Dael;

“Saçmalıkları bu kadarla kalsa hepimiz kabul ederdik. Neyse, dikkat ettiniz mi, öğrenmeye çalıştıkları şey robotların nasıl durdurulacağıydı.”

Yüzbaşı;

“Evet, bununla çok ilgilendiler. Ama onlara gerçeği söylemedim.”

Müdür Dael;

“Bir yedeğin olduğu konusunda mı?”

Yüzbaşı;

“Hayır, robot operatörü devre dışı kaldığında robotlar hemen durur, bunu tatbikatlar sırasında çalışmıştık.”

Müdür Dael sıkıntıyla başını salladı;

“Biliyor musunuz, Konstantino’da Tempesta emniyet müdürlüğü hakkında çok çeşitli dedikodular yayılıyor. Bunlar hiç de tekin insanlar değiller. Anlatılanlara göre sık sık Berlin’den bazı adamlar geliyormuş ve uzun toplantılar yapıyormuş.”

Yüzbaşı bir an için elindeki delilleri ona anlatmayı istedi ama sonra vazgeçti. Belki ileride, elinde daha fazla bilgi olduğunda yardımını isteyebilirdi. Şimdi ise dikkatli olmaktan başka şansı yoktu. Müdür Dael yüzbaşı ile göz göze geldi, bir süre bakiştılar sonra,

“Yarın brifing verilirken çok dikkat edelim yüzbaşı. Burnuma kötü kokular geliyor” dedi.

Yüzbaşı;

“Siz merak etmeyin efendim” diye yanıtladı.

Müdür Dael yüzbaşının yanına geldi, parmaklarıyla yüzünü okşadı.

“Biliyor musun, Vera’yı nasıl kısıkanıyorum. Ama artık benim için her şey çok geç. Hadi, şimdi git o şanslı orospunun koynuna gir, mutlu ol ve sabaha kadar güzelce uyu. Ben de kendime bir şişe şarap açayım Nasıl olsa artık uyuyamam.”

Yüzbaşı ansızın uzanıp Müdür Dael’i yakaladı, dudaklarından hafifçe öptü;

“Teşekkür ederim efendim. Aslında siz benim en iyi dostumsunuz” dedi.

Sonra kapıya yöneldi, Müdür Dael ona bakıp gülümsedi, eliyle güle güle işareti yaptı. Yüzbaşı koşar adımlarla Vera’nın karavanına gitti ama onun çoktan uykuya daldığını gördü. Yavaşça soyunarak yatağın boş tarafına uzandı.

Buraya geleli neredeyse kırk gün oluyordu. Basit tanıklık işi şimdi sonuçlarını hiç de kestiremediği

karmaşık bir maceraya dönüşmüştü. Müdür Dael'in anlattıkları, Tempesta polislerinin ısrarlı robot durdurma merakı ve DDM market operasyonunda üç polisi öldüren Mehmet için ne söylemeliydi. Kalbinin sesini dinlese onun melekler kadar masum olduğunu iddia edebilirdi. Karşı karşıya gelmişler, sohbet etmişlerdi. Bir melek acaba nasıl kanlı terörist haline gelebiliyordu? Peki, ya Ulrike neredeydi? O kocaman yeşil gözlerin sahibi, şu anda neyin peşindeydi?

Ertesi günü erken saatte Vera Yüzbaşını öperek uyandırdı;

“Dün gece için özür dilerim. Seni beklerken uyumuşum” dedi masum bir tavırla.

Birlikte kahvaltılarını yaptılar ve işlerin başına koşturdular. Robotların harekate hazır hale getirilmesi gerekiyordu, yüzbaşının işi başından aşkındı. Öğleye doğru Müdür Dael herkesin kafeterya karavanında brifing için toplanmasını söyledi. On dakika sonra vali yardımcısı içeri girdi, doğrudan kürsüye çıktı ve terörist Ulrike'nin yakalanmasının ne kadar önemli olduğunu, bu iş için kurulan takımın Prusia operasyonunun başarısından söz eden bir konuşma yaptı. Herkes asıl konuyu bekliyordu, salonda heyecan artmıştı.

Vali Yardımcısı;

“Değerli arkadaşlar, şimdi gelelim bu geceki harekate. Ünlü teröristin yüzde doksan ihtimalle Pastoris Vicus'ta olduğu doğrulandı. Zaten burası uzun süreden beri gözaltındaydı.”

Yüzbaşı hemen yanında oturan Vera'ya döndü;

“Ulrike'yi benden başka gören olmadığına göre, yüzde doksan ihtimali doğrulayan kim acaba? Başka bir tanık bulmuş olabilirler mi?”

Vera;

“Hiç sanmıyorum, bu adamların genel tavrı hep böyle. Daha önceki hareketlerde da benzer şeyler oldu ve hepsinde adam kaybettik.”

Yüzbaşı teselli etmek istedi,

“Artık robotlarımız var, daha iyi korunuyoruz. Merak etme” dedi.

Duvardaki ekranda köyün havadan çekilmiş resmi belirdi. Çölün içinde topraktan ve taştan yapılmış binalar görülüyordu. En yükseği üç katlıydı. Evler birbirine yapışık olarak inşa edilmişti. Vali Yardımcısı görüntüyü işaret etti;

“Şimdi ekranda koyu renkle bir rakamın yazıldığı yere dikkat edin lütfen. Yüzbaşı Dennis ile robotları bu noktadan giriş yapacaklar. Müdür Dael, Yardımcısı Nadia ve Memur Enrio, kamptaki kontrol aracından harekatı yönetecekler. Yüzbaşı Dennis'in solunda Memur Geba, sağında ise Vera yer alacak. Memur Teri sağ geride, Memur Sabrina ortada ve Obsaldo da sol geriyi tutacak. Onların arkasında Müdür Yardımcısı Karin koordinatör olarak bulunacak.”

Vali yardımcısı bir an için sustu,

“Evet, çatışma çıkması kaçınılmaz. Teröristler köyün dışına çıkmak isteyeceklerdir. Orada onları dört yüz adamıyla Tempesta takımı bekleyecek. Yani kaçma şansları hiç yok. İçeride yirmi ya da otuz dolayında silahlı adam olduğunu düşünüyoruz. Tam rakamı ne yazık ki belirleyemedik. Ama Ulrike'yi korumak için kanlarının son damlasına kadar çarpışacaklarından kuşkunuz olmasın. Bu nedenle hiç acele etmeyin. Emin olduğunuz hamleleri yapın ve bütün evleri tek tek arayarak teröristleri imha edin.”

Vali yardımcısı önündeki şişeden bardağa su doldurup iki yudum aldı;

“Sorusu olan var mı?”

Yüzbaşı elini kaldırdı;

“Efendim, merakımı bağışlayın ama mademki onları tümüyle kuşatmış durumdayız, neden çatışmaya girip risk alıyoruz? Bence teröristleri canlı ele geçirme şansımız zaten sıfır. Hava kuvvetlerini çağırırsak iki dakika içinde köyü haritadan siler.”

Vali yardımcısı gülümsedi;

“Mantıklı bir yaklaşım yüzbaşı. Ama söylediğiniz işlemi daha önce belki on kez tekrarladık. Teröristler her seferinde bombaların altından canlı çıkmayı başardılar. Konuyu araştırınca, teröristlerin bombalara dayanıklı yer altı sığınakları yaptıklarını öğrendik. Bu sefer onları girecekleri deliklere kadar izlemek niyetindeyiz.”

Vali yardımcısı kibirle çevreyi süzdü;

“Gördüğüm kadarıyla takımınızda çok sayıda kadın savaşçı yer alıyor. Bunun bir zayıflık anlamına gelmemesini umuyorum. Herkese şimdiden başarılar diliyorum, ama dikkatli olun”

diyerek kürsüden indi ve neredeyse koşar adım dışarı çıktı. Arkasından dört koruması onu izledi. Yüzbaşı yerinden kalktı, Müdür Dael’e doğru yürüdü;

“Ne demek istedi şimdi bu adam?”

Müdür Dael boş ver gibilerinden omuzlarını silkti;

“Arar mısın, böyle gerici domuzlar giderek çoğalmaya başladı. Teröristler yerine bunları mı avlasak acaba?”

Nadia söze karıştı;

“Al benden de o kadar. Bazen yanlış tarafta çarpıştığım duygusuna kapılıyorum.”

Müdür Dael;

“Hadi gelin arkadaşlar, önce yemeğimizi yiyelim, sonra da dinlenmeye çekilelim. Belli ki önümüzdeki akşam bize uyku yok.”

Yüzbaşı oradan ayrıldı, doğruca Vera’nın yanına gitti. Birlikte yemek yediler. Vera sessizdi.

Yüzbaşı;

“Sende bir gelişme var mı? Yani şey görmen gerekmiyor muydu?”

Vera sıkıntıyla yanıtladı;

“Evet ama sabahleyin baktım, temizim. Doktor Ethel içime yerleştirilecek şu beyaz tamponu verdi. Sözüm ona sıvının dışarı akmasını engelleyecekmiş.”

Yüzbaşı;

“Bunda doğru olmayan bir şey mi var?”

Vera;

“Yok elbette ama sanki içime kazık sokulmuş gibi hissediyorum. Çok rahatsız edici.”

Yüzbaşı güldü;

“Öyledir, düşün ki büyük annen her ayın en az beş gününü onu içinde taşıyarak geçirirdi.”

Vera yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemedi.

Yüzbaşı;

“İstersen vazgeçebilirsin. Daha uygun olduğun zamanda...”

Vera telaşla atıldı;

“Hayır hayır, vazgeçemem. Sanırım operasyon heyecanı da işin içine girince iyice gerildim. Tamam, bir sorun yok.”

Yüzbaşı;

“Israr ediyorum, hatta istersen Enrio ile değiş ve burada kal.”

Vera uzanıp onu hafifçe öptü;

“Benim için en güvenli yer senin yanındır. Hiç kuşkun olmasın” dedi.

Saatler gece on ikiye gelirken robotlar özel araca yüklendiler. Tüm takım savaş giysileri içinde operasyona hazırды. Müdür Dael son iletişim kontrollerini yaptı, konvoy Symirna Emniyet Amirliğinin öncülüğünde yavaşça kampı terk etti.

Tuzak

Yüzbaşı sokağın hemen önüne geldi. Robotlar on metre kadar önünde gidiyordu. Ortalık zifiri karanlıktı, kızılötesi gözlükler sayesinde yollarını görebiliyorlardı. Sağ tarafta Vera, solda Geba başlıklarını indirmişler çeşitli tarama aygıtlarını sırasıyla kullanıp canlı olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Yüzbaşı sokağın köşesine gelmeden önce robotları durdurdu. Telsizini açtı,

“Müdür Dael, başlıyoruz. Durumumuz nedir?” diye sordu.

Müdür Dael;

“Mükemmel yüzbaşı. Sizi buradan izleyebiliyorum.”

Yüzbaşı yavaşça yere uzandı, sürünerek köşeye geldi, elindeki incecik çubuğu ileriye uzattı. Şimdi başının önündeki ekrandan sokağı tam olarak görebiliyordu. Birden binaların çeşitli yerlerinde ışıklar yanmaya başladı.

Yüzbaşı;

“Kahretsin, neler oluyor?” diye söylendi.

Müdür Dael;

“Yüzbaşı, köyün tamamı kızıl ötesi ışınla kaplandı. Bize bilgi verebilir misiniz?”

Yüzbaşı;

“Her yere bildiğiniz gaz lambalarından yerleştirmişler onları yaktılar. Artık gece görüşüyle hareket etme şansımız kalmadı. Onlar karanlık evlerde saklanıyor, biz aydınlık sokaklarda yürüyeceğiz. Neyse ki robotlar sıcaklık farkını ayırabilir. Devam ediyoruz.”

Müdür Dael;

“Tamam yüzbaşı, sizi izliyoruz.”

Yüzbaşı elindeki işaret aygıtıyla robotlara sokağın köşesini gösterdi;

“Robot bir, ileri” dedi.

Robot yavaşça köşeye geldi, tıpkı insanlar gibi hafifçe eğilip ileriye doğru baktı, başlığındaki ince renkli çizgiler aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Aynı anda yüzbaşının gözlüğündeki ekranda sokağın kızılötesi görüntüsü belirdi. Yalnızca en sondaki evin alt katında kızıl lekeler belli belirsiz kıpırdanıyordu.

Yüzbaşı elindeki çubukla işaret ederek;

“Robot iki ve üç, ileri “ dedi.

Robotlar hareketlendi, kendilerine gösterilen yerde durdular.

Yüzbaşı;

“bir numara, ikinin soluna.”

Geniş yüzeyli parke taşları döşenmiş sokakta üç robot aralarında birer adım mesafe ile hazır bekliyorlardı. Yüzbaşı onların beş altı metre arkasına kadar yürüdü;

“Evet arkadaşlar, başlıyoruz. Önümüzdeki alan temiz görünüyor. Yalnızca en sondaki evde hareket var. Mesafe iki yüz metre.”

Karin;

“Anlaşıldı yüzbaşı, biz de hazırız.”

Yüzbaşı;

“Robotlar, ileri. Ateş serbest.”

Üç robot aynı anda ağır adımlarla yürümeye başladılar. Başlıklarındaki renkli çizgiler şimdi daha hızlıydı. Yüzbaşı da koruyucu siperliği kapatmış, gözlüğünün yanlarındaki tarayıcıları çalıştırmıştı. Ortalık sessizdi. Yalnızca robotların yere hızlı basan adımlarının takırtıları duyuluyordu. Bu şekilde neredeyse yüz metre kadar ilerlediler. Sokağın tam ortasına gelmişlerdi. Yüzbaşı arkasına baktı, Karin de köşeyi dönüyordu. En sondaki evin alt katındaki kırmızı lekeler daha hızlı hareket etmeye başladı. Ardından onlara iki yeni leke eklendi.

Yüzbaşı;

“Bizi karşılamaya hazırlanıyorlar, dikkatli olun” dedi.

Tam bu sırada kulaklığında Müdür Dael’in çığlığını duydu;

“Ahhh, lanet olası.”

Yüzbaşı olduğu yerde zınk diye durdu, elini kulaklığına götürdü;

“Müdür Dael, orada her şey yolunda mı?”

Saniyeler asırlar kadar uzundu. Tüm dikkatini hedefine yöneltmiş insanlar kararsızlık içinde, bir an ne yapacaklarını bilemediler. Hepsi birden belki daha iyi duyabiliriz umuduyla kulaklıklarını tutarak beklemeye koyuldular. Operasyonun heyecanı ile hızlı çarpan kalplerinde duydukları çığlıkla ilgili henüz kaygı yoktu. Birazdan Müdür Dael gülerken, “vay canına, aptal bir örümcekmiş, ödümü patlattı” diyecekti ve kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Yine de ondan yanıt gelinceye kadar ne olduğunu bilemezlerdi. Üstelik zaman ilerledikçe olumsuz duygular giderek yayılıyordu. Ya makineler arıza

yaptıysa? Ya küçük bir tel parçası yerinden çıkarak bütün teknik sistemi çökerttiyse? Akıllarına gelen, hayal edebildikleri tüm olasılıkları düşünüyorlardı ve bu nedenle oldukları yere çakılmış kalmışlardı. Zaman hızla akıp geçiyor, duymak istedikleri o ses bir türlü başlıklarının içinde yankılanmıyordu. Üstelik asırlar kadar uzun üç saniye sonra Nadia'nın çığı Mürdür Dael'i izledi;

“Tuzak, ahhh.”

Yeniden bir sessizlik oldu ama takımdaki herkes son sözcüğü çok iyi duymuştu. Tuzak. Şimdi durum değişmişti. Belirsizlik artmış, olması gerekenle, olması istenen arasındaki uyumsuzluk daha da çoğalmıştı. Kimse ne olduğunu anlayabilmiş değildi. Tuzak sözcüğünü elbette biliyorlardı ama şu an, şimdi bu cümlelerin niçin kurulduğunu kavrayamıyorlardı. Çevreleri teröristler tarafından kuşatılmış olabilir miydi? Her birisi bir başka namlunun ucundaki hedef miydi? Az sonra patlayacak silahlardan çıkacak zırh delici mermiler, kurşungeçirmez giysilerine karşın vücutlarına saplanabilir miydi? Hiç beklemedikleri, akıllarına bile getirmediği ölüm, gerçekte onlara bu kadar yakın mıydı?

Yüzbaşı tedirginlik içinde arkasına doğru baktı. Bütün gözler ona dikilmişti, soran bakışlar, sözcüklerle anlatabilecek her şeyi çok daha hızlı biçimde ortalığa saçıveriyordu. İşte tam o anda kulaklıklarda farklı bir ses yükseldi;

“Ulrike takımı, Ulrike takımı, beni tanıdınız mı?”

Geba çığı atar gibi;

“Aman Tanrım, Henri bu” dedi.

Henri;

“Bravo, bildiniz Geba, karşılık olarak ne tür kurşun istersiniz?”

İşte o anda yüzbaşı tuzak sözcüğünün anlamını çözüverdi. Bütün operasyonun tamamı kendilerini yok etmek için hazırlanmıştı. Gerçekten de teröristler onları kuşatmış olabilirdi. Henri taraf değiştirmiş, teröristlere katılmıştı. Şimdi, kampta başına gelenlerin intikamını alıyordu. Ama inanılır gibi değildi. Yalnızca disiplinsiz davranan bir polisin, salt bu nedenle bütün arkadaşlarını öldürmesi anlamlı mıydı? Yine sorular, yine sorular. Tedirginlik içinde çevresine baktı. Sağlı sollu yüksek duvarlar gerçekte onları koruydu gibiydi. Hiç pencere, küçük bir açıklık, hatta delik de yoktu. Bu nedenle oradan ateş edemezlerdi. Önlerindeki bina ise yüz metre uzaktaydı. Robotlar hedeflerindeki her şeyi yok edecek biçimde dimdik oraya bakıyorlardı.

Yüzbaşı heyecanla bağırdı;

“Arkanızı koruyun. Ben burayı hallederim.”

Henri sakin ve alaycı bir sesle;

“Evet arkadaşlar, yüzbaşı doğru söylüyor. Kıçınızı koruyun bakalım. Oradan sağ çıkma şansınız yok ama kıçınız sağlam kalabilir.”

Yüzbaşı öfke dalgasının karnından başlayıp yukarıya doğru yükseldiğini hissetti. Şu an sevgili Mürdür Dael'i ölüyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama sapık bir polis, henüz anlayamadığı nedenlerle ama her durumda saçma sapan gerekçelerle o çok sevdiği, neredeyse aşık olduğu dostunu elinden alıyordu. Yine de sızlayan, kötü olasılıklar nedeniyle ılık ılık kanamaya başlayan kalbinin köşelerinde kalmış o umut kırıntısıyla ama gerçek olması için tüm içtenliği ile Tanrıya' ya yakararak, boğuk bir sesle bağırdı.

“Mürdür Dael, Mürdür Dael.”

Henri;

“Müdür Dael artık size yanıt veremez yüzbaşı. Kalbini kırmışsınız. Şu an ne çok kan akıyor bir bilerseniz. Öff, iğrenç yahu.”

Yüzbaşı şaşılacak şekilde içini kaplayan korku dalgasının geçtiğini hissetti. Duyduğu sözcükler, aldığı yanıt içindeki tüm kuşkuları gidermiş, çok acı olmasına karşın gerçek tüm çıplaklığı ile önüne serilmişti. Aralarındaki beyazlar nedeniyle iyice açık sarı saçları olan gri renkli gözlü, beyaz tenli, kırmızı dudaklı sevgili Müdür Dael artık yoktu. Ama gümbürtüler içindeki kalbinde beliren duygu artık yalnızca ve yalnız öfkeydi. Yüzünün kızardığını hissetti. Parmakları önüne gelen her şeye ateş etmek için tetiğin üzerine yerleşti. Hayatında belki ilk kez küfür edememesine kızdı.

“Henri, bu yaptıklarınızı nasıl ödeyeceğiniz konusunda fikriniz var mı?”

Henri onun zayıf noktasını anlamış gibi alayla yanıtladı.

“Anlamadım, neyi ödeyecekmişim?”

Vera araya girdi;

“Adi pezevenk, oradaki herkesi öldürdün değil mi?”

Henri;

“Bilmem, ben yalnızca ateş ettim.”

Yüzbaşı hemen kolundaki kutunun üzerindeki bazı düğmelere bastı;

“Robot ekibi kırmızı alarm, şaka değil, kırmızı alarm, kendinizi koruyun” diye bağırdı, sonra ani bir hareketle doğruldu ve başlığındaki vericiyi söküp yere attı. Vera'nın yanına koşturdu;

“Vericileri sağa sola atın. Onlarla bizi izliyor. En azından bir süre burada olduğumuzu sanacak ama biz başka yere gideceğiz, çabuk” dedi.

Obsaldo;

“Peki, uydu izleme?”

Yüzbaşı;

“O resmi makamların elinde, Henri'nin kullanabileceğini sanmıyorum.”

Sonra robotların yanına gitti, sırtlarındaki bir kapağı açıp oradan çıkardığı küçük bir çubuğu başlığına yerleştirdi.

Bütün takım robotların çevresinde toplanmıştı. Vera;

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Yüzbaşı;

“Bütün vericileri kapattım. Robotları mini radyo vericisiyle yöneteceğim. Bunun menzili yalnızca yirmi beş metredir.”

dedi ve sesini yükselterek;

“Arkadaşlar, şu an disiplini korumamız çok önemli. Öncelikle kendimize güvenli bir yer bulup, bu tuzaktan nasıl çıkacağımızı planlamamız gerekiyor. Karın, Teri, Obsaldo ve Sabrina, arkamızı kollayın, Geba ile Vera yanlara dikkat.”

Sonra dönüp ileriye baktı. Karşısındaki evde beş tane kırmızı leke saydı, silahını doğrulttu;

“Robotlar benim hedefime ateş edin” dedi ardından tetiğe bastı.

Ve Tempesta birimi de anında onlara karşılık verdi. Şimdi köyün çevresinden içeriye doğru yoğun bir atış başlamıştı.

Yüzbaşı kısa aralıklarla ateş açtı, hedefindeki dik kırmızı çizgilerin yatay olarak düştüklerini izledi. Ama sokak o noktada doksan derece dönüyordu ve artık köşenin arkasında ne olduğunu bilme şansı kalmamıştı. Yavaşça yere yattı, sürünerek köşeye geldi, elindeki ince çubuğu ileriye uzattı. Gözlüğündeki ekranda sokağın kızıl ötesi görüntüsü belirdi. O kadar çok kırmızı nokta vardı ki, oraya girmek intihar etmek gibi olacaktı. Arkalarından da silahlı insanların geldiğinden emindi. Burada kelimenin tam anlamıyla tuzağa düşmüşlerdi. Sokağın sağında ve solundaki evleri dikkatle inceledi. Açığa çıkmamaları gerekiyordu. Kafası makine hızında çalışmaya başlamıştı. Evlerden birisini kale haline getirecek, orada direnecek sonra bir şekilde Albay Elia ile bağlantı kuracaktı. Başka türlü tuzaktan sağ çıkma şansları yoktu. Ulrike takımının tamamı küçük hıçkırıklarla ağlıyordu. Teri;

“Kahretsin, şu hale bakın, acımızı doya doya yaşama şansımız bile yok.”

Karin;

“Sevgili müdürüm, sana nasıl kıydılar?”

Geba;

“O Henri denen adımın tek tek etlerini koparacağım. Elimizde fırsat varken neden öldürmedik sanki?”

Obsaldo sesini yükseltti,

“Arkadaşlar, acınızı anlıyorum ama şu an aklımızı kullanmaktan başka hiç bir şey bizi kurtarmaz. Lütfen sakın olun ve çözümü düşünün.”

Yüzbaşı;

“Arkadaşlar, bence şu sağımızdaki büyük eve girip orayı kale haline getirelim. Sonra robotların uzun menzilli vericilerini kullanıp Albay Elia’ya ulaşalım. Bizi yalnızca o kurtarabilir, ne dersiniz?”

Karin hakim olmaya çalıştığı hıçkırıklarının arasından yanıtladı.

“Olumlu yüzbaşı, lütfen çabuk olalım. Bu herifler giderek yaklaşıyor.”

İşte tam bu sırada hemen solundaki dar tahta kapı gıcırdarak açıldı.

İçine düşürüldükleri tuzak nedeniyle her an bir saldırı bekleyen insanlar, kapının ilk hareketiyle o yöne dönerek arkasından gelecek silahlı kişilere karşılamak üzere parmaklarını tetiğin üzerine yerleştirdiler. Müdür Dael’in içlerini yakan ateşini biraz olsun söndürebilmek için hiç düşünmeden şarjörlerindeki bütün kurşunları harcamaya hazır dılar. Kapı ardına kadar açıldı, karanlıklar içinden birisi ellerini havaya kaldırarak dışarı çıktı, yüksek sesle;

“Ateş etmeyin, ben dost” diye bağırdı.

Yüzbaşı elektrik çarpmış gibi titreyerek o yönde bir adım attı. Bu sesi çok iyi tanıyordu. Gelen küçük Meral’in ağabeyi Mehmet’ti. Zaten tetikte olan parmağı ateş etmek üzere karıncalanmaya başladı. Silahının namlusunu ona doğrulttu, şu an kafasını dağıtabilirdi, üstelik bunu yapmayı çok istiyordu ama yapamadı. Tam tersine, inanılmaz bir hızda düşünmeye başlamıştı. İçinde bulunduğu aşırı stresli ortam, vücudunun tüm savunma mekanizmasını harekete geçirmişti. Hayatta kalmakla ilgili olabilecek bütün kimyasallar damarlarında dolaşıyordu. Ve bunun sonucu beyni daha iyi çalışıyor, mantık

devreleri daha önce hiç olmadığı kadar düzgün ve hızlı karar almaya hazırlanıyordu. Üç polisi gözünü kırpmadan öldüren birisinin burada ne işi olabilirdi? Eğer onları öldürmek istese, bunu yapmaya gönüllü dört yüz kişi varken basitçe çatışmadan uzak durması yeterdi. Üstelik o çok sevdiği küçük kızın, Meral'in ağabeyi idi ve şu ana kadar düşündüğü tüm olumsuzluklara karşın, yüreğinde ona karşı iyi duygulara da yer vardı. Bunun etkisiyle sakin olmaya çalışarak sordu,

“Ne istiyorsun?”

Mehmet;

“Yüzbaşım, sizi buradan çıkarmaya geldim. Lütfen bana güvenin ve beni izleyin. Çabuk, hiç zamanımız yok.”

Geba;

“Bizi daha kötü duruma düşürmediğin nereden belli?”

Mehmet;

“Buradan daha kötüsü olabilir mi?”

Zaman dursa ne kadar iyi olurdu. Yüzbaşı vereceği karardan önce uzun uzun düşünmeyi ne çok isterdi. Örneğin Mehmet'e DDR market işini sorabilirdi? Öldürdüğü kişilerin polis olduğunu nereden bildiğini de öğrenmeliydi. Buradan elde edeceği bilgilerle örgüt hakkında daha derinlemesine araştırma yapma fırsatı bulabilirdi. Sonra kendilerinin bile farkına varamadığı tuzağı o nasıl öğrenebilmişti? Onca önleme karşın, kuşatmayı geçip tam zamanında yanlarına kadar nasıl gelebilmişti? Saniyeler hızla akıp gidiyor, artık ölümün somut adı olmuş zaman giderek daralıyordu. Çevresindeki herkes olduğu yerde donmuş kalmış, vereceği kararı bekliyordu. Yüzbaşı ne yapacağını bilemedi ama kalbinin sesi ona güvenmesini söylüyordu, birden atıldı;

“Arkadaşlar, beni izleyin. Onun peşinden gideceğiz” diye bağırdı.

Ortalık hareketlendi, Mehmet hemen sağ taraftaki evin bahçe kapısını gösterdi;

“Yüzbaşım, buradan.”

Hızlı adımlarla kapıdan girip bahçeyi geçtiler, ince, uzun ama iki kişinin yan yana duramayacağı kadar dar bir sokağa ulaştılar. Mehmet en önde gidiyordu. Köşeye gelince durdu.

“Yüzbaşım, şimdi sola dönüp oradaki meydanı geçmemiz gerekiyor. Ancak meydan polis tarafından tutulmuş.”

Yüzbaşı;

“Sen o işi bize bırak, kısa sürede temizleriz.”

Yavaşça başını çıkarıp köşeden baktı. Gerçekten de yol hafifçe kıvrılıp geniş bir meydana çıkıyordu. Üç robotla birlikte tek sıra halinde sokaktan çıktı, kızıl ötesi tarayıcısını sonuna kadar açıp yürümeye başladı. Mehmet hemen arkasındaydı ondan sonra Vera ile Geba geliyordu. Meydanın girişinde çok sayıda silahlı adamın onları beklediğini gördüler. Ve iki taraf aynı anda birbirine ateş açtı. Robotların atışı öylesine isabetliydi ki otuz saniye sonra karşı silahlar susmuştu.

Mehmet;

“Yüzbaşım, şu ilerdeki geniş mavi boyalı, içten merdiveni olan evi görüyor musunuz, işte oraya girmemiz gerekiyor.”

Yüzbaşı geriye döndü;

“Arkadaşlar, hedef şu ilerdeki mavi boyalı, içten merdivenli ev. Beni izleyin.”

Koşar adımlarla meydanı geçtikleri anda köşeden başka bir grup ortaya çıkıp ateş açtı ama onlar çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamışlardı bile. Evin geniş salonuna girdiler, hepsi nefes nefeseydi. Birçoğu oracığa çöküverdi.

Karin iyi bir polis şefi olduğunu göstermek istercesine, otoriter tavırla;

“Obsaldo, Sabrina, merdivenleri tutun” diye bağırdı.

Sonra yüzbaşının yanına geldi;

“Dennis, olanlara anlam verebiliyor musunuz?”

Yüzbaşı başını salladı;

“Hayır, hiç bir anlamı yok. Sanki sapık birisinin cani fikirleri gibi geliyor ama koskoca emniyet biriminin tümüyle onun peşine takılması mantıklı değil. Başka şeyler olmalı.”

Mehmet araya girdi;

“Efendim, aslında her şeyi açıklayabilirim, ne yazık ki şimdi zamanımız yok. Burada duramayız. Devam etmeliyiz” dedi.

Karin sesini bir kez daha yükseltti;

“Evet arkadaşlar, adamı duydunuz, haydi kalkın.”

Salondan ayrılıp hemen yandaki balkona çıktılar. Şimdi önlerindeki sokağı boydan boya görebiliyorlardı. Mehmet fısıldayarak;

“Yüzbaşım, balkonu geçip şu ilerdeki kapıya ulaşacağız. Oradaki merdivenden aşağıya inince bu sokağın tam ortasına çıkacağız. Sokak her iki yönden de polislerce tutulmuş durumda. Yani dışarıya adım attığımız anda ön ve arka taraftan ateş açılacak.”

Yüzbaşı yüzünü buruşturdu.

“Çok tehlikeli, başka bir yol bulmalıyız.”

Vera silahını kaldırdı, dürbünüyle sokağın diğer tarafına baktı.

“Buradan onları görebiliyorum. Belki çift yönlü ateşi engelleyebiliriz.”

Yüzbaşı;

“Nasıl yani?”

Vera;

“Geba, buraya gel, sana ihtiyacımız var” diye seslendi.

Geba sırtındaki çantayı açtı, içinden uzun borular çıkardı ve silahını sökmeye başladı. Vera da ona yardım ediyordu. Bir kaç dakika içinde ortaya keskin nişancı tüfeği çıktı. İki kadın balkonun kenarına geldiler, yan yana durdular.

Vera dürbünüyle ileriye baktı, Geba yere yatmış silahına yaslanmıştı.

“Hedef altı yüz metre, dört adet. Sıralı atış. Hazır.

Geba;

“Hazır;

Vera;

“Ateş.”

Geba arka arkaya ateş etti, sonra,

“On atış dört isabet” dedi.

Yüzbaşı gülümsedi,

“Vay canına, harika.”

Mehmet;

“Lütfen acele edin efendim, hiç zamanımız kalmadı.”

Koşarak balkonu geçtiler, karşı taraftaki kapıdan içeriye girip merdivenlerden aşağıya indiler. Mehmet evin kapısını açtı;

“Bakın şu karşıda gördüğünüz dükkana ulaşmamız gerekiyor. Sokak çok geniş değil ancak sağ taraftan yoğun ateş açılacak. Hızlı olmalıyız.”

Yüzbaşı;

“Merak etmeyin, ben robotlarla onları oyalarım. Herkes yanındakine bakmadan dükkana koşacak. Eğer düşen olursa sonra ilgileneceğiz. Robotların hemen ardından Mehmet ile Obsaldo karşı tarafta güvenliği sağlayacak. Onları sırasıyla Karin, Geba, Vera ve Teri izleyecek.”

Yüzbaşı kapıya yaklaştı, elindeki çubuğu ileri uzattı. Az önce geçtikleri balkonun tam altında çelik siperlerin gerisinde beş kişi sürekli sokağı tarıyordu. Çevrelerindeki koşuşturmayı fark etmemiş olamazlardı. Yüzbaşı kapıdan çekildi, bir numaralı robota el bombası verip tam çapraza yerleştirdi. Sonra arkasına geçti, omzunun üzerinden nişan aldı ve kolundaki düğmeye bastı. Robot kolunu büyük bir hızla hareket ettirip el bombasını fırlattı. Bomba sokağın diğer tarafındaki evin duvarına çarptı, oradan karşı tarafa yöneldi, daha sonra çelik siperlerin önüne ulaşıp patladı. Siperdekiler kendilerini yere attılar, yüzbaşı bundan yararlanıp robotlarını sokağa çıkardı. Üçü birden inanılmaz yoğunlukta atış başlattılar. Karşı taraftan kimsenin başını bile çıkarması mümkün değildi. Mehmet ile Obsaldo koşarak karşıya geçtiler, bir tekmede dükkanın kapısını açıp içeri girdiler. Onları kadınlar izledi. Kapıdan en son çıkan Teri, tam yolun yarısına gelmişti ki diğerlerinden çok farklı bir silah sesiyle birlikte yere yığıldı.

Bunu gören Sabrina küfrederek geri döndü, keskin nişancı silahının dürbünüyle kısa süren araştırmadan sonra belli bir noktaya yöneldi, arka arkaya ateş etmeye başladı. Sokağın öteki ucunda birileri çatıdan aşağıya düştü.

Karin;

“Yüzbaşı, geçiş tamam, geriye çekilin” diye bağırdı.

Yüzbaşı bir sıçrayışta Teri’ye ulaştı onu tutarak dükkana doğru sürükledi. Robotlar da ateş ederek geri geri geldiler ve içeriye girdiler.

Karin;

“Aman Tanrım, Teri vurulmuş.” diye bağırdı.

Teri acı içinde olduğu yerde döndü. Kurşun tam kalçasından girmişti. Başını kaldırdı;

“Tamam, beni burada bırakın, siz gidin. Ben onları oyalarım“ dedi.

Yüzbaşı Teri'nin saçlarını okşadı;

“Kimse bu kadarcık sıyrık için ölmez. Robotlarım seni taşımaktan mutlu olacaktır. Kaç kilosun?”

Teri;

“Doksan.”

Yüzbaşı;

“Hiç sorun değil. Robotlar iki yüz kiloya kadar rahatça kaldırır.”

Mehmet hemen önlerindeki dar merdiveni işaret etti,

“Devam etmemiz gerekiyor efendim. Şimdi şuradan mahzene ineceğiz, çabuk olun lütfen“ dedi.

Merdivenden sırayla geçip mahzene ulaştılar. Mehmet girişin hemen yanında durmuştu, herkes geçince kapıyı kapattı, çelik bir tabakayı arkasına yerleştirdi. Sonra basamakları üçer beşer atlayıp mahzenin en uzak köşesine doğru koştu. Duvarın tam önünde durdu, yere çömeldi, hızlı hareketlerle tozları temizledi, ortaya tahta bir kapak çıktı. Üzerindeki kulpundan çekip kaldırdı. Sonra hemen yanında onu izleyen yüzbaşı ile Karin'e döndü;

Mehmet;

“Yüzbaşım, burası bizim kaçış tünelimiz. Hala acele etmemiz gerekiyor. Dükkanın çelik perdesi onları üç beş dakika kadar oyalayacak. Sonra yeniden peşimize düşerler. Elbette böyle bir şeye izin veremeyiz.”

Eliyle büyük kasaları işaret etti;

“Kasalar patlayıcı dolu. Şimdi aşağıya inecek ve yol boyunca hiç durmaksızın koşacağız. En azından iki kilometre uzaklaşmış olmalıyız. Sonra burası havaya uçacak. Ardından bir süre daha ilerleyip bu kez geçtiğimiz tünelleri patlatacağız. Ve artık düşman bizi bulamayacak.”

Hepsi her basılıştaki kırılacakmış gibi sesler çıkaran merdivenden inerek tünele girdiler. Dar geçit, uzun aralıklarla yerleştirilmiş soğuk lambalarla aydınlatılmıştı. Hemen koşturmaya başladılar. Üç numaralı robot aynı zamanda Teri'yi kucağında taşıyordu. Bir süre sonra durdular. Mehmet;

“Sanırım yeterince uzaklaştık” dedi.

Cebinden çıkardığı küçük kutuyu havaya tutarak üzerindeki düğmeye bastı. Uzaklardan arka arkaya patlama sesleri duyuldu, yer hafifçe titredi.

Geba;

“Ben daha şiddetli olacak sanmıştım.”

Vera;

“İstersen git bak tatlım.”

dedi gülerek; Geba aceleyle;

“İstemez kalsın. Ben sizlerle mutluyum” diye karşılık verdi.

Mehmet yeniden öne geçti, bu kez normal adımlarla yürüyorlardı. Yarım saat kadar gittiler. Ve ansızın o dar tünellerden çıkıp neredeyse bir basket sahası genişliğindeki mağaraya ulaştılar.

Obsaldo telaş içinde bağırdı;

“Silahlı adamlar, siper alın.”

Yüzbaşı kendisini yere attı, silahını doğrulttu. Ulrike takımındaki herkes de aynı şeyi yapmıştı. Yalnızca Mehmet ayakta duruyor ve gülüyordu.

“Yüzbaşım merak etmeyin, onlar bizimkiler, düşman değil“ dedi

İşte tam bu anda ikinci bir patlama oldu. Birincisinden çok daha şiddetliydi, tavandan tozlar döküldü, ayağa kalkmak üzere olan insanlar yeniden eğildiler.

Mehmet;

“Evet, tünel girişleri böylece mühürlendi”

diyerek ileriye doğru seslendi;

“Necati ağabey, çabuk olun bir yaralımız var.”

Dev sarkıtların arasından üç silahlı adam ortaya çıktı. İçlerinden birisi hızlı adımlarla yanlarına geldi. Mehmet;

“Yüzbaşım, bu bizim doktorumuz Necati ağabeyimiz. Eli çok maharetlidir. Hiç merak etmeyin” dedi.

Doktor Necati aceleyle Teri'nin üzerine eğildi, yarayı inceledi. Sonra robota döndü;

“Hastayı şu ilerdeki masaya yatırır mısınız lütfen.”

Robot, Teri'yi yeniden kucığına alıp yürümeye başladı. Doktor Necati arkasından gidiyordu ki ansızın heyecanla bağırdı,

“Ama bu bir robot.”

Yüzbaşı gülererek Doktorun yanına gelip elini uzattı.

“Ben Yüzbaşı Dennis, tanıştığımızıza memnun oldum. Gördüğünüz gibi robotlarımız artık daha çok insana benziyor” dedi.

Doktor Necati;

“Benziyor da ne kelime, ben doktorum ve onun robot olduğunu ancak önümde yürürken fark edebildim. Doğrusunu isterseniz müthiş.”

Teri yüzü koyun masanın üzerine yatırıldı. Hemen herkes başına toplanmıştı. Doktor Necati ona yaklaştı, elindeki makasla yaralı bölgenin çevresindeki giysileri kesti. Sonra dikdörtgen plakayı Terinin altına yerleştirdi ve eline aldığı boş çerçeveyi yaranın üzerinde gezdirmeye başladı. Herkes merakla doktoru izliyordu;

Doktor Necati;

“Evet arkadaşlar, kurşun arkadan gelmiş, ilium sakruma saplanıp kalmış. Portatif röntgende görebildiğim kadarıyla mermi deforme. Sanırım çelik yeleği delip geçerken hasar görmüş. Guttula'ya gidince mermiyi oradan çıkarırız. Şimdi yarayı sıkıca saracak ve kanamayı durduracağım. Ayrıca yaralıya serum bağlayacağım. Bu onun kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağlar. Ancak hastamızı bir an önce ameliyata almak istiyorum. Şimdi izninizle işimi yapayım, sizler de dinlenin” dedi.

Masanın başında toplanmış kalabalık yavaşça dağıldı.

Yüzbaşı yanında duran Mehmet'e sordu;

“Guttula neresi? Buraya ne kadar uzakta?”

Mehmet;

“Bizim yaşam alanımız. Yaklaşık yirmi kilometre.”

Yüzbaşı yüzünü buruşturdu.

“Yani en iyimser hesapla beş ya da altı saatlik yolumuz var.”

Mehmet;

“Kesinlikle efendim ama bir araç edinebiliriz.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla;

“Bu gün beni ikinci kez şaşırtıyorsun.”

Mehmet;

“Çevrenize bakar mısınız, ne görüyorsunuz?”

Yüzbaşı başını çevirip sağa sola baktı. Mağara çok genişti. Kalın damarlar halinde sarkıt ve dikitler görülüyordu. Zemin çakıl taşı ile doluydu. Duvarlara yerleştirilmiş soğuk lambalar ortalığı gündüz gibi aydınlatıyor, harika fotoğraf kareleri ortaya çıkıyordu. Yer yer kalın çelik kolonlarla tavan desteklenmişti. Büyük mağaraya açılan küçük dehlizler vardı ve onlarda da benzeri destekler kullanılmıştı. Yüzbaşı birden tavana yerleştirilmiş bu desteklerin belli bir şekilde olduğunu fark etti. Ray görüntüsündeki tepe bağlantısı, hat halinde dehlizlere uzanıyordu.

“Vay canına, sanki demir yolu döşemişsiniz gibi. Peki, lokomotif ve vagonlar nerede?”

Mehmet;

“Çok iyi gördünüz yüzbaşım. Şimdi masalara dikkatle bakar mısınız?”

Mağarada üç tane masa vardı, birinin üzerinde Teri tedavi görüyordu. Diğerleri boş gibiydi ama yakından bakıldığında masaların gerçekte yan taraflarının kapalı olduğu görülüyordu.

Mehmet yanlarına yaklaşan diğer iki adamı tanıttı;

“Bu benim can dostum İbrahim. Diğer de onun küçüğü Timur.”

İbrahim kısa boylu, hafifçe kilolu ama son derece sağlıklı görünen birisiydi. Gülümseyerek yüzbaşı ile el sıkıştı;

İbrahim;

“Sizinle tanıştığımıza memnun oldum efendim” dedi.

Timur ağabeyine benzemesine karşın daha uzun boylu ve atletik yapıdaydı.

“Ben de tanıştığımıza çok sevindim efendim.”

Mehmet;

“Yüzbaşım siz biraz dinlenin. Bu arada biz vagonları hazırlayalım.”

Yüzbaşı onlardan ayrılıp hepsi yan yana dizilmiş Ulrike takımının yanına döndü. Karin sırtını bir dikite vermişti, küçük hıçkırıklarla ağlıyordu. Geba Obsaldo'nun kucasına yatmıştı. Vera ile Sabrina birbirlerine sarılmışlardı.

Yüzbaşı işte o an Müdür Dael'i anımsadı. Kalbinde bir yerler açılmıştı, kan oradan yavaşça aşağıya sızıyor gibiydi. Birden gözlerinin dolduğunu hissetti, orada biriken yaşlar yanaklarından aşağıya süzüldü. Vera'nın yanında yere çöktü, uzanıp ellerini tuttu.

Sabrina;

“O adamı elime bir geçirirsem, doğduğuna bin pişman olacak “ dedi.

Yüzbaşı mendiliyle yüzünü kurulayarak;

“Önce benim sıramı geçmen gerekir.”

diye yanıtladı. Müdür Dael'in yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı ama bu kez beceremedi. Arızalanmış bir video kaydı gibi, Bayan Nadia'nın onu çıplak gördüğünde tutulduğu gülme krizi sürekli beyninde tekrarlanıp duruyordu. Sabrina gözlerinden akan yaş silme gereği bile duymuyordu.

“Enrio ile önceki gün birlikte olmuştum. Dünyanın en güzel erkeğiydi. Sonra sapık bir adam çıkıyor ve artık o insan yok.”

Karin;

“Olanlara hala anlam veremiyorum. Müdür Dael, Nadia, Enrio. Henri'nin onlarla ne gibi bir düşmanlığı olabilir ki? Ona sert çıktığım zamanlar olmuştu. Hani beni öldürmek istese biraz anlayacağım.”

Yüzbaşı;

“Amiri sert çıktı diye kimse öldürülmez, hedef hepimizdik. Sanırım Mehmet'in çıkışı onların planlarını bozdu. Eğer şu an hayatta isek, işte onun sayesinde.”

diyerek iki arkadaşıyla birlikte masaları ters çevirip vagon yapmaya çalışan genç adamı gösterdi. Sabrina silahına sıkıca sarılmıştı;

“Yüzbaşım, biz burada neyiz? Esir değiliz ama onlarla da birlikte olamayız sanırım.”

Yüzbaşı gülümsedi;

“Eğer bizi teslim almak isteselerdi şu ana kadar bunu bir çok kez yapabilirlerdi. Tersine kurtarmaktan başka gayeleri yokmuş gibi görünüyor. Sanırım Guttula dedikleri yere ulaştığımızda daha fazla bilgi alabileceğiz.”

Karin derin derin iç çekti;

“Hayat ne kadar garip. Bir kaç saat önce Ulrike'yi yakalamak, gerekirse öldürmek üzere harekete geçmiştik, şimdi onun adamları sayesinde hala kalbimiz çarpıyor.”

Doktor Necati masanın önünden iki adım geriye çekildi;

“Evet arkadaşlar, hastamız en yakın sağlık kurumuna sevk edilmeye hazır. Biraz acele edebilir miyiz?”

Ulrike takımı yerinden kalktı, masaların hazırlanmasına yardım etmeye başladı. On dakika sonra üç vagon önlerinde duruyordu.

Yüzbaşı;

“Vay canına, rüyamda görsem inanmazdım. Resmen teknoloji harikası.”

Mehmet:

“Bizim Timur planladı.”

Yüzbaşı;

“Sizi kutluyorum, nasıl çalıştığı konusunda bilgi verir misiniz?”

Timur vagonun yanına gitti,

“Her vagon tas tamam bir ton yük taşıyabilir. Arkasında gördüğünüz şu küçük, geçen yüzyıldan kalma dokuz yüz santimetreküplük benzinli motor hareketi sağlıyor. Saatteki hızı kırk kilometreyi bulur. Bu da bizim için yeterli oluyor.”

Yüzbaşı;

“Bunları yönetmek gerekmiyor mu?”

Timur;

“Yönetimi son derece basit. Şu kolu ileriye doğru ittiğinizde araç hızlanır. Hemen yanındakini çektiğinizde ise fren yapar. Böylece örneğin yokuş yukarı çıkarken daha çok gaz vermeniz gerekebilir ama iniş aşağı giderken de frenleri kullanır aşırı hızlanmayı engellersiniz. “

Yüzbaşı;

“Peki, buna nasıl bir düzenle yerleşeceğiz?”

Timur;

“İzin verirseniz yüzbaşım insanları ben oturtayım.”

Sesini yükseltti;

“Arkadaşlar, ilk vagona Mehmet, Yüzbaşı ile üç robot yerleşecek. İkinci vagonu ağabeyim kullanacak, bayan arkadaşlarımız oraya binebilir. Üçüncü vagona ben, Bay Obsaldo ve doktor beyle yaralımızı taşıyacağız.”

Sabrina yerinden kalktı, Obsaldo’ya yaklaştı;

“Sen benim yerime geç, Teri ile birlikte olmalıyım. Enrio’dan sonra ona iyi bakmamız gerektiğini düşünüyorum” dedi.

Üç araç önce motorlarını çalıştırdı, kulakları rahatsız etmeyen hafif bir vınlamayla hareketlendiler ve ardından hızlanıp tünelin içinde ilerlemeye başladılar. Yüzbaşı ile Mehmet arka arkaya oturmuştu.

Mehmet;

“Yüzbaşım, bilgisayarınız yanınızda mı?”

Yüzbaşı;

“Evet, kolunda, niçin sordunuz.”

Mehmet elindeki küçük beyaz küpü ona uzattı.

“Bunun içindekileri ilgiyle izleyeceksiniz sanırım. On dakikalık görüntü. Zamanımızı değerlendirmiş oluruz.”

Yüzbaşı, Mehmet’in uzattığı veri kutusunu aldı, kolundaki bilgisayarın üzerine yerleştirdi. Aynı anda sağ gözlüğünün önündeki ekranda görüntüler belirdi.

Burası karanlık bir depoydu. Kıvılcık ötesi tarayıcı ile görüntülenmiş on kadar silahlı adam kolonların ve park halindeki araçların arkasına gizlenmişti. En arkadaki üç kişi uzun namlulu silahlarını

hazırlıyorlardı. Bunlar keskin nişancılar olmalıydı. Birbirinden ayrı ayrı noktalarda yere uzandılar ve beklemeye başladılar. Birkaç dakika sonra karanlık deponun diğer ucundan bir polis görüldü. Yüzbaşı heyecanla yerinden doğruldu. Çünkü o polis gerçekte kendi robotlarından birisiydi. Yani izlediği şey, Prusia'daki operasyonun son bölümünün ters açıdan çekilmiş videosuydu. Şimdi depodaki silahlı adamlar yağmur gibi kurşun yağdırıyorlardı. Robotlar hemen yanlarındaki kamyoneti siper ederek durdular. Onların arkasından da yüzbaşı, kendisinin fırladığını gördü. Robotlar üzerlerine açılan yoğun ateşe aldırmadan hedeflerini bir bir indirmeye başladılar. Ancak bu sırada yere yatmış bulunan üç keskin nişancı dikkatle yüzbaşıya ateş ediyorlardı. Aracın arkasından çıkıp kolona yürüdüğünü gördü. O kadar iyi gizleniyordu ki nişancılar başarılı olamadılar ama yavaşça yer değiştiriyor, yayılıyorlardı. Böylece bir süre sonra kolonun arkasını görebilecek duruma gelebilirlerdi. Aynı anda robotlarla diğer teröristler arasındaki çatışma tüm hızıyla sürüyor ama bunu yaparken sürekli olarak dar alanda toplanmaya başlıyorlardı. Bir süre sonra kuşatılmaları kaçınılmazdı. Yüzbaşı şaşkınlık içinde görüntüleri izliyor, o an olanları yeniden yaşıyordu. Birden içeriye üç kişi girdi. Bunlar yere yatmış keskin nişancıların tam arkasında belirmişlerdi. Onları fark eden bazı teröristler hemen geriye doğru ateş etmeye başladılar. Bu sırada siperlerinden açığa çıkmışlardı, robotlar tarafından kısa sürede etkisiz hale getirildiler. Yerde yatan keskin nişancılar ise tabancalarına davrandı ama onlar için artık çok geçti. Üç kişi yakın mesafeden hedeflerini taradılar ve ardından robotların açtığı yoğun ateş duvarları delik deşik ederken görüntüden çıktılar.

Yüzbaşı bir süre ne diyeceğini bilemeden öylece kala kaldı. Sonunda DDR market olayı ile ilgili olarak aklındaki tüm soruların yanıtlarını bulmuştu. O ana kadar yaptığı tüm yorumların, değerlendirmeler yanlıştı. Mehmet'i boşu boşuna suçlamıştı ve bunun için kendisinden utandı. Gerçekte biraz kalbinin sesini dinlese, olayları bir de Mehmet'in dost olduğu varsayımıyla incelese, belki şu anda çok daha farklı bir yerde olabilirdi. Ama artık zaman geçmişti, geriye dönüş asla yoktu. Elini uzatıp Mehmet'in omzuna dokundu;

“Teşekkür ederim. O gün hayatımı kurtarmışsın. Bu gün de kurtardın. Sana bir kaç kez borçlandım” dedi.

Mehmet;

“Nedenini bilmiyorum ama Ulviye hanım size büyük değer veriyor. Sanırım Guttula'da uzun uzun konuşmamız gerekecek.”

Yüzbaşı merakla sordu;

“Ulviye hanım da kim?”

Mehmet;

“Bizim her şeyimiz, o olmasaydı şimdi değil sizi, kendimi bile kurtaramazdım.”

Yüzbaşı karmaşık duygular içinde önünden geçen mağara çizgilerine bakıp kaldı.

Terör Merkezinde

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yol, tünelin ansızın geniş bir boşluğa açılmasıyla son buldu. Vagonlar sırayla özel platforma yanaştılar. Sağlık ekibi onları bekliyordu, Teri'yi sedyeye yerleştirdiler, Doktor Necati ile birlikte koşar adım hemen yandaki kapıdan çıktılar. Sabrina kimseye bir şey söylemeden elindeki silahı yüzbaşıya tutuşturdu ve onların peşinden gitti.

Mehmet;

“Arkadaşlar beni izleyin lütfen”

diyerek önden yürüdü. Çift kanatlı geniş kapıyı açtı, tam karşısına gelen uzun koridoru geçtiler, merdivenlerden yukarı çıkıp büyük bir odaya girdiler. Sık kolonlarla desteklenen yüksek tavanı gizli ışıklarla donatılmıştı. Sağlı sollu tek kişilik yataklar yerleştirilmiş, üzerine çeşitli renk ve desende battaniyeler konulmuştu. Yan tarafta ise gemi lombozlarını andıran ama çok daha küçük cam pencereleri vardı, aradan yeni doğmakta olan güneş görünüyordu. Karin;

“Aman Tanrım, yüzeye çıkmışız” diye haykırdı.

Vera doğruca pencereye gitti.

“Evet, gerçekten yüzeydeyiz ama burası neresi?”

Mehmet;

“Spilos dağının eteklerindeyiz efendim. Bulduğumuz yer bizim dinlenme istasyonumuzdur. Bir süre sizi burada misafir edeceğiz.”

Yüzbaşı;

“İnanılır gibi değil. Belki de Henri diğer tarafta hala bizi arıyordur.”

Karin acı içinde silahını havaya kaldırdı;

“Ahh o piç kurusunu bir elime geçireyim. Müdür Dael, müdürüm benim, nasıl kıydılar sana?”

Sonra hemen önündeki yatağa çöktü, gözyaşları içinde hıçkırmaya başladı.

Mehmet yavaşça yüzbaşının yanına geldi;

“Efendim, taktir edersiniz ki sizi misafir etmeye pek hazırlıklı değildik. Olaylar aniden gelişti. Şu gördüğünüz dolaplarda üzerinize uygun olduğunu düşündüğümüz hafif giysiler var. Onları kullanabilirsiniz. Ayrıca size çay ve kurumuş ekmekten oluşan bir kahvaltı hazırlatacağım. Elimizde olanlar bu. Sanırım şimdi dinlenmek istersiniz. Eğer bana ihtiyaç duyarsanız lütfen şu telefonu kullanın.”

diyerek duvardaki telefon aygıtını gösterdi. Yüzbaşı yavaşça;

“Silahlarımızı alacak mısınız?”

Mehmet gülümsedi;

“Burada misafirimizsiniz efendim, esirimiz değil. Ama silahlarınızı şuradaki dolaplara koyarsanız biz çok mutlu oluruz. Ayrıca lütfen koridorlarda dolaşmayın. Bazı yanlış anlamaları önlemek adına şimdilik buna izin veremeyiz. Bu gün ya da yarın Ulviye Hanım gelecek ve bir toplantı yapılacaktır. O zamana kadar dinlenmenize bakın.”

Yüzbaşı başını salladı;

“Evet, sizi çok iyi anlıyorum. Teşekkür ederim. Dinlenmemize bakacağız.”

Mehmet, İbrahim ve Timur’la birlikte içerdekilere veda edip gitti. Şimdi baş başa kalmışlardı. Yüzbaşı robotları yönlendirip dolapların yanına dizdi, alışık hareketlerle kapattı. Herkes çevresinde toplandı;

Geba endişeliydi.

“Ne olacak şimdi, ne yapacağız?”

Obsaldo;

“Mehmet’i duydun. Dinleneceğiz tatlım.”

Yüzbaşı,

“Önce üzerimizi değışelim, şu savaş giysileri giderek ağırlaşıyor arkadaşlar” dedi.

Boş dolaplardan birisine silahlarını yerleştirdiler, daha sonra hızlı hareketlerle soyunup, beli lastikli bol ve uzun pantolon ile yine yakası açık geniş fanilaları giydiler. Vera yüzbaşıya bakıp kahkahayı bastı;

“Vay canına, tıpkı yerlilere benzedin.”

Yüzbaşı;

“Yerliler böyle mi giyinir?”

Geba;

“Evet, aynen böyle giyinirler. şu anda hepimiz yerli olduk.”

Vera;

“Gerçekten çok rahatmış. Daha önce niye denemedik ki? Bu giysiler insana garip bir şey veriyor?”

Yüzbaşı;

“Ne veriyor?”

Vera;

“şey, nasıl anlatsam bilemiyorum, rahatlık gibi ama çok daha hoş bir duygu.”

Karin;

“şuna açıkça sevişme isteği desene.”

Vera çapkınca göz kırptı;

“Evet ya, doğru sözcüğü bulamamıştım. Yerlilerin neden çok çocuk yaptıkları şimdi anlaşılıyor.”

Karin;

“O vurulan erkek arkadaşım da evin içinde buna benzer kılıkla dolaşırdı.”

Sonra birden durdu,

“Hayret bir şey ya, benim sevdiklerim hep vuruluyor. Uğursuzluk ben de mi?”

diyerek yeniden ağlamaya başladı.

O sırada kapı çalındı, ellerinde tepsilerle iki genç kız içeriye girdi. Saygılı ama çok bozuk bir İngilizce ile

“Siz yapmak kahvaltı şuradaki masa”

dediler ve kendi aralarında yerli diliyle hızlı hızlı konuşarak masayı hazırlamaya başladılar.

Yüzbaşı arkadaşlarına döndü;

“Aranızda bu dili bilen var mı?” diye sordu.

Geba,

“Ben biraz anlarım. Öndeki diyor ki, üzerimizdeki giysiler içinde onlardan hiç bir farkımız kalmamış. Diğeri de insanların eşitliğinden falan söz ediyor.”

Kızlar kısa sürede kahvaltayı hazırlayıp dışarı çıktılar. Obsaldo hemen masanın başına kuruldu;

“Sizleri bilmem ama ben kendimi çok aç hissettim arkadaşlar” dedi.

Yüzbaşı masaya baktı;

“Çay, kurumuş ekmek, bol miktarda portakal, elma ve sanırım şu beyaz şeyler peynir. Bize göre çok farklı bir kahvaltı masası.”

Vera;

“Ama daha doğal. Buradaki meyvaların bir gün önce dalında olduğuna bahse girerim.”

Geba;

“Benim büyük annem kahvaltıda ekmek ve peynir yedi.”

Obsaldo;

“Benimkiler de öyle. Sanırım eskiden herkes böyle kahvaltı ediyormuş.”

Hep birlikte masaya oturdular, sessizlik içinde yemeğe başladılar. Karin kendisini toplamış gibiydi; burnunu çekerek sordu;

“Arkadaşlar, ne oldu bize, anlayabileniniz var mı?”

Vera;

“Evet ya, başımıza gelenlerin bir anlamı olabilir mi? Daha dün neredeydik, şimdi neredeyiz? Sanki rüya gibi, az sonra uyanacağım ve kendimi kampta yatakta bulacağım.”

Obsaldo;

“Aynen ben de öyle. Nerede yanlış yaptık?”

Yüzbaşı;

“Kesinlikle yanlış yapmadık. Gerçekte tüm hareket bize karşı hazırlanmış bir tuzaktı?”

Obsaldo;

“Henri'nin tuzağı.”

Yüzbaşı;

“Tempesta takımının tuzağı. Tempesta müdürü Billy beni görmeye gelmişti. Adam ısrarla robotların nasıl kapatılacağını öğrenmeye çalışıyordu. Bu bana çok anlamsız gelmişti ama şimdi anlıyorum ki niyeti onlardan kurtulmuş.”

Karin;

“Bunu neden yapsınlar?”

Yüzbaşı;

“Aslında biz teröristlerle mücadele ettiğimizi sanıyorduk. Buraya gelirken yolda Mehmet bir

video izletti. Prusia operasyonunda da bana ve robotlara karşı tuzak varmış. Daha önceden yaptığım çalışmalar farklı örgütlemeler olabileceğini gösteriyormuş. Ama itiraf edeyim, verileri böyle yorumlamayı beceremedim.”

Obsaldo;

“Şu video yanın da mı? Biz de görebilir miyiz?”

Yüzbaşı;

“Elbette”

diyerek kol bilgisayarını açtı ve dosyayı çalıştırdı, görüntüyü duvara yansıttı. Bir yandan da olayları açıklıyordu.

“Bakın bu son bölüm. Şuradan girenler robotlar. Hemen arkalarında ben varım. Şimdi şu üç kişinin davranışına dikkat edin. Onlar keskin nişancı ve nereye hedef aldıklarına bakın.”

Vera üzüntüyle kaşlarını çattı;

“Aman Tanrım, doğrudan sana ateş ediyorlar.”

Geba;

“Bak, şu köşedeki benim. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum o an.”

Obsaldo;

“Aaa!!! Sonradan giren üç kişi de kim?”

Yüzbaşı;

“Kurtarıcımız Mehmet ve iki arkadaşı. Bu adama sürekli olarak borçlanıyorum.”

Obsaldo;

“Bakın, keskin nişancılar nasıl şaşırды, tabancalarına sarılıyorlar ama çok geç.”

Sabrina;

“Senin robotlar da iyi ateş ediyormuş. Karşı tarafta olmak istemezdim doğrusu.”

Görüntü sona erdiğinde odada bulunan herkes ne söyleyeceğini bilemedi.

Yüzbaşı;

“ Arkadaşlar, Tempes market olayını anımsıyor musunuz?”

Geba;

“Evet, teröristlerle çatışma çıkmıştı.”

Yüzbaşı;

“Olaydan sonraki sabah erken saatte Henri ve Sabrina ile birlikte markete gidip araştırma yaptık. Tempestas Emniyet Müdürü Billy geldi. Bizim orada bulunmamızdan pek de hoşnut olmamıştı. Neyse, incelemem sonunda teröristlerle çatışma olmadığını, yalnızca bir gurubun marketi kurşun yağmuruna tuttuğunu bulmuştum. Elbette bu benim fikrimdi. Sonra gizlice emniyetin bilgisayarına girdim, olay videosunu inceledim. Görüntülerde çatışma anı çıkarılmıştı. O sırada Müdür Dael beni çağırdı, Tempes marketteki incelememden ötürü benimle tartıştı. Sanırım birileri ona şikayette bulunmuştu. Ama en ilginç şey bu anda gerçekleşti ve Müdür Dael bana henüz on beş

dakika önce bulamadığım olay anı görüntüsünü inceledi.”

Vera;

“Belki siz yanlış video incelediniz?”

Yüzbaşı;

“Hayır, yanlış yaptığım bir şey yoktu. Müdür hanımın yanından çıkınca doğruca odama gidip yeniden emniyetin bilgisayarına girdim.”

Karin;

“Emniyetin bilgisayarını da yolgeçen hanına döndürmüşsünüz yani.”

Yüzbaşı;

“Eksik görüntüler yerine konulmuştu. Ama hepsi sahteydi.”

Geba;

“O nasıl oluyor?”

Yüzbaşı;

“Birisi video üzerinde oynamış, görüntüyü hazırladıkları senaryoya uygun hale getirmişti.”

Vera;

“Peki, Müdür Dael ne dedi bu işe?”

Yüzbaşı;

“Ona söylemedim. Daha doğrusu olayların buraya geleceğini hiç tahmin etmemiştim. Dolayısıyla delil toplamayı sürdürmeye çalıştım. Sözünü ettiğim videoya ait bilgiler çantamdaki gizli bölmede duruyor.”

Vera;

“Çantanda gizli bölme mi vardı?”

Yüzbaşı endişeyle başını salladı;

“Delillerim şu anda Henri'nin önündedir. Odamı tepeden tırnağa araştırdığına eminim. Çantanın gizli bölmelerine ulaşmış olabilir.”

Obsaldo araya girdi;

“Tamam yüzbaşım, bir şeylerin ters gittiği kesin. Ama tüm bunlar yine de bize hazırlanan tuzağı açıklamaya yeterli değil.”

Geba;

“Neden? Bence her şey apaçık belli. Tempesta'ta farklı bir yapılanma var. Bu örgüt, terörist savaşı gibi göstererek arka planda başka şeyler yapıyor olmalı. Biz onların ayaklarına bastık, çıkarlarını engelledik. Tek çareleri hepimizden birden kurtulmaktı ve tuzak kurdular.”

Yüzbaşı;

“Evet. Tam olarak böyle. Özellikle robotları istemiyorlar. Prusia'daki tuzak benimle robotlar içindi.”

Geba;

“Ne var ki siz kurtuldunuz.”

Vera;

“Ve buradaki asıl tuzağı hazırladılar. İşi toptan halletmek yoluna gittiler.”

Geba;

“Çünkü başka çareleri kalmamıştı. Ama neden?”

Yüzbaşı çayından bir yudum aldı;

“Hep gelip bu noktada takılıyoruz. Neden?”

O sırada kapı açıldı ve Sabrina içeri girdi, gülererek;

“Arkadaşlar, Doktor Necati var ya mucize gibi adam. Teri'nin ameliyatı bitti. Her şey yolunda. Şimdi revirde dinleniyor. Bir kaç güne kadar aramıza katılabilecekmiş.”

Sonra onlara baktı;

“Ne güzel şeyler giymişsiniz öyle? Nereden buldunuz?”

Karin kayıtsızca işaret etti;

“Şuradaki dolaptan bir tane de sen al, giyinip aramıza katıl. Durumu değerlendiriyoruz.”

Kahvaltı yoğun tartışmalarla iki saat kadar sürdü. Sofrayı hazırlayan kızlar geldi ve yine aralarında konuşarak ortalığı toplayıp, sessizce dışarı çıktılar. Odada kalanlar ise kendilerini yataklara attılar. Heyecanlı gecenin ardından derin bir uykuya daldılar.

Yeraltı Yaşamı

Kapının önünde birileri alçak sesle konuşuyordu. Yüzbaşı gözünü açtı, kulak kabarttı. Söylenenleri anlamıyordu ama küçük Meral'in sesini nerede olsa tanırdı. Hemen yatağından fırladı, doğruca gidip kapıyı açtı. Meral'in annesi hiç beklemediği bu hareket karşısında hafifçe irkildi, şaşkınlıkla;

“Oh, affedersiniz efendim, sizi uyandırdık, özür dileriz” dedi

Sonra dönüp Küçük Merale yine o anlaşılmaz dilde sert bir şeyler söyledi. Yüzbaşı annesinin Merali azarladığını anlamıştı, hemen araya girdi;

“Lütfen efendim, bu kadar güzel çocuk kimseyi rahatsız etmez”

dedi, dizlerinin üzerine eğilip kollarını açtı, küçük Meral hiç düşünmeden yüzbaşıya sarıldı. O sırada yanlarına Karin geldi.

“Ah ben bu tatlı kızı hatırlıyorum. Dennis amcası ona bilgisayar almıştı.”

Küçük Meral kolunu havaya kaldırıp bilgisayarını gösterdi. Annesi;

“Evet, o günden beri bilgisayarını kolundan hiç çıkarmadı desem yalan olmaz” dedi.

Kapı önündeki gürültüler uyuyanları uyandırmaya yetti. Bir kaç dakika sonra herkes Küçük Meral ve çevresinde toplanmıştı. Çocuğun şen kahkahaları her yeri dolduruyordu. Meral'in annesi yüzbaşıya yaklaştı;

“Efendim ben Zeynep, bu yaramazın annesiyim. Kızımı çok sevindirdiniz ama size bir türlü

teşekkür edemedim.”

Yüzbaşı kendisine uzanan sıcak eli sıktı;

“O zaman Mehmet’in de annesi oluyorsunuz. Sanırım oldukça erken yaşta doğum yaptınız.”

Zeynep gülümsedi,

“Mehmet doğduğunda on sekiz yaşındaydım. Şu anda kırkı aşım.”

Yüzbaşı;

“Çok daha genç görünüyorsunuz. Üstelik iki doğum yapmanıza rağmen.”

Zeynep;

“Üç çocuk ama birisi yaşamadı, düşük yaptım. Biliyorsunuz biz yerliler gebeliği önleyici tekniklerle ilgilenmiyoruz.”

Yüzbaşı elini başına götürdü;

“Öyle mi gerçekten bilmiyordum.”

Zeynep;

“Bildiğiniz gibi burası Nato toprağıdır. Yani belli bir devletin ya da hükümetin yönetiminde değildir. Gerçi çoğu işimizi Bizante hükümeti yapar ama Nato yetkililerinin dediği olur ve onlar bizimde çok uğraştılar. Yine de yerli halk eski geleneklerinde direndi.”

Yüzbaşı,

“Anlıyorum, iyi ki uymamışsınız da böyle güzel çocuklarınız olmuş” dedi.

O sırada yandaki kapıdan içeriye Mehmet girdi, arkadan annesine sarıldı;

“Yüzbaşım, dünyanın en muhteşem annesiyle tanışmışsınız. Buna çok memnun oldum” dedi ve ilave etti;

“Nasıl iyi uyuyabildiniz mi bari?”

Yüzbaşı;

“Aslında o kadar heyecandan sonra uyuyabileceğimi hiç sanmazdım ama inan bebekler gibiydim. Galiba buranın havası yaradı.”

Mehmet;

“Şu anda saat on altı kırk beş. Bir kat aşağıda kafeteryamız var. Çay kahve içebilirsiniz. İsterseniz oraya inelim. Akşam yemeği saat on dokuzda. Biz boş zamanımızı orada geçiririz” dedi.

Hep birlikte merdivenleri inip kafeteryaya gittiler. İçeri girer girmez Karin yüksek sesle haykırdı;

“Vay canına, şuraya bakar mısınız, bir çay makinesi. Benim çocukluğumda vardı böyle şeyler.”

Koşar adımlarla makinenin önüne gitti, yan taraftan bardak alıp boşluğa koydu, beklemeye başladı.

“Bozuk galiba, hiç bir şey akmadı” dedi.

Mehmet;

“Hayır, bozuk değil, yalnızca yukarıdaki musluğu çevirmediniz.”

Karin kahkaha atarak güldü;

“Evet ya, bunların muslukları vardı. Tümüyle unutmşum.”

Yüzbaşı geniş koltuklardan birisine oturdu, Meral hiç zaman yitirmede hemen gelip yanına yerleşti.

“Sen olmak asker?” diye sordu.

Annesi araya girdi;

“Kızım öyle denmez, sen asker misin diye soracaksın”

ardından yüzbaşıya dönerek;

“Bizim buralarda yalnızca Türkçe konuşuluyor. Çocuklar İngilizceyi öğrenemiyor, böyle garip cümleler kuruyorlar” dedi.

Yüzbaşı Meral baktı;

“O zaman ben de Türkçe öğrenirim. Bana öğretirsin değil mi?”

Meral neşeyle ayağa kalktı, Türkçe olarak;

“Elbette öğretirim” diyerek ellerini çırpı.

Annesi kapıya doğru yürüdü, kızına seslendi;

“Şimdi amcaları rahat bırak, biz gidip yemek işini hazırlayalım. Sen de bana yardımcı ol olur mu?”

Meral isteksizce yerinden kalkıp annesinin peşinden koştu. Geba duvarda duran siyah renkli büyük cihazı gösterdi.

“Şu nedir?”

Mehmet;

“Televizyon.”

Geba;

“Peki, bunun sinyallerini izleyerek güvenlik güçleri buraya gelemez mi?”

Mehmet;

“Hayır gelemezler. Bu yalnızca alıcı. Verici özelliği, hatta bilgisayarı bile yok.”

Vera;

“Anladım, müzeden çıkma yani. Bari çalışıyor mu?”

Mehmet;

“Tek kanalımız var. Onunla haberleri izliyoruz. Mükemmel çalışır”

diyerek üzerindeki parlak düğmeye bastı. Bir kaç dakika içinde görüntü belirdi. Reklamlar vardı. Mehmet saatine baktı;

“Saat 17.00 haberlerini verecek. Belki bizden söz eder, bence izlemeliyiz” dedi.

Bu sözler herkesi televizyon başına çekmişti. Bir yandan çaylarını yudumluyor, diğer yandan reklamları izliyorlardı. Az sonra haberler başladı. Kadın spiker tane tane konuşuyordu.

“Bu sabaha karşı teröristlerle güvenlik güçleri arasında Magnezya yakınlarında büyük bir çatışma meydana geldi. Terörist lider Ulrike Heger’i yakalamaya yönelik hareket ne yazık ki felaketle

sonuçlandı. Ulrike takımı olarak bilinen özel yetkili görev gücü tuzağa düşürülerek tümüyle imha edildi. Takımın yöneticisi Müdür Dael, yardımcısı komiser Nadia ve polis memuru Enrio'nun hayatını kaybettiği kesinleşti. Diğerlerinin de öldükleri düşünülüyor.”

Odada bulunanlar hayretler içinde çığlık attılar.

Vera;

“Ama biz ölmedik ki?”

Karin;

“Bunda bir gariplik var.”

Yüzbaşı;

“Bence de öyle. Dinleyin bakalım.”

Televizyonda sabah girdikleri köy gösteriliyordu ama tanınmaz haldeydi. Tüm binalar yanmış, yıkılmıştı. Yerli giysileri içinde ölümler sağa sola serpilmişti.

Geba heyecanla atıldı;

“Ah evet, bunları ben indirmiştım. Bakın şu ikisi keskin nişancı.”

Televizyon kamerası yıkıntılar arasında dolaşıyordu.

Karin;

“Ne çok ceset var. Hepsini biz mi öldürdük?”

Mehmet,

“O cesetlerin bir kısmı çevre köylerden toplanarak kurşuna dizilen zavallı suçsuz köylülere ait. Hazırlanan sahnenin inandırıcı olması için yapılmış. Bu tür şeyleri çok görüyoruz biz.”

Vera dehşete düşmüştü.

“Aman Tanrım, böyle bir şey olabilir mi? Yalnızca görüntüyü kurtarmak uğruna hayatlar mı feda ediliyor yani.”

Mehmet içini çekti;

“Hem de nasıl. Korkarım ilerde başka fedakarlıklara da şahit olacaksınız.”

Birden ekranda Müdür Dael ve Nadia'nın fotoğrafları belirdi. Ardından tüm Ulrike takımının resimleri geçmeye başladı. O sırada odada tam anlamıyla sessizlik hakimdi. Son olarak yüzbaşının resmi gösterildi.

Vera;

“Senin en yakışıklı fotoğrafını koymuşlar”

dedi gülerek. Karin bir şey söylemek üzere ayağa kalktı ama o sırada ekranda kızlarını gördü. Patricia ile Aleina birbirlerine sarılmış ağlıyordu. Televizyona doğru iki adım attı ardından boğuk bir sesle;

“Kızlarım”

diyebildi, olduğu yere yıkılıverdi. Mehmet hemen onu tuttu, kucasına alıp yavaşça biraz ötedeki divana yatırdı. Karin kaskatı kesilmişti, hiç hareket etmiyordu. Bir kaç dakika sonra Doktor Necati

elinde çantasıyla içeriye girdi. Yanında sedye taşıyan iki kişi vardı. Karin'i aldıkları gibi doğruca revire götürdüler. Kadınlar da telaşla onlarla birlikte gittiler. Kafeteryada yalnızca Yüzbaşı, Obsaldo ve Mehmet kalmıştı. Onlar dikkatle televizyonu izlemeyi sürdürüyorlardı. Şimdi bir tartışma programı başlamıştı. Spiker, anti-terör uzmanı olduğu söylenen kişiyle konuşuyordu.

Spiker;

“Efendim niçin bu kadar çok kayıp verdiğimizizi açıklayabilir misiniz? Yanlış olan neydi?”

Uzman hafifçe öne eğildi, öksürdü.

“Ulrike takımını incelerseniz, Yüzbaşı Dennis dışında tümünün polis olduğunu görürsünüz. Zaten yüzbaşının da orada bulunma nedeni, polis robotu denilen ama etkisi savaş robotuna göre azaltılmış yeni modelleri devreye almakmış. Bize gelen bilgiler böyle. Bu insanların her birisinin uzman polisler olduğu konusunda hiç endişemiz yok. Ama bölgede gerçekleşen şey, basit bir polisiye olay değil, resmen savaş. Eğer polis yerine ordumuz köyü kuşatsaydı ve içeriye savaş robotları gönderilseydi o insanlar şu anda yaşıyor olacaktı.”

Spiker;

“Anlıyorum efendim. Yani siz diyorsunuz ki burada savaş koşulları geçerlidir dolayısıyla işi ordu halletmelidir.”

Uzman;

“Aynen öyle. Karşımızdaki güçleri basit polisiye olaylar olarak görmekten vazgeçmeli, askeri hedef konumuna almalıyız. Bence bu yapılmadıkça terörün önü alınamaz.”

Mehmet;

“Görüyor musunuz yüzbaşım.”

Yüzbaşı sesini çıkarmadı. Bütün dikkatini ekrana vermişti.

Spiker;

“Ama sizin gibi düşünmeyenler de var. Bu gün öğle saatlerinde Tempesta emniyet müdürü başka bir açıklama yaptı. İsterseniz onu izleyelim.”

Uzman;

“Peki, birlikte izleyelim.”

Şimdi ekranda Komiser Billy ile yanında Henri vardı. Yüzbaşı hemen kolunu yan tutarak karşısındaki görüntüleri bilgisayarına kaydetmeye başladı.

Komiser Billy;

“Bölgedeki en kalabalık polis gücü Tempesta'a aittir. Şimdi Bizante'den yeni gönüllüler alacağız. Böylece şu andaki gücümüzün beş katı güçle bölgeye tarayacağız. Arkadaşlarımızın kanı yerde kalmayacak.”

Henri bir adımla öne çıktı, yumruğunu havaya kaldırdı;

“Ey terörist fareleri. Nereye kaçarsanız kaçın, ne kadar derinlere girerseniz girin, sizleri saklandığınız deliklerden çıkaracak ve hepinizi yakalayacağım. Bir gün mutlaka gücümün tadına bakacaksınız.”

Obsaldo şaşırılmıştı;

“Neler saçmalıyor bu salak?”

Yüzbaşı;

“Bunu bize söylüyor. Yaşadığımızı biliyor. Tehdit edilen biziz.”

Mehmet;

“Bence de öyle efendim.”

Spiker;

“Emniyet müdürünün söylediklerine ne diyorsunuz?”

Uzman;

“Yakın arkadaşlarımı yitirmişler. Böyle konuşması doğal. Ancak pek gerçekçi değil. Bekleyip göreceğiz.”

Spiker;

“Teşekkür ederiz efendim. Şimdi reklamlar.”

Yüzbaşı kolunu indirdi sonra uzanıp televizyonun sesini kıstı.

“Bu Henri denen adam bizi yok etmeye yeminli gibi. Bunu mutlaka çözmeliyiz” dedi.

Obsaldo yüzünü buruşturdu;

“Eğer Bizante’den gönüllüler de gelirse bölgede her noktayı tutabilirler. Peki, biz ne yapacağız. Kaçacak bir delik bile olmayacak.”

O sırada Vera, Sabrina ve Geba içeriye girdiler.

Yüzbaşı;

“Karin nasıl oldu?”

Vera;

“Şok geçirmiş. Doktor ona ilaçlar verdi. Sakin uyuyor şimdi.”

Geba;

“Haberlerde bir şey var mıydı?”

Yüzbaşı sesini çıkarmadan kolundaki düğmeye bastı, ortaya çıkan görüntüde Komiser Billy ile Henri’nin sesi duyuldu. Üç kadın videoyu sonuna kadar izlediler.

Geba;

“Bu adam resmen bizi tehdit ediyor.”

Obsaldo;

“Yüzbaşı da aynı şeyi söyledi. “

Vera;

“Aman Allahım, ben de neler düşünmüştüm. Buradan çıkacak Konstantino’ya gidecek ve o Henri’nin yakasına yapışacaktım. Oysa şuradan on adım atmadan adam bizi kalbura çevirir.”

Geba;

“Bir dakika, hemen kötümser olmayın. Biz polisiz değil mi? Hepimizin kimlikleri yanında.”

Sabrina;

“Düzelteyorum, Ölü birer polisiz canım. Üstelik cesetlerimiz de henüz bulunmadı.”

Obsaldo sıkıntı içinde kendisini hemen önündeki koltuğa attı;

“Öf be, fareler gibi burada sıkıştık kaldık. Ne yapacağız şimdi?”

Kapıdan içeri giren bir ses onu yanıtladı.

“Savaşacaksınız memur bey. Silahınızı alacak, yaşamınızı korumak için savaşacaksınız. Üstelik sizin de avantajlı olduğunuz durumlar var.”

Herkes o yöne baktı, Doktor Necati yumuşak ses tonuyla devam etti;

“Siz sanıyor musunuz biz böyle yaşamayı çok seviyoruz. Siz sanıyor musunuz yalnızca kendi zevkimiz uğruna yerin atında evler inşa ettik. Hayır efendim, bunu yapmaya mecbur bırakıldık. Yoksa hayatta kalamazdık.”

Mehmet;

“Galiba buraya savaş robotlarını gönderecekler.”

Doktor Necati;

“Duydunuz mu? Bize karşı savaş robotlarını kullanacaklar. Sorgu yok, teslim olmak yok. Serbest olan tek şey ölüm.”

Yüzbaşı;

“Robotlarla karşılaşınca yere yatar hareketsiz durursanız hiç bir şey olmaz.”

Doktor Necati gülümsedi.

“Ne kadar safsınız yüzbaşım. Sizin gibi düşünen binlerce saf ve temiz insan şu anda hayatta değiller biliyor musunuz? Hem onları vuranlar robot da değildi. Basbayağı insanlardı. Teslim oldular, “teslim” diye bağıldılar ama birer kurşunla vurulup cansız yere serilmekten kurtulamadılar.”

Obsaldo atıldı;

“Peki doktor bey, bütün bunların sebebini biliyor musunuz?”

Yüzbaşı araya girdi;

“Evet, korkunç bir vahşetin sürdüğü belli oluyor. Ama bunun nedenini çözebilmiş değiliz.”

Doktor Necati tam ona yanıt verecekti ki vazgeçti.

“Peki, bence tartışmamıza sonra devam edelim. Duş almak ister miydiniz?”

diye sordu. Geba şaşkınlıkla haykırdı;

“Burada mı?”

Doktor Necati;

“Lütfen beni izleyin.”

Kafeteryanın sonundaki bir kapıya doğru yürüdüler, orayı geçince sıra sıra duş kabinlerinin bulunduğu odaya girdiler.

Geba;

“Vay canına, harika.”

Doktor Necati;

“Burada duşunuzu alabilirsiniz. Şu dolapta yeni giysiler var.”

Vera koşar adımlarla gidip dolabı açtı, üzerine uyacağını düşündüğü giysiyi aldı, önüne gelen ilk duştan içeriye daldı. Hızlı hareketlerle soyundu, ellerini havaya kaldırıp beklemeye başladı. Bir kaç dakika bekledikten sonra;

“Doktor bey bu bozuk galiba. Diğerleri çalışıyor mu?” dedi.

Doktor Necati sakince;

“Hayır bozuk değil, şimdi bakın önünüzde ne görüyorsunuz.”

Vera;

“Burada mı, mavi ve kırmızı vana, ortada musluğun üzerinde de küçük bir kol var.”

Doktor Necati;

“Şimdi mavi olan vanayı çevirin lütfen.”

Vera;

“Hangi yöne?”

Doktor Necati;

“Sol elinizi uzatın ve sağ eliniz yönünde döndürün.”

Vera;

“Ah evet, su akmaya başladı, ama soğuk. Şu kırmızı vana sıcak olabilir mi?”

Doktor Necati;

“Kesinlikle öyle, çok zekisiniz.”

Vera;

“Evet, suyu ılıştırdım da bu su çevremde nasıl dolanacak?”

Doktor Necati;

“Şimdi önünüzdeki küçük kolu yukarıya kaldırın.”

Kısa süren bir sessizlik oldu, ardından Vera'nın çılgılığı duyuldu.

“Ayy, bu nesne tepeden akıyor.”

Doktor Necati gülmeye başladı.

Vera bağırdı.

“Aman Tanrım, ne güzel şey. Harika. Damlalar masaj yapıyor sanki.”

Yüzbaşı, Obsaldo, Geba ve Sabrina birbirlerine baktılar, hep birlikte elbise dolabına doğru koştular. Giysilerle havluları alarak hemen duşlara girdiler.

Doktor Necati;

“Arkadaşlar, banyo yarım saatliktir.”

diyerek odadan çıktı.

Banyosunu tamamlayan kurulanıp, yeni elbiseleri giyerek kafeteryaya dönüyordu. Doktor Necati ve Mehmet onları bekliyordu.

Yüzbaşı;

“Doktor bey inanın hayatımda ilk kez bu kadar bol su ile banyo yapıyorum. Sizin kendinize ait gölünüz falan var galiba.”

Doktor Necati;

“Hayır yok, kullandığınız suyu üretiyoruz.”

Yüzbaşı güldü;

“Doktor bey bizim oralarda da su üretiliyor ama fiyatı normal içme suyunun on katı. Siz bir de banyo yapıyorsunuz.”

Sabrina;

“Çok basit, geri dönüşüm suyu kullanıyorlardır. Gerçi hiç koku falan da yoktu ama.”

Doktor Necati;

“Sizi daha fazla merak içinde bırakmayayım, bizim tümüyle doğal su üretim tesislerimiz var. İşin özü şu. Yer altında yaşayanların sayısı çok az ve üretimimiz bize fazla bile geliyor. Eğer bu kaynakları diğer vatandaşlarımızla paylaşmış olsaydık, elbette duş alamazdınız. Muhtemelen, ilerde, yeryüzünde yaşamaya başlayınca tıpkı sizler gibi iki litre su ile banyo yapmak zorunda kalacağız.”

Vera;

“Ah evet, şimdi anladım. Yani geri dönüşüm falan değil.”

Mehmet;

“Hayır değil, sizin kullandığınız su daha sonra tarlaları sulayacak.”

Yüzbaşı araya girdi;

“Bir dakika arkadaşlar. Duş alma teklifi gelmeden önce durumumuzu konuşuyorduk. Anladığım kadarıyla doktor bey bizi bilinçli olarak oyalıyor. Ama ben zaman yitirmeden ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Doktor Necati;

“Haklısınız yüzbaşı, sizi oyalamaya çalıştım çünkü beklediğim birisi vardı. Sanırım onunla görüşürseniz, içinde bulunduğunuz durum hakkında daha iyi kararlar alabilirsiniz. Şimdi beni izler misiniz?”

Karşılaşma

Hep birlikte dik merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladılar. İki insanın ancak geçebileceği genişlikteki tünellerde yürürken duvarın içine gizlenmiş lambaların mavimsi ışığı sayesinde açık havada dolaşıyormuş duygusuna kapılıyordunuz. Önde Doktor Necati yürüyordu, hemen arkasında Obsaldo ile Geba kır gezintisindeki sevgililer gibi el ele tutuşmuşlardı. Vera, Sabrina ve Mehmet

onları izliyor, yüzbaşı en geriden geliyordu. Tünellerin nasıl yapıldığını, ne tür malzeme kullanıldığını çözmeye çalışarak, yavaş adımlarla önkileri izliyordu. İçinde bulunduğu yapı basit el aletleriyle yapılamayacak kadar düzgün ve sağlamdı.

Uzun koridoru geçip en sondaki çift kanatlı kapıdan içeriye girdiler. Burası geniş bir salonda, yüksek tavan öylesine güzel desenlerle işlenmişti ki, hemen herkes başını yukarıya kaldırmış, öylece kala kalmıştı. Yüzbaşı biraz dikkat edince, yerdeki kırmızı halının desenlerinin tavandaki ile aynı olduğunu keşfetti ve daha da şaşırıldı. Duvarlarda sütunlar arasına gömülmüş koyu kahve renkli kitaplıklarla salon sanki yirminci yüzyıl kütüphanelerini andırıyordu. Camlı rafların arkasından yüzlerce antik kitap görünüyordu. Girişin tam karşısına gelen yerde büyük bir masa vardı, çevresine klasik tarzda işlemeli deri koltuklar yerleştirilmişti. Masanın arkasındaki duvarda geniş ekranıyla bilgisayar, onun üzerinde ise en az yirmi tane monitör görülüyordu. Yan taraftaki küçük çıkıntılardan anlaşılacağı gibi bölümün tümü bilgi işleme ayrılmıştı.

Yüzbaşı, yerin belki yüz metre altında bu kadar lüks bir oda olabileceğini hayal bile edemezdi. Yavaş adımlarla yana doğru yürüdü, dolaplardan birisine yaklaştı, raflardaki ciltlere baktı. Elde işlendiği belli olan kalın kitapların sırtlarındaki yazıyı okumaya çalıştı. En baştaki Dante Aligheiri yazıyordu.

Doktor Necati;

“Dante’nin Divina Commedia’sı yüzbaşım. Sanırım yirminci yüzyılın ilk yarısından kalma.”

Yüzbaşı;

“İnanılmaz, yerin altında böyle bir hazine, hem de hiç beklenmedik yerde”

diyerek oradan yan tarafa döndü ve işte o anda ortadaki masanın arkasında ayakta duran genç kız ile göz göze geldi. Ve birden beyninde şimşekler çakmaya başladı. Daha önce çok kısa süre için görebildiği o kocaman açılmış yeşil gözler, şimdi hiç zaman kısıtlaması olmadan, tümüyle kendisini ona teslim etmeye hazır, karşısındaydı. Yüzbaşı yeni bir kabus yaşamak üzere olduğunu düşünüp heyecanla gözlerini kapattı, gerçek dünya ile rüya arasındaki o anlaşılmaz, o anlık, o minicik zaman diliminde, önceki karşılaşması her ayrıntısıyla yeniden gözünün önünden geçmeye başladı. Günlerdir beklediği, ulaşabilmek için hayatını tehlikeye attığı, onu Avrupa’nın göbeğinden, doğunun kozmopolit kenti Konstantino’ya getiren o kocaman açılmış yeşil gözlerin hayali yeni baştan beynini dolduruyordu. Gözlerini açtı, hayır, bu bir rüya değildi. İşte oradaydı ve ona dokunması için elini uzatması yeterliydi. Ne var ki karşılaşmanın heyecanı içini öylesine kaplamıştı ki, değil hafif bir temas, hareket etmek bile mümkün değildi. Şaşkın ama heyecanlı, mutlu ama ürpertili, huzurlu ama olabildiğince hızlı saniyeler akıp geçiyor, yüzbaşı büyülenmiş gibi kaskatı kesilmiş karşısındaki genç kıza bakıyordu.

Odadakiler bir gariplik olduğunu sezmişlerdi. Vera kaşlarını çattı, ona doğru atıldı, Obsaldo ile Geba birlikte hamle yaptılar, Sabrina boylu boyunca devrilmek üzere olan yüzbaşıyı tutmak için elini uzattı ama masanın arkasındaki genç kız herkesten daha hızlı davranıp koşarak geldi ve onun kollarına atıldı, sıkıca sarıldı. Yüzbaşı yalnızca;

“Aman Tanrım” diyebildi.

İkisi birlikte hemen yanlarındaki geniş divana yuvarlandılar. Yıllar boyu kabuslarında bir türlü ulaşamadığı o küçük kız, şimdi tüm gerçekliği ile yanındaydı. Yüzbaşı titreyen elleriyle kızın yüzünü yakaladı, dudaklarının arasından o büyülü sözcük döküldü;

“Ulrike !!!.”

Geba ıglık attı;

“Ulrike mi? yani Ulrike Heger siz misiniz?”

Genç kız öne doğru eğildi, bütün gücüyle yeniden yüzbaşıya sarıldı. Gözlerinden yaşılar dökülüyordu, yüzbaşı heyecan içinde kendinden geçmiş bir davranışla uzanıp ıslak yanakları silmeye başladı. Genç kız yzbaşınının yüzünü tuttu,

“Biliyor musun, yıllarca, çocukluğumdan beri hep aynı kabusla uyandım ben. Kocaman lacivert gözleri olan bir erkek ocuk, donuk bakışlarla beni yanına çağırıyor ama gidemiyordum.”

Yüzbaşı güçlükle yanıtladı;

“Ben de hep aynı kabusla kalktım. Kocaman yeşil gözleri olan kk bir kız çocuğu benden yardım istiyordu ama gidemiyordum.”

Genç kız;

“Sen benim ağabeyimsin.”

Yüzbaşı kendisini daha fazla tutamadı, gözlerinden yaşılar boşanarak ona sarıldı;

“Sen de benim kk kardeşimsin.”

Genç kız bir yandan gözlerinin yaşını siliyor, öte yandan gülümsüyordu;

“Amersfoort’ta seninle karşılaşınca rüyalarım kabus değilmiş, gerçekmiş diye düşündüm.”

Yüzbaşı;

“Ben de öyle, üstelik buna hiç hazırlıklı değildim. O gün saatlerce kendime gelemedim.”

Sonra başını kaldırıp yeniden ona baktı, adeta içine almak istercesine daha sıkı sarıldı.

“Ulrike, canım kardeşim.”

Odada bulunan herkes en az yüzbaşı kadar heyecanlanmıştı. Onları taklit eder gibi Geba ile Obsaldo birbirlerine sarılıyor, Sabrina ile Vera ortamın büyüsüne kapılmış, kk hıçkırıklarla ağlıyorlardı.

Kendisini ilk toplayan Doktor Necati oldu. Neşeli bir sesle;

“Doğrusunu isterseniz bunu ben de bilmiyordum. Ulviye hanım bize söylemedi. Yalnızca sizinle görüşmek istediğini belirtti. Ama olağan üstü bir şey olacağını sezinlemiştim.”

Sabrina;

“Ulviye mi? Yüzbaşı Ulrike dememiş miydi?”

Yzbaşınının kucağında oturan genç kız araya girdi;

“Benim asıl adım Ulviye, Ulrike Hollandalı ailemin taktığı isimdi.”

Mutluluğun o neşeli havası yavaşça odadaki şaşkınlığın yerini alıyordu. Gerçek, hayalleri değiştiriyor, insanların kafasında beliren yüzlerce soruya yenilerini ekleyerek yavaşça gelişiyordu.

Vera;

“En komiğini ben düşünmüştüm. Sizi eski arkadaşlar sandım. Anlarsınız ya, yıllar önce aşık olduğunuz birisiyle karşılaşmak gibi.”

Ulviye;

“Son dört yıldır bu anı hayal etmişim. Bir ağabeyim olduğunu öğrendiğim zaman onu bulmaya karar verdim, ancak aslında o beni buldu.”

Obsaldo;

“Arkadaşlar. Şu manzaraya bakar mısınız? Dünyanın en tehlikeli teröristi, dünyanın en iyi terörist avcısının kucağında oturuyor.”

Geba ilave etti;

“Ve görevleri onu yakalamak olan dört polis de olayı alkışlıyor. Dünya ne garip değil mi?”

Sabrina yanaklarına dökülen yaşları silerek;

“Kesinlikle öyle, sanki dizi film gibi” dedi.

Bir an sessizlik oldu. Yıllar boyunca fark etmeksizin, bilerek ya da bilmeyerek ama çoğunlukla yalnızca hissederek birbirlerini aramış insanların söyleyecek çok şeyleri olmalıydı. Çevrelerini saran o mutluluk coşkusu, o sevinçli duygu, sözcüklerle değil, bakışlarla anlaşmayı daha anlamlı hale getiriyor, iki kardeş gözlerini birbirinden ayıramıyordu. Beynin derinlerindeki, en alttaki, yıllar önce yalnızca beş yaşındayken birlikte geçirdikleri günlere ait anılardan kalan parçalar gözler önüne geliyor ve bakışlar geçmişte kalmış mutluluğu bu güne taşıyarak odadaki duygu yükünü artırıyor.

Ulviye;

“Anlatmam gereken o kadar çok şey var ki. Ama şu an ne söyleyeceğimi bilemez haldeyim.”

Yüzbaşı;

“Ben de aynı durumdayım. Sana ait her saniyeyi öğrenmek için can atıyorum, kafamda milyonlarca soru var oysa yapmak istediğim tek şey yanında öylece durabilmek.”

Sabrina yanlarına geldi, bir eliyle Ulviye'nin, diğeriyle yüzbaşının elini tuttu;

“Biliyor musunuz, önceki gün harekate hazırlanırken şu anda yaşadıklarımı hayal bile edemezdim. Son yirmi dört saat içinde öyle şeyler oldu ki bunların yarattığı sorular yüzünden şuraya düşüp ölebilirim. Duygularınızı anlıyorum ama lütfen sizler de bizleri anlayın.”

Doktor Necati araya girdi;

“Arkadaşlar, bu güzel tablodan sonra bizi ancak sıcak bir içecek kendimize getirir”

diyerek hemen yandaki dolabın kapağına açtı, oradan çıkardığı bardaklara yine aynı yerdeki musluktan kahve doldurup dağıttı. Sıcak kafein kitaplarda yazılanların aksine, bu kez odadaki heyecanı yatıştırmaya başladı.

Yüzbaşı gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü eliyle silerken Ulviye'ye döndü;

“Evet, Sabrina'ya hak veriyorum, seninle şu an doya doya yaşamak isterim ama içinde bulunduğumuz koşullar ne yazık ki katı gerçekleri bir an önce öğrenmemizi gerektiriyor” dedi.

Obsaldo;

“Evet Ulviye hanım, lütfen bizi anlayın. Daha fazla bekleyemeyiz.”

Ulviye yerinden kalktı, masanın üzerinden bir mendil alıp yüzünü silerken bilgisayarın başına geçti.

“Peki arkadaşlar ama bu işi belli bir planı izleyerek yapacağız. Çünkü gerçekler sizlerin bildiklerinizden çok ama çok farklı. Bunu doğru biçimde algılayabilmeniz için önce size kendi

yaşantımı anlatacağım. Takdir edersiniz ki yıllar boyu gelişen süreçleri bir kaç dakikada özetlemek tehlikeli yanlışlara neden olabilir. Bu nedenle sabırla ama dikkatle olayları tartışacağız ve içinde bulunduğumuz durumu tam olarak ortaya çıkaracağız.”

Obsaldo;

“Sana katılıyorum, eğer planlı bir çalışma yöntemi izlemezsek, öğrendiğimiz her bilgi yeni sorulara neden olabilir ve bizi içinden çıkılmaz hale getirebilir.”

Vera;

“Tamam, hadi başlayalım o halde, zaten yapacak başka bir işimiz de yok, değil mi?”

Ulviye bilgisayarını çalıştırdı.

“Arkadaşlar, ekranı rahat görebileceğiniz şekilde oturur musunuz lütfen “ dedi.

Ekranda orta yaşlı bir kadınla, ona göre daha genç duran erkeğin fotoğrafları göründü.

“Bu resimdekiler benim Hollandalı annem ile babam.”

Kadın yere bakıyordu. Sarı boyalı saçları belli ki uzun zamandan beri bakım görmemişti. Yüzü asıktı, gözlerinin ve dudaklarının kenarlarında derin çizgiler belirmişti. Bakışlarında hüznü vardı. Erkek ise saçlarının çoğunu yitirmişti. Yan taraflarda beyaz tüyler görülüyordu. Mavi gözleri ilerde bir noktaya bakıyor gibiydi. Düzgün burnu, ince dudaklı ağzı vardı. Yüzü genişti ve bu haliyle daha çok boksörleri andırıyordu.

Yüzbaşı;

“Seninle ilgili çalışma yaparken onların resimlerine ben de rastladım. Zavallı kadın, pek sağlıklı değilmiş.”

Sabrina;

“Sana benzemiyorlar, baban ne iş yapıyordu?” dedi.

Ulviye;

“Annem öğretmen, babam ise gazeteciydi. Ama onu hiç görmedim. Sürekli olarak bizden ayrı yaşıyordu. Bu iki kişinin ortak yönleri yoktu. Bayan Greta, yani annem, çocuk sahibi olamıyormuş. Daha sonraları öğrendiğim Novusmiles projesine uygun olarak Hollanda hükümeti beni ona vermiş. Bir de geçmiş eklemiştir, gerçek anne – baba rolü oynamışlar.”

Yüzbaşı;

“Novusmiles projesini daha önce hiç duymadım, bilgisi olan var mı?”

Herkes birbirine baktı, kimseden ses çıkmadı.

Ulviye;

“Neyse, devam edelim, yeri gelince onu da konuşuruz. Ben o yaşlarda bayan Greta’yı gerçek annem zannediyordum. Birlikte okula gidiyoruz, kendi çapımızda mutlu sayılabilecek bir yaşantımız var. Ama sürekli doktor kontrolündeyim. Korkunç kabuslar görüyorum, uyku bozuklukları yaşıyorum. İlkokul üçüncü sınıftayken Bayan Greta hastalanıyor. Henüz kırk dört yaşında alzaymere yakalanıyor. Onu hastaneye yatırıyorlar. Bu resim o günlerden kalma. Bayan Greta’yı daha sonra ancak bir kaç kez görebiliyorum, iki yıl içinde hayatını kaybediyor.

Yalnız kaldığım için ve henüz kendime bakacak yaşta olmadığım için devletin tayin ettiği bakıcı

haftanın üç günü gelip benimle ilgileniyor. Çamaşırlarımı yıkıyor, evi temizliyor ancak bana hiç yakın değil. Afrikalı bir göçmen, doğru dürüst İngilizce bile bilmiyor. Bu yüzden zamanımın büyük bölümünü yalnız geçiriyorum. Kendimi derslere veriyorum, adım dahi çocuğa çıkıyor. Ne var ki son derece asi ve yaramazım. Orta okulu bitirip liseye geldiğimde isyankarlığımın yanında kabuslarım da artıyor, bir kaç kez hastaneye yatırılıyorum. Tedavi beni kısa süreliğine yatıştırıyor, lisenin ilk yıllarını sorunsuz geçiriyorum. Artık tümüyle kendi başıma yaşıyorum, erkek arkadaşlar ediniyorum. Bu arada bazı öğretmenler benimle özel olarak ilgilenmeye başlıyor. Onların sayesinde derslerimde büyük bir hızla ilerliyor, Bilgi İşlem Enstitüsü sınavlarını kazanıyorum. Dahası üst düzeyde bursum var. Yani her şey mükemmel.”

Odada çıt çıkmıyordu. Herkes nefesini tutmuş Ulviye’yi dinliyordu.

“İsterseniz şimdi size Novusmiles projesini anlatayım. Bu sözcük Latince yeni asker anlamına gelmektedir. Projeye göre Antolia yerlilerinin çocukları henüz bebekken alınıyorlar ve Hollandalı annelere veriliyorlar. Bildiğiniz gibi Avrupa son yirmi yıldır çok ciddi kısırlık sorunu yaşıyor. Böylece hem kendi nüfus sorunlarını çözüyorlar hem de anne olamayacak kadınlara da bir dereceye kadar annelik yaşatmış oluyorlar. Elbette bu görünürdeki sonuç. Gerçekte projenin asıl amacı şu. Bebekler yerli annelerinden alınmadan önce çok ayrıntılı gen taramasından geçiriliyorlar. Gelecekte sağlıklı ve zeki insanlar olması kuvvetle muhtemel bebekleri seçiyorlar. Daha sonra özel tekniklerle beyinleri yıkıyor, eski ailelerine ait hatıralar siliniyor. Çocuk verildiği aileyi anne ve babası sanıyor.”

Vera kaşlarını çattı;

“Ama böyle bir vahşet olabilir mi? O çocukların aileleri itiraz etmiyor mu?”

Ulviye üzüntüyle başını salladı;

“Hayır, onlar hiç bir şey söyleyemezler çünkü zaten öldürülüyorlar.”

Vera;

“Aman Tanrım, resmi makamlar mı bunu yapıyor yani?”

Obsaldo başını salladı;

“İçinde bulunduğumuz durumla ilgili öğrenme isteğim azalmaya başladı. Sıra bize gelinceye kadar kim bilir neler olacak?”

Kimse ona cevap vermedi. Odada sessizlik oldu, hepsi de başlarını öne eğmişlerdi. Ulviye devam etti;

“Ancak beyin silme işlemi bazen aksayabiliyor. Ağabeyimde ve bende olduğu gibi yan etkiler ortaya çıkıyor, kalıntı hatıralar ciddi psikolojik travmalara neden oluyor.”

Vera;

“Yani sizler de mi o şey projesinin...”

Geba;

“Babanız ve anneniz öldürüldü, öyle mi?”

Ulviye;

“Bizim öykümüz biraz farklı ama yine de beyin yıkama işleminden geçirildik.

Yüzbaşı şaşkınlıkla;

“Yani ben aslında hasta falan değildim. Yalnızca yapılan uygulamanın yan etkileriyle yıllarca acı çektim, öyle mi?”

Ulviye hüzünle gülümsedi;

“Ama bundan sonra bir daha o kabusları görmeyeceksin ağabeyciğim, inan bana” diyerek anlatmasını sürdürdü;

“Avrupalı ailelere verilen bu çocuklar, doğal olarak başarılı öğretim sürecinden sonra askeri okullara yönlendirilerek Avrupa ordusunu oluşturuyorlar.”

Sabrina hayır anlamında kafasını salladı;

“Böyle bir şey olabilir mi? Yani ya o insan askerliği istemezse?”

Yüzbaşı;

“Kesinlikle gerçek. Benim öyküm de Ulviye'ninki ile hemen hemen aynı. Lisede öğretmenler tarafından özel yetiştirildim ve akademiye yönlendirildim. Bana bunun çok önemli bir şey olduğu söylenmişti. Reddetmek kesinlikle aklımın köşesinden bile geçmedi.”

Ulviye başını eğdi;

“Teşekkür ederim ağabeyciğim. İsterseniz devam edeyim. Bildiniz gibi Bilgi İşlem Enstitüsü gerçekte askeri okul. Beni bir yıl temel askerlik eğitimine alıyorlar. Kursu birincilikle bitiriyorum. İlk dönemden itibaren yoğun bilgisayar eğitimi var. En sevdiğim konu. O günlerde havamdan yanıma yaklaşılmıyor. Hem gencim, güzelim ve de okul birincisiyim. Erkekler kapımda kuyruk oluyorlar resmen.”

Geba bir kahkaha attı,

“Ah, ne kadar güzel, sanki ben yaşamışım gibi.”

Ulviye;

“Ama ruhsal sorunlarım da artmaya başlıyor. Kabuslar neredeyse günlük hale geliyor. Beni yeniden psikiyatri bölümüne yatırıyorlar, okula ara veriyorum. Bu nedenle ikinci sınıfa başlayamıyorum. Hastaneden çıktığımda ne yapacağımı bilemez haldeyim. Hak edip de almadığım burslar yüzünden biraz kredim birikmiş. Onları alıp üç haftalık deniz turuna çıkıyorum. Gemi Akdeniz'deki belli başlı limanlara uğruyor. Roma, Sicilya, Atina'dan sonra Konstantino'ya yöneliyoruz. Orada üç gün kalacağız. Daha limanda otele gidecek otobüsü beklerken ilginç bir şey oluyor. Hayatımda ilk kez yerli halktan insanlar görüyorum ama bazı sözcükleri hemen anlıyorum. Anne, baba, deniz, kız, oğul. Üstelik yerliler bu sözcükleri bana inat yaparcasına sık kullanıyorlar. Hayretler içindeyim, bilgisayarda taramalar yapıyorum ama hiç bir sonuç yok. Otelin lobisinde bavul taşıyan yerli çocukla konuşuyorum. Bunu yaparken o çocuğa büyük ilgi duyduğumu fark ediyorum. Utanmasam sarılıp öpeceğim.”

Yüzbaşı araya girdi;

“Evet, aynı duyguları ben ilk geldiğimde yaşamıştım. İnsan çok şaşıyor.”

Ulviye;

“Hemen turdan ayrılıyor, Konstantino'da iş buluyor, buraya yerleşiyorum. Zaten bilgisayar bilen personele ihtiyaçları fazla. Tempesta bölgesinde bir şirkette bilgi işlem görevlisiyim. Ücret

hiç de fena sayılmaz. Bütün ihtiyacımı fazlasıyla görüyor. Patronum daha ilk günden hemen beni uyarıyor. Yerlilerle asla ilişkiye girmemeliymişim. Onu dinlemiyorum elbette. Tempes marketten Zeynep Hanım ile tanışıyorum. Çok iyi anlaşıyoruz. O sıralar henüz küçük Meral doğmamış, Mehmet de okula gidiyor. Zamanımızın büyük bölümünü birlikte geçiriyoruz. Ben bir kaç ay içinde düzgün cümlelerle Türkçe konuşmaya başlıyorum. Herkes şaşırıyor. Oysa ilerde öğreneceğim gibi Türkçe gerçekte benim zaten ana dilimmiş.”

Vera şaşkınlıkla iç çekti;

“Yani siz, siz Türk müsünüz?”

Ulviye;

“Hem de safkan.”

Sabrina bunu duyunca kahkahalar atarak gülmeye başladı. Herkes şaşırmıştı, Geba,

“Ne oldu sana, komik olan ne?”

Sabrina Vera’yı işaret etti ama gülmekten bir türlü konuşamıyordu. Vera somurtarak araya girdi;

“Ben onun niye güldüğünü biliyorum. Kamptaki sohbetimiz sırasında doğacak bebeğimin Türk geni taşımasından hoşlanmayacağımı söylemişim.”

Odadaki herkes gülmeye başlamıştı. Geba;

“Vay canına, çok büyük laf etmişsin.”

Vera yerinden kalkıp yüzbaşının yanına gelip ona sarıldı;

“Kimse umutlanmasın, arada bir saçmalamak her kadının hakkıdır.”

Ulviye doğum sözcüğünden etkilenmişti;

“Siz mi çocuk doğuracaksınız?” diye sordu.

Sabrina neşe içinde açıkladı,

“Eğer İsa izin verirse on ay sonra hala olabilirsin.”

Ulviye;

“On ay mı?”

Vera utangaç bir tavırla;

“Şey yani biz henüz birinci aşamayı geçemedik de. Önümüzdeki ay için umutluyuz” dedi.

Obsaldo;

“Benim gen transferi konusunda etnik takıntılarım yoktur. Sağlıklı ve akıllı bebekler yeterli olmalı. Örneğin ben Geba’ya ...”

Geba telaşla araya girdi;

“Obsaldo, hiç yeri değil.”

Sabrina fırsatı kaçırmadı, Obsaldo’yu sıkıştırdı.

“Sen söyle bakalım, yeri olmayan o gizli gerçek ne?”

Obsaldo düzeltmeye çalışarak;

“Yanlış anlama oldu, saklı bir Şey yok aslında, yalnızca Geba’ya katılıyorum diyecektim.”

Sabrina kahkaha attı,

“Geba ağızını bile açmadı, iyice batıyorsun.”

Geba ayağı kalktı, elini havaya kaldırdı;

“Tamam, arkadaşlar Şu an hiç yeri olmadığını düşünüyorum. Daniel’in isim töreni gecesi biz de bebek yapmaya karar vermiştik. Operasyondan sonra tören düzenleyip sizlere açıklayacaktık. Ama ne yazık ki başımıza bu felaket geldi, artık tören falan yapacak durumda değiliz.”

Doktor Necati;

“Ben her zaman yardımcı olmaya hazırım Bayan Geba.”

Geba;

“Teşekkür ediyorum doktor bey ama isterseniz bu konuyu kapatalım ve Ulviye hanımı dinleyelim.”

Ulviye;

“Bence tam tersini yapalım. Hayat her koşulda devam etmelidir. Yeni yaşam en uygunsuz durumda bile dünyada tutunacak bir yerler bulabilmelidir.”

Arkasını döndü, çabuk hareketlerle dolaptan çıkardığı Şarabı raftan aldığı bardaklara koyup odadakilere dağıttı ve kadehini havaya kaldırdı;

“Geba’nın bebeğine sağlıklı, özgür bir yaşam diliyorum arkadaşlar” dedi.

Hep birlikte kadehlerini kaldırdılar, Őaraplarından birer yudum aldılar. Karin gidip Geba’yı kucakladı;

“Beklenen sonuç tatlım, seni kutluyorum, bu gece isim töreni yapıyor muyuz?”

Doktor Necati gülererek;

“Elbette, bundan gurur duyarız.”

Vera yüzbaşıya daha çok sarıldı. Ortalık sakinleşince Ulviye devam etti.

“Konstantino’daki hayatımdan son derece memnunum. Artık o kabuslardan da kurtuluyorum. Ama bir gün kapım çalınıyor, bakıyorum, benim Amersfoort’taki hocalarımdan ikisi. Sözümlerine ona Konstantino’ya iş için gelmişler, beni görmeden geçememişler. Ve üç gün boyunca askeri okula geri döndürmeye çalışıyorlar. Oysa hiç Őikayetimin yok, buradaki yaşamımdan mutluyum. Bunu asla anlamıyorlar. Aradan birkaç ay geçiyor. Tempes markette bir Salih amcamız var...”

Yüzbaşı;

“Maalesef geçen ayki baskında kaybettiğimiz yaşlı adam, değil mi?”

Ulviye;

“Evet, ta kendisi. Bir gün beni çağırıyor, elinde antika bilgisayar var. Bellek ünitesinde bazı resimler olabileceğini, ama aygıtı çalıştıramadığını söylüyor. Bilgisayarı alıp evime getiriyorum. Neredeyse iki ay boyunca uğraşıyor, sonunda çalıştırmayı başarıyorum. Gerçekten de içinde bazı aile fotoğrafları var. Ama diğer dosyalara bakınca küçük dilimi yutacak gibi oluyorum. Bundan yüz yıl kadar önce Asya Minör’de yaşamış topluma ait pek çok bilgi yer alıyor ancak dönüp genel ağda

arama yaptığımda hiç bir şey bulamıyorum. Peki, tek kişi bu kadar geniş kapsamlı bilgiyi silebilir mi? Elbette hayır. O zaman çıkaracağımız sonuç, Avrupa devletlerinin buradaki medeniyete ait tüm izleri özenle yok ettikleri.”

Obsaldo olumsuz anlamında başını salladı;

“Şey, yani, belki bazı kayıtlar yeterince iyi saklanmamıştır, insanlar geçmişlerine o kadar özen göstermemişlerdir ama kusura bakmayın Ulviye hanım, medeniyetlerin yalnızca bilgisayar kayıtlarından silinerek ortadan kaldırılabilmesine inanmak kolay değil. Bence olayın başka türlü açıklaması olmalı.”

Ulviye gülümsedi;

“Size inandırıcı gelmeyen olaylar bununla ibaret kalırsa kendimi çok şanslı sayacağım. Ama bir medeniyeti tümüyle silmek o kadar da olanaksız değil. Eğer insanlar kendi medeniyetlerine ait bilgileri daha yirminci yüzyılda değiştirmeye, anlamsızlaştırmaya, yok etmeye başlamışlarsa, yirmi birinci yüzyılda basitçe veri tabanını silmek yeterli olabilir.”

Obsaldo şaşkınlıkla

“Vay canına, böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. Aslında tarihte başka örneği de yok.”

Ulviye devam etti;

“Bilgisayardaki verileri çözünce, benzer kayıtlar olabileceği aklıma geliyor. İşte o sırada Doktor Necati ile tanışıyoruz. Kendisi de aynı konuda çalışıyor. Birlikte Konstantino'nun antika mağazalarını dolaşılıyor, eski bilgisayarları satın alıyoruz. Bilgisayar içindeki ana kayıt biriminden verileri çıkarıp alıyor, sonra Tempes markette satıyoruz.

Elimde incelenecek o kadar çok veri birimi var ki, artık zamanımın büyük bölümünü bunların çözümüyle geçiriyorum. İki ya da üç ay sonra önemli bir dosya buluyorum. Üzerinde *T.C. Nüfus Müdürlüğü* yazıyor. O zamanlar galiba Mervis adındaki mühendis bu kayıtları gerçekleştirmiş. Çoğu kullanılır durumda değil. Birden kafamda bir şimşek çakıyor. Hemen Amersfoort iç işleri dairesinin bilgisayarına girip kendi kayıtlarıma bakıyorum. Sonra buradaki verileri, Nüfus müdürlüğü yazan dosyadakilere karşılaştırıyorum. Her iki dosyada da yer alan tek bir sözcük var. Novusmiles. Ben bütün gece bilgisayarda bu sözcüğün anlamını ararken, sabahleyin kapı çalınıyor, gelen Tempesta polisi. Beni izinsiz antika ticareti yapmakla suçluyorlar ve tüm dosyalarımı alıp gidiyorlar. Öylece kala kalıyorum.”

Yüzbaşı güldü;

“Evet, sözcük oltasına takılmışsın.”

Ulviye;

“Kesinlikle öyle. Çok acemice hareket etmişim. Anında kararımı veriyorum. Artık tüm hedefim bu olayı çözmek. Doğruca Amersfoort'a geri dönüyorum, okuluma yazılıyorum. Hocalarım sevinçten havalara uçuyorlar. Oysa her şeyi belli bir amaçla yaptığının farkında değilim.”

Obsaldo ilgi ile oturduğu yerden doğruldu;

“Vay canına, öyküye bak. Çok ilginç.”

Ulviye;

“Sonraki üç yılda inanılmaz bir başarıya imza atıyorum. İki yıl elime erkek eli bile değmiyor.

Hedefine kilitlenmiş robot gibiyim. Yalnızca bilgisayarları değil, korsanlığı, şifre ve kod çözücülüğünü de öğreniyorum. Hatta bazı kodları alabilmek için son sınıfta hocamla yatağa bile giriyorum.”

Geba neşeyle kahkaha attı;

“Zavallı erkekler, bu silaha hiç bir zaman karşı koyamazlar.”

Ulviye;

“Mezuniyete iki hafta kala büyük operasyona karar veriyorum. Üniversitenin süper bilgisayarını kullanıyorum. Üç gün sonra Genel Kurmay arşivlerindeyim ve Novusmiles dosyası benim elimde.”

Sabrina eliyle Ulviye'nin omzunu sıvazladı;

“Gerçekten inanılmaz birisiniz. Tek bir sözcük için tam üç yıl uğraşmak. Böyle sabır gösteren insan bütün sorunları çözer.”

Ulviye hafifçe gülümsedi.

“Teşekkür ederim Sabrina ama Novusmiles dosyası gerçek hayal kırıklığı. Çünkü asıl kimlik bilgilerini kapsamıyor. Hollandalı kadınlara verilen çocukların listesi var. Yüzlerce çocuk. Yalnızca Amersfoort'ta elli kadar bebek bu şekilde yeni annelere verilmiş. Kendimi kolayca buluyorum, bütün özelliklerimi, yapılan biyolojik testleri, çekilen grafikleri ve pek çok şeyi öğreniyorum ancak daha öncesine ait bilgilere ulaşamıyorum. Elime geçen tek ipucu, dosyanın kodu. “*Siyahburun kasaba popülasyon yönetim dosyası.*” yazılı belgeye ulaşmam gerekiyor. Oysa böyle bir dosya yok. Genel ağda siyahburun diye araştırma yaptığımda karşıma bitki hastalığı çıkıyor.

Bu sırada mezun oluyorum. Orduya katılmam için ısrar ediyorlar. Her şeyi çok iyi hazırlamışlar, onlara karşı koymak mümkün değil. Bir yıl kadar askeri eğitim alıyorum. Sonra sağlığımı bahane edip, iç işleri bakanlığına kapağı atıyorum. Amacım Antolia nüfus bilgilerine ulaşmak. Amersfoort'ta on ay çalıştıktan sonra kendimi Konstantino'ya tayin ettiriyorum. Oraya gidince Zeynep ile buluşuyoruz. Böylece Türkçemi ilerletme olanağı buluyorum. Benim yerlilerle ilişkiye girmem çalışma arkadaşlarım tarafından hiç iyi karşılanmıyor ama zaten onları takmıyorum. Hatta kimi zaman bilinçli bir şekilde üstlerimle kavga çıkarıyorum. Amacım nüfus işleri bölümüne geçmek. Kaliteli bilgi işlemciye olan ihtiyaç çok fazla. Bu nedenle bölüm beni sevinçle kabul ediyor. Artık tüm kayıtların başındaki kişiyim.

İlk önce T.C harflerinin Türkiye Cumhuriyeti anlamına geldiğini öğreniyorum. Ancak çok ciddi bir sorun var. T.C. kodlu dosyaların büyük bölümü genel ağa bağlı değil. Dolayısıyla içindekileri görmenin tek yolu bizzat gidip bilgisayara bakmak. Ve ne yazık ki üzerinde T.C. siyah burun ile başlayan hiç dosya yok.”

Ulviye birden durdu, yorulmuştu, ağabeyine baktı bunu fırsat bilen Doktor Necati araya girdi.

“Arkadaşlar, saat yediyi geçiyor. Bizimkiler sizin şerefinize yemek hazırlamışlardı. Onları bekletmesek derim. Nasıl olsa daha sonra konuşacak zamanımız olacak.”

Sabrina;

“Vay canına, zaman ne kadar da hızlı geçmiş. İnanın hiç anlamadım.”

Obsaldo;

“Ama kendi durumumuzu henüz konuşmadık?”

Yüzbaşı gülerek;

“Bence tok karına daha iyi düşünürüz.”

Doktor Necati ayağa kalktı,

“Buyurun arkadaşlar, bu taraftan beni izleyin” dedi.

Odadakiler yavaş adımlarla doktorun ardından yürümeye başladılar. İki kat merdiven çıktılar. O sırada Sabrina Ulviye’ye yaklaştı;

“Biliyor musunuz, bazen olaylar düşündüğümüzden çok farklı olabiliyor, daha dün bu saatlerde kampta yemek yiyorduk ve sizi gördüğümüz yerde vurmaya hazırдық. Şimdi ise siz bizim karnımızı doyuruyorsunuz.”

Ulviye;

“Haklısınız, ama geçmişte neler olduğunu tartışmak yerine yarın nerede olacağımızı kestirmeye çalışmak daha iyi bir yaşam için önemli olabilir” dedi.

Sabrina gülümsedi, dostluk gösterisi olarak elini Ulviye’nin omzuna koyarak hafifçe sıvazladı. O sırada büyük ve çift taraflı bir kapıyı geçip geniş salona girdiler. Tam ortaya yirmi kişilik masa yerleştirilmişti, İbrahim ile Timur ayakta duruyor, onların hemen yanında tekerlekli sandalyede Teri ve Karin oturuyorlardı. Sabrina çığlık atarak onlara doğru koştu, arkadaşlarına sarıldı, diğerleri onu izledi.

Doktor Necati;

“Gördüğünüz gibi hastalarımız bizimle yemek yiyecek kadar sağlıklılar. Teri’nin bir kaç gün içinde yürüme eksersizlerine başlayacağını umuyorum. On gün sonra sapa sağlam aramızda dolaşır. Karin ise kendisini toplamış görünüyor.”

Karin derin derin iç çekerek cevap verdi.

“Daha iyiyim, doktor beye teşekkür ediyorum ama kızlarım için endişeliyim.”

Geba;

“Merak etme sen, hepimiz sevdiklerimize kavuşacağız. Bir çözüm bulacağız.”

Doktor Necati sesini yükseltti;

“Arkadaşlar, lütfen yemeklerimizi soğutmayalım. Önce mide sorunumuzu çözelim ki beynimiz daha iyi çalışsın.”

Yüzbaşı hazırlanan masaya göz attı.

“Vay canına, arkadaşlar şu yiyeceklerin zenginliğine bir bakın.”

Dört büyük çukur salata tabağı ağzına kadar mevsim salatasıyla doluydu. Aynı büyüklükteki başka tabaklara portakal ve mandalina sıralanmıştı. Aralarda fındık, fıstık, kuru badem kaseleri vardı.

Geba doğruca gidip salata tabağına baktı;

“Marul, taze soğan, dereotu, maydanoz ve aralarında havuç. İnanılır gibi değil.”

Ulviye;

“Üstelik hepsi de doğal.”

Sabrina;

“Evet, az önce İbrahim Bey söyledi. Bu masadakilerin tamamı doğalmış.”

Vera;

“Böyle bir şey olabilir mi? Örgütünüz çok zengin galiba. Şu sofraya nereden baksanız üç bin krediden aşağı değil.”

Geba;

“Çık biraz daha çık. Ayastefenos'ta böyle bir şey en az beş bin kredi tutar.”

Ulviye;

“Burada gördüğünüz her şeyi kendimiz yetiştiriyoruz. Dolayısıyla masanın maliyeti bedava.”

Teri şaşkınlıkla atıldı;

“Yok artık, bunların hepsini kendiniz mi yetiştirdiniz?”

İbrahim onu yanıtladı;

“Bu kadar ürün Bay Teri, iki dönüm toprak bile gerektirmedi.”

Teri;

“İki dönüm toprak mı?”

İbrahim;

“Evet, şu masada gördüğünüz her şey iki dönüm topraktan elde edilebilir.”

Geba;

“Hayal meyal hatırlıyorum, çocukluğumda bizim de bir badem ağacımız vardı.”

Yüzbaşı elini Ulviye'nin omzuna koydu, Karin'e doğru yürüdüler;

“Karin, bu benim kardeşim Ulviye “ dedi.

Karin şaşırmıştı. Gözlerini kocaman açarak;

“Kardeşiniz mi, nasıl yani?” diye sordu.

Yüzbaşı;

“Sonra ayrıntıları anlatırız, bu güzel kız gerçekten benim öz kardeşim. Ama daha da şaşıracağı bir şey var. Senin yıllarca peşinden koştuğun terörist Ulrike karşında duruyor.”

Bayan Karin inanmamış gözlerle uzun uzun Ulviye'ye baktı.

“Bu günü asla unutmayacağım. Şu kısacık zaman diliminde, o kadar farklı heyecanlar yaşadım ki artık tek bir isteğim var, kızlarımın güvende olduklarını bilmek.”

Ulviye;

“Kızlarınızı hiç merak etmeyin. Hemen yarından itibaren Konstantino'daki arkadaşlarımızdan bazıları onları uzaktan izlemeye başlayacak. Sizi elimizden geldiğince bilgilendireceğiz.”

Karin kararsızlık içinde yüzbaşıya döndü, dudakları titriyordu.

“Çok teşekkür ederim tatlım. Sana inanıyorum, tekrar sağ ol.”

Teri araya girdi, elini uzatarak;

“Ben de Teri, yanınıza gelemedim ama durumu görüyorsunuz işte” dedi.

Ulviye hemen Teri'nin yanına gitti, elini tuttu, onu yanaklarından öptü;

“Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, ağabeyimin dostları her zaman benim de dostlarımdır.”

Doktor Necati;

“Arkadaşlar, lütfen yerlerinize oturun, izninizle bu gün asıl yemek servisini ben yapacağım” dedi. İbrahim yerinden kalktı, herkesin önüne boş bir tabak koydu;

“Salata alın lütfen” dedi.

Doktor Necati masanın yanındaki büyük dolabın kapağını açtı, eline yanmaz eldivenleri geçirdi, raflarda bulunan toprak kapları birer birer masadakilere dağıtmaya başladı.

“Yemeklerin soğumaması için bu dolabı yaptık. Tabaklar sıcaktır, dikkat edin lütfen” diye uyardı. Vera önünde hala dumanı tüten etlere baktı;

“Kızarmış et, en sevdiğim şey. Üstelik yiyebileceğimin iki katı.”

Teri;

“Peki, bu da mı doğal?”

Doktor Necati;

“Kesinlikle doğal. Şu anda karnımızı doyurmaya çalıştığımız etleri bize veren boğa, tümüyle doğa ile iç içe yaşadı ve öldü. Biz burada yemek için asla hayvan öldürmeyiz.”

Karin;

“Ama doğal nedenlerle ölmüşlerse, onları yemekte mahsur yok.”

İbrahim;

“Aynen öyle. Veterinerlerimiz hayvanları muayene eder, ölmek üzere olanlarını kesimlik ayırırız.”

İbrahim elini başına vurdu;

“Timur, ne unuttuk?” diye sordu.

Timur yerinden fırladı, dolabın yan tarafındaki başka bir kapağı açtı, içinden çıkardığı toprak testileri masadakilere vermeye başladı.

Yüzbaşı;

“Bu nedir?”

Timur;

“Şarap.”

Sabrina bir çığlık attı;

“Vav, en sevdiğim içki.”

Yüzbaşı önündeki bardağa şarap koydu;

“Benim Hollandalı dedem tadımcıydı, bana bazı şeyler öğretmişti. Bakalım yapabilecek miyim?” dedi.

Bardaktan küçük bir yudum aldı. Herkes ona bakıyordu. Sonra dudaklarını hafifçe açıp havayı içine çekip burnundan dışarı verdi. Bu işlemi üç kez tekrarladı ve ağzındaki şarabı yavaşça yuttu.

“Vay canna, şarap harika, bence elli krediden aşağı değildir.”

İbrahim güldü;

“Yüzbaşım ona değer biçmeyi hiç akıl etmemiştik. Elinizdeki şarabı her şeyiyle kendim yaptım. Benim için sizlerin beğenisi en güzel ücret.”

O sırada kapı açıldı ve küçük Meral koşarak içeri girdi. Annesi Zeynep hanımın bütün itirazlarına karşın yüzbaşı onu kucağından indirmedi.

Saat tam dokuzda Doktor Necati ayağa kalktı;

“Bir dakika arkadaşlar, şu anda Geba ve Obsaldo çiftinin bizlere hediye edeceği bebeklerinin isim törenine geçiyoruz. Bayan Karin, bundan sonrası size ait.”

Karin şaşırmişti, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sabrina hemen kulağına eğilip ona bilgi verdi. Bunun üzerine Karin Obsaldo'nun yanına gitti, yüksek sesle sordu;

“Obsaldo Obsaldo, bebeğin adı ne?”

Obsaldo yanıt verecekmiş gibi ağzını açtı ama bir türlü gerisi gelmedi. Yüzbaşı kahkahalar içinde,

“İşte, ben de aynen böyle olmuşum, çok komikmiş yahu “ dedi.

Obsaldo birden hatırlamış gibi sevinçle haykırdı;

“Mauro, oğlanın adı Mauro.”

Sabrina;

“Yok artık, o da mı erkek? Gelecekte kızların işi zor olacak.”

Obsaldo devam etti;

“Ama kız olursa Maria.”

Vera;

“Hop durun, bu bebek kız mı, erkek mi?”

Geba;

“Biz cinsiyet belirlemeyeceğiz. Tümüyle doğal biçimde hamile kalacağım. Ne doğarsa.”

Doktor Necati;

“Ya işte böyle, medeniyet geliyor efendim.”

O gece geç saatlere kadar eğlendiler. Yemekler yendi, şaraplar içildi, şarkılar söylendi. Gecenin sonunda herkes kendi yatağına uzanırken kafasındaki soruları dert etmeyecek kadar sarhoştular. Kısa sürede uykuya daldılar. Bir gece önceki şokun etkisiyle karmaşık rüyalar gördüler.

Gerçeklerle Yüz yüze

Yüzbaşı, ertesi sabah uyandığında arkadaşlarının kendi aralarında toplandıklarını gördü.

Sabrina;

“Dennis, Karin’e Ulviye’nin dün bize söylediklerini anlattık. Ama artık bir karar almamız gerekmiyor mu? Burada böyle kalamayız” dedi

Tam yüzbaşı ona yanıt vermeye hazırlanıyordu ki kapı açıldı, Ulviye içeri girdi;

“Günaydın arkadaşlar. İsterseniz hemen aşağıdaki odama gidelim ve toplantımızı kaldığımız yerden sürdürelim. Bu gün bazı kararlar almamız gerekebilir. Ne yapacağımızı görüşelim” dedi.

Sabrina;

“Evet, ben de yüzbaşıya bunu söylüyordum zaten.”

Ulviye;

“Odamda kahvaltılık bir şeyler yiyebiliriz.”

Karin, telaşla,

“Hayır, hayır, dün akşam öylesine çok yemek yemişim ki hala tokum.”

Yüzbaşı;

“Al benden de o kadar. Belki bir fincan kahve içebilirim.”

Hep birlikte merdivenlerden aşağıya indiler, kütüphanedeki yerlerini aldılar. Ulviye büyük ekranı çalıştırdı ve bilgisayarın yanına oturdu.

“Evet, nerede kalmıştık, Konstantino’da aileme ait kayıtları arıyordum, Nüfus Müdürlüğündeki bilgi işlem merkezinin başına geçmiştim. Aradan yaklaşık bir yıl geçiyor. Bu arada yerlilerle olan bağımı iyice güçlendiriyorum. Artık neredeyse şiir yazacak kadar iyi Türkçe sahibiyim. Ve yaptığım çeviri hatasını fark edip kahroluyorum. “Siyah burun.” değil, “Karaburun.” olacaktı. Üstelik diğer çevirilerde aynı hatayı yaptığımı öğrenmem ise neredeyse iki ayımı alıyor. Dosyanın tam ismi şöyle. “Karaburun ilçesi nüfus müdürlüğü dosyası.”. Bu dosyayı bulabileceğim tek yer elbette Karaburun. Orasının yeni adının Sidousa olduğunu bulmam da neredeyse dört haftamı alıyor. Böylece yıllar süren çalışmanın sonuna geliyorum.

Nüfus bölümündekiler bilgisayardan anlamıyor. Symirna’daki bilgi işlem sistemini denetlemek bahanesiyle kendime on beş günlük görev çıkartmam hiç de zor olmuyor. İlk uçakla Symirna’ya gidip Nüfus Müdürlüğüne yerleşiyorum. Çevrede ne kadar antika bilgisayar varsa getiriyorum. Ve bingo.”

Ulviye yerinden kalktı, masanın çekmecelerinden birini çekti, içinden kırmızı renkli bir veri küpü çıkardı, bilgisayarına yerleştirdi.

“Ağabeyciğim, buraya çok dikkat et, işte ailemiz “ dedi.

Odada bulunan herkes susmuştu, yüzbaşı ayağa kalktı, o sırada ekranda genç bir kadının resmi görüldü.

“Bu Süheyla Korucu. Bizim annemiz.”

Asker giysileri içinde başında kocaman miğferiyle genç ve güzel bir kadın onlara bakıyordu.

Yüzbaşı heyecanla ayağa fırladı, ekranın önüne geldi, annesini tutmak istercesine cam yüzeye dokundu.

“Vay canına, askermiş, annem askermiş” dedi.

Sabrina;

“Yüzbaşım siz annenize benziyorsunuz. Şuraya bakar mısınız, gözler, kaşlar, burun, dudaklar tıpkı anne.”

Vera;

“Evet, çok güzel bir kadıymış. Bebeğimin babaannesine benzemesine hiç itirazım yok” diye ilave etti

Ulviye, Vera'nın yanına gitti, ona sarılarak yanaklarından hafifçe öptü;

“Bence önce şu fotoğrafa bakın. Belki büyük babasına benzemesini istersiniz” dedi.

Ekranda bembeyaz giysiler içinde bir deniz subayının resmi belirdi. Vera ıslık çaldı;

“Vay canına, ne kadar yakışıklı adammış. Tam erkek güzeli. Evet, bizim Daniel buna benzesin isterim doğrusu.”

Sabrina;

“Ulviye hanım, siz de babanıza çekmişsiniz. Aynı çehre, aynı dudaklar ve çok güzel yeşil gözler.”

Vera;

“Evet, aynen katılıyorum. İki güzel insan bir araya gelmişler, iki güzel çocuk yapmışlar.”

Ulviye;

“Resimdeki babam. Yılmaz Korucu. Bu fotoğraf üsteğmenken çekilmiş. Deniz Kuvvetlerinde subay. Tam tarihini bulamadım ama binbaşı rütbesindeyken yapılan bir savaşta ölmüş.”

Yüzbaşı kıpırdamadan ekranın yanında duruyor, gözünü kırpmadan babasına bakıyordu. Bu sırada fotoğraf değişti, yan yana iki bebeğin resmi görüldü. Sabrina atıldı;

“Bunlar da sizler olmalısınız. Ne kadar güzelsiniz öyle.”

Vera;

“Yüzbaşının bakışları o zamandan beri hiç değişmemiş. Çok tatlı.”

Ulviye;

“Benim başka bebeklik resmim yok biliyor musunuz? Senin var mı ağabey?”

Yüzbaşı büyülenmiş gibi ekrana bakıyordu. Gözlerinin çevresi hafifçe kızarmış, burun delikleri kabarmıştı. Boğuk ama çok sert bir sesle;

“Hayır yok, lütfen annemin resmini gösterir misin?”

Ulviye bir gariplik olduğunu sezmişti, acele hareketlerle ekranı değiştirdi, annesinin resmini koydu. Yüzbaşı gözlerini ekrandan ayırmadan sordu;

“Ulviye, annemizi kim vurdu?”

Sabrina yerinden sıçradı;

“Ne !!! Onu vurdular mı?”

Ulviye açıklamaya çalıştı;

“Ağabeyim kabuslarımıza dayanarak söylüyor. Belki de onun kabusundaki sahne daha

belirgindir. Ben yalnızca şiddetli bir patlama hatırlıyorum.”

Yüzbaşının dudakları aralandı,

“Ben vurulduğunu gördüm.”

Sonra biraz kendini toparlar gibi oldu;

“Aslında onu vuran kişi hala hayatta olabilir. Otuz, otuz beş yıl önceki bir olaydan söz ediyoruz.”

Ulviye;

“Belki de hayattadır ama ona ulaşabilir miyim bilmiyorum. Araştırmak gerekir.”

Yüzbaşı yumruklarını sıkı;

“Bu kez iki kişiyiz, daha çabuk araştırırız.”

Obsaldo sesini yükseltti.

“Bir dakika arkadaşlar. Ulviye hanım öyle intikam peşinde koşacak birisi gibi görünmedi bana. Gerçekten de ailenizin intikamını almak için mi terör örgütüne katıldınız?”

Ulviye gerilen ortamı yumuşatmak umuduyla konuşmayı sürdürdü;

“Hiç olur mu? Tam tersine, artık bir ağabeyim olduğunu öğrenmiştim, onu aramaya başlayacaktım. Symirna’daki işimi bitirip Konstantino’ya geri döndüm. Elimdeki bilgileri karıştırıyordum. Novusmiles dosyasını kaç kere baştan sona taradığımı tahmin bile edemezsiniz. Bu sırada hayat devam ediyordu. Symirna’dan döndükten sanıyorum bir kaç hafta sonra, yani aradan çok uzun zaman geçmemişti, mevsim yazdı, dört erkek, beş kız, arkadaşlarla birlikte bağ evine gittik. İyi vakit geçiriyorduk. Akşam mangal partisi yaptık, içtik, eğlendik ve gece yarısından sonra yattık. Sabaha karşı gürültülerle uyandım. Polis bağ evine baskın düzenlemişti. Sözüm ona terör örgütüne katılmaya hazırlanıyormuşuz. Erkek arkadaşlarımızı bahçeye çıkardılar. Hepimiz kimliklerimizi gösterdik, zaten çoğumuz devlet memuruyduk. Ben, ne de olsa iç işleri bakanlığının görevlisiydim, bir yanlışlık olduğunu, orada kimsenin teröristlerle ilişkisinin olmadığını anlatmaya çalıştım. Beni dinlemiyorlardı bile. Amirlerine telefon edip kimliğim hakkında bilgi almaya çalışıyorlardı. Sanırım istedikleri emir kısa süre sonra geldi. Tepeden tırnağa silahlı ve zırhlı iriyarı polislerden birisi beni karşısına aldı, kendisine kızmamamı, erkek arkadaşlarımdan hemen, kadınların ise tecavüz edildikten sonra öldürüleceğini, böylece kendilerinin kahraman polisler olarak ikramiye kazanacaklarını, toplumun da yerli teröristleri lanetleyeceğini, sistemin böyle çalıştığını söyledi. Donup kalmıştım. Söyledikleri inanılır gibi değildi. Hatta güldüm, şaka yapıyor sandım ama karşımdakilerin son derece ciddi olduğunu anlayınca paniğe kapıldım. Adam beni belimden yakaladı, koltuğunun altına alarak üst kat merdivenlerini çıktı, yukarıdaki odalardan birisine girip, ayağı ile kapıyı kapattı, tam yatağa fırlatacağı ki, ben onu devirdim. Ne de olsa askeri eğitim almıştım. Kıyasıya boğuşmaya başladık. Polis belindeki tabancaya sarıldı ama çok daha hızlı hareket edip burnunun ortasına tekme yapıştırdım. Adam sırt üstü yere yığılırken düşen silahı kapıp onu öldürdüm. Aynı anda yan taraftan kızların çığlıkları yükseldi. Elimde silah diğer odalara daldım. Her birinde kız arkadaşımın tecavüze hazırlanan polisler vardı. Beni görünce şaşırıyorlar, bundan yararlanıp onları vuruyordum. Tam işimi bitirmiştim ki aşağıdan arka arkaya silah sesleri geldi. Pencereden baktığımda erkek arkadaşlarımızın kurşuna dizildiklerini gördüm. On kadar silahlı adam öldürdükleri insanların başında toplanmıştı. O sırada yolun kenarındaki araçların yanında yalnızca iki kişi olduğunu fark ettim. Yitirilecek zaman yoktu, bu fırsatı değerlendirmeliydik. Öldürdüğümüz polislerin tabancalarını kızlara verdim. Hızla

aşağıya inecek, ön taraftan çıkıp sağa sola ateş ederek araçlara doğru koşacaktık. Eğer şansımız varsa kendi aracımıza ulaşıp oradan kaçabilirdik. Planı aynen uyguladık. Kapıdan çıktığımızda hayatlarında ilk kez eline silah alan kızlar, geri tepmesiz hava basınçlı tabancaları sanki kırk yıldır kullanıyorlarmış gibi karşılarındakinin üzerine çevirip kurşun yağdırdılar. Polisler hiç beklemedikleri bu tepki karşısında şaşırıp kendilerini yere attılar. Ama hemen ardından bize ateş açtılar. Ben doğrudan araçlardaki nöbetçiyi hedef almıştım. Otomobilimin yanına geldiğimde arkamı döndüm. Kızların hiç birisi yolu geçememişti. Hepsi sağda solda yerde yatıyordu. Polisler şimdi bana ateş etmeye başlamışlardı, üzerime kurşun yağıyordu. Hemen aracıma atladım, sonuna kadar gaza yüklendim. Arka cam üst üste isabetlerle tuzla buz oldu. Ama oradan uzaklaşmayı başardım. Bir kaç dakika içinde otoyola çıkmıştım. Ellerim titriyor, çenem hızla birbirine vuruyordu. Gözlerimden yaşlar akıyordu, bu nedenle trafiği alt üst ediyordum. O an üzerimde hala gecelik olduğunu fark ettim. Trafiğin içinde eve yöneldim ama hemen vazgeçtim. Polis çoktan plakamı almış, beni aramaya başlamış olabilirdi. Saat beşi geçiyordu, ortalık henüz aydınlanmamıştı. Otomobilimi, Tempes marketin arka tarafındaki tepenin eteğine kadar getirdim. Yoldan görülmeyecek şekilde park ettim. Uydu gözetlemesi peşime düşmüş olmalıydı, belki o an izleniyordum. Ağaçların altından, çalılarının içinden geçerek, görüntü vermeden marketin arka kapısına kadar ulaştım. Sık dalları olan bir meyve ağacının altında beklemeye başladım. Tahmin ettiğim gibi saat yedi buçuk dolaylarında Zeynep geldi, ona kısaca durumu anlattım. Bana hemen giyecek bir şeyler uydurdu ve Doktor Necati'nin evine götürdü. Olayı birlikte değerlendirdik. Yaklaşık iki saat önce, on beş kadar insan ölmüştü ama televizyonlarda günlük borsa haberleri dışında bir şey yoktu. Belli ki birileri senaryoyu hazırlamakla meşguldü. O an beynim motor gibi çalışıyordu. Madem nüfus dairesi bilgi işlemindeydim, en azından bundan yararlanmalıydım.

Doktor Necati'nin evinde çok gelişmiş bilgisayar sistemi vardı. Onu kullanarak önce kendime Ulviye Kurucu adına bir kimlik çıkardım. Banka hesapları, ehliyetler, kredi kartları oluşturdum. Ardından bütün hesaplarımı Ulviye'ye devrettim. Bunu da arkamda hiç iz bırakmadan yaptım. Ulrike Heger'i de tarihten sildim. Bana ait tüm kayıtları özel bir dosyada toplayıp veri bankasına kodladım, kalan ne kadar iz varsa, tümünü geri dönülmez biçimde yok ettim. Daha sonra polis bana ait tek bir resim bile bulamayacaktı.”

Yüzbaşı az önceki sinirli halinden kurtulmuştu, araya girdi;

“Ah evet, ben bu olayın canlı tanığıyım. Beni Konstantino'ya getiren şey de Ulviye'yi şu andaki şekliyle gören tek kişi olmamdı. Sanırım kolej yıllarında çekilmiş kötü bir resimden başkasına ulaşamadılar.”

Doktor Necati;

“O günü ben de çok iyi hatırlıyorum. Başına gelen olaylara karşın mantıklı düşünebilme yeteneğini hiç bir zaman yitirmedi. Bunu her insan başaramaz. Ulviye hanım gerçekten farklı biridir.”

Yüzbaşı;

“Görüntünün olmaması yüzünden Ulviye'yi izleyemediler. Hatırlıyor musunuz arkadaşlar, DDM marketi gözlemiştik. Ona şöyle böyle benzeyen bir kadın vardı, galiba yüzde yetmiş beş uyuyordu.”

Ulviye hafiften güldü;

“Hayatımda DDM markete hiç gitmedim. Siz gerçekten benim benzerimi bulmuşsunuz.”

Vera;

“Ah, inanmıyorum. Bak, buradakiler dahil, yığınla insan bir hafta boyunca sürekli olarak DDM markette seni aradık. Yani yalnızca o benzetme yüzünden saatlerce gözlerimizi yorduk.”

Obsaldo başını salladı;

“Şu an kendimi eşek gibi hissediyorum.”

Geba ona sarıldı;

“Ama çok tatlı bir eşek.”

Ulviye devam etti;

“O gün öğle haberlerinde dün gece teröristlerle güvenlik güçleri arasında çatışma çıktığı, beşi kadın dokuz teröristin ölü ele geçirildiğini, bir teröristin, bu ben oluyordum, kaçmayı başardığını, sekiz güvenlik görevlisinin şehit düştüğü söylendi.

Aslında o noktadan sonra Ulviye Kurucu olarak kendime yeni bir hayat kurabilirdim. Ama hem neler döndüğünü anlamayı hem de ağabeyimi bulmayı istiyordum. Doktor Necati'nin örgütte tanıdıkları varmış, beni onlarla tanıştırdı.

O zamanlar örgüt dediğimiz şey çok basit topluluklardan oluşuyordu. En iyi bilgisayar bilenleri Doktor Necati'ydi ki benim yanımda oldukça amatör kalırdı. Hiç silahları yoktu, silah kullanmayı bilmiyorlardı. Dahası kısa süre sonra Antolia çöllerindeki yerli halkın açıktan katledildiğini öğrendim. Güvenlik güçleri bir yeri kuşatıyor, insanları kurşuna diziyor ama olay akşam haberlerine teröristlerle çıkan çatışmada şu kadar terörist imha edildi diye geçiyordu. Önceleri bu olayları belgeleyip medyaya vererek onları durdurmaya çalıştık. Büyük ümitlerle çektiğimiz video görüntülerini gazetecilere servis ettik. Bir kaç basın mensubu da bizimle birlikte hareket etmeye çalıştı. Ama hemen terör örgütüyle işbirliği yaparak sahte haber düzenleme suçundan uzun hapis cezaları aldılar. Daha sonra kimse bizim verdiğimiz belgeleri yayınlamayamadı.”

Karin;

“Ne biçim bir örgüt böyle, her yerde kolu var. Biz de kendimizi polis sanıyoruz?”

Obsaldo başını salladı;

“Sanırım yavaş yavaş sıra bizim olaya geliyor. Ama inanmakta gerçekten zorluk çekiyorum.”

Vera;

“Aynen öyle, bakalım altından neler çıkacak.”

Ulviye;

“Aslında yerli halkın bazıları çok daha önceden farklı bir yaşam biçimi gerçekleştirmişti. Bunlar otuz kırk kişilik gruplar halinde birleşiyor, çölün içinde su kaynağı buluyor, ya da deniz kenarında kendi suyunu ve enerjisini üretecek gizli tesisler kuruyor, mevcut sistemden tümüyle bağımsız yaşam sürdürmeye çalışıyordu. Bu, halkın üzerindeki baskılara karşı verdiği doğal bir tepkiydi, neredeyse yüz yıldan fazla geçmişe sahipti. İnbostanı adı verilen çiftliklerde halk yalnızca kendi karnını doyuracak kadar üretiyor, çiftlik üyelerinin ihtiyaçlarını gidermeye çalışıyordu. Ve biraz inceleyince neden Bizante hükümetinin bunları yok etmeye çalıştığını bulmak zor değildi.”

Ulviye elini hafifçe salladı, ekranda Bizante devletinin haritası görüldü.

“Şimdi size izninizle biraz coğrafya dersi vereceğim. Bakın, burası Asya Minör, ya da Antolia. Şu anda doğusunda Ermenistan Cumhuriyeti var. Kuzey doğusunda, Karadeniz kıyılarında Rum Pontus Özerk Cumhuriyeti yer alıyor. Daha batıdaki kıyıları İtalyan göçmenler doldurmuş durumda. Bildiğiniz gibi Marmaros bölgesi ile Konstantino karışıktır. Ama Güney Marmarosta çoğunlukla Hollandalılar oturur. Kuzeyde ise Almanlar, Fransızlar, Yunanlılar vardır. Ege kıyılarının neredeyse tamamı Alman göçmenlerle doludur. Akdeniz sahillerinin büyük bölümü Fransız, İngiliz ve Hollandalı göçmenler tarafından paylaşılmıştır. Rus, Arap ya da İspanyol gibi diğer ülke vatandaşlarının sayısı fazla değildir, bu nedenle yönetimde temsil edilmemektedir. Antolia'nın geri kalan yerlerinde ise yerli nüfus yoğunluktadır.

Bölge çöl sınırı içinde olmasına karşın, özel fiziksel yapısı nedeniyle hem tarımsal uygulamalara hem de enerji çiftliklerinin kurulmasına olanak tanımaktadır. Ayrıca Avrupa'ya da çok yakındır. Avrupalının içtiği her dört bardak suyun bir tanesi buradan gitmektedir.

Son bilgisayar verilerine göre Asya Minör'de şu anda tam elli milyon insan yaşamaktadır. Bunların yirmi milyon kadarı Avrupalı geri kalanı yerlidir. Antolia'yı yönetenlerin kurdukları devasa üretim çiftlikleri, her ne kadar tümüyle bilgisayar ve robotlarla donatılmış ise de, bildiğiniz gibi sonuçta insan gözetimi gerektirmektedir. İşte otuz milyon yerlinin tamamına yakın bir kısmı bu çiftliklerde üretimi sağlamak üzere çalışır.

Kendim araştırdım, otuz milyon yerli, neredeyse yüz elli milyon Avrupalının refah içinde yaşamasını sağlamaktadır. Üstelik bunu yaparken de kendi yaşamı olabilecek en alt düzeyde tutulmaktadır. Bildiğiniz gibi günümüz tarımı tümüyle kimyasal teknolojilere dayanmaktadır ve buralardaki her türlü risk işte bu yerli halk tarafından karşılanmaktadır. Son beş yılın verilerine göre, yerlilerin yaşam süresi yalnızca seksen yıldır. Halbuki aynı bölgedeki Avrupalılar yüz yirmi yıl hayatta kalabilmektedirler.

Dolayısıyla bölge her türlü kışkırtmaya son derece elverişli ortam sunmaktadır. Zaman zaman yerlilerle yabancılar arasında tartışma çıkması kaçınılmazdır. Ve belki de karşılıklı görüşmelerle kolayca çözümlenebilecek sorun, araya giren art niyetli örgütler sayesinde inanılmaz bir çatışma ortamı doğurmaktadır.”

Vera;

“Vay canına, galiba anlıyorum, birileri Avrupalılarla yerlileri karşı karşıya getiriyor ve bundan çıkar sağlıyor.”

Ulviye;

“Bize göre o birileri resmen Bizante hükümeti.”

Karin şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Aaa, yok canım, olamaz. Ben bay başkanı bir kaç kez gördüm, hiç de...”

Obsaldo;

“Ulviye hanıma katılıyorum. Karşımızdakilerin çok iyi örgütlendikleri açık. Köyde bizi nasıl tuzağa düşürdüler unuttunuz mu?”

Geba;

“Aman Allahım, yanlış tarafta mı savaştık yani?”

Ulviye;

“Bizante hükümeti meydana gelen kimi karışıklıkları terör örgütü işi gibi göstererek Avrupa’dan önemli kazanımlar elde ediyor. Her yıl milyonlarca kredi yardım alıyor. Söz güvenliğe gelince kimse harcamaları sorgulamıyor. Terör örgütleriyle çatışan güvenlik güçlerine pek çok yan ödeme yapılıyor. Çeşitli isimler altındaki bu ödemeler, normal maaşı bir kaç kez katlayabiliyor. Ve tüm bunlar Avrupa bütçesinden karşılanıyor.

Ayrıca kendi oluşturduğu illegal örgütlerle her türlü karaborsa ticaretinin önünü açıyor, buradan da hatırı sayılır gelirler elde ediyor. Yasa dışı su ticareti bunun başında geliyor. Bir şişenin buradaki fiyatı yarım kredi iken Afrika’da beşe katlıyor. Üstelik aynı zamanda silah ticareti yapma fırsatı da buluyorlar. Çatışmalarda kaybolan her türden askeri malzeme dünyanın başka yerlerindeki yasa dışı örgütlerin eline geçiyor. Buradan elde edilen geliri tahmin etmek bile mümkün değil.

Yerli halk üzerlerindeki baskıya iki türlü yanıt veriyor. Birincisi amatörce silahlı gruplar oluşturup güvenlik güçlerinin karşısına çıkıyor. Ancak Bizante hükümeti ellerindeki medya ile olayı yöresel isyan olarak duyuruyor, gelişmiş araçlarla da o zavallı yerlileri, masum pek çok kişiyi katlediyorlar, sayılar abartılıyor ve dünya kandırılıyor. Hatta kimi zaman, ortada hiç bir hareket yokken bile sanki olay varmış gibi haberler yayılıp katliamlar gerçekleştiriliyor.

Bizante hükümetini asıl ürküten yerli halkın ikinci yanıtı. Burada insanlar tümüyle sistem dışına çıkıp, yalnızca kendileri için üretim yapmaya başlıyorlar. Böylece onların sırtından kimse para kazanamıyor.”

Vera kaşlarını çattı;

“Ulviye tam olarak anlamadım, biraz ayrıntılı açıklar mısınız?”

Ulviye;

“Az önce sözünü ettiğim inbostanı uygulamasında insanlar bir araya geliyorlar, dışarıdan görülmeyen mağaralara yerleşiyorlar. Enerji ihtiyacını karşılamak üzere sistemler kuruyorlar. Daha sonra, beslenmelerine yetecek boyutta yer altı tarlaları açıyorlar. Aslında tüm yapı oldukça teknolojik. Örneğin bizim içinde bulunduğumuz inbostanında günlük iki saat çalışma yaptığımızda hepimiz karnımızı fazlasıyla doyuracak kadar tarımsal ürün sahibi olabiliyoruz. Özel sulama ağımız, onları düzenleyen bilgisayarlarımız ve yazılımlarımız var.

Böylece günün geri kalanında tümüyle sevdiğimiz sosyal işlerle uğraşabiliyoruz. Bilimsel çalışmalar yapabiliyoruz. Komşu inbostanı üyeleriyle ortak laboratuvarlar kurup, ihtiyacımız olan örneğin ilaç ve tıbbi destek malzemelerini üretebiliyoruz. Kolayca tahmin edebileceğiniz gibi tüm bunlar ücretsiz.”

Sabrina;

“Harika ya, çok beğendim.”

Obsaldo;

“Ben de, burada durmaksızın çocuk yapılır.”

Geba uzanıp Obsaldo’nun koluna girdi;

“Neden olmasın, ilk sırayı biz alalım istersen.”

Ulviye devam etti;

“İnbostanları kimsenin hayal bile edemeyeceği kadar yaygın. Yerli halk fırsat bulduğu her yerde

buna uygun yerleşimler oluşturmuş. Şu anda otuz milyonluk nüfusun neredeyse beş milyonu böyle yaşıyor.”

Obsaldo;

“Yani yüz bin mağara mı var?”

Ulviye gülümsedi,

“Obsaldo’nun matematiğine diyecek yok. Ama herkes mağaralarda yaşamıyor elbette. Örneğin Akdeniz bölgesindeki tropik ormanların içinde belki elli bin aile barınıyor. Tümüyle çok farklı bir yaşam biçimi örgütlemişler. Ormandan geçiniyorlar ve onları orada bulmak neredeyse olanaksız.”

Obsaldo;

“Ama yine de diğerleri için mağara gerekli değil mi?”

Ulviye;

“Ege ile İç bölgeler ile dağlık yerler mağara açısından çok zengin. Yirmi birinci yüz yılda yer altı sularının tümü çekilmişti. Böylece eski su havzalarının altında binlerce mağara oluştu. Üstelik o zamanlar sulama amaçlı olarak toprağın altına kilometrelerce borular yerleştirilmişti. Günümüzde bunları mağaralar arası otoyol gibi kullanıyoruz.”

Obsaldo;

“Elbette ya, çok zekice.”

Ulviye;

“Ne yazık ki her şey öyle tozpembe değil. Bizante hükümeti yer altı çiftliklerine büyük tepki gösteriyor. Çünkü hem kalifiye işçi hem de ürün kaybına uğruyor. Çiftliklerin bu şekilde yayılması sürdüğü takdirde Antolia bir üretim merkezi olmaktan uzaklaşır.

Bizante hükümeti geçmişte ellerindeki teknolojileri sonuna kadar kullanarak inbostanlarını yok etmeye çalıştı. Çok şükür ki yer üstünde etkili olan radar, sonar, kızılötesi görüş gibi araçlar yerin altında kullanışlı değildi. Yine de tümüyle yitirdiğimiz inbostanları oldu.

Bu günlerde en çok kullandıkları teknoloji eskinin sondaj kuleleri. İnboostanı olduğundan şüphelendikleri yerlerde yerin altına doğru delikler açıyorlar, sonra boşluğa denk geldiklerinde kameralarla kontrol ediyorlar. Yaşam izine rastlarsa, büyük bir bomba ile her şeyi havaya uçuruyorlar. Ancak bu yöntem uzun zaman gerektirdiğinden çoğunlukla yerin altındakiler güvenli bölgelere kaçma şansı bulabiliyor. Hatta üstteki sondaj kulesine baskın bile düzenleyebiliyoruz.”

Yüzbaşı ayağa kalktı;

“Tamam, sanırım herkes konuyu anladı. Karşımızdaki yasa dışı örgüt gerçekte Bizante hükümetinin yasal kuruluşlarının çabalarıyla oluşmuş. Bence bu işlerin merkezi Tempesta emniyet müdürlüğü. Çünkü nereye baksam onları buluyorum. Ama elimizdeki bilgiler, adamların niçin Ulrike takımını hedef seçtiği konusunda beni tam olarak ikna etmiş değil.”

Obsaldo;

“Çok basit yüzbaşım, gerçekte Ulrike diye birisi yoktu. Olmayan terörist başını yakalamak için kurulmuş örgüt çalışmaları sırasında bunu fark etmeyecek midir? Demek ki, Ulrike takımı daha işin başında kurban olarak yaratılmıştı. Sözde terör örgütüyle mücadeleyi en gerçekçi görüntüye dönüştürmesi gerekiyordu, hatırlayın bizler bunu hep yaptık.”

Sabrina eliyle kafasına vurdu;

“Ah evet, aslında atamalarımız birer idam kararından başka bir şey değildi.”

Obsaldo;

“Yüzbaşım, siz de bu takıma gelmekle gerçekte kendi ölüm fermanınızı imzaladınız.”

Yüzbaşı derin derin nefes aldı, Ulviye'ye döndü.

“Sen suya atladıktan sonra ne yaptın?”

Ulviye;

“Aslında oraya gelirken bir tuzaktan hiç şüphelenmemiştim. Daha önce beş kez sevkiyat yapmıştık. Kaçakçılar polislerle karşılaşınca şaşırıldılar.”

Yüzbaşı;

“Onlar senin adamların değil miydi?”

Ulviye;

“Hayır, hepsi kaçakçıydı.”

Yüzbaşı;

“Çok iyi silahlanmışlardı ama.”

Ulviye;

“Çünkü aralarında bir kaçı paralı askerdi. Senin robotları onlar devre dışı bırakmış olmalı.”

Yüzbaşı;

“Anladım. Peki, sonra ne yaptın?”

Ulviye;

“Aslında her gittiğim yerde mutlaka bir acil durum planı yaparım. Baskına karşı sudan kaçmayı baştan düşünmüş, yanıma solunum cihazı almıştım. O pencerenin altında derinliği üç metreyi bulan eski bir kanal vardı. Suya atlayınca hemen tabana yapıştım, açıkta bekleyen küçük motora kadar suyun altından yüzdüm. Sonrası çok zor değildi zaten.”

Yüzbaşı;

“Ve beni izlemeye başladın.”

Ulviye;

“Evet, bir kere seni bulmuştum. Daha o gece bilgisayara girip adres bilgilerine ulaştım. Evini gözlemek hiç de zor olmadı.”

Vera;

“İnanılmaz, ya sonra?”

Ulviye;

“Ağabeyim Konstantino'ya gelince onu uzaktan izledim. Aslında kendimi tutmasam gidip onun kollarına atılacaktım ama bu çok tehlikeli olurdu.”

Vera;

“Bir dakika, bizim helikoptere o füzeyi kim attı peki?”

Ulviye;

“Biz atmadık, zaten çevrede bolca kamera varken eylem yapmayız.”

Obsaldo sakince yanıtladı;

“Kim yapacak, Tempestaş çetesi elbette.”

Ulviye;

“Ağabeyimi bilgisayarda izlemeye çalışırken ne bulduk biliyor musunuz? Tempestaş bilgi işlemini zaten o işi yapıyordu.”

Yüzbaşı itiraz etti,

“Ama ben kaç kere oraya giriş yaptım, hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım.”

Ulviye;

“Çünkü sen Tempestaş Emniyet Müdürlüğünün bilgisayarına girdin. Oysa aynı yerde terörle mücadele birimi de var. Bunlar çok farklı adresler. Zaman zaman oradan senin hakkında bilgi almaya başladık. DDM baskınını da böyle öğrendik.”

Yüzbaşı;

“Arkadaşlar, Ulviye'nin sözünü ettiği baskın üç polisin öldürüldüğü ve bizim de sorgulandığımız operasyon. Dün size olay videosunu izletmişim.”

Ulviye;

“Orada çok zorlandığımızı itiraf etmeliyim. Eğer bitişikteki küçük dükkanın sahibini ikna edemeseydik ağabeyimi kurtarmak daha zor olabilirdi. Önce dükkandan marketin ambarına kapı açtık. Mehmet ile iki arkadaşı bir gece önceden oraya girerek saklandılar. Tam zamanında ortaya çıkıp keskin nişancıları etkisiz hale getirdiler.”

Vera;

“Dünya ne kadar ilginç değil mi arkadaşlar. Korkunç bir çatışma çıkıyor, sen bu tarafta teröristleri öldürdüğünü düşünüyorsun ama işin gerçeği hayal bile edemeyeceğin kadar farklı.”

Yüzbaşı;

“Bir yanda gerçekler, diğer yanda gerçek olduğunu sandığın tümüyle sanal dünya.”

Obsaldo;

“Evet, kurtulduğumuz tuzakla gerçek dünyaya adım atmış olduk.”

Ulviye;

“DDM market olayı Terörle Mücadele bölümünde çok şiddetli tartışmalara yol açtı. Çünkü işin içine bizim karıştığımızı bilmiyorlardı, ihanete uğradıklarını sandılar. Bütün bilgisayar kodlarını değiştirdiler. Artık oradan bilgi alamıyoruz. Dahası, örgütün başına çok daha sert birisini getirdiler.”

Obsaldo;

“Dur tahmin edeyim, o adamın ismi Henri olabilir mi?”

Ulviye gülümsedi;

“Evet, ta kendisi.”

Geba;

“Ve bize tuzak hazırladı.”

Sabrina;

“Bir dakika, siz artık terörle mücadele biriminden bilgi alamadığınızı söylemişsiniz. Peki, tuzağı nasıl öğrendiniz?”

Ulviye;

“Basitçe sizi izledik. Sipylum kampına geldiğinizde çevreyi gözledik, köyde hazırlık yapıldığını gördük. Orada yaşayanlar topluca tutuklandılar ve bilinmeyen bir yere götürüldüler. Hiç birisi kurtulamadı, dün haberlerde izlemiştinizdir.”

Ulviye durdu, kimseden ses çıkmıyordu, devam etti;

“Aslında önceki gün nasıl gerildiğimi anlatamam. Ağabeyime dokunacak kadar yakındım ama aynı zamanda yitirmek üzereydim. Size tuzak hazırlandığını görüyordum buna karşın olayı durduracak gücüm yoktu. Tek umudum ağabeyimin Mehmet’e güvenmesiydi. Üstelik işler kötüye gittiğinde ikisini birden kaybedebilirdim.”

Sabrina;

“Tanrı korusun, hepimizin sonu olurmuş.”

Yüzbaşı;

“Ve Mehmet bizi kurtarmayı başardı. İtiraf edeyim, onun sesini duyduğumda bir an kararsız kalmıştım.”

Obsaldo;

“Neyse, kötü olasılıkları boş verin. Tuzağı tersine çevirdik. Kim bilir Henri bu işe ne kadar kızmıştır.”

Yüzbaşı;

“Olaydan sonra televizyona çıkıp tehditler savurması boşuna değildi yani.”

Yüzbaşı sonradan aklına gelmiş gibi telaşla Ulviye’ ye döndü;

“Sen Amersfoort’a niçin gelmiştin?”

Ulviye;

“Bize silah sağlayan bir kaçakçı vardı. Ondan para malzeme satın alıyorduk.”

Yüzbaşı aceleyle;

“Aldığımız silahlarda verici var.”

Ulviye;

“Biliyorum, onu etkisiz hale getiriyorduk.”

Yüzbaşı;

“Hayır, anlamıyorsun, ikinci bir verici vardı. Seni o şekilde bulduk.”

Ulviye çığlık attı;

“Ne !!!, yani bu silahları kullanan arkadaşlar...”

Obsaldo gözlerini kıstı;

“Tavşan gibi avlanırlar çünkü asla gizlenemezler.”

Ulviye;

“Ben merkeze gidiyorum, arkadaşlarımı uyarmalıyım. Vericileri bulmalıyız, şu anda burada bile bir kaç tane silah olabilir” dedi ve koşarak dışarı çıktı. Karin hüzünle başını öne eğdi;

“Ne kadar pis, ahlaksızca, iğrenç oyunlar bunlar. İnsanları bile bile ölüme göndermek. Yüzbaşı söyleyin bana böyle bir şey nasıl olabiliyor?”

Yüzbaşı;

“En büyük ahlaksızlık insanın başkalarının emeğine el koyabilmesidir. Düzeni buna göre kurduğunuzda farklı uygulamaların karşınıza çıkmasına şaşırمامamız gerekir.”

Karin yüzbaşının yüzüne baktı, kaşlarını çattı. Sonra gülümsedi;

“Kusura bakmayın, sizi çok iyi anlamadım ama doğru şeyler söylediğinize eminim” dedi.

Obsaldo ayağa kalktı, odanın içinde küçük adımlarla yürümeye başladı. Eli çenesinde, düşünüyor gibiydi;

“Peki, arkadaşlar, şimdi biz ne yapacağız?”

Sabrina;

“Artık Konstantino’ya dönemeyiz. Hükümet güçleri imha senaryomuzu yazmıştır bile.”

Karin;

“Telefonla ya da bilgisayar bağlantısıyla onlara ulaşamaz mıyız?”

Yüzbaşı;

“İnternet veya telefon bağlantısı kullanırsak kolayca yerimizi belirleyebilirler.”

Vera;

“Brüksel’e gitsek. Avrupa Birliği’nin başkenti orası. Birilerini bulsak.”

Yüzbaşı;

“Buradan çıkıp iki bin beş yüz kilometre uzağa gitmek demektir. Oysa bir kilometre ötemizde bizi bekliyor olabilirler.”

Vera;

“İyi de yüzbaşım, siz askersiniz, orduda tanıdıklarınız vardır. Örneğin Albay Elia bize yardım edemez mi?”

Yüzbaşı;

“Ona ulaşabilirsek, edebilir elbette. Sonra Kristina var, o da yardımcı olur. Ama tüm bunların olabilmesi tek bir koşula bağlı. Buradan canlı çıkmak.”

Obsaldo;

“Kesinlikle doğru. Şu andaki temel sorunumuz gerçekte hayatta kalmak.”

Geba;

“Durum o kadar kötü mü?”

Sabrina;

“Ne yazık ki öyle.”

Yüzbaşı;

“Dün de televizyon şöyle dedi. Bizante’den yeni gönüllülerle güçlerini beş altı kat artıracaklar ve bizi aramaya başlayacaklardır. Şu anda toplanıyorlardır, bir kaç gün içinde yeterli gücü sağlayıp harekete geçerler.”

Vera;

“Evet, bu kez Henri’yi ciddiye almamız gerekir. Bunun anlamı da boğazımıza kadar savaşın içine battık demektir.”

Yüzbaşı;

“Kesinlikle öyle, çok uzun süre yer altında kalmamız gerekebilir. Belki de bebeğini burada dünyaya getirirsin.”

Vera hafif bir sesle;

“Artık bebek yapma kararı eskisi kadar kolay değil. Savaşın ortasında doğan bebeğin sağlıklı olup olmayacağını nasıl bilebilirim ki?”

Geba;

“Hımm, ben de aynı durumdayım aslında.”

O sırada kapıdan Doktor Necati içeri girdi;

“Sizleri duydum, eğer rahatlatıcaksa, sağlıklı doğum için her şeye sahip bulunduğumuzu söylemek isterim” dedi.

Vera;

“Teşekkür ederim Doktor, ama sözünü ettiğim şey fiziksel koşullar değildi.”

Doktor Necati;

“Anlıyorum, son karar elbette size ait. Yine de geçen ay Spilos bölgesinde üç yüz bebeğimizin dünyaya geldiğini bilmenizi isterim. Hepsi çok sağlıklı.”

Geba;

“Kuşkusuz öyledir doktor bey ama durum iyice aydınlanıncaya kadar beklemek daha doğru olabilir.”

Doktor Necati;

“Elbette, sizler nasıl isterseniz. Bu arada, ne yapacağınıza karar verebildiniz mi?”

Yüzbaşı;

“Biz de onu konuşuyorduk. Sizin öneriniz nedir?”

Doktor Necati;

“Bize göre belli bir süre yer altında kalmanızda büyük yarar var. Şu anda bütün güçleriyle

sizleri arıyorlar ve dışarı çıkarsanız fazla şansınız olmayabilir.”

Obsaldo;

“Hatta baskınlara karşı savunmaya katılmamız bile gerekebilir.”

Doktor Necati;

“Aslında size bir teklifimiz olacaktı. Elbette kabul ederseniz.”

Eliyle işaret ederek büyük ekrana Sidousa haritasını yerleştirdi.

“Bakın, şurası Pteleon, deniz kenarında, neredeyse el değmemiş topraklardır. Üst yapı zeytinlik ama işlenmiyor. Ve yerin altında çok uygun bir yer var. Daha önce çiftlik olarak kullanılmıştı, şu anda boş duruyor. Sayıca kalabalık değilsiniz ancak size yardımcı olabiliriz. Kendi inbostanınızı kurabilirsiniz.”

Geba şaşırılmıştı;

“Nasıl! Bizler mi inbostanı kuracağız?”

Yüzbaşı;

“Korkarım başka çaremiz de yok. Burada herkes kendine yeteri kadar üretim yapıyor. Dolayısıyla uzun süre ürünlerini bizimle paylaşmalarını onlardan isteyemeyiz. Kendi başımızın çaresine bakmamız gerekir.”

Obsaldo;

“Aslında bana uyar. Çünkü bizi Magnezia’da arıyorlar. Pteleon’a kadar uzanmak akıllarına gelmeyebilir. Eğer oraya yerleşirsek, çok uzun süre izimizi kaybettirebilir ve daha sonraki hareketimizi planlayabiliriz.”

Geba

“O zaman bana da uyar” dedi.

Yüzbaşı;

“Ne diyorsunuz arkadaşlar? Teri’nin de görüşünü alırız.”

Önce hiç kimseden ses çıkmadı ama Karin bir süre düşündükten sonra yavaşça elini kaldırdı;

“Şey yüzbaşım, lütfen beni yanlış anlamayın, sanırım sizlere katılamayacağım.”

Vera;

“O nedenmiş?”

Karin zor duyulan kısık bir sesle kendini savundu.

“Benim iki kızım var. Tam da yetişme çağındalar. Onların yanında olmalıyım.”

Sabrina onun yanına gelip sarıldı;

“İşte anne olmak bu. Erkeklerin asla anlayamayacakları o asil duygu.”

Obsaldo;

“Ben onu çok iyi anlıyorum ama bence anne olmanın en önemli koşulu hayatta kalmakla başlar.”

Sabrina;

“Sevgili Karin, bizler senin duygularını takdirle paylaşıyoruz ancak kızların şu anda devlet korumasındalar. Yanlarında olman elbette ideal çözümler üretti ama koşullar buna olanak tanımıyor. Seni tümünden kaybetmelerine izin vermemelisin. Bir süre sonra nasıl olsa çözüm bulur ve sevdiğimize kavuşuruz. Şu anda elimizden gelen yalnızca saklanmak. Ne dersin?”

Karin başını kaldırıp arkadaşlarına baktı, gözlerinden düşen damlalar yanağını ıslatıyordu. Sabrina’ya sarıldı;

“Tamam, haklısın, kalıyorum “ dedi.

Doktor Necati;

“İsterseniz Bay Teri tümüyle iyileşinceye kadar bir süre burada kalın. Daha sonra onu da alarak Pteleon’a yerleşirsiniz.”

Yüzbaşı;

“Bize biraz de örgüt hakkında bilgi verebilir misiniz?”

Doktor Necati şaşkınlıkla baktı sonra başını salladı;

“Gerçeği öğrenmek isterseniz öyle dört başı mamur bir örgütlenme söz konusu değil. Yalnızca aynı kaderi paylaşan insanlar arasındaki dayanışma diyebiliriz.”

Sabrina;

“Yok artık, bir çeşit koruma kollama derneği değilsiniz her halde.”

Doktor Necati;

“Aslında Ulviye hanımın aramıza katılmasıyla örgüte benzedik. Daha önce dernek bile değildik.”

Yüzbaşı

“O şöhretli yerli terör örgütü diye bir şey yok muydu yani?”

Doktor Necati,

“Bazı kişiler örgütlenmeye çalışıyordu elbette çünkü yapılan baskı çok büyüktü. Ama öyle silahlı baskınlar gerçekleştirecek, polisler kafa tutacak güçte değildik. Ulviye hanım gelince bizi topladı. İnanın tüm örgütü tırnaklarıyla yeniden yarattı. Ciddi bir haber alma sistemi kurdu. En azından kendimizi koruyabileceğimiz şekilde silahlandırdı.”

Yüzbaşı;

“Ama DDM markette polisler baskın düzenleyecek kadar iyi örgütlenmişsiniz.”

Doktor Necati;

“Ulviye hanım aramızdaki tek askeri eğitim almış kişiydi. Gerekli olabileceği düşüncesiyle başta Mehmet olmak üzere beş arkadaşımıza bildiklerini aktardı, hepsi o kadar.”

Obsaldo;

“Sonuç olarak binlerce kişilik yerli terör ordusu diye bir şey yok, öyle mi?”

Doktor Necati;

“Bakın, İnbostanlarında yaşayanlar kendilerini korumaya çalışıyorlar. Biz otuz kişi kadarız ve onlar arasındaki iletişimi sağlıyoruz. Dolayısıyla her yerde tanıdıklarımız var, istediğimizi

yaptırabiliyoruz ancak gerçekte bir örgüt bile değiliz. Yavaşça silahlanıyoruz. Açık söylemek gerekirse bu işte pek de profesyonel sayılmayız. Tek güçlü yanımız, Ulviye hanımın olağan üstü becerisiyle Anti-Terör merkezinden alabildiği bilgiler. Bu sayede savunmamızı önceden düzenleyip tehlikeyi savuşturabiliyoruz. Ama kendimiz operasyon düzenleyemiyoruz.”

Obsaldo güldü;

“Evet, ben de sizi çok iyi organize olmuş acımasız teröristler olarak hayal etmişim. Yanılgının böylesine ne denir?”

Sabrina;

“Çünkü Bizante hükümeti öyle düşünmemizi istiyordu da ondan. Asıl yanılgımız, kendimize ait sandığımız oysa başkasının yönlendirmesiyle beynimizde oluşan fikirlerdi.”

Yüzbaşı;

“Arkadaşlar, her şeyi aynı günde yapamayız. Bence işi biraz da zamana bırakalım. Artık açıkça belli oldu ki en azından bir süre eski yaşantımıza dönemeyeceğiz. O zaman yeni duruma ayak uyduralım.”

İnbostanı

Yüzbaşı ile arkadaşları Guttula inbostanında kalmaya karar verdikten sonra hemen harekete geçtiler. Öncelikle yeni yaşamı öğrenmeleri gerekiyordu. Ve en büyük sürprizi yer altı bahçelerinde yaşadılar. Mehmet ile İbrahim onları uzun tünellerden geçirdi. Yüzbaşı sonunda dayanamadı;

“Mehmet hep yukarıya tırmanıyoruz, bu bahçeler yer altında değil mi?”

Mehmet gülererek yanıtladı;

“Merak etmeyin yüzbaşım, birazdan kendi gözlerinizle göreceksiniz.”

Vera;

“Neredeyse uydulara yakalanacağız. Bari silahlansaydık, ne olur ne olmaz.”

Birden tünelin ucunda gün ışığı belirdi.

Yüzbaşı şaşkınlıkla;

“Vay canına, gerçekten yüzeye çıkıyoruz galiba” dedi.

Geba;

“Neredeyse bir hafta sonra gün ışığı göreceğiz.”

Vera;

“Henri alçağı ile burun buruna gelmeyelim de.”

Mehmet;

“Merak etmeyin arkadaşlar, yüzeye çıkacak değiliz.”

Yüzbaşı;

“Peki, ya güneş ışığı nereden geliyor?”

Tünelden çıkıp çok geniş bir mağaraya girdiler. Hepsisi de şaşkınlık içindeydi çünkü mağaranın tavanı milyonlarca küçük delikten oluşuyor ve güneş buradan özgürce içeriye giriyordu.

Yüzbaşı yüksekçe bir yere çıkıp elini tavanda gezdirdi;

“Aman Tanrım, bu da ne böyle?”

İbrahim yüksek sesle;

“Arkadaşlar, lütfen çevreme toplanın ve beni dinleyin.” diyerek söze başladı.

“Burada gördüğünüz şey sentetik bir örtüdür. Çelik ayaklar sayesinde tarlanın üzerine konulmaktadır. Yüksekliği araziye göre değişmekle birlikte ortalama iki buçuk metredir ki bu pek çok ürün için yeterlidir. On metrelik örtüleri olan meyve bahçeleri de vardır.

Örtünün en önemli özelliği güneş ışığını belli oranlarda geçirmesidir. Sistem yirmi birinci yüzyılın başlarından itibaren sıcaklığın artmasıyla ürünleri güneşten korumak amacıyla geliştirilmiştir. Işınları yüzde elliye kadar engelleyebilmektedir. Ayrıca şiddetli tropik fırtınalarda da yine ürünü korumaktadır. Örtüler tüm Antolia’da yaygındır ve sürekli olarak geliştirilmektedir. Biz yalnızca kullanılmayan, çürümeye bırakılmış bölgelerden malzemeyi alıp buraya getirip yeniden kurduk.

Örtüler üst taraftan baktığınızda yeryüzü şekillerinden ayırt edilemezler. Çalı görünümlü bitkilerle donatılmıştır. Sentetik bitkiler mevsimlere göre renk değiştirebilirler ve ortama uyarlar. Dolayısıyla bulunduğumuz yerde uydudan görülme tehlikesi de yoktur.”

Obsaldo elini kaldırdı;

“Yani üstten baktığımızda altındaki boşluk görülemez mi demek istiyorsunuz?”

İbrahim;

“Aynen öyle. X ışını taramasında bu bölge tümüyle kayalık alan olarak görülür.”

Karin eliyle hemen yan taraftaki örtüyü inceledi;

“İnanılmaz, aslında yer üstündeyiz ama kimse bizi fark edemez.”

İbrahim;

“Onu kazmaya kalkmadıkça toprak olmadığını anlayamazsınız. Ancak üzerine gelip incerseniz, yakından bakarsanız o zaman durum ortaya çıkar.”

Mehmet;

“Zaten bu nedenle sistemi dağların zirvelerine yakın noktalarında kullanıyoruz. Böylece kimse gidip onları yakından incelemeye kalkmıyor.”

Yüzbaşı;

“Yine de risk taşıdığını kabul etmeliyiz. Güvenliği nasıl sağlanıyor?”

İbrahim;

“Çevresinde bol miktarda alıngaç ve kameralar var. Tarlaları sürekli gözetim altında tutuyoruz.”

Mehmet;

“Bu sistem öylesine yaygın kullanılıyor ki, genelde güvenlik sorunu yaşamıyoruz. Örneğin Spilum çevresinde bahçelerimizin çoğu taban arazide. Milyonlarca dönüm arazi öylece boş duruyor. Basitçe

oraya tünel kazıp, çevresine kameralarla alıngaçları yerleştiriyor sonra üretime başlıyoruz.”

Sabrina;

“Zaten buralarda nüfus pek de yoğun değil.”

Mehmet;

“Kesinlikle, herkes Magnezia’da süper gökdelenlerde yaşıyor.”

Geba;

“Ürünlerinizi satsanız zengin olurdunuz.”

İbrahim;

“İşte orası zor. Çünkü ürettiklerinizi kendiniz satamazsınız. Magnezia’daki ürün toplama merkezine götürmeniz gerekiyor. Oradaki aracılara veriyorsunuz, onlar asıl marketlerde satış yapıyorlar.”

Vera;

“Ama bu arada fiyatlar üçe katlıyor. Adam hiç emek harcamadan benim iki katım kazanıyor.”

İbrahim;

“Aynen öyle efendim.”

Karin;

“Peki, ama biz nasıl yetiştireceğiz bu ürünleri. Kendi hesabıma şurada gördüğüm şeylerin ne olduğu konusunda bile hiç bir fikrim yok.”

Mehmet güldü;

“Merak etmeyin Bayan Karin, o gördükleriniz kabak, inanın üç ay sonra bu işleri benden iyi biliyor olacaksınız. “

Yüzbaşı;

“Burasının büyüklüğü ne?”

İbrahim;

“Yirmi dönüm. Biraz ilerdeki ikinci tarla otuz dönümdür. Ayrıca beş dönümlük bir de meyve bahçemiz var.”

Yüzbaşı;

“Ve bu kadarı yeterli oluyor, öyle mi?”

İbrahim;

“Biz Guttula’da elli kişiyiz. Geçen yılın istatistiklerine göre ortalama günde iki saat çalışmışız. Gördüğünüz gibi kilerimiz ağzına kadar dolu. Süper gökdelen yaşamında pek çok kişinin gıpta ile bakacağı bir beslenme düzenimiz var. Üstelik yalnızca tarımsal ürün yetiştirmiyoruz. Büyük baş hayvanlarımız tam iki yüz elli tane. Her yıl yavruluyorlar. Fazlaları başka öbeklere veriyoruz. Yaşamı bitenleri kesip et ürünleri haline getiriyoruz. Sayıyı hep aynı tutmaya çalışıyoruz. Sonra beş yüz adet tavuğumuz var. Her ayda ortalama on tane tavuk keser yeriz.”

Geba;

“Siz mi söylemişsiniz, burada hayvanlar doğal yaşam süreleri dolmadan kesilmez diye.”

Karin;

“Hayır, Doktor Necati söylemişti.”

İbrahim;

“Doğrudur, biz asla yemek için öldürmeyiz. Ama çiftlikteki hayvan sayısı öylesine ayarlanmıştır ki, örneğin her ay yaklaşık on tavuk yaşam döngüsünü tamamlar ve yemek olarak soframıza gelir.”

Karin;

“Benim gözüm korkmaya başladı arkadaşlar. Bu kadar çok işin hakkından gelebilecek miyiz?”

Geba güldü;

“Kesinlikle öyle. Biz açlıktan ölürüz, hayvanlar da bizi yer.”

İbrahim;

“Gerçekte endişelenecek hiç bir şey yok. Biraz önce Mehmet’in de söylediği gibi üç ay sonra bu yapılanlar size çok basit gelecek. Çünkü bizim teknolojimiz doğrudan ihtiyaçları karşılama amacıyla geliştirilmiştir. Unutmayın ki inbostanı uygulaması yeni değil. İlk çiftliklerin ortaya çıkmasından bu güne kadar bir asırdan fazla geçmiştir. Örneğin buradaki tarlayı ele alalım. Uzunluğu iki yüz, genişliği doksan metredir. Uygun aralıklarla ekim alanlarına bölünmüş ve buraya özel makineler yerleştirilmiştir. Siz yalnızca yönetim bölümüne gidip bilgisayarın başına oturup günlük yapmanız gereken işlemleri gerçekleştirirsiniz. Şuradaki haznelere tohumları koyarsınız. Özel dikim makinesi onu alır sizin önceden programladığımız ölçülerde otomatik olarak diker. Burada her türlü bakımı makineler yapar. Ekim alanın yanlarındaki kalın rayları görüyor musunuz, buraya çapa makinesini yerleştirirseniz, ana gövdeye hiç zarar vermeden tüm tarlayı bir kaç saat içinde çapalayabilirsiniz. Ürünüze göre bunu haftada iki, üç kez tekrarlayabilirsiniz.”

Yüzbaşı;

“İnanılır gibi değil. Sistem kurulunca sonsuza kadar kendisini yenileyebilir.”

Mehmet;

“Evet efendim, önemli olan sistemi kurmaktır. Daha sonra yapacağınız şey yalnızca bakım.”

Yüzbaşı;

“Bir yandan çiftlik işleriyle uğraşmak öte yandan Bizante’ye karşı mücadele yürütmek kolay olmuyordur.”

Mehmet;

“Burayı yönetmek çocuk oyuncağı ama sürdürdüğümüz savaş gerçekten kimi zaman bize çok zarar veriyor. Geçen yıl güvenlikçiler bir köye baskın yaptılar, oradan kaçan yüz kişiyi iki ay boyunca burada saklamak zorunda kaldık. Yine de hiç aç yatmadık.”

Sabrina;

“Şimdi bizi besliyorsunuz.”

İbrahim;

“Bunu zevkle yapıyoruz efendim. Belki ilerde bizler sizlerin konuğu oluruz.”

Sabrina;

“Ah o günleri görebilecek miyim acaba?”

İbrahim;

“İsterseniz hemen başlayabilirsiniz.”

Sabrina;

“Nasıl yani?”

İbrahim hepsine birden seslendi;

“Arkadaşlar, benimle gelin tarlanın yönetim bölümüne geçelim.”

Yeniden tünellere girdiler, dolambaçlı yollardan geçerek büyük bir mağaraya geldiler. İçerisi pek çok aygıtla doluydu. Mehmet önden giderek bilgisayarı açtı.

İbrahim;

“Şimdi beni dikkatle izleyin lütfen”

dedi, sonra devam etti;

“Bilgisayar, çevreyi göster.”

Büyük ekran küçük bölümlere ayrıldı, her birinde ayrı bir görüntü ortaya çıktı.

İbrahim;

“Bu tarlayı çevreleyen elli kamera var. Tümünü aynı anda izleyebiliyoruz”

diyerek birisinin üzerine dokundu ve o görüntü ekranı kaplayıverdi. İkinci dokunuşla da her şey eski halini aldı.

“Bilgisayar, günün işlemlerini say” dedi.

Metal bir ses karşılık verdi;

“Efendi sahip, damla sulama kanallarının bakımı yapılacak. Bunun için haznemdeki nitrik asit çözeltisini kullanacağım. Daha sonra olgunlaşan otuz kabak toplanarak kilere gönderilecek.”

İbrahim Sabrina’ya döndü;

“Şimdi sizi bilgisayara tanıtalım, şu mikrofonu alın”

diyerek elindeki küçük siyah çubuğu ona uzattı.

“Lütfen söylediklerimi tekrarlayın. Ben Sabrina, yeni kullanıcı. Beni tanımla.”

Sabrina söylenenleri aynen tekrarladı. Bilgisayar bir kaç saniye bekledi.

“Sabrina’nın yeni kullanıcı olduğu anlaşıldı” dedi.

İbrahim,

“Şimdi benim az önce söylediklerimi sorun bakalım size ne yanıt verecek?”

Sabrina;

“Bilgisayar, günlük işlemleri say.”

Bilgisayar.

“Efendi sahip, damla sulama kanallarının bakımı yapılacak. Bunun için haznemdeki nitrik asit çözeltisini kullanacağım. Daha sonra olgunlaşan otuz kabak toplanarak kilere gönderilecek.”

İbrahim eğilip Sabrina'nın kulağına bir şeyler söyledi. Sabrina yüksek sesle;

“Bilgisayar, işlemlere başla” dedi.

Bilgisayar;

“Komut anlaşıldı efendi sahip.”

Birden kayaların arkasından motor sesleri yükseldi. Duvarda bir tablo açıldı ve küçük yeşil ışıklar yavaşça üzerini doldurdu.

Odadaki herkes dikkatle bilgisayarın işlemlerini izliyordu.

İbrahim;

“Şu anda damla sulamaya asit vermeye başladı, ekrandan toprağa düşen damlaların kabarcıklar çıkardığını görebilirsiniz.”

Obsaldo;

“Evet, görüyorum, şu kırmızı noktaların anlamı nedir?”

İbrahim

“Duvardaki ışıklar gerçekte sulamanın damlama noktalarını gösteriyor. Yeşil olanlar düzgün çalışıyor. Kırmızılar ise arızalı anlamına geliyor. Dikkatle izlerseniz yapılan işlemle kırmızı noktalar bir süre sonra yeşile dönüşüyor.”

Vera;

“Evet, ben ikisini gördüm.”

Yüzbaşı;

“Bu işleme rağmen yeşile dönüşmeyenlere ne yapıyorsunuz?”

İbrahim;

“Her damla noktası ayrıca değiştirilebilir. Tamir ekibimiz yenilerini takıyor.”

Obsaldo;

“Ben en çok kabakların nasıl toplanacağını merak ediyorum.”

Mehmet;

“Bir kaç dakika içinde o işlem de başlayacak. Temizlik bitmek üzere.”

Duvardaki yeşil ışıklar sıra ile maviye dönüşmeye başladı.

Mehmet;

“Hatlardaki asit kalıntılarını temizlemek için sisteme su veriyor.”

Işıkların tümü maviye dönüştü, bir kaç dakika öyle kaldı, ardından söndü.

Mehmet;

“Temizleme işlemi tamamlandı. Şimdi olgunlaşan ürünleri toplayacağız.”

İbrahim;

“Gerçekte bunu otomatik yapan makineler var. Ancak Doktor Necati buradaki yaşamın çok hareketsiz olduğunu söyleyerek onlara izin vermiyor. Zorunlu olarak elle hasat yapacağız. Şimdi yeniden tarlaya dönelim lütfen.”

Hep birlikte yönetim odasından çıkıp tarlaya gittiler. İbrahim sıra sıra demirden yapılmış araçları işaret etti.

“Herkes şuradaki oturaklara otursun. Bu araçlar ray üzerinde hareket eden bir çeşit bisiklettir. Gördüğünüz gibi ayaklarımızı pedallara koyup çevirerek ileri ve geri gelebiliriz. Elimize yandaki bıçağı alıyoruz, uzunluğu bıçağın boyunu geçen kabakları tam kökünden kesip çıkarıyor, hemen arkamızdaki sepete atıyoruz. Sonra öne doğru ilerleyip diğerlerini topluyoruz.”

Obsaldo ileriye atıldı;

“Vay canına, bu iş çok hoşuma gitti, hemen başlayalım.”

Aradan yarım saat bile geçmeden toplanması gereken ürün kalmamıştı.

İbrahim;

“Sabrina, ne diyorsunuz, bunu yapabilir misiniz?”

Sabrina neşe içinde elini çırpıtı;

“Ben aslında bu iş için doğmuşum. Böyle zevk alacağımı düşünemezdim.”

Karin;

“Doktor Necati çok haklı, hem sabah jimnastiği yapıyoruz hem de ürün topluyoruz.”

İbrahim;

“Arkadaşlar, sepetleri şuradaki büyük kaba boşaltıyor, kapağını kapatıyor, hemen yandaki kolu çekiyoruz ve kabaklar doğruca kilere gidiyor.”

Sabrina;

“Peki, sonra ne yapıyoruz?”

Mehmet;

“Büyük salona gidip kahve içiyoruz.”

Geba;

“Hepsi bu kadar mı? Ya hayvanlar, tavuklar, makinelerin bakımı?”

İbrahim;

“Buradaki işlerin hepsini biz yapacak değiliz. Başkalarına da iş bırakmamız gerekiyor.”

Sabrina;

“Ben şimdi olayı anladım. Evet, böyle bir yaşam biçimi olabilir ve bizler becerebiliriz.”

İbrahim;

“Elbette yapabilirsiniz. Örneğin istesek tüm bu işlemleri otomatik makinelere bağlayabilirdik. Yalnızca sportif amaçlarla tarlalara kadar gelip ürün topladık. Yoksa her şeyi yer altındaki ana merkezden yönetebiliriz.”

Vera;

“Ama bu hiç de sağlıklı olmaz.”

Mehmet gülerek araya girdi;

“Doktor Necati öyle söylüyor. Bana kalsa gün boyu yattığım yerden işi yönetmeyi tercih edebilirdim.”

Günlük Yaşam

Küçük Meral hiç kimseye sormadan kendisine yeni bir iş bulmuştu. Fırsat bulur bulmaz yüzbaşının kucağına oturuyor, ona Türkçe öğretmeye başlıyordu. Sanki bir mucize olmuş, çocuksu cümleler, yüzbaşının beynindeki eski Türkçe merkezini uyarmış, örneğin “ekmek.” sözcüğünü kimsenin yardımı olmaksızın kendiliğinden hatırlayıvermişti. Öte yandan öğrenmeleri gereken o kadar çok şey vardı ki. Enerji ve su sistemlerinin kurulması hayvanların bakımı gibi daha önce hiç yapmadıkları, görmedikleri işlemler hakkında bilgi sahibi olmalıydılar. Sabahleyin erkenden kalkıyor, gün boyu mağaralarda yapılan ne kadar iş varsa her birini ayrı ayrı öğrenip uyguluyorlardı. Gurubun en çok dikkatini çeken ise hiç şüphesiz büyük baş hayvanlarla ilgili günlük işlemlerdi.

Onlara yine İbrahim ile Mehmet öncülük ediyordu. Sabahleyin neredeyse gün doğarken kalktılar. Herkes ahırlara gidileceğini düşünüyordu ama onlar doğruca çiftliğin ana yönetim merkezine yöneldiler. Duvardaki büyük ekranda yeni aydınlanmaya başlayan geniş meydana otlayan inekler görülüyordu.

İbrahim;

“Burası, tıpkı tarlalarda olduğu gibi tümüyle örtü altındadır ve yirmi dönüm kadardır. Zemin yer altına gömülmüş damlama sulama sistemleriyle kaplıdır. Üstte ise hayvanların beslenmesinde temel olacak her türlü ot yetiştirilmektedir. İnekler, boğalar ve yavrular doğal çevreye en yakın yaşam biçimine sahiptir. Şu ilerde gördüğünüz inekler halen uyuyorlar.”

O sırada ekranın önünden bir grup kuş uçarak geçti.

Karin;

“Aaa, burada kuşlar var.”

İbrahim;

“Evet, doğru. Üstteki örtünün görülmeyen bir yerinde doğrudan atmosfere açıklık vardır. Kuşlar buradan rahatça içeriye girip çıkabilirler. Çünkü onlar büyük baş hayvanların beslenmesinde, gübrelerin toprağa karışmasında çok önemli rol oynamaktadırlar.”

Sabrina;

“Öff, bazen umutsuzluğa kapılıyorum. Ne kadar basit bilgiler var ama benim onlar hakkında hiç bir fikrim yok.”

İbrahim yaklaşıp Sabrina'nın hafifçe omzuna dokundu.

“Merak etmeyin efendim, basit bilgiler çabuk öğrenilir” dedi.

Vera;

“Burada kaç hayvan var?”

İbrahim;

“Günlük kesimler nedeniyle sürekli değişmekle birlikte ortalama iki yüz elli dolayında.”

Vera;

“Ne kadar fazla, bunlarla baş etmek kolay değildir her halde.”

O sırada gittikçe kuvvetlenen bir müzik sesi duyuldu.

“Şimdi dikkat edin lütfen. Bazı hayvanların sağım zamanı geldi.”

Eliyle ekrana dokundu, otlak başka bir açıdan görüntülendi. İnekler hep birlikte çıkış tünelinin yanındaki tesise doğru yürüdüler. İlk gelenler önlerindeki küçük kafeslere girdi. Hemen altlarında yılan gibi kıvrılan bir kol ineğin memelerine yapıştı ve onu sağmaya başladı. Bu sırada yuvarlak hat dönüyor, sıradaki inekler karşılıklarına gelen boş kafeslere doğru ilerliyorlardı. İşlem yalnızca üç dakika kadar sürüyor, sağımı biten hayvan önündeki kafesin açılmasıyla oradan çıkıp yeniden otlağa dönüyordu.

İbrahim;

“Bu sistemle tüm sürünün sağımını iki saatte bitirebiliriz.”

Karin;

“İnanılmaz bir şey. İneklerin ilkokul öğrencileri düzeniyle sıraya girmelerini ilk kez izliyorum.”

Vera;

“Ben de öyle. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyorum.”

İbrahim;

“Sağılan süt anında soğutulur tanklara alınır. Tümüyle otomatik makinelerle üç çeşit yoğurt, sekiz ayrı tipte de peynir haline gelir.”

Sabrina gülerek;

“Arkadaşlar gördüğünüz gibi bu çiftliklerde yiyip içip yan gelip yatmaktan başka yapılacak iş kalmıyor. Bir kaç ay geçmeden yüz kilo olurum ben.”

Mehmet güldü;

“Merak etmeyin, gerçekte yapılacak o kadar çok iş çıkıyor ki yalnızca bu merkezde çalışsanız, eliniz kolunuzla bilgisayarı yönetmekten ciddi biçimde kilo verirsiniz.”

Aynı gün öğleden sonra çiftliği incelemeye ara verip kaldıkları bölümde kendi mutfaklarını inşasını yaptılar. Bir kaç saat içinde hepsine yetecek kadar pişirme ve yıkama üniteleri salonun köşesindeki yerine almış, büyük buzdolabı onun hemen yanına yerleştirilmişti.

İbrahim;

“Şimdi yapacağınız tek şey kilere gidip akşama ne yemek istiyorsanız onu almak.”

Karin;

“Çok güzel, alış veriş yapacağız yani.”

Mehmet:

“Kesinlikle öyle ama hiç bir şey ödemeyeceksiniz.”

Geba;

“Harika, demek ki bu sistemde de alış veriş yapma zevkinden mahrum kalmayacağız.”

Obsaldo bir kahkaha attı;

“Kadının olduğu yerde alışverişsiz yaşam mümkün değildir zaten.”

Hep birlikte salondan çıkıp kilerin yolunu tuttular, az sonra ellerinde kocaman paketlerle geri döndüler.

Karin;

“Obsaldo sana inanmıyorum, Bütün Guttula’ya yetecek kadar ürün almışsın.”

Obsaldo;

“Hiç de değil, kabak, lahana, pırasa ve havuç var yalnızca.”

Karin;

“İyi ya, geriye ne kaldı?”

Obsaldo;

“Aslında ıspanak da alacaktım ama kucağında yer yoktu.”

Tam Karin ona yanıt verecekti ki, kapı açıldı, elinde bastonuyla Teri içeri girdi.

“Merhaba arkadaşlar “ dedi.

Mutfaktaki herkes yaptığı işi bırakıp onunla kucaklaştı.

Sabrina;

“Çok iyi görünüyorsun, Geçmiş olsun, büyük tehlike atlattın.”

Teri;

“Beni vuran adama gerekli yanıtı vermişsin.”

Sabrina;

“Yani, adamın birisi bizim arkadaşımızı gagalayacak, biz de onu öteki dünyaya postalamayacağız. Zor biraz.”

Vera Teri’nin elini tuttu, yüzünü okşadı.

“Tümüyle iyileştin sanırım. Artık bizimle burada kalacaksın değil mi?”

Teri;

“Evet, aranızda olmak için can atıyorum. Galiba çiftçiliğe başlamışsınız.”

Vera;

“Bir tek çiftçilik mi? Makinecilik, elektrikçilik hatta aşçılık.”

Teri güldü;

“Kırk yıl düşünsem seni aşçı olarak hayal edemezdim.”

Vera gözlerini kıpırttı;

“Şey, aççılıkta çok iddialı olduğum söylenemez zaten. Şimdilik Karin ve Sabrina’dan eğitim alıyoruz diyelim.”

Sabrina;

“Geleceğini önceden haber verseydin sana ziyafet hazırlardık. Şimdi bizimle karavanaya talim edeceksin.”

Teri;

“Hiç önemli değil, revirin o tatsız yemeklerinden sonra karavana en iyi hazırlanmış ziyafetten farksız benim için. Asıl siz bana anlatın bakalım, neler yapıyorsunuz?”

Vera o güne kadar yaptıklarını anlatmaya başlamıştı ki yüzbaşı içeriye girdi;

“Vay canına, ne görüyorum, yaralımız iyileşmiş.”

Teri;

“Daha tam değil ama artık sizlerle burada kalabileceğim.”

Yüzbaşı;

“Harika, ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ulviye de seni soruyordu.”

Teri heyecanını gizlemeye çalışarak;

“Ulviye hanım buradalar mı?”

Yüzbaşı;

“Evet, az önce döndü, yemekte bizimle olacak.”

Sabrina gülerek;

“Bak bu habere bazılarımız çok sevinecek. Belki de şu anda aramızda olmasını buna borçluyuz, kim bilir?”

Teri şaşırmış görünerek;

“Nasıl, benden mi söz ediyorsunuz, ne ilgisi var ki? Benim revirden bu gün çıkmam yalnızca bir rastlantı.”

Sabrina anlamı anlamlı başını salladı;

“Kesinlikle öyledir.”

Yüzbaşı hazırlanan mutfağa göz gezdirdi;

“Vay canına, bunu siz mi yaptınız?” diye sordu.

Vera;

“Evet, hem de iki saat bile sürmedi.”

Yüzbaşı;

“Harika, gerçekten çok büyük iş başarmışsınız.”

Geba;

“Artık yemeklerimizi kendimiz yapacağız. Yavaş yavaş buraya ayak uyduruyoruz.”

Karin;

“Arkadaşlar yemek pişmek üzere, siz sofrayı hazırlayın isterseniz.”

Yüzbaşı ile Obsaldo dolaptan aldıkları tabakları masanın üzerine sıralamaya başladılar. Geba büyük salata tabağını tam ortaya yerleştirdi. O sırada Ulviye içeriye girdi. Üzerinde desenli kumaştan basit bir elbise vardı. Saçlarını özgürce omuzlarına bırakmıştı. Teri büyülenmiş gibi bakakalmıştı. Ulviye doğruca ona yürüdü, eğilip iki yanağından öptü. Öpücüklerden birisi Teri'nin dudağına yakın gelmişti.

“Teri, çok iyi görünüyorsunuz, sevindim” dedi.

Teri;

“Şey, evet, yani bazı sorunlar var ama...”

Ulviye;

“Az önce Doktor Necati ile görüştüm, hemen yarından itibaren hareketlere başlıyormuşsunuz.”

Teri biraz şaşkındı.

“Evet, bana da öyle söyledi.”

Ulviye Karin'e döndü;

“Bayan Karin, size çok güzel haberlerim var. Kızlarınızın okulunda bir arkadaşımızı bulduk. Orada kantin görevlisi olarak çalışıyor. Onları gözlem altında tutabileceğiz. İlk aldığımız bilgilere göre Patricia ve Aleina birlikte yaşamaya başlamışlar. Sizin eve yerleşmişler, her an dönebileceğinizi söylüyorlarmış. Konstantino Emniyet müdürlüğü onlara göz kulak olacak bir danışman atamış. İhtiyaçları da zaten devlet sandığından karşılanıyormuş. Yani şimdilik sorun görünmüyor. Sağlıkları iyi, eğitimlerini sürdürüyorlar.”

Karin nefesini tutmuş söylenenleri dinliyordu. Adeta kendinden geçmiş gibiydi. Hemen uzanıp Ulviye'nin ellerini yakaladı; sonra haç çıkardı;

“Yüce İsa efendimiz adına, çok teşekkür ederim, şu an nasıl mutlu oldum anlatamam” dedi.

Sabrina şaşırarak.

“Aaa, Karin, dindar birisi olduğunu bilmiyordum.”

Karin'in gözlerinden yaşlar dökülüyordu;

“Senin de benim gibi iki kızın olsun, daha sonra bak bakalım neye inanıyorsun” dedi.

Geba gülerek,

“Bildiğim kadarıyla Obsaldo'da oldukça dindar, öyle değil mi?”

Obsaldo;

“Ne demezsin. Ama sıkışınca “kurtar beni Tanrım” diye bağırırım, yalan yok.”

Vera;

“Ben öyle her hafta kilisenin yolunu tutanlardan değilim ama tüm bu işleri bir yöneten olmalı elbette diye düşünürüm.”

Ulviye;

“Bizim buradaki çok sayıda dindar insan vardır. Spilos kilisesinin cemaati geniştir.”

Sabrina;

“Meğer tümüyle tarikat içinde kalmışım da haberim yokmuş.”

Obsaldo;

“Yerli halkın ne kadar dindar olduğunu biliyoruz. Zaten Fanarium ekümenliğini ayakta tutanlar bence yalnızca Antolia cemaatidir.”

Teri;

“Olur mu canım, koskoca Rusya’yı unutuyorsun. Balkanlarda da Fanarium’a bağlı çok insan vardır.”

Obsaldo;

“Artık insanlar giderek patrikhaneden uzaklaşıyor. Bence eski bilgilerin güncellenmesi gerekiyor.”

Karin;

“Hazır konu açılmışken bir şey sorabilir miyim, Antolia’nın eskiden Müslüman olduğu doğru mu?”

Odada ansızın sessizlik oldu. Herkes hayretle Karin’e baktı.

Teri;

“Yok canım, mümkün değil, nereden duydunuz?”

Karin bakışlarını Sabrina’ya çevirdi.

Sabrina;

“Ben anlatmış olmalıyım. Yüzbaşı tarih çalışıyordu, hatırlıyor musunuz, hani helikopter görevindeydik. Doğu Bizans İmparatorluğunu yıkan barbar Müslümanların Hıristiyan halkla karışıp Ottoman imparatorluğunu yaptığını söylemişsiniz.”

Yüzbaşı;

“Evet, çok iyi anımsadım. Barbarlar tüm Antolia’yı ele geçirmişlerdi O zaman buradaki her yer bir zamanlar Müslümandı anlamına gelmez mi?”

Teri;

“Aslında söyledikleriniz mantıklı. Ancak yerli halka baksanıza, en ateşli Hıristiyanlar onlardan çıkıyor. Kanımca barbarlar Müslümanlığı burada yayacak kadar çok kalmamışlar.”

Karin;

“Bence de öyle, o eski köylerin her birinde kilise çan kuleleri vardır. Eğer bunlar eskiden Müslüman olsa, şimdi hepsinden minarelerin yükselmesi gerekmez miydi?”

Sabrina;

“Minareler kolayca çan kulesine çevrilemez mi?”

Karin

“Gerçi uzaktan bakılınca ince uzun çan kuleleri minarelere benzetilebilir ancak sana katılmıyorum.”

Ulviye;

“Haklı olabilirsiniz ama bunlar benim karnımı doyurmuyor.”

Karin birden ıglık atarak ayağa kalktı,

“Aman Tanrım, yemeği ateşte unuttum. İnşallah yanmamıştır.”

Teri gülerek;

“Bak, gördünüz mü, bu işlere girerseniz aç kalmanız kaçınılmazdır.”

Vera;

“İNşallah sözcüğünün anlamını kim biliyor?”

Geba;

“Eski bir Hıristiyan dua sözcüğü galiba. Umarım, dilerim ki... gibi anlamları var. Buna benzeyen diğer sözcük “maşallah.”. Eskiden papazlar takdir belirtmek için kullanırlarmış.”

O sırada Karin’in sesi duyuldu;

“Herkes sofraya, tam zamanında yetiştim, neredeyse yanacaktı güzelim yemek.”

Kısa bir aşk öyküsü

Ertesi sabah Yüzbaşı ile Ulviye ana bilgi işlem merkezinde yeni kuracakları Pteleon inbostanının projeleri üzerinde çalışıyorlardı.

Ulviye;

“Biz buradaki yer altı yapılarında geçen yıldan beri iyileştirme inşaatlarını sürdürüyoruz. Elli kişinin rahatça barınabileceği biçimde olarak planlamıştık.”

Sonra ağabeyine döndü;

“Bu planları yaparken hep aramızda olduğunu, birlikte yaşadığımızı hayal etmiştim” dedi.

Yüzbaşı;

“İkimiz de kötü günler geçirdik. Üstelik senin gibi bir kardeşim olduğundan da habersizdim.”

Ulviye;

“Ben ne yapar eder seni bulurdum ama.”

Yüzbaşı kardeşinin omzunu sıvazladı, o sırada kapıdan Teri içeri girdi; henüz koltuk değneği ile yürüyordu.

“Şey, rahatsız etmedim umarım. Herkes gitti, ben yürüyemediğim için aşağıda yalnız kaldım.”

Ulviye neşeli bir sesle;

“Hiç de rahatsız etmediniz Bay Teri, buyurun ağabeyimle Pteleon inbostanının planlarını inceliyorduk.”

Teri duvardaki ekrana baktı;

“Bu kadar büyük mü? Kaç kişi alacak?”

Yüzbaşı;

“Aslında burası ile aynı, yani elli kişilik. Ancak orada suyu denizden elde etmemiz gerekiyor. Bu da sistemi daha büyük yapıyor.”

Teri yüzünü buruşturdu;

“Yani buradaki gibi özgür duşlara elveda diyeceğiz.”

Ulviye;

“Pek değil çünkü ihtiyacımızın üstünde suyunuz olacak.”

Teri;

“Ah buna çok sevindim.”

Ulviye hemen yan tarafındaki koltuğu çekti;

“Bu halinizle ayakta durmayın, böyle oturun” dedi.

Yüzbaşı Teri'nin Ulviye'nin gözlerinin içine baktığını fark etti. Hafifçe gülümsedi;

“Eee, şey, Vera şu anda nerede acaba, biliyor musunuz?” diye sordu.

Ulviye gözlerini Teri'den ayırmadan yanıtladı;

“Yaşam destek ünitesindeler. Acele edersen oradan ayrılmadan yetişirsin.”

Yüzbaşı bu yanıtın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, hızlı adımlarla odadan çıktı, yavaşça kapıyı kapattı ve yaşam destek bölümüne gitti. Bütün grup İbrahim'in çevresinde toplanmış onu dinliyorlardı. Yavaşça Vera'nın yanına oturdu, onun elini tuttu.

Vera;

“Ne var, seni çok duygusal görüyorum” diye fısıldadı.

Yüzbaşı;

“Şey, galiba kardeşim Teri'ye aşık oldu. Duygulandım birden.”

Vera gülümsedi, yüzbaşının elini kuvvetle sıktı, omzuna yaslandı.

Öğleden sonra tüm işlerini bitirip salona geri döndüklerinde Teri'nin eşyalarını toplamakta olduğunu gördüler.

Karin;

“Teri, bir yere mi gidiyorsun?”

Teri;

“Evet, biraz sizlerden uzak kalabilirim.”

Sabrina;

“Oğlum bu halinle nereye gidiyorsun, sakat sakat.”

Teri;

“Çok uzağa değil, yalnızca iki kat yukarıya.”

Sabrina gözlerini kocaman açtı;

“Ne yani, sana özel yer mi verdiler?”

Teri güldü;

“Onun gibi bir şey.”

Yüzbaşı araya girdi;

“Anladığım kadarıyla arkadaşımız Ulviye’nin odasına taşınıyor.”

Karin neşe içinde gülerek;

“Aferin sana Teri, çiftliğin en güzel kızını kapmışsın yine.”

Sabrina;

“Kimin kimi kaptığı henüz pek belli değil.”

Karin;

“Acaba ben de odası olan birisini mi bulsam. Hani böyle toplu hareket etmek güzel ama insan arada bir yalnız kalmak da istiyor.”

Yüzbaşı;

“Bunu ben de düşündüm Bayan Karin. Ve bakın ne buldum. Bu oda yirmi kişinin yan yana yatabileceği kadar geniş. Üstelik iki yatak arasında neredeyse bir metreden fazla mesafe var. Şimdi yatakların yarısını çıkarırsak, kalan on yatağın her birinin çevresinde altı metreye üç metrelik bir açıklık oluşur ki bu da ayrı oda anlamına gelebilir.”

Sabrina;

“İyi de bölmelerin arasını neyle kapatacağız?”

Obsaldo;

“Mutfağı yaparken görmediniz mi, depoda pek çok yalıtım plakası vardı. Bence bir günde burayı baştan sona değiştiririz.”

Geba’nın gözleri parladı;

“O halde niçin duruyoruz. Haydi iş başına.”

Yüzbaşı;

“Ben Ulviye’ye haber vereyim, yardımcı olsun” dedi.

Ve o gün gece yarısına doğru herkesin birer odası olmuştu. Vera yatağın üzerine oturdu, yavaşça soyundu, bacaklarının arasına baktı;

“Doktor Ethel’in burada olmaması ne kadar kötü. Şu anda temizlenip temizlenmediğimi bile anlayamıyorum.”

Yüzbaşı;

“Doktor Necati’ye niçin sormuyorsun?”

Vera;

“Doktor Ethel bana daha yakın geliyordu.”

Yüzbaşı gülümsedi;

“Ben duşa gireceğim, istersen gel, belki bir çözüm buluruz.”

Vera başını kaldırıp baktı. Muzipçe güldü.

“Neden olmasın.”

dedi ve üzerine geçirdiği ince gecelikle yüzbaşının peşinden yürüdü.

Kurtarma Operasyonu

Aradan üç gün geçti. Grup üyeleri artık tek başlarına göreve çıkıyor, sebzelerin bakımı, hayvanların yemlenmesi gibi işlemleri çoğunlukla öğle olmadan bitirip kafeteryaya dönüyordu. Hepsi de boş zamanlarını değerlendirmek amacıyla hobiler edinmeye başlamıştı. Teri yağlı boya resim yapıyor, Karin tekstil atölyesinde tanıştığı kızlarla kumaş desenleri çiziyordu. Geba ve Obsaldo ise İbrahim ile birlikte bakım tamir işlerinin peşinde koşuyorlardı. Tüm grup akşama mutfakta toplanıyor, yemeklerini hazırlayıp karınlarını doyuruyorlar, ardından gece yarısına kadar süren uzun sohbetlere katılıyorlardı. Yüzbaşı ise gününün bir kısmını küçük Meral ile Türkçe çalışarak geçiriyordu.

Karin, Ulviye’nin hazırladığı Türk kahvesinden bir yudum aldı;

“Yüzbaşı, senin bu kardeşin beni kahve tiryakisi yaptı. Artık yemekten sonra şu küçücük fincandan yudumlar almadan kendime gelemiyorum” dedi.

Yüzbaşı,

“Bir tek sen mi, hepimiz aynı durumdayız baksanıza.”

Ulviye;

“Siz istedikten sonra ben her zaman kahve pişiririm.”

Vera itiraz etti;

“Hayır, olmaz ama hep sana yük olmayalım. Bize öğret .”

Ulviye;

“Elbette öğretirim. Hatta fal bile bakarız.”

Karin’in gözleri parladı;

“Sen el falı da mı biliyorsun?”

Ulviye;

“El falı değil, kahve falı.”

Vera;

“O nasıl bir şey?”

Ulviye;

“Kahvenizi bitirince fincanı şöyle başınızın üzerinde döndürüyor, sonra dökmeden ters çevirip tabağına kapatıyorsunuz.”

diyerek kendi fincanını başının üzerinden geçirdi, ani bir hareketle çevirdiği fincanı tabağa kapattı. Diğer kadınlar da aynı şeyleri yaparak kapattıkları fincanları itina ile masanın üzerine koydular. Teri, Obsaldo ve Yüzbaşı hayret dolu gözlerle onları izliyorlardı.

Teri;

“İnanmıyorum, şimdi fal mı bakacaksınız. Hem de bu yüz yılda” dedi.

Karin;

“Sen sus bakayım, daha küçüksün, büyüyünce anlarsın” diye karşılık verdi.

Obsaldo;

“Oğlum uğraşma şu hatunlarla, bırak istediklerini yapsınlar.”

Teri tam yanıt verecekti ki kapıdan İbrahim girdi. Yüzü bembeyazdı. Yüzbaşı ondaki garipliği sezmişti, telaşla;

“Ne oldu, bir şey mi var?” diye sordu.

İbrahim;

“Haberleri izlediniz mi?”

Sabrina;

“Hayır, kaç gündür televizyon bile izlemiyoruz. Ne olmuş?”

İbrahim;

“Ben de öyle tahmin etmişim zaten. Sizin için kaydettim, buyurun izleyin”

diyerek bilgisayarını masanın üzerine koyup çalıştırdı.

Ekrandaki genç spiker tane tane konuşuyordu.

“Magnezya bölgesindeki terörist faaliyetlerle ilgili olarak Avrupa’dan getirilen savaş robotları devriye gezmeye başladılar.”

Bu sırada ekranda düzgün adımlarla yürüyen iki robot görüldü. Yüzbaşı;

“Bunlar C-10 modeli, bizimkilerin atası sayılır. Normal bir askerle hemen hemen aynı özelliklere sahiptir.”

Daha sonra attığı her adımda toprağı sarsan on metre boyunda dev robot ortaya çıktı. Son derece gürültülü çalışıyordu. Bir top ve dört değişik çapta ağır makineli taşıyordu. Başının üzerindeki iki adet tarayıcı hızla sağa sola gelip gidiyordu;

Yüzbaşı;

“işte, asıl savaş robotu bunlar. C-20 modelleri. Bir süper gökdelene bile tırmanabilir. Çok tehlikelidir. Onu durdurmak için özel yapım roketler kullanılması gerekir. Yine de tam isabet kaydedilmedikçe tahrip olmaz.”

İbrahim;

“Dağa da tırmanır o halde.”

Yüzbaşı;

“Kesinlikle tırmanır.”

İbrahim;

“Zor günlere hazırlıklı olalım.”

Spiker;

“Bu gün bazı medya organlarında son çarpışmalarda imha edilen Ulrike takımının ihanete uğramış olabileceği ileri sürüldü. Buna göre takıma sonradan katılan Yüzbaşı Dennis ile terör örgütü lideri Ulrike arasında ilişki olduğu ve bu nedenle takımın kolayca tuzağa düşürüldüğü söylendi. Konuyla ilgili olarak açıklama yapan Tempesta savcılığı, adı geçen her iki şahsın da Hollanda'nın Amersfoort kentinde yaşadıklarını, ilk, orta ve lise tahsillerini burada tamamladıklarını, aralarında geçmişe dayalı bir ilişki olabileceğini belirterek, Yüzbaşı Dennis Kruger hakkında tutuklama kararı çıkardıklarını belirtti.”

Karin;

“Yüce İsa adına, Yüzbaşı, bakın sizi neyle suçluyorlar?”

Yüzbaşı güldü;

“Hiç merak etmeyin, yanıma sizleri de eklemeyi ihmal etmezler.”

Sabrina;

“Kesinlikle, bir şekilde buradan kurtulsak bile kendimizi doğruca Tempesta savcısının önünde buluruz.”

Vera;

“Bizi canlı olarak oraya kadar götüreceklerini hiç sanmıyorum, bunu önceden konuşmuştuk. Bence bu yaptıkları bize yardım edebilecek insanları yanımızdan uzaklaştırma amacını güdüyor.”

Yüzbaşı;

“Kristina ve Albay Elia asla bunlara inanmazlar. Ama tutuklama kararı elbette önlerine pek çok zorluk çıkarır. Zekice doğrusu.”

Ekranada Tempesta Emniyet Müdürü Billy ile bir gazeteci yan yana görüldü.

Gazeteci;

“Sayın komiserim, savcılık kararına ne diyorsunuz?”

Komiser Billy;

“Çok şaşırdım diyemeyeceğim. Yüzbaşı ile daha önce karşılaştım, kendisini gözüm hiç tutmamıştı. Boğazda teröristlerle bir çatışma olmuştu, bu şahıs hemen oraya geldi ve kendi çapında

bazı araştırmalar yapmaya başladı. Ben de izin verdim elbette. Sanırım doğru davranmışım.”

Gazeteci;

“Peki, Ulrike takımının kaybolan diğer üyeleri onunla birlikte olabilirler mi?”

Komiser Billy,

“Ben bu meslekte otuz beş yıl geçirdim, asla şaşırmamayı öğrendim.”

Kamera hafifçe yana kaydđ, görüntüye bir genç kız girdi. Komiser devam etti;

“Ancak Müdür Yardımcısı Bayan Karin’in teröristlerle birlikte olmadığına eminim. Bizlere böyle yurtsever, vatansever gençler yetiştiren bir annenin asla terörist düşüncelere kapılmayacağını biliyorum”

dedi ve elini hemen yanındaki genç kızın omzuna koydu. Bunu gören Karin’in gözleri fal taşı gibi açıldı, acı bir sesle haykırdı;

“Bebeğim, Aleina.”

Yüzbaşı;

“Ne, Aleina mı?”

Ekrandaki gülümseyen genç kızın hemen yanında başka bir kız belirdi;

Yüzbaşı;

“Aman Tanrım, Patricia bu.”

Komiser Billy gözlerini ekrana dikti;

“Kaybolan meslektaşlarımızdan Komiser Yardımcısı Bayan Karin’in kızları da annelerini aramak için aramıza katılacak. Teröristleri saklandıkları deliklere kadar izleyip arkadaşlarımızı kurtaracağız.”

Karin acıyla inliyordu;

“Bebeklerim benim, bir şeyler yapalım, öldürecekler onları.”

Yüzbaşı;

“Aşağılık herif, kızları bize karşı kullanıyor.”

Sabrina;

“Bu kadarına da pes doğrusu.”

Vera;

“Çocukların arkasına saklanmak ancak böyle bir yaratığın beyninden çıkabilir.”

Ulviye Karin’in önünde diz çöktü, ellerini tuttu;

“İnanın bana, şurada o kızlar için ölmeye hazır en az yirmi kişi biliyorum. Hiç merak etmeyin, hep birlikte onların güvenliğini sağlayacağız “ dedi.

Karin ani bir hareketle Ulviye’ye sarıldı, sarsılarak ağlamaya başladı.

Yüzbaşı İbrahim’e döndü, fısıldayarak;

“ Doktor Necati’ye haber versek iyi olacak” dedi.

Karin başını kaldırdı, masanın üzerinden bir peçete alıp yüzünü kuruladı.

“Sizi duydum yüzbaşı, merak etmeyin, bu kez ilaç falan istemiyorum. Sakin olacağım ve kızlarımı kurtaracağım. İçinizde en yüksek rütbeli polis olarak rehine kurtarmak da benim işim” dedi.

Yüzbaşı uzanıp Karin’i kucakladı,

“Hadi o zaman, hemen merkeze gidelim. Her saniyenin değeri var.”

Az sonra yönetim merkezinde yirmi kişi birden toplanmıştı. İçlerinden bazıları tepeden tırnağa silahlıydı.

Yüzbaşı Ulviye’ye doğru eğildi;

“Şu silahlı olanlar kimler?”

Ulviye;

“Bizim çiftliğin savaşıları. Olayı duymuşlar ve gönüllü olarak gelmişler.”

Karin ortaya doğru yürüdü, yüksek sesle;

“Evet arkadaşlar, şimdi ne yapacağız, önerisi olan?”

Yüzbaşı;

“Öncelikle çocukların konumlarını öğrenmeliyiz. Bunun için bana internet bağlantısı gerekiyor.”

Ulviye;

“Burada mümkün değil, ancak Magnezia’ya gidip kablosuz bağlantı ağına giriş yapabiliriz.”

Yüzbaşı;

“Polis beş dakikada yerimizi bulur.”

Ulviye;

“Biz de işimizi dört dakikada tamamlar oradan uzaklaşırız.”

Yüzbaşı;

“Kaskat proksi kullanırsak bu süreyi uzatabiliriz.”

Ulviye;

“Sözcük oltasına takılmadan ilerlersek daha da uzun çalışırız.”

Karin;

“Peki, sonuç ne?”

Yüzbaşı,

“O zaman hemen Magnezia’ya gitmemiz gerekiyor.”

Ulviye;

“Kapalı kasa bir kamyon bulacağız. Siz arkaya yerleşirsiniz. Kentin tamamında internet var. Şifre kırarak ağa giriş yaparız, ne dersiniz?”

Karin:

“Tamam, bence uygun. Ama diğerleri de boş durmasınlar. Kentin farklı yerlerinde sahte saldırılar düzenlesinler. Güvenlikçileri şaşırtır, bize zaman kazandırır.”

Yüzbaşı;

“Bence iyi fikir, Ulviye, elinizde anti robot füzesi var mı?”

İbrahim;

“Evet var ama daha önce hiç kullanmadık.”

Yüzbaşı;

“Obsaldo, ne dersin, bir deneme yapalım mı?”

Obsaldo;

“Elbette, peki, beni kim koruyacak?”

Vera;

“Geba ile birlikte seni koruruz, diğerleri çocukları aramaya gider.”

Ulviye odadaki kalabalığa döndü;

“Hemen Magnezia’ya hareket ediyoruz. Yalnızca ben, Karin ve ağabeyim. Diğerleri de olabildiğince farklı yerlerden sahte saldırılar düzenlesinler. İç güvenlikçiler burada hazır beklesinler, ne olur ne olmaz” dedi.

Yarım saat sonra Ulviye, yüzbaşı ve Karin silahlarını kuşanmış halde vagona yerleşmiş, tünelde ilerliyordu.

Yüzbaşı;

“Henri şehirde tüm önlemlerini almış bizi bekliyordur. Nereden çıkacağız?”

Ulrike hemen önündeki ekrana yerleştirdiği haritayı işaret ederek;

“İşte, tam buradan. Bir araç parkının yanındır. Ben tanınmadığım için sokakta rahatça yürürüm. Eşya taşıma bahanesiyle kamyon kiralayıp sizin yanınıza getiririm.”

Yüzbaşı,

“İşe bak, basbayağı terörist olduk. Neler planlıyoruz.”

Karin;

“Hiç de değil. Biz iyi insanlarız. Asıl teröristler bebeklerimi bize karşı kullanmaya kalkan o aşağılık yaratıklar.”

Ulviye;

“Evet, ben bu tanımı daha çok sevdim. Kendimi hiç de terörist gibi görmüyorum.”

Neredeyse bir saat boyunca tünellerde dolaştılar. Sonunda Ulviye vagonu durdurdu.

“Tamam geldik. Şu anda yıkıntı halinde bulunan iki numaralı süper gökdelenin tam altındayız. Şimdi beni izleyin. Önce kanalizasyona gireceğiz, oradan da sokaklardaki yağmur suyu toplama kanalına geçeceğiz. Kamyon parkının hemen yanında bir otobüs durağı var. Boş olduğu anda yukarı çıkabilirim. Daha sonra yoldan geçenlere karışırım, uydu gözetlemesi beni izleyemez.”

Vagondan indiler, Ulviye öne geçti, bir süre yürüdüler.

Karin;

“Aman Tanrım, gerçekten lağımdayız galiba, şu kokuyu duyuyor musunuz?”

Kanalın içinde yüz metre kadar gittiler, ansızın ilerde bir ışık belirdi. Sokak lambası mazgal deliğinin altındaki kanalı aydınlatıyordu. Ulviye elindeki küçük çubukla mazgalların arasından dışarıya baktı.

“durak boş, kimkse yok”

dedi ve omzuyla yüklenerek kapağı kaldırdı. Yüzbaşı hemen uzanıp ona yardım etti. Ulviye çevik bir hareketle yukarı süzüldü.

“Beni burada bekleyin, on beş dakika içinde dönmüş olmalıyım. Eğer gelmezsem geri dönün” dedi

ve koşarak oradan uzaklaştı. Kamyon parkı yakındaydı. Kapıdaki güvenlik noktasına yaklaştı, kartını yuvasına yerleştirdi. Önündeki ekrana araç kiralama ile ilgili seçenekler çıktı. Onların arasından kapalı kasa kamyoneti seçti, sonra gidilecek adresi girdi ve ücreti ödedi. Garajdaki araçlardan birisinin ışıkları yandı, yavaşça güvenlik noktasına gelip kapısını açtı. Ulviye şoför koltuğuna oturdu ve araç yola koyulur koyulmaz elindeki küçük kartı yuvaya soktu. Öndeki ekranda bazı sayılar belirdi. Hızlı hareketlerle belli kodları girdi, ardından yön kolunu tutarak kamyoneti kendisi kullanmaya başladı.

Yüzbaşı bir aracın tam üzerlerine park ettiğini görünce yavaşça mazgal demirini yana itti, Karın’ın arkasından kendisi de dışarı çıktı, kapağı dikkatlice kapattı ve kamyonetin içine atladı.

“Mükemmel, yalnızca yedi dakika yeterli oldu.”

Ulviye;

“Önce bir numaralı süper gökdelenin altına gideceğiz. Yolun kenarında durabilir, internete bağlanabiliriz.”

Karın;

“Çocuklar nerede olabilir?”

Ulviye;

“Aslında ben onların emniyet müdürlüğünün misafirhanesinde olduklarını sanıyorum. .”

O sırada kentin batısında ışıklar parıldadı, ardından silah sesleri duyuldu.

Karın;

“Bizimkiler işe başladı. Biraz acele etsek mi?”

Ulviye;

“Neredeyse geldik, merak etmeyin.”

Araç sabit hızda sokakları dolaştıktan sonra yan yola saptı ve bir kapının önünde durdu. Yüzbaşı bilgisayarını açtı, bağlantı noktalarına baktı. Hemen yanlarındaki markete ait olduğunu düşündüğü hat açıktı. Cebinden çıkardığı küçük bir küpü bilgisayarına bağladı. Şifre çözümü için yazılım çalıştırdı.

“Tamam, bilgisayara girdik. Şimdi çocukları arayalım.”

Ulviye;

“Yalnızca üç dakikamız var, emniyet bilgisayarına girmeye yetmez, basını bir deneyelim.”

Yüzbaşı;

“Tamam, bakalım çocuklarla ilgili günlük haberler ne diyor?”

Karin de bilgisayar ekranına odaklanmış dikkatle oluşan görüntüleri izliyordu.

Yüzbaşı;

“Hayır, basında çocukların kaldıkları yerlerle ilgili bilgi yok. Bence emniyetin bilgisayarına girmeliyiz.”

O sırada uzaklardan güçlü bir vınlama sesi duyuldu. Yüzbaşı telaşla;

“Ulviye sür, C-20 buraya geliyor, sanıyorum kaçak bağlantıyı algıladılar” diye bağırdı.

Ulviye sağ eliyle tuttuğu bir kolu sonuna kadar öne itti, araç tekerlerinden dumanlar çıkararak ileri atıldı. O sırada yüzbaşı bilgisayarına taktığı küçük küpü aldı, pencereden dışarı fırlattı. Neredeyse yüz metre kadar ilerlemişlerdi ki tam çaprazlarından kocaman bir robot çıktı, hızlı adımlarla marketin önüne geldi elindeki silahla park yerini taramaya başladı. Az önce durdukları yerdeki her şey havaya uçuyordu.

Karin bir çığlık attı;

“İsa aşkına, şuraya bakın, nasıl ateş ediyor, ölümden döndük” dedi.

Ulviye;

“Ağabey, o küplerden elinde başka vardır umarım.”

Yüzbaşı,

“Sen güvenli bir yer seç, ben küp temin ederim.”

Araç ana caddeye çıktı, kalabalık trafik içinde yavaşça ilerlemeye başladı.

Ulviye,

“Şimdi emniyet müdürlüğünün bulunduğu gökdelene geliyoruz. Çevresinde tur atacağım ki bu da üç ya da dört dakika demektir.”

Yüzbaşı cebinden bir küp daha çıkardı;

“Tamam, ben hazırım” diye yanıtladı.

Araç bir süre daha gitti, şimdi emniyet müdürlüğünün tam önünden geçiyorlardı. Ulrike;

“Hadi ağabey, görevim seni” dedi.

Yüzbaşının elleri ve kolları hızla hareket etmeye başladı. Şifre kırıcı yazılımlarla ana bağlantılar birer birer çözülüyor, sistemin içine doğru ilerliyordu. Ulrike aracı sağa döndürdü, yoğun trafikten çıkmışlardı, hafifçe hızlarını artırdı. Karin gözlerini kapatmıştı, dudakları kıpır kıpır oynuyordu.

Ulviye;

“Son iki dakika” dedi.

Yüzbaşı bütün dikkatini ekrana vermişti. Elleri büyük bir hızla hareket ediyordu. Araç biraz yavaşladı;

Ulviye;

“Artık tur atamam. Trafiğe girersek kuş gibi avlanırız. Halbuki önümüz açık. Burada bir dakika daha durup sonra kaçacağım” dedi.

Ulviye;

“Son yirmi saniye.”

Yüzbaşı;

“Hemen gazla, onları buldum, gerçekten de misafirhanedeler.”

Ulviye bir kez daha kolu öne itti, araç ileriye fırladı. Bu sırada yüzbaşı dikkatle verileri bilgisayarına kaydetti ve çıkardığı küpü öncekiler gibi pencereden dışarı fırlattı. Aynı anda kentin batısında patlamalar devam ediyordu.

Karin:

“Peki, bebeklerimi kurtarmak için ne yapacağız?”

Ulviye;

“Hazırlanmamız gerekiyor, şu anda operasyona geçemeyiz.”

Karin üzüntülü, kırılgan ve kararlı bir sesle;

“Anlamadım, buraya kadar geldikten sonra onları almadan mı döneceğim. Ölürüm daha iyi. İsterseniz siz gelmeyin, ben tek başıma da giderim.”

Yüzbaşı uzanıp Karin’e sarıldı,

“Lütfen efendim, sizin canlı kalmanız gerekiyor. Hiç merak etmeyin. Ulviye’nin mutlaka bir planı vardır.”

Ulviye;

“Bayan Karin, Ne olur bana güvenin. Bu iş bu gece bitecek. Yarın çok geç olabilir. Merak etmeyin lütfen” dedi.

Karin yüzbaşının göğsüne yaslandı, sessizce ağlamaya başladı. Ve yol boyunca bir daha konuşmadı.

Doğruca çıktıkları mazgalın olduğu yere geldiler, Ulrike aracın bilgisayarına taktığı kartı geri çekti ve aşağı atladı. Araç geniş bir u çizerek garajına doğru gitmeye başladı. Yüzbaşı mazgal kapağını yerinden çıkardı, herkes içeri girince dikkatlice yerine oturttu. Doğruca vagona koştular, bu kez kırk beş dakika sonra çiftlik merkezindeydiler. Baskına giden takım daha önce dönmüş, merakla onları bekliyorlardı.

Sabrina;

“Çok şükür geldiniz. Nasıl geçti? Karin’in niçin gözleri yaşlı.”

Ulviye;

“Çocukları bulduk ama onları alamadık. Karin bu nedenle üzgün.”

Geba Karine sarıldı,

“Merak etmeyin, hepsi geçecek” dedi.

Yüzbaşı hemen bilgisayarından bir küp çıkardı, merkezin ana bilgisayarına taktı. Tavandaki yuvarlak ışık giderek daha parlak hale dönüştü ve odanın ortasında Magnezia Emniyet Müdürlüğü’nün bulunduğu süper gökdelenin üç boyutlu görüntüsü belirdi.

Yüzbaşı;

“Çocuklar bu binanın iki yüz on beşinci katında, misafirhanede kalıyorlar. Yapmamız gereken şey onları gidip oradan almak.”

Obsaldo;

“Emniyet müdürlüğünün kapısından içeri girecek kadar bile yaklaşamayız. Her yönden bizi bekliyorlardır.”

Ulviye;

“Sizin Konstantino’daki müdürlüğünüzün güvenlik sistemi nasıldı?”

Karin;

“Önlemler neredeyse bahçenin girişinde başlar. Adım başı yüz tanıma kameraları vardır. Duvarlara gizlenmiş silahlar bir anda saldırganı delik deşik edebilir.”

Vera;

“Sahte kimliklerle girebilir miyiz? Böylece hiç savaşmadan misafirhaneye ulaşmış oluruz.”

Yüzbaşı;

“Hayır, çünkü Henri bizi bekliyor. Misafirhanede kalan çocuklardan başka kimse yok.”

Geba;

“Domuz herif.”

Ulviye;

“Peki, çatıdaki güvenlik önlemleri nasıldır?”

Sabrina;

“Ne? Çatıda mı? Uçmayı mı düşünüyorsunuz? Yerden beş yüz metre yükseklikte nasıl rüzgarlar eser biliyor musunuz? En deneyimli helikopter pilotları bile gündüz gözüyle oraya konamaz.”

Vera;

“Evet, doğru söylüyor, ben pilotum ve bizim gökdelenlerin hiç birisinin tepesinde pist yoktur.”

Ulviye;

“Peki, ya ağır silahlar, silahlı robotlar?”

Karin;

“Çatıda mı? Kimse oraya çıkamaz ki?”

Ulviye;

“Dua edin Magnezia Emniyet Müdürü de sizin gibi düşünsün. Timur nerede?”

Yüzbaşı;

“Ne yani, çatıdan mı gireceğiz?”

Ulviye;

“Evet, çünkü tek açık yer orası.”

Karin şaşırmişti;

“Ama nasıl?”

Ulviye ona bakmadı;

“Timur, Timur nerede?”

Timur kalabalığın arasından ileriye çıktı;

“Buradayım abla.”

Ulviye;

“Senin şeyler hazır mı, neydi adı? Uçuyordun ya hani?”

Timur;

“Yeğnibar abla, dört tane yaptık ama hepsi o kadar.”

Ulviye;

“Tamam, bize yeter de artar bile.”

Sabrina;

“Yeğnibar dediğiniz şey nedir?”

Timur;

“Bir tür uçan uçurtma efendim. İki kişiliktir. Acil durumda buradan kaçmak için düşünmüştüm.”

Yüzbaşı sitem etti;

“Ulviye sen şu kafadaki planı ayrıntılarıyla anlatsan da biz de burada şaşırmasak.”

Ulviye;

“Tamam ağabey, şimdi beni dikkatle dinleyin.”

Eliyle işaret ederek ortada duran süper gökdelen görüntüsünün çatısını büyüttü.”

“Bu yapı iki yüz yirmi kattır. Çatısı neredeyse kare biçimindedir ve büyük bir boş alan yaratır. Rüzgar ne yönden eserse essin, karşı taraftan gelerek rahatça iniş yapabiliriz. Sonra beş kat aşağıya iner kızları alır yeniden çatıya çıkarız ve hep birlikte buraya döneriz.”

Karin;

“Eğer tüm asansörleri havaya uçurabilirsek, yedek güçlerin o kata kadar gelmeleri uzun sürer.”

Sabrina;

“Timur, senin bu şeylerin çatıya rahatça inebilir mi?”

Timur;

“Biz burada elli metreden iniş kalkış yapıyoruz. Orası üç kat daha büyük.”

Yüzbaşı;

“Birimiz önden gider, alanı temizler. Eğer varsa güvenlik güçlerini etkisiz hale getirir. Sonra biz geliriz, asansör kulesini havaya uçururuz. Tüm sistem durur. Merdivenlerden kata iner, çocukları kurtarır, geldiğimiz yoldan geri döneriz.”

Geba;

“Bu adamlar kesinlikle misafirhanede bizi beklemekte olurlar.”

Yüzbaşı;

“Dolayısıyla çatışma çıkacak demektir. O durumda yeğnibarlardan birisi dışarıdan ateş açarak içerdekileri şaşırtabilir.”

Karin;

“Hiç de imkansız değil. Bence olabilir.”

Ulviye;

“Başka yolu yok. Tek şansımız bu ve hemen kullanmalıyız. Şimdi aranızda ağır makineli kim?”

Obsaldo elini kaldırdı. Ulviye devam etti;

“Timur ile Obsaldo bir numaralı yeğnibarı alıyorlar. Bizden kırk beş saniye önce hareket ediyorlar. İkinci sırada ben varım. Arkamdan ağabeyim geliyor. En arkada Sabrina ve Karin yer alıyor. Hep birlikte havalanıyoruz, doğruca gökdelenin üzerine ulaşır, rüzgar yönüne göre iniş yapıyoruz. Hemen saldırıya geçmemiz gerekiyor. Asansörleri hallettikten sonra merdivenlerden aşağıya iniyoruz.”

Ulviye gökdelenin üç boyutlu görüntüsünü değiştirdi, şimdi yalnızca misafirhane üstten görünüyordu.

“Şurası salon. Güvenlikçiler burada oturuyor olacaklar. Pencereden gelen ateşle kapının önüne doğru siper alacaklardır. Biz de ilk ateşten hemen sonra kapıyı uçurup onlara arkadan saldırabiliriz. Çocukların uyuduğu odada kimsenin olmadığını düşünüyorum.”

Karin;

“Bu plana itirazım var”

diyerek ayağa kalktı.

“Eğer çocukların odasında da güvenlikçi varsa, ilk silah sesiyle bebeklerime zarar verebilir. Bence doğrudan yatak odasına girelim.”

Sabrina;

“Örneğin pencereden içeriye dalabiliriz. Hem de çok gürültü çıkarmaya gerek kalmaz.”

Yüzbaşı;

“Bence her ikisini aynı anda yapalım. Ben çatıdan aşağıya sarkarım, pencereden içeri girer çocukları alırım. Bu sırada sizler de koridor güvenliğini sağlar, yatak odasına bakan duvarda delik açarsınız. Oradan çıkıp hep birlikte çatıya çıkar, yeğnibarlara atlayıp buraya döneriz.”

Odada derin bir sessizlik oldu. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Ulviye;

“Tamam o zaman. Herkes silah başına. Patlayıcıları unutmayın” diye bağırdı.

Saatler sabaha karşı ikiyi gösteriyordu. Dört yeğnibar Spilos dağının zirvesine yakın bir yerde arka arkaya sıralanmışlardı.

Yüzbaşı;

“Ulviye, bunların uydudan görülmediğine emin misin?”

Ulviye;

“Daha önce hiç denemedik ancak gördüğün gibi bu nesnelere o kadar küçük ki, izlenmelerinin çok zor olacağını sanıyorum. Ayrıca motorları iyi izole edildi. Kesinlikle ısı dalgası yaymıyor. Dolayısıyla bizi ancak görsel olarak izleyebilirler ki gece karanlığında bu hiç kolay değil.”

Yüzbaşı;

“Kullanan için de öyle ama.”

Ulviye;

“Hepimiz önümüzdekini izleyeceğiz. Yaka telsizlerinin menzili yalnızca yüz metredir, havada birbirimizle konuşabiliriz. Kimse bizi duymaz. Arkamızda küçük kırmızı bir nokta olacak, ona göre manevra yaparsanız bu işten kolayca sıyrılırız.”

Timur ve Obsaldo yağnibara bindiler, üç küçük tekerlek üzerinde duran hava aracı yavaşça hareket etti, yokuş aşağıya doğru giderek hızlandı ve aniden havalanıverdi. Yüzbaşı gece görüş gözlükleriyle onları izliyordu, kısa sürede görünmez hale geldiklerini fark edip gülümsedi. Kırk saniye sonra diğer üç araç da havalanmıştı. Yüzbaşı büyük bir dikkatle Ulviye’yi gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Telsizden Ulviye’nin sesi duyuldu;

“Dalışa geçiyoruz. Beni izleyin.”

Ulviye tam olarak sağa döndü ve burnunu aşağıya indirdi. Yüzbaşı onun peşinden giderken arkasına baktı, Sabrina neredeyse yanına kadar gelmişti. Önlerinde Magnezia’nın ışıklı gece görüntüsü vardı. Dev gökdelenler parıltılar içinde yükseliyordu. Yüzbaşı birden yan taraftan şiddetli rüzgar akımıyla sallanmaya başladı, hemen önündeki demir çubuğa sarıldı, onu rüzgarın tersi yönünde itti, uçak yeniden dengesini buldu. Kentin üzerinde şiddetli hava akımları vardı.

Ulviye;

“Soldan gelen rüzgara dikkat edin” diye seslendi.

Büyük bir hızla aşağıya iniyorlardı. Kısa süre sonra süper gökdelenlerle neredeyse aynı hizaya geldiler ve düz uçmaya başladılar. Birden telsizden Timur’un sesi duyuldu;

“Abla hedefteyiz. Burada iki nöbetçi robot var. Henüz bizi görmediler. Üzerlerinde daireler çiziyorum.”

Ulviye;

“Ben işaret verince onları etkisiz hale getir.”

Timur

“Anladım abla.”

Yüzbaşı;

“Obsaldo beni duyuyor musun?”

Obsaldo;

“Çok net, ne vardı?”

Yüzbaşı;

“Robotların göğsüne ateş et. Üçlü çekişlemeyi kullan.”

Obsaldo;

“Anlaşıldı, üçlü çekişme.”

Sabrina;

“Obsaldo, desteksiz o atışı nasıl yapacaksın?”

Obsaldo gülerek yanıtladı;

“Sen hiç merak etme, Timur’un omzunu kullanıyorum.”

Emniyet müdürlüğünün bulunduğu gökdelen bütünüyle görüş alanlarına girmişti. Ulviye;

“Timur, şimdi. Hedefleri indirin.” diye seslendi.

Yüzbaşı Timur’un kullandığı yeğnibarı göremiyordu. Birden gökyüzünde parlak bir ışık belirdi. Obsaldo ateş açmıştı. Hemen ardından ışık ikinci kez parladı. Obsaldo;

“Pist temiz arkadaşlar” dedi.

Ulviye;

“Gaz kesiyoruz, yüzde yirmi sol rüzgara dikkat.”

Yüzbaşı gaz kolunu yüzde yirmiye getirdi. Önündeki çubuğa iyice yapıştı. Gri renkli çatı giderek büyüyordu. Yüzbaşı iner inmez Ulviye’nin aracının arkasında hemen kalkabilecek biçimde park etti. Yere atladı, arka koltuktaki malzeme çantasını aldı. Koşar adımlarla gökdelenin kenarına gitti. Çantadan çıkardığı ince halatı korkuluklara bağladı, beline taktığı özel kancaları yerine yerleştirdi. Küçük silahını kontrol etti,

“Ulviye, senden haber bekliyorum” dedi.

Ulviye, Karin ve Sabrina yavaşça çatının kapısından içeri süzöldüler. Yüzbaşı kulağı gelecek seste heyecan içinde beklemeye koyuldu. Bir kaç dakika sonra duyduğu “puf.” sesi, asansörün iptal edildiğini gösteriyordu. Hemen üzerinde Timur daireler çizmeye devam ediyordu.

Ulviye;

“Şimdi merdivenlerdeyiz.”

Yüzbaşının kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Ulviye;

“Koridora geldik. Dört nöbetçi var, robot değil.”

Aradan bir kaç saniye geçti;

Ulviye;

“Koridor temiz. Kapıya yaklaşıyoruz. Bu arada Karin patlayıcı yerleştiriyor. İşaretimle iniyorsun ağabey.”

Yüzbaşı ayakları ile korkuluğa dayanarak kendisini boşluğa bıraktı, halatı sıkıca tuttu.

“Anlaşıldı” dedi.

Ulviye çığlığı andırır bir sesle bağırdı;

“Timur şimdi, salonu ateş altında tut. Ağabey in.”

Yüzbaşı sıkıca tuttuğu halatı bıraktı, yavaşça aşağıya süzölmeye başladı. İki yüz on altıncı kat penceresine hızlı bir tekme ile kendisini ileriye attı, iki yüz on beşinci katın pencere hizasına

geldiğinde oradan neredeyse üç metre kadar ilerleydi. Tetiğe bastı, camın üst kısmında delikler açıldı, ayaklarını öne doğru uzattı ve kırılan cam parçalarının arasından geçerek yatak odasına daldı. İçeri girince halatı bıraktı, önüne baktı. Üç kişinin silahını ona doğru yönelttiklerini gördü. Hiç şansı yoktu. Doğrudan tuzağın ortasına uçuyordu. Ama tam bu anda arkalarındaki duvar büyük bir patlamayla havaya uçtu, toz bulutunun arasında Karin elinde ağır makineliyle çıkıverdi. Yatağın üzerine düşen yüzbaşı, yana doğru takla atarken önündeki hedefe ateş etmeye hazırlanıyordu ki Karin'in sesi duyuldu;

“Silahlarınızı atın hemen.”

Polisler ellerini kaldırdılar. Karin bir sıçrayışta onlardan birisinin yakasına yapıştı;

“Kızlarım nerede söyle bana” diye bağırdı.

Adam korkuyla;

“Şey, bilmiyorum “ dedi.

Karin adamı yatağın üzerine doğru çekti, aniden yere yattı, ayaklarıyla kaldırıp pencereden aşağıya attı. Tiz bir çığlık duyuldu. Karin'in ağzından köpükler geliyordu. Diğer yakaladı;

“Kızlarım nerede” diye bağırdı.

Polis korkuyla yan tarafi işaret etti;

“Kızlarınız orada efendim. Henri her hangi bir saldırıya karşı yerlerini değiştirdi.

Yüzbaşı diğer adama yaklaştı, silahının çenesinin altına dayadı;

“Söyle bakalım, bizi bekleyen kaç kişi var?”

Polis:

“Yalnızca iki efendim. Salonda oturuyorlar.”

O sırada salon tarafının kapısı açıldı. Ulviye ile Sabrina içeri girdi. Yüzbaşı;

“Hedef yan dairede, salonda iki kişi.”

Ulviye;

“Patlamayı duymuşlardır, bizi bekliyorlardır.”

Karin acıyla haykırdı:

“Aman Tanrım, Acele edin.”

Yüzbaşı:

“Duvarı uçurup içeri girelim” dedi.

Karin titreyen elleriyle çantasından patlayıcıları çıkardı, koşarak gitti ve yan dairenin duvarına yerleştirdi, kenara çekilip patlattı. Ortalık bir toz bulutuyla kaplandı ama yüzbaşı dumanın dağılmasını bekleyecek durumda değildi. Açılan delikten içeriye atladı. Kızlar yatağın yanına gizlenmişler korkuyla ona bakıyorlardı,

“Patricia benim. Dennis, korkma” dedi.

Yüzbaşı tam onlara doğru iki adım atmıştı ki, salonun giriş kapısı şiddetle taranmaya başladı. Aynı anda Ulviye ve Sabrina salona daldılar. Kısa süreli atışlardan sonra büyük bir sessizlik oldu. Karin delikten içeri girip kızlarına koştu;

“Bebeklerim benim. Acele edin. Haydi gelin.”

Patricia bir çığlık atarak saklandığı yerden çıktı, annesiyle kucaklaştı. Aleina da onu izledi. Anne ve kızları odanın ortasında büyük bir yumak oluşturmuşlardı ki yan taraftaki kapı açıldı, Ulviye ile Sabrina içeri girdi.

“Her yer temiz, hemen buradan çıkalım. Polisler ellinci kata bile gelmiş olabilirler.”

Yüzbaşı o anda yatağın yanında saklanan iki erkek çocuğu daha olduğunu fark etti. Şaşkınlık içinde;

“Patricia, bunlar da kim?”

Patricia;

“Tanımadınız mı, birisi benim arkadaşım Wilhem. Hani sizi geçirmeye gelmiştik.”

Yüzbaşı;

“Peki, diğerı kim?”

Aleina;

“O da benim arkadaşım. Filip.”

Ulviye;

“Onları burada bırakamayız. Henri ikisini de öldürüp suçu bizim üzerimize atar.”

Karin;

“Ah kızlar, yaptığınızı görüyor musunuz? Ne olacak şimdi?”

Yüzbaşı;

“Çok basit, onları da götüreceğiz?”

Sabrina;

“Araçta yer yok ki. Yalnızca iki kişilik boş yerimiz var.”

Yüzbaşı,

“Haydi, koşun, durmayın zamanımız kalmadı. Kızlar erkeklerin kucağına oturacak. Bunlar daha çocuk, fazla ağır çekmezler” diye bağırdı.

Kimsenin tartışacak zamanı yoktu. Hızla beş kat merdivenleri tırmandılar, çatıya geldiler. Wilhem Ulviye'nin aracının arka koltuğuna oturdu, kucağına Patricia'yı aldı. Filip ve Aleina yüzbaşıya kalmıştı. Ulviye gaz kolunu sonuna kadar iterek pist üzerinde ilerlemeye başladı. Hemen ardından yüzbaşı hareketlendi. Elli metre sonra önündeki çubuğu kendisine doğru çekti, araç havalandı. Sabrina tam arkasındaydı. Birden çatıların arasından iki helikopter belirdi. Doğruca üzerlerine geliyordu. Burunlarının altındaki makineli onlara yönelmişti. Ulviye hiç düşünmeden şandele geçti. Yüzbaşı saniyenin onda birinde Ulviye'yi izlediği taktirde helikopterin ateşinin doğrudan arkasındaki Sabrina'ya gideceğini hesaplayarak avazı çıktığı kadar bağırdı:

“Sabrina sola dön.”

Ve kendisi sağa döndü. Helikopter ateş açtı ama ıskalamıştı. Bir an hangisini izleyeceğine karar veremediği için de ikinci atış şansını kaybetti. Yüzbaşı burnunu aşağıya indirirken sağa sola bakıp Ulviye'yi aradı, sokağın parlak ışıkları gözünü kamaştırıyor, iyi görmesini engelliyordu. O sırada Timur'un sesi duyuldu;

“Biz arkadan sizi koruyacağız, doğru gidin yüzbaşı. Ulviye önünüzde.”

Yüzbaşı yavaşça aracını düzeltti ve önünde giden Ulviye’yi gördü.

“Sabrina, arkamda mısın?”

Çevreden yoğun silah sesleri geliyordu.

Sabrina:

“Merak etmeyin yüzbaşı, poponuzu ısırarak kadar yakınım.”

Yüzbaşı;

“Kim ateş ediyor?”

Obsaldo;

“Kocaman kuşlardan birisi şu anda dumanlar çıkararak yere iniyor ama ötekisi ısrarcı. Bence kuyruğumuzu kaptırmadan buradan kaçalım.”

Yüzbaşı gülerken gaz kolunu sonuna kadar itti. Şimdi giderek Ulviye’ye yaklaşmaya başlamıştı. Büyük apartmanların çatılarını yalayarak uçuyorlardı. Saatte yüz kilometreyi aşan bir hızla batı yönünde gidiyor, Spilos dağından uzaklaşıyorlardı.

Yüzbaşı;

“Ulviye rotamızın doğru olduğundan emin misin?” diye sordu.

Ulviye;

“Ağabey peşimize çok fazla sayıda helikopter takılacak. Onlarla baş edemeyiz. Üstelik şimdi daha da ağırız. Normal kara yolunu izleyerek, helikopterlerin peşimizden gelemeyecekleri kadar alçaktan ilerleyip izimizi kaybettirmeye çalışıyorum.”

Yüzbaşı kızıl ötesi görüş sistemini çalıştırıp çevresine baktı. Arkalarında en az beş kırmızı leke onlara doğru yaklaşıyordu.

“Ulviye, büyük kuşlar, arkamızda.”

Ulviye;

“Tamam ağabey, şimdi onları ekeriz.”

Tam altlarında Magnezia Symirna otoyolu uzanıyordu. Hem geliş hem de gidiş yönünde çok fazla sayıda araç vardı ve bir ışık seli halinde akıyorlardı. Ulviye alçalmaya başladı. Az sonra otomobillerin iki üç metre üzerinde uçuyorlardı. Üstelik araçlarla hemen hemen aynı hızda gittikleri için yukarıdan bakıldıklarında görülmeleri neredeyse imkansızdı. Yüzbaşı bir kez daha kızıl ötesi görüşü çalıştırıp çevresine baktı. Batı yönünde ilerleyen kırmızı lekeler giderek kendilerinden uzaklaşıyordu. Dikkatini Ulviye’ye vererek hafifçe gaz kesti.

Bu şekilde iki dakika kadar ilerlediler. Yüzbaşı artık kurtulduklarını düşünmeye başlamıştı ki birden Sabrina’nın sesi duyuldu.

“Saat altı yönünde, köpekler.”

Yüzbaşı başını arkaya çevirdi, otoyolda kırmızı mavi ışıklar saçarak kendilerine yaklaşan araçları gördü.

Sabrina;

“Sanırım yol kameralarıyla bizi izliyorlar, buradan çıkmalıyız.”

Ulviye;

“Merak etmeyin, geldik zaten”

diyerek sola döndü, iki tarafında yüksek tepeler bulunan dar vadiye girdiler.

Ulviye onları uyardı.

“Beni çok iyi izleyin. Burası eski bir dere yatağıdır, keskin dönüşleri vardır.”

Hafif vınlama sesiyle uçan dört yeğnibar yılan gibi kıvrılarak vadinin içinde hızla ilerliyordu. Görünüşe göre onları izleyen kimse kalmamıştı. Yüzbaşı arkasına döndü, bir eliyle Aleina'nın kolunu yakaladı;

“Durumunuz nasıl, rahat mısınız?” diye bağırdı. Sesi anca duyuluyordu.

Aleina

“Merak etmeyin efendim, bizde hiç bir sorun yok” dedi ve devam etti;

“Şu üzerimizden geçen ışıklar nedir?”

Yüzbaşı başını kaldırıp baktı ama kanatlar yüzünden onları göremiyordu. Telsizle seslendi;

“Arkadaşlar, üzerimizden geçen ışıkları gören var mı?”

Obsaldo;

“Evet, görüyorum. Helikopter bunlar.”

Timur;

“Anladım. Vadiye girdiğimizi biliyorlar, doğruca çıkışa gidiyorlar. Bizi orada karşılayacaklar.”

Ulviye;

“Ben de öyle yapacaklarımı düşünmüştüm. Beni izleyin”

diyerek ani bir dönüşle sola saptı, yan tarafındaki tepenin üzerine doğru tırmanmaya başladı.

Ulviye;

“Tepeye ulaştığımızda radara görünür hale geleceksiniz. O nedenle hemen burnunuzu aşağıya verin ve hafifçe sola dönerek peşimden gelin.”

Yüzbaşı önündeki yeğnibarın tepenin arkasında kaybolduğunu gördü. Zirveye ulaştığında kolu öne itti. Burnunu aşağıya indirdiğinde Ulviye'yi fark ederek izlemeye başladı. Sağ taraflarında yükselen tepeler onları koruyordu. Bu şekilde on dakika kadar gittiler. Spilos dağının zirvesi tümüyle önlerindeydi. Yüzbaşı kalkış yaptıkları yere gideceklerini sanıyordu ama Ulviye birden sağa döndü, başka bir vadinin içinde uçmaya başladılar. Sonra dağın doğal çizgisini izleyerek yavaşça sola döndüler, sürekli olarak yükseldiler ve ansızın önlerinde geniş bir düzlük belirdi.

Ulviye;

“Buraya iniyoruz arkadaşlar, beni izliyorsunuz.”

Dört yeğnibar da alanı hizaladı. Yerden, on beş metre yükseklikteydiler.

Ulviye;

“Gaz yüzde yirmide, sırayı bozmayın.”

Yavaşça ve düzenli bir şekilde arka arkaya düzlüğe indiler. Yüzbaşı motoru kapattı, hemen aşağıya atladı. Filip ile Aleina hala kucak kucağa oturuyorlardı. Onların ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Ortalık zifiri karanlıktı. Yüzbaşı gece görüş gözlüğü ile her tarafı görüyordu ama çocuklar bu olanağa sahip değildiler, şaşkınlık içinde oldukları yerde duruyorlardı. O sırada birden ortaya çıkan kalabalık bir grup hızlı hareketlerle yeğnibarları parçalara ayırarak mağara girişine taşımaya başladı. İki dakika içinde düzlükte kimse kalmamıştı.

Karin ve kızları yeraltı merkezinin girişinde soluk ışıkların altında bir kez daha yumak oluşturdular. Yüzbaşı hemen giderek Timur’u kucakladı;

“Bu araçlar gerçekten müthiş, seni kutluyorum” dedi

Timur;

“Teşekkür ederim efendim. Böyle kullanılacağını hiç düşünmemiştim. Onları acil durumda kaçmak için yapmıştım” diye yanıtladı.

Hep birlikte kafeteryaya indiler. Saat dörde geliyordu ve hiç birisinin uykusu yoktu. Gün doğuncaya kadar hareketin her anını tekrar tekrar yaşadılar. Ulviye ile Sabrina ilk girdikleri salonda dokuz kişinin kendilerini beklediğini görmüşler. Ama o sırada Obsaldo pencereden öyle yoğun ateş açmış ki hiç birisi karşılık verememiş. Obsaldo ağız kulaklarında ağır makinelinin nasıl ısındığını, elini yaktığını ama o aldırmadan ateşe devam ettiğini anlatıyordu. En ilgi çeken olay hiç şüphesiz Karin’in bir adamı yakasından tuttuğu gibi pencereden aşağıya atmasıydı.

Patricia gözlerini kocaman açıp;

“İnanmıyorum, anne gerçekten bunu yaptın mı?” diye sordu.

Karin kendini savundu;

“Hiç birini hatırlamıyorum kızım, her şey yüzbaşının önünde oldu.”

Yüzbaşı;

“Eğer annenin o hareketi olmasaydı sizleri bulmakta zorlanabilirdik” dedi.

Sonra çocuklar için yatacak yer hazırladılar ve güneş tepeye doğru yükselirken yerin altındaki güvenli odalarında derin bir uykuya daldılar.

Terörist Lider Kim

Yüzbaşı uyandığında akşam olmak üzereydi. Her tarafı ağrıyordu. Yaptığı onca akrobatik hareketin acısı yavaş yavaş çıkıyordu. Gerinerek yataktan kalktı, havlusunu ve yeni giysilerini alıp banyoya gitti. Duşların hepsi doluydu. Yüzbaşı;

“Tünaydın arkadaşlar, sırada ben varım” diye seslendi.

Onu ilk yanıtlayan Obsaldo oldu, neşeli bir sesle,

“Yüzbaşım size yer vermeyi çok isterdik ama burası tıklım tıklım dolu” dedi.

Onun hemen yanından Patricia’nın kahkahası duyuldu;

“Burası da öyle Dennis ağabey. “

Yüzbaşı,

“Vay canına, şu hale bakın. Biz onların yaşadayken bilgisayar başından kalkmazdık.”

Aleina;

“O sizin zamanınızdı Dennis ağabey, şimdi her şey çok hızlı.”

Yüzbaşı şaşkın bir sesle;

“Sen de mi Aleina” diyebildi.

En baştaki duşun kapısı açıldı, Vera başını uzattı;

“Hey yakışıklı adam buraya gel, benim yanımda her zaman yerin hazır” dedi.

Yüzbaşı banyosunu bitirip salona döndüğünde Karin’in mutfakta çalışırken gördü. Sabrina da ona yardım ediyordu.

Yüzbaşı;

“Karin, keşke bizleri bekleseydiniz. Yemek pişirme işini sizin üzerine yıkmışız gibi hissediyorum” dedi.

Karin;

“Bu gecelik böyle olsun, ne de olsa kızlarımı kurtardınız.” diye yanıt verdi.

O sırada Doktor Necati ve Zeynep içeri girdi;

“Arkadaşlar, siz uyurken öğle haberlerinde çok önemli gelişmeler oldu. Kayıtları izlemek isterseniz, merkeze gidelim.”

Sonra Karin’e döndü;

“İzin verirseniz yemek hazırlama işini Zeynep devralsın, siz bizimle gelin. Çünkü olay sizi ilgilendiriyor” dedi.

Karin hemen elini önündeki havluya sildi, telaş içinde hızlı adımlarla merkeze doğru yürümeye başladı.

Ulviye onları bekliyordu. Herkesin yerini aldığını görünce;

“Arkadaşlar, karşımızdakiler dünkü yenilgilerini bakın nasıl değerlendiriyorlar” dedi.

Dev ekranda öğle on iki haberlerini veren müzik eşliğinde parıldayan yazılar uçuşuyordu. “Flaş flaş, büyük ihanet” cümlesi bir kutucuk içinde tüm ekranı dolaştı ve spikerin arkasında kayboldu;

Spiker;

“Şimdi on iki haberlerini veriyoruz. Günümüzün en önemli gelişmesi hiç şüphesiz dün gece sabaha karşı yaşanan büyük ihanet. Çok değil, daha bir gün önce yine bu ekranlarda Tempesta emniyet müdürü aynen şöyle demişti.

“Ancak Müdür Yardımcısı Bayan Karin’in teröristlerle birlikte olmadığına eminim. Bizlere böyle yurtsever, vatansever gençler yetiştiren bir annenin asla terörist düşüncelere kapılmayacağını biliyorum.”

Ne yazık ki en deneyimli polis şeflerinin bile yanılabilceğini gösteren çok ilginç olaylar yaşandı.

Dün gece Komiser Yardımcısı Bayan Karin ve arkadaşları, kızlarının da yardımıyla Konstantino'dan iki değerli üst düzey yöneticinin erkek çocuklarını kaçırmayı başardılar.”

Karin bir çığlık attı;

“Ne saçmalıyor bu salak.”

Doktor Necati hemen yanındaki Karin'e uzanıp ellerini tuttu;

“Dinleyin lütfen. Bakın daha neler var.”

Spiker;

“Şimdi görüntüleriyle izleyeceğiniz gibi Konstantino Emniyet Müdürü yardımcısının gerçekte teröristlerin önemli liderlerinden birisi olduğu ortaya çıktı.”

Ekranda Karin'in polisi yakasından tutup pencereden attığı sahne bir kaç kez tekrarlandı.

“Vay canına, beni filme almışlar.”

Spiker;

“Görüntülerden anlaşılacağı gibi karşımızdaki müşfik ve anne değil, kana susamış vahşi bir yaratık var. Kızları annelerinden hiç de aşağı kalmıyorlar. Magnezia Savcılığı bu sabah her iki kızın tutuklanması için yazı çıkardı. Adam kaçıрма planını anne ve kızlarının birlikte hazırladığı belirtiliyor.”

Karin;

“Yüce İsa adına, bunları kızlarım duymasın. Yoksa mahvolurlar” dedi.

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Doktor Necati iki eliyle Karin'in yüzünü yakaladı, kendisine doğru çekti, dudaklarından hafifçe öptü;

“Gel biz revire gidelim. Burada söylenen anlamsız sözleri dinlemenin gereği yok” dedi ve birlikte yavaşça dışarı çıktılar.

Spiker;

“Öte yandan kaçırılan çocuklardan Filip'in annesi Bayan Melissa kameralara şöyle seslendi.”

Ekranda genç bir kadın görüldü, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Ellerini yardım ister gibi ileriye uzattı,

“Lütfen efendim, size yalvarıyorum, çocuğuma kıymayın, o daha çok küçük. Zavallı Filippo, kızımız Aleina'yı sevmiştii, onun ilk aşkıydı. Lütfen kıymayın” dedi.

Yüzbaşı;

“İşte şimdi hapı yuttuk. Artık değil Albay Elia, Genel Kurmay Başkanı gelse bizi kurtaramaz. Şu anda dünyadaki on milyar insan Karin'e lanet okuyor.”

Sabrina endişeliydi;

“Peki, ne yapacağız?”

Ulviye uzanıp bilgisayarını kapattı.

“İşte bunu yapacak ve söylenenlere kulaklarımızı kapatacağız.”

Geba;

“Keşke o kadar basit olsaydı. Spikerin sözleri beynimde yankılanmaya başladı bile.”

Vera;

“Çocukları ailelerine geri versek?”

Yüzbaşı;

“Çocukları öldürür sonra teröristler iki genci katletti diye propaganda yaparlar. Bütün dünya da bize lanet okumaya devam eder. Zaten bunu düşündüğümüz için çocukları yanımıza almıştık. Tahminimizde yanılmamışız.”

Teri;

“Biliyor musunuz, sanki bataklıktayım ve giderek batıyorum.”

Obsaldo;

“Hiç de haksız sayılmazsın. Kafamızı kullanarak o bataktan çıkacağız. Zekamızdan başka bir şey bizi kurtarmaz. Onlar ne derse desin, yeteneklerimizi küçümseme. Bize tuzak kurmuşlardı, kendilerinden emin bekliyorlardı, çocukları ellerinden kapıp kaçtık.”

Teri uzanıp Ulviye'nin elini yakaladı, onu kucağına çekti,

“Evet Obsaldo, haklısın. Hele dünyanın en güzel teröristi bizimle olduktan sonra asıl onlar bizden korksunlar değil mi?”

Ulviye Teri'nin kucağına yerleşirken,

“Sakince bekleyeceğiz. Düşman nasıl olsa gündemi değiştirecektir” dedi.

Geba;

“Ne kadar beklemeliyiz?”

Yüzbaşı;

“Kanımca dört haftadan aşağı olmamalı. Ben de Ulviye'ye katılıyorum. Günlerce sessizliğimizi korumalıyız. Ama çocukların ailelerine bir şekilde haber uçurmanın yolunu bulmamız gerekiyor.”

Ulviye;

“Siz onu bana bırakın. Hep birlikte mutlu aile resimleri çektiririz sonra bir arkadaşımız onları götürüp posta kutusuna bırakır.”

Vera tatmin olmuştu;

“Evet, bana göre de en iyi hareket şekli bu” dedi.

Teri;

“İsterseniz salona geri dönelim. Çocuklarla mutlu ilk yemeğimizi kimse bozmasın.”

Ve o geceki yemek gerçekten çok neşeli geçti. Ulviye bol bol resim çekti. Kalabalık sofrada eğlence gece yarısına kadar sürdü. Birlikte şarap içip şarkı söylediler ve sabaha karşı sarhoş olup yataklarına serildiler.

Ulviye'nin çektiği resimler bir kaç gün sonra Bayan Melissa ile Anselme'nin evinin kapısının altından kendilerine ulaştırılacak ve bu iki kadın artık ekranlarda görülmeyeceklerdi.

Pteleon'a Gidiş

Kızların kurtarılmasının üzerinden üç gün geçmiş, Guttula çiftliğinde yaşam yeniden sakin akışına dönmüştü. Akşam yemeğinden sonra Yüzbaşı, Karin'in yanına geldi;

“Çocuklar nasıl, buraya alışabildiler mi?” diye sordu.

Karin;

“Şimdilik mutlu görünüyorlar. Burada ilk kez karşılaştıkları o kadar çok şey var ki, nereye bakacaklarını bilemiyorlar. Ancak oğlanlar bir süre sonra annelerini özlemeye başlar. Onlar daha çocuk. O zaman ne yapacağız? Bunu düşündükçe uykularım kaçıyor.”

Yüzbaşı;

“Evet, ben de aynı kaygıları paylaşıyorum. Bir şekilde onları güven içinde annelerine ulaştırmalıyız.”

Karin kederle gülümsedi;

“Yukarıdaki o vahşi yaratık da bunu bekliyor bence.”

Yüzbaşı;

“Zaman her şeyin ilacıdır. Bekleyip göreceğiz. Ve günü gelince en mantıklı kararı verip sorunlarımızı çözeceğiz. Gelişmenin adı bu değil mi?”

O sırada Ulviye salona girdi, yüksek sesle;

“Arkadaşlar, beni dinler misiniz. Önemli bir gelişme oldu. Güvenlik güçleri biraz önce harekete geçti ve Spilos dağına giden bütün yolları kesti. Yüzlerce sondaj robotu kentin girişinde bekliyor. Anladığımız kadarıyla kurtarma operasyonumuzu tahlil edip dağın içinde saklandığımızı anladılar. Şimdi bizi bulmaya geliyorlar. “

Geba heyecanla;

“Bulabilirler mi?”

Ulviye;

“Bizleri değil ama örtülü bostanlarımızı ortaya çıkarabilirler.”

Yüzbaşı;

“Peki, önerin ne?”

Ulviye;

“Biz daha önce de böyle saldırılarla karşılaştık. Basitçe çiftliği boşaltıyoruz. Yalnızca savaşçılar kalıyor ama onlar da ancak birileri tünellere girmeye kalkarsa karşılık veriyor.”

Yüzbaşı;

“Halk nereye gidiyor?”

Ulviye;

“Yakındaki diğer çiftliklere dağıtıyoruz. Düşman çoğunlukla örtülü bostanları sökmekle yetiniyor. Biz de bir kaç yıl içinde her şeyi eski haline getirip geri dönüyoruz.”

Vera gülerek;

“Ama bu iki taraf için de Çin işkencesi gibi. Yık yap, yık yap.”

Ulviye gülümsedi;

“Evet ancak burada yıkmak çok daha pahalı. Çünkü onca robot bedavaya çalışmıyor. Üstelik savaşçılarımız saldırılarla onların bazılarını havaya uçuruyor.”

Yüzbaşı;

“Biz ne yapacağız?”

Ulviye kolundaki bilgisayarı çalıştırdı, salonun ortasında büyük bir harita belirdi.

“Burası Spilos, şurası da Pteleon. Uzaklık yaklaşık yüz elli kilometre. Her gün pek çok araç Sidousa ve çevresinden Symirna’ya taze sebze meyve taşır. Sonra boşalan kasaları geriye götürür. Aynı şekilde Magnezia’da da benzeri trafik vardır. Sizi bir kamyonun özel bölmesine yerleştirip çevresini boş kasalarla kapatacağız. Dışarıyı gören mini kameralar sayesinde sanki otobüsle gidiyormuşçasına rahat edeceğinizi düşünüyoruz. Bölme otoyoldaki tüm taramalara yanıt verecek biçimde düzenlenmiştir. Tarayıcılar sizi kasa gibi algılayacak.”

Yüzbaşı;

“Anladığım kadarıyla sen gelmiyorsun?”

Ulviye,

“Hayır, ben burada kalıp karşı saldırıları düzenlemeliyim.

Geba;

“Pteleon hazır mı?”

Ulviye;

“Özellikle büyük baş hayvan besleme konusunda eksikler var ama çevresinde dört çiftlik daha bulunuyor. Size yardımcı olacaklardır. Ayrıca hepinize üç hafta yetecek kadar et ve süt ürünleri vereceğiz.”

Vera;

“Ne zaman gidebiliriz?”

Ulviye;

“Korkarım şimdi.”

Karin yerinden sıçradı;

“Şimdi mi? Ama nasıl hazırlanacağız?”

Yüzbaşı;

“Savaş giysilerimizi giyeceğiz. Yolda ne olacağını bilemeyiz. Silahlarımızı alacağız. Zaten fazla kişisel eşyamız yok.”

Karin;

“Burada kullandığımız giysilerimizi alabilir miyiz?”

Ulviye;

“Elbette. Onlar size ait.”

Obsaldo;

“Bize yol gösterecek birileri olacak mı?”

Ulviye;

“Merak etmeyin, Doktor Necati zaten oradaki köyde görevlidir. İbrahim de sizinle geliyor.”

Karin’in gözleri parladı, anlamlı bir bakışla;

“Oh, işte bu çok iyi” dedi.

Yüzbaşı yüzünü buruşturdu;

“Tek üzüntüm Meral’e veda edememek. Şu anda uyuyordur. Sabahleyin beni göremeyince çok üzülecek.”

Ulviye;

“Merak etme ağabey, ona uygun bir şekilde anlatırız. Zaten bir süre sonra biz de sizlere katılacağız. Türkçe derslerine kaldığınız yerden devam edersiniz.”

Hep birlikte yerlerinden kalkıp eşyalarını topladılar. Sonra tünellerde yürüyerek kurumuş Nif çayı yatağının ilerisinde, örtülü bostanda yüzeye çıktılar. Kasasına kocaman taşımalık yerleştirilmiş tır onları bekliyordu. İçine rahat koltuklar konulmuştu. Herkes yerini aldığı anda kapılar kapatıldı ve kamyon kasası boş meyva kutularıyla dolduruldu. Dışarıdan bakıldığında hiç bir şey belli olmuyordu.

Araç hareket ettiğinde neredeyse güneş doğmak üzereydi. Toprak yolda biraz ilerlediler ve sonra Symirna’ya doğru giden yoğun trafiğin içine daldılar. İbrahim yerinden kalktı, ön kapağın yanındaki küçük kutuyu açtı, bazı düğmelere bastı, karanlık taşımaliğin içi bir anda aydınlandı ve çevre görülebilir hale geldi. Şimdi herkes tıpkı otobüste gidiyormuş gibi pencereden dışarıyı izleyebiliyordu.

İbrahim;

“İzin verirseniz sizin rehberiniz olayım. Yolculuğumuz yaklaşık üç saat sürecek. Koltuğunuzun tam karşısında yer alan küçük kutuda sıcak içecek ve paketlenmiş kahvaltınız var. Onlarla karnınızı doyurabilirsiniz” dedi.

Vera hemen uzanıp kutuyu açtı,

“Hayret bir şey, kendimi kurt gibi aç hissediyorum.”

Sonra yanında oturan yüzbaşıya döndü;

“Sen yemeyecek misin?”

Yüzbaşı yüzünü buruşturdu;

“Hayır, ben yalnızca kahve içeceğim. Kendimi hiç aç hissetmiyorum. İstersen benim hakkımı da alabilirsin.”

Vera ona yanıt vermeden dışarıya baktı. Geniş otoyolun sağında ve solunda büyük fabrikalar görülüyordu. Ama çoğu yıkıntı halindeydi. Sapsarı çöl rengi, değişik tonlarda her yeri sarmıştı.

Yüzbaşı;

“Eskiden buralarda binlerce kişinin yaşadığına inanmak ne kadar zor değil mi?” dedi.

Vera içeceğinden bir yudum aldı,

“Üstelik her yer yemyeşilmiş. Dağlar çam ormanlarıyla kaplıymış.”

Yüzbaşı;

“Asya Minör tarih öncesinde sık ormanlarla kaplıymış. Hatta on yedinci yüzyıla kadar da bu özelliğini koruyabilmiş.”

Vera;

“Sonra?”

Yüzbaşı;

“Sonra buraya daha çok insan yerleşmiş. Sonuçlarını görüyorsun.”

Vera;

“Bazen insanlar gerçekten zararlı varlıklar haline gelebiliyorlar değil mi?”

Yüzbaşı;

“Bildiğin gibi virüsler içine girdikleri organizmayı hasta ederler sonra onunla birlikte ölürler. İnsan denen varlık da dünyanın virüsü sanki. Kendi yok oluşu pahasına ona zarar vermekten çekinmiyor.”

Obsaldo oturduğu yerden söze karıştı;

“Arada bizim gibi iyi virüsler de çıkıyor. Organizmayı korumaya çalışıyor.”

Vera;

“İçimde bir umut yok değil ama inanır mısınız, umutsuzluk daha fazla.”

Geba;

“Yüzbaşım, siz kaos dönemi tarihi okudunuz mu?”

Yüzbaşı;

“Evet, sonuçta ben askeri okuldaydım.”

Geba;

“Buralarda da savaşlar olmuş mu?”

Yüzbaşı;

“Hem de nasıl. Yirmi birinci yüzyıl bu topraklar için kanla yazılmıştır.”

O sırada araç geniş bir virajı döndü ve önlerine günün ilk ışıklarıyla aydınlanan Symirna'nın muhteşem manzarası çıktı. İbrahim yeniden ayağa kalktı;

“Arkadaşlar, işte karşınızda Symirna.”

Karin;

“Vay canına, gerçekten de güzelmiş.”

Patricia;

“Anne şuraya bak. Buradaki gökdelenler daha ince ve uzun. Ne güzel yapılar.”

İbrahim;

“Geçen yüzyılda, kaos döneminde burada tam on beş milyon insan yaşıyormuş.”

Obsaldo kuşkuyla;

“Ama o kadar çok insanı barındıracak gökdelen görünmüyor.”

İbrahim;

“On sekiz adet gökdelen var. Beş tanesi Akropedon’da yer alıyor ve Pirino Bari ismiyle anılıyor. Şu anda yalnızca Pirino Bari iki ile üç’te yaşam var. Diğerleri boş duruyor. Hemen ilerde sekizli Kordellia gökdelenleri yer alıyor. Birden beşe kadar olanları yükselen deniz nedeniyle oturulamaz hale gelmiş. Üç tanesi ise gerçekte Silleon bölgesinde olmasına karşın yine de Kordellia diye adlandırılmış. Karşı taraftaki beş gökdelen ise yaşamlarını sürdürüyor.

Wilhem;

“Obsaldo ağabey haklı, bu hesaba göre, on gökdelen aktif durumda, nereden bakarsanız bakın iki milyondan fazla kişiyi barındıramaz.”

İbrahim güldü;

“Gençlerin matematiğine diyecek yok. Yaklaşık rakam bir milyon sekiz yüz bin kişi kadar. Burada yaşayanların tamamı Avrupalı. Başta İngilizler geliyor. Sonra Hollanda ve Almanya var. Gerçekte ilk süper gökdelenler Kordelia’da yapılıyor. Biraz dikkat ederseniz, onların çevresinde pek çok yirmi, otuz katlı bina görürsünüz. Dolayısıyla kaos döneminden önce burada neredeyse iki milyon kişi oturuyor. Yirmi birinci yüzyılın ikinci çeyreğine doğru yabancı akımı başlıyor, onlar yükselecek deniz seviyesini hesaba katarak yükseklerle yerleşiyorlar. Bunlar Kordellia beş, altı, yedi ve sekiz.”

Obsaldo;

“Sonra ilk yapılanlar sular altında kalıyor.”

İbrahim;

“Aynen öyle. Zaten buradaki kaos döneminin başlangıcı korkunç fırtınalara, yağmur ve sel baskınlarına dayanıyor. Her taraf göl gibi oluyor ama içecek su bulunmuyor. Aşırı sıcak yaz aylarında büyük orman yangınları yaşanıyor, ılık geçen kışlarda ise inanılmaz sağanaklar ve fırtınalar meydana geliyor. Her seferinde daha çok insan hayatını kaybediyor. Tek bir sel baskınında on bin kişinin öldüğü söyleniyor.”

Yüzbaşı;

“Hem de çevre bu kadar dağlıkken, öyle mi?”

İbrahim;

“Günümüzde Punta, Agias Vuklas, Akrapedon, Papa Skala, Teganion adıyla anılan bölgelerin tamamı düz taban arazidir. Benim babam, çocukluğunda Mortakya mahallesinde otururlarmış, beş metre boyunda sel baskınlarından söz ederdi. .”

Geba;

“Yani bir binanın ikinci katı bile güvenli değilmiş. Peki, bu insanları hiç mi uyarın olmamış?”

Yüzbaşı;

“Olmuştur mutlaka ama dinleyen kim?”

Trafik iyice kalabalıklaşmış ve yavaşlamıştı. Sol şeritten ilerleyen ağır araçlar adeta emekleyerek yol

alıyorlardı.

Karin;

“Symirna’nın içinden mi geçeceğiz?”

İbrahim;

“Hayır, birazdan çevre yoluna sapacağız. Ağır araçların kent içine girmeleri yasak.”

Vera;

“Trafiği yavaşlatıyorlar sanırım.”

İbrahim;

“O da olabilir ama asıl neden şu. Kaos döneminde sıkça yapılan bir eylem de patlayıcı dolu kamyonları mahallenin ortasında infilak ettirmekmiş. Bu şekilde binlerce kişi can vermiş. Sanırım hükümetin çekincesi hala sürüyor. Zaten az sonra birinci kontrol bölümüne gireceğiz.”

Karin;

“Umarım koruyucular iyi çalışır. Yoksa hepimizi kuş gibi avlarlar.”

Yüzbaşı;

“Eğer otomatik olarak devreye girmezse, buradan elle çalıştırmam mümkün. Merak etmeyin” dedi.

Az sonra kamyonlar ana yoldan çıkıp, hemen paralelinde bulunan ikinci hatta geçtiler ve yol üzerine yerleştirilmiş kemerlerin altından ilerlemeye başladılar. Her seferinde duyulan küçük “bip” sesi, işlemin başarıyla tamamlandığını belirtiyor, herkes derin bir nefes alıyordu. Araçlar hafifçe sola döndü, yeniden otoyola girerek hızlandı.

İbrahim;

“Gördüğünüz gibi birinci ve en önemli kontrolü başarıyla geçtik. Bundan sonra üç tane daha kemer geçeceğiz ama onlar oldukça küçük” dedi.

Karin;

“Doktor Necati ne yapıyor, hiç sesi çıkmıyor?”

Sabrina fısıltıyla;

“Gelir gelmez uyudu, çok yorgunmuş.”

Karin;

“Peki, ya Teri?”

Sabrina gülümsedi;

“O Guttula’da kaldı. Mutlu etmesi gereken güzel bir hanım var da.”

Karin yüzünü buruşturdu;

“Sakat kalçasıyla orada kalması doğru mu yani?”

Yüzbaşı boş ver gibilerden elini salladı;

“Artık eskisi kadar sekmiyor. Hem Ulviye onu korur, merak etmeyin.”

Bu sırada en azından elli kamyondan oluşan konvoy otoyolda oldukça yüksek hızla gitmeye başlamıştı. Hafif bir rampayı tırmandılar, ardından sağa döndüler. İbrahim ayağa kalktı;

“Şu anda sağınızda gördüğünüz yerleşim yeri Buca. Buradaki kalıntılar eski üniversiteye ait. Hemen ilerdeki yeşillik alan, o üniversite öğrencilerinin çölleşmeye karşı kampüslerini korumak için diktikleri fidanlarla oluşmuş. Öğrenciler su haklarından yaptıkları fedakarlıklarla çevrenin yeşil kalmasını sağlamışlar. Şu anda bölgedeki en önemli bitki örtüsünün bulunduğu yer burası.”

Sabrina gürültü etmemeye çalışarak sessizce ellerini çırptı;

“Bravo onlara, ruhlarına teşekkür ediyorum, hep birlikte duacıyız” dedi.

Karin;

“Amin arkadaşım, amin” diye yanıtladı.

İbrahim devam etti;

“Fark ettiğiniz gibi burada hiç süper gökdelen yok. Çünkü nüfusun neredeyse tamamı yerli. Buca'nın en önemli özelliği on dokuzuncu yüzyıldan kalma evlerinin olması. Bazı mahalleler olduğu gibi korunmuş. Şu anda dünya mirası sayılıyor.”

O sırada karşı şeritte mavi ışıklar parlamaya başladı ve güvenlik araçları hızla yanlarından geçtiler.

Karin;

“Neler oluyor?”

Yüzbaşı;

“Bu kadar acele ettiklerine göre bir şeyler var demektir.”

Aleina telaş içinde annesini dürttü;

“Anne, oradan neden duman çıkıyor?”

Karin;

“Hani nerede?”

Filip;

“Sağ tarafınızda, tepenin arkasında.”

İbrahim;

“Evet, doğru, orası Punta civarı olabilir. Sanırım ciddi boyutta çatışma var.”

Simsiyah bir duman bulutu giderek kentin üzerine kaplıyordu.

Yüzbaşı;

“Yanımızda eski model televizyon alıcısı olsaydı haberleri izlerdik. Ne yazık ki burada bilgisayarları açamıyoruz.”

Vera;

“Galiba gittikçe hızlanıyoruz.”

İbrahim;

“Evet, sanırım yolları boşaltmaya çalışıyorlar.”

Yüzbaşı;

“Demek olaylar çok büyük ya da büyüme eğiliminde.”

Konvoy bir yılan gibi kıvrılarak otoyolda ilerliyordu. Tekrar yokuş tırmanmaya başladılar, sağlı sollu küçük binaların arasından geçiyorlardı, tepeye ulaştıklarında tam karşılarında deniz görüldü. Ama kimsenin önlerindeki bu olağanüstü manzaraya dikkat edecek hali yoktu. Herkes şimdi daha belirgin biçimde izlenebilen Punto civarındaki siyah bulutlara bakıyordu.

Sabrina;

“Bakın, alevler yükseliyor, görüyor musunuz?”

Patricia;

“Arada şimşek gibi çakan o ışıklar nedir?”

Geba;

“Onlar ışık bombaları. Çevredekileri körleştiriyor.”

Vera;

“Yaşam ne kadar garip. Birileri can veriyor, diğerleri de bunu güvenli buluyor.”

Yüzbaşı;

“Şu anda orada olmak istemezdim doğrusu.”

Obsaldo;

“Yağmacıların yıkım gücüne bakar mısınız? Ordu gibi.”

Aleina araya girdi, eliyle işaret ederek;

“Şuradaki gökdelenler denizin ortasına mı yapılmış?”

Aleina'nın bu uyarısıyla herkes o yöne baktı ve denizden yükselen beş tane süper gökdeleni gördü. Çevresinde ise beyaz köpükler çıkararak yüzen yüzlerce daha küçük apartman vardı.

Karin;

“Hayır kızım, İbrahim ağabeyinin az önce sözünü ettiği ilk yapılan gökdelenler bunlar. Deniz seviyesi yükselince su altında kalmışlar.”

Sabrina;

“Ne kadar aptalca. İnsanlar otuz yıl sonrasını görememişler mi? Sonuçta devasa bir şey yapıyorsun, yıllarca ayakta kalmasını beklemez misin?”

Yüzbaşı;

“Bu günden bakınca haklısınız ama olaya o günlerin koşullarında bakmak gerekir. Gökdelenleri planlayanlar, inşasını yapanlar kim bilir ne düşünmüşlerdi.”

Vera;

“Bir tek buradakiler değil, örneğin bizim Hollanda'da benzeri olaylar gerçekleşmiş. Deniz kenarına otoyol inşa etmişler. Yalnızca on yıl sonra sular altında kaldı.”

Yüzbaşı;

“O günlerde genel kanı küresel ısınmanın çok uzun zaman alacağıydı. Örneğin 2015 yılında

Grönland buzullarının büyük bölümü yerinde duruyordu. Erimesinin yüz yıl süreceği sanılıyordu.”

Sabrina;

“Ve insanlar buna inandılar mı?”

Yüzbaşı;

“Evet inandılar. Çünkü o zamanki bilim adamları öyle söylüyorlardı.”

Sabrina içini çekti;

“Ne diyelim, zavallılar, gerçekte hiç şansları yokmuş.”

İbrahim;

“Arkadaşlar, ikinci kontrol noktasına geliyoruz, lütfen sessiz olun” diye uyardı.

Konvoy otoyolda hızla ilerledi ve hemen yan taraftaki yola girmeden yanından geçip gitti.

Geba;

“Kemerlere girmedik.”

Vera;

“Çünkü güvenlikçiler görev başında değil.”

İbrahim;

“Hepsi de Punto’daki olaylara gitmiştir.”

Yüzbaşı elini havaya kaldırıp parmaklarını şaklattı;

“Evet, anladım galiba. Bölgedeki güvenlik güçlerinin büyük bölümü Spilos ve çevresindeki kuşatma için kullanılınca kentte bir boşluk doğdu. Bundan yararlanmak isteyen bazıları da yağma olaylarını başlattı. Kentteki en yakın güvenlik birimi yol kontrolü olmalı. Şu anda hepsini Punto’da görevlendirmişlerdir.”

Sabrina;

“Biraz önce yanımızdan geçen güvenlikçiler onlardı demek ki.”

İbrahim;

“Bakın, başkaları da geliyor.”

Karşı şeritten güvenlik araçları mavi ışıklarını parıltarak ve sirenlerini çalarak büyük bir hızla geçmeye başladılar.

İbrahim;

“Demek ki yolculuğumuza güven içinde devam edebileceğiz arkadaşlar” dedi.

Obsaldo;

“İşte buna dalga etkisi denir. Sonuçları önceden bilinemez. Üç gün önce gece yarısı kızları kurtarma hareketına giriştik. Güvenlik güçleri bizim geliş ve kaçış rotamızı izleyip Spilos dağından geldiğimizi ortaya çıkardı. Bölgedeki güvenlikleri buraya sevk ederek geniş çaplı bir kuşatma operasyonuna girişti. Ama bu eylem, Symirna’da güvenlik açığı oluşturdu, bazı fırsatçılar kentte yağma başlattı. Symirna Emniyet müdürü yol güvenliğini olaylara bastırmak için kullanmak zorunda kaldı. Biz de bundan yararlanarak güvenlik içinde yolumuza devam edebiliyoruz. Üç gün önce

silahlarımızı kuşanırken şu anda olacakları öngöremezdik.”

Yüzbaşı;

“Çok doğru, ama askerlikte kurmay sözcüğü, dalga etkisini tam olarak hesaplama tekniklerini kapsar. Bunu kullanarak on, yirmi hatta otuz yıl sonrasını hesaplamaya çalışırsınız.”

Obsaldo;

“Ana çizgileriyle elbette. Dalga etkisinin tümünü hesaplamak olanaksızdır.”

İbrahim gülerek;

“Obsaldo’ya verdiği bilgiler için teşekkür ediyoruz efendim. Kendisiyle her konuda hem fikiriz. Şimdi Klazemonia’ya giriyoruz. Solunuzda gördüğünüz yerleşim bölgesi, Symirna’nın sebze üretim alanı olarak bilinir.”

On dakika bu şekilde gittikten sonra konvoydan bazı kamyonlarla birlikte sağa saptılar, hemen hemen aynı hızla ilerlemeye başladılar. Yüksek yerler hariç, bölge neredeyse tümüyle beş altı metre yüksekliğinde güneş önleyici örtü altına alınmıştı. Zeytinlikler, narenciye bahçeleri, üzüm bağlar ve sebze tarlalarının hiç biri açıkta bırakılmamıştı. Yol bunların arasından kıvrılarak geçiyordu. Her yerde yıkılmış evler vardı.

İbrahim açıklama yapma gereği duydu.

“Arkadaşlar şu anda Sidousa yarım adasında ilerliyoruz. Bir zamanlar buraları çok gözde yazlık alanlarıymış. Şu gördüğünüz yıkıntılara insanlar büyük paralar harcamışlar. Bölge su kaynakları açısından pek de zengin değilmiş ve ısınma ile birlikte ilk susuz kalan yerlerden birisi olmuş. Daha sonra deniz suyu işleme fabrikaları kurulmuş ama bunlar tarım amaçlı olduklarından yerleşim yerlerine besleme yapmamışlar ve buradaki yazlıklar hızla değer kaybetmiş, sonuçta tümüyle terk edilmişler. Eskiden yüz bine ulaşan Sidousa’nın nüfusu şu anda yalnızca yedi bin kişiyi bulmuyor ve bunların neredeyse tamamı yöredeki örtülü bostanları yönetiyor. Ancak bölgede yirmi kadar yer altı çiftliği var, buralarda bin beş yüz insanın yaşadığını biliyoruz.”

Obsaldo;

“Peki, bu çiftliklere karşı güvenlik güçlerinin tutumu nasıl?”

İbrahim;

“Şu ana kadar kaydedilmiş hiç bir operasyon yok. Sanıyorum bunun nedeni yer altı çiftliklerinin, örtülü bostanda çalışanlarla uyum içinde olmaları ve her iki tarafın birbirini idare etmesi. Yani şikayet eden olmayınca, operasyona da gerek duyulmuyor.”

Yüzbaşı;

“Peki, Sidousa’da güvenlik birimi yok mu?”

İbrahim;

“Çok küçük bir karakol var ama onlar örtülü bostanları yağmacılara karşı korumak üzere örgütlenmişler. Dolayısıyla yer altında adam aramaya pek zamanları olmuyor. Sürekli olarak yollarda robot dolaştırıp, yabancıları kolluyorlar. İki helikopterleri olduğu söyleniyor.”

Sabrina;

“Peki, biz onlarla karşılaşabilir miyiz?”

İbrahim;

“Elbette böyle bir olasılık var. Ancak kamyonumuzun bütün kimlik bilgileri doğru. Şu anda ekranda bizi izliyorlar ve Pteleon’daki bostanlara boş kasa taşıyan kamyon olduğumuzu sanıyorlar. Biz gerçekten de orada bir örtülü bostanın içine gireceğiz, o noktadan sonra izlenmeyeceğiz.”

Yüzbaşı;

“Ya kameralar?”

İbrahim;

“Çevredeki görüntü izleyicilere önceden kaydedilmiş kasa boşaltma videosu yükledik. Oraya ulaştığımızda otomatik devreye girecekler. Zamanlama aynı.”

Yüzbaşı geriye doğru yaslandı, çevresine baktı. Yanındaki Vera uykuya dalmıştı. Kamyon sağa dönerek konvoydan ayrıldı, otoyoldan çıkıp iki aracın zorlukla birbirini geçebileceği dar bir yolda ilerlemeye başladı. Kimi zaman deniz kenarını izleyerek, kimi zaman tepelere tırmanarak bir süre yol aldıktan sonra ani dönüşle örtülü bostana girdiler, yaklaşık yüz metre ilerleyip durdular.

İbrahim ayağa kalktı, yüksek sesle;

“Arkadaşlar, uyuyanları uyandırın lütfen, geldik” dedi.

Pteleon

Yüzbaşı kamyonundan aşağıya indiğinde çevresinde tanımadığı insanlar olduğunu gördü.

İbrahim;

“Sizleri tanıştırayım yüzbaşım, bu arkadaşlar taşınmamıza yardım etmek için geldiler” dedi.

Birinci adam elini uzattı;

“Sizinle tanışmak büyük zevk. Aramıza bir robot uzmanının katılması bize güç verdi.”

İkinci adam;

“Maceralarınızı zevkle dinliyoruz efendim. Magnezia’da çocukları düşmanın elinden kurtarma operasyonunuz muhteşemdi.”

Yüzbaşı;

“Ben de sizlerle tanıştığım için mutlu oldum ama sözünü ettiğiniz operasyon tümüyle Ulviye’nin eseri.”

Birinci adam;

“Ulviye hanımın kardeşi bizim de kardeşimizdir efendim.”

Doktor Necati araya girdi;

“Yüzbaşım, Ulviye hanım buralarda bir efsanedir. Gerçekte bölgenin en sakin yerindeyiz. Bildiğim kadarıyla kuruluşundan itibaren hiç polis harekatı olmadı.”

Birinci adam;

“Doğrudur, ilk yıllardaki bazı küçük olaylar dışında burada yaşantımız düzenlidir.”

Yüzbaşı;

“Aslında bu çok güzel, sakinlik ve düzene hepimizin ihtiyacı var” diye yanıtladı, ardından;

“Şimdi izin verirseniz şu robotlarımızı aşağıya indirelim” dedi.

Bu sözler üzerine yardıma gelenlerin hepsi kamyonun çevresinde toplandılar. Merakla izlemeye başladılar. Yüzbaşı yeniden kamyonu çıktı, robotları çalıştırdı, üçü birden kendileri için kurulan platformdan aşağıya indiler.

Birinci adam;

“Vay canına, bize ne çok benziyor. Biraz daha gayret etseler insan yapacaklarmış.”

İkinci adam;

“Bunlara karşı nasıl savaşılır? İsa yardımcımız olsun.”

İçinde buldukları örtülü bostan en fazla dört, beş dönüm kadardı. Arka tarafında büyük kayalar göze çarpıyordu.

İbrahim;

“Arkadaşlar beni izleyin, şu gördüğünüz kulübeye gireceğiz” dedi.

Yüzbaşı yeni tanıştığı adamlara veda ederek robotlarıyla birlikte İbrahim’in peşinden gitti. Kayaların yanına geldiğinde gizlenmiş tünel girişini gördü.

Doktor Necati;

“Gerçekte burası ilk inşa edilen örtülü çiftliklerden birisidir. Bölgenin jeolojisi çok sayıda yer altı mağarası içermektedir. Şu anda onda birini bile kullanıma açmış değiliz.”

Tünelin içinden yarım saat kadar yürüdükten sonra geniş bir mağaraya ulaştılar.

İbrahim doğruca mağaranın tam karşısındaki duvara doğru yürüdü, alışkın hareketlerle kol bilgisayarında bazı düğmelere bastı ve dümdüz görünen kaya yavaşça ikiye açıldı.

“Bu bizim yük asansörümüz. Tam yirmi kişilik. Böyle buyurun lütfen.”

Asansörle yukarıya çıktılar, geniş bir salona geldiler.

İbrahim;

“İsterseniz eşyalarımızı buraya bırakalım ve çiftliği dolaşalım, sonra yerleşiriz.”

Önce yönetim bölümüne gittiler. Burası Guttula’ya göre daha genişti.

Doktor Necati;

“Eski bilgisayarlar büyük olduğu için merkez de ona uygun yapılmıştı. Şimdi kullanılmayan pek çok atıl alan var.”

İbrahim;

“Burasının Guttula’dan en önemli farkı bir mağara içine inşa edilmiş olmasıdır. Dolayısıyla hiç merdiven yoktur, hepsi tek kattır.”

Sabrina;

“Mağara elli kişinin tüm ihtiyacını karşılayacak kadar büyükmüş yani.”

Obsaldo;

“Tarlalar ne durumda?”

Doktor Necati;

“Yirmişer dönümlük altı örtülü bostan var. Ama en önemli özelliği dışarıda yer alan iki yüz dönümden fazla zeytinliğe sahip olması. Bizim bütün yağ ihtiyacımızı burası karşılar.”

Karin;

“Zeytinyağı çok gelir sağlıyor mu?”

Doktor Necati güldü;

“Para olsaydı kazandırırdı belki ama burada öyle bir şey yoktur ki?”

Karin başını salladı;

“Ben bu parasız yaşama alışamayacağım. İçimden hep alış veriş yapmak geliyor biliyor musunuz?”

İbrahim;

“Bir zamanlar biz de öyleydik merak etmeyin. Şimdi asıl kente indiğimizde kredi kullanmaya alışamıyoruz.”

Doktor Necati;

“Size diğer çiftliklerden yirmi tane yavrulu inek ile beş boğa sağladık. Ama dana etini bir süre stoklardan tüketeceksiniz. Ancak koyun ve tavuk sayınız yeterli düzeyde. Günün sürpriz haberi ise şöyle. Guttula’da çok az tüketebildiğimiz balık burada bol miktarda bulunuyor.”

Sabrina sevinçle elini çırpıtı;

“Bu harika bir haber, balık yemeye bayılırım.”

Sonra durdu, Doktor Necati’nin yüzüne baktı;

“İyi de balığı nasıl avlayacağız? Denizin üzerine örtü mü çektiniz?”

Doktor Necati;

“Ona benzer bir şey yaptık.”

Ana bilgisayarın önüne gitti, bazı tuşlara dokundu, hemen önlerinde üç boyutlu ekran açıldı.

“Şu gördüğünüz yerler eskiden örtülü bostanmış. Ancak deniz seviyesi yükselince sular altında kalmış. Böylece denizin içinde neredeyse on dönüm kadar kapalı alan meydana gelmiş. Yani orada denizi girdiğinizde kimse sizi tepeden izleyemez.”

Vera;

“Denize girebileceğimi hiç düşünmemiştim doğrusu. Nisan’dan sonra bol bol yüzebiliriz.”

Geba;

“İstersen şimdi bile denize girebilirsin.”

Obsaldo;

“Yok kalsın, Şu anda suyun sıcaklığı yirmi derece bile yoktur.”

Yüzbaşı;

“Peki, bu alanda çok balık var mı?”

İbrahim;

“Fazlasıyla, çünkü yöre denizin altına saklanmış gibi. Balıklar rahatça çoğalabiliyor. Doğal ortamı bozmayacak biçimde avlanıyoruz. Guttula’da iki ayda bir, burada ise dört beş kez balık yersiniz.”

Patricia;

“Buna biz de dahil miyiz?”

İbrahim;

“Elbette dahilsiniz. Hatta siz gençlere torpil bile yapabiliriz.”

Doktor Necati;

“Sayınız az olduğu için sahip olduğunuz arazilerin büyük bölümü boş duruyor. İleride daha kalabalık olduğunuzda bunları sırayla devreye sokabilirsiniz. “

Vera yüzbaşıya sarıldı;

“Evet ya, nüfusumuzu artırmayı unutmadık değil mi? Hani Şu bizim Daniel vardı?”

Yüzbaşı eğilip Vera’yı öptü,

“Hiç unuttur muyum? Ama fırsat bulamıyoruz ki.”

İbrahim onları işaret ederek;

“Doktor bey bazılarımızın acelesi var, isterseniz önce sosyal tesisleri gezelim” dedi.

Hep birlikte yönetim merkezinden çıktılar, hemen yandaki geniş başka bir salona girdiler;

Doktor Necati;

“Burası mutfak ve yemek salonu. Ayrıca televizyon da var. “

İçerisi oldukça aydınlıktı.

Geba Şaşkınlık içinde çığlık attı;

“Aman Allahım ne görüyorum, deniz manzaralı pencere.”

Gerçekten de salonun büyük pencerelerinden masmavi sularda beyaz köpükler görünüyordu.

Obsaldo hızlı adımlarla gidip camları kontrol etti;

“Evet, bunlar normal cam, ekran değil.”

İbrahim;

“Sidousa örtülü çiftliklerinin hepsinde de bu tür pencere kullanılmıştır. Eski bir teknoloji, dışarıdan bakıldığında fark edilmiyor çünkü küçük küçük açıklıklardan oluşmuştur. Dikkatli bakarsanız aradaki çizgileri görürsünüz.”

Aleina;

“Anne burası çok güzel, ben sevdim.”

İbrahim:

“Size bir sürprizimiz daha var, gelin odalara bakın.”

Karin;

“Aaa, yani odalar da mı böyle pencereli?”

İbrahim çift kanatlı kapıyı açtı, uzun koridor boyunca sıralanan kapıların her birisi bir odaya açılıyordu.

Doktor Necati koridora girdi;

“Arkadaşlar, dilediğiniz odayı alabilirsiniz. İlk gelenler olmanız size bu hakkı kazandırıyor. Burada tam yetmiş adet oda vardır. Hepsi deniz manzaralı olup banyo ve tuvalet de içindedir.”

Sabrina hemen önüne gelen ilk odanın kapısını açtı, dikkatle içeriye baktı;

“Vay canına, oldukça da genişmiş. Ama burası boş?”

İbrahim;

“Odaların hepsi boş, çünkü diğer tüm eşyaları ambara kaldırdık. Neredeyse on yıldır hiç kullanılmadı.”

Yüzbaşı;

“İçindekilere ne oldu?”

Doktor Necati;

“Yanlış doğum politikası izlediler, hep erkek çocuklar yaptılar.”

Vera telaşla sordu;

“Bir dakika, ben de erkek çocuk sahibi olmak üzereyim. Burada doğan bebeklerde ne sorun varmış?”

Doktor Necati gülerek;

“Hayır, hayır, tam tersine hepsi çok sağlıklı bebeklermiş. Yalnızca, büyüyüp gelişince, başka topluluklardaki kızların peşinden gitmişler ve geri gelmemişler.”

Vera;

“Neden dönmemişler?”

Doktor Necati:

“Doğrudan yanıt vermek çok zor. Sanırım erkek çocuk kendi başına buyruk, daha bağımsız. Böylece annelerinden kolayca ayrılabiliyorlar. Halbuki kızlar hiç öyle değil. Anneleriyle birlikte yaşamayı tercih ediyorlar. Dolayısıyla oğlanlar kızların olduğu yere yerleşiyor.”

Karin Wilhem ile Filip’i işaret etti;

“Tıpkı bu çocuklar gibi.”

Vera elini karnına koydu;

“Ama benim bebeğim buraya kız hatta kızlar getirecek.”

Geba araya girdi;

“Yirmi yıl sonra kimin kime gideceğini kimse bilemez. Şimdi gelin şu odaları paylaşalım da

yerleşmeye başlayalım” dedi.

Hep birlikte işe giriştiler. Ambar açıldı, içindeki eşyalar incelendi. Sanki antikacı dükkanına girmiş gibiydiler. Yirmi, otuz yıl öncenin bilgisayarları, televizyonları, haberleşme cihazları öylece duruyordu. Yer altında, kuru çöl havasıyla öyle iyi korunmuşlardı ki, birçoğu düğmesine basar basmaz çalışmaya başlıyordu. Kadınlar çift kişilik yatak aldılar, erkekler ise tek kişilikleri tercih ettiler. Masalar, değişik modelde lambalar, koltuklar, sandalyeler ve halılar dikkatli seçimlerle odalara taşındılar. Sonra büyük salona geçtiler, orayı yeni baştan düzenlediler. Sabrina'nın önerisiyle bir de şark köşesi yaptılar. Mutfak malzemelerini dolaplara yerleştirdiler, bulaşık makinesi ile buzdolabını çalıştırdılar. Büyük televizyonu duvardaki özel yerine oturtular. Zemini parlatmak için temizlik robotlarını devreye aldılar. Küçük bir futbol topu büyüklüğündeki bu çalışkan aygıtlar düzen içinde yerleri paspaslamaya başladılar. Böylece daha güneş batmadan on iki kişi Pteleon çiftliğini yeniden hayata döndürmüştü.

İbrahim;

“Arkadaşlar, burada dört komşu çiftlik var. Bunlar hemen sağımızdaki Parvager, arka tarafımızdaki dağlık alanda Partisvicus, yine sağımızda ama daha uzakta Salmanvicus ve solumuzdaki Blackboss çiftlikleridir.”

Sabrina;

“Blackboss’mu? Bu çiftliğin patronu zenci mi acaba?”

İbrahim gülerek

“Şu anda orayı büyük anneleri yönetiyor, sarışın mavi gözlü. Sanırım çiftliği ilk kuran zenci olabilir” diyerek Sabrina’yı yanıtladı ve devam etti;

“Komşu çiftlikler size akşam yemeği sunacaklar. Yani dört gün boyunca ziyafete katılacağız. Daha sonra kendi başımızın çaresine bakmaya başlayacağız.”

O akşam mükemmel bir ziyafet çektiler. Her türden mevsimlik sebze, kızarmış et ve şarap buradaki yemeklerin değişmez menüsü gibiydi.

Devlet

Yüzbaşı ile Vera ertesi sabah yönetim merkezine girdiklerinde, İbrahim’le Sabrina’nın pek çok işi bitirdiklerini gördüler. Yüzbaşı;

“Bize yapılacak iş bırakmamışsınız.”

Sabrina;

“Hiç olur mu? Ekрана bakın, Obsaldo ile Geba sebze bahçesindeler. Karin ve çocuklar hep birlikte kümesleri kontrol ediyorlar. Koyunlar çayırılıkta besleniyorlar. Su tanklarımız ağzına kadar dolu, üç günlük enerji stokumuz var. Doktor Necati erkenden köye gitti. Bu durumda size hangi iş kalır bilin bakalım?”

Vera güldü;

“Anladım, kahvaltayı bizim hazırlamamız gerekiyor”

diyerek yüzbaşıya döndü;

“Hadi gel, az sonra herkes burada olur” dedi.

Birlikte salona döndüler. Vera sıcak içecek makinesini çalıştırdı, kahvaltı masasını yerleştirmeye başladı. Kuru yemiş, kayısı tabaklarını çıkardı, bardakları tepsiye dizdi. Bu sırada yüzbaşı büyük buzdolabından marul, taze soğan ile çeşitli yeşillikleri aldı, lavaboda dış yaprakları, ezik, çürük olanları ayırıp çöpe attı, geri kalan malzemeyi salata makinesine koydu. Daha sonra limon suyu ile zeytinyağı haznelerini doldurup düğmeye bastı. Makine hafif bir vınlama sesiyle çalışmaya başladı. Sebzeler tanelere ayrıldı, bol suyla çalkalanıp güzelce yıkandı, santrifüjle kurulandı. Ardından doğrayıcılar devreye girdi. Yuvarlak haznenin tabanında bulunan bıçaklar yukarıya doğru yükselip malzemeyi doğruyor sonra geriye çekiliyor, tüm sistem yarım tur dönüyor, işlem tekrarlanıyordu. Böylece kıyma işlemi en çok iki ya da üç defada tümüyle tamamlanıyordu. Daha sonra bu kez yukarıdan inen bir karıştırıcı, yanlardan hazneye giren zeytinyağı ve limon suyu ile birlikte tüm malzemeyi güzelce karıştırdı. Beş dakika geçmeden yirmi kişilik salata hazırды.

Yüzbaşı Vera’ya döndü,

“Bu tamam, nereye koyayım?”

Vera;

“Masanın tam ortasına, herkesin rahatça alabileceği biçimde yerleştir.”

Yüzbaşı büyük salata kâsesini aldı, özenle yerleştirdi.

“Eskiden nasıl kahvaltı ederdin?”

Vera;

“Ben hazır paket kullanırdım. Ya sen?”

Yüzbaşı;

“Aynen öyle. Gerçekte ne kadar yanlış besleniyormuşuz değil mi?”

Vera;

“İyi de başka şey bilmiyorduk ki.”

Yüzbaşı;

“Ve şu anda milyonlarca kişi aynı paketleri kullanmayı sürdürüyor.”

Vera;

“Bir zamanlar ne duymuştum biliyor musun? Amerikalı milyarderler kahvaltıda taze sebze, meyve yerlermiş. Şimdi şu bizim kahvaltı masasına bakar mısın? Hepsi de günlük.”

Yüzbaşı;

“Üstelik bunlar için tek bir kredi bile harcamadık.”

O sırada kapı açıldı, İbrahim ile Sabrina içeri girdi, hemen arkalarında Karin ve çocuklar vardı,

Karin;

“Günaydın arkadaşlar, bakın size ne getirdim?”

diyerek elindeki bir sepet dolusu yumurtayı mutfak masasının üzerine bıraktı.

Vera;

“Dennis onları yumurtalığa yerleştirir misin lütfen.”

Karin;

“Ben koyarım”

diye atıldı. Sonra çocuklara döndü;

“Yumurtasını sahanda isteyen var mı?”

Wilhem;

“Bana da lütfen.”

Karin alışık tavırlarla mutfak masasına geçti,

“Kaç yumurta?” diye sordu.

Wilhem;

“İki yeterli efendim.”

Karin yumurtaları aldı, masanın hemen yan tarafındaki özel bölmeye yerleştirip düğmeye bastı. Duvardaki kontrol panelinde önce kırmızı ışık yandı yirmi saniye sonra yeşile döndü ve hafif bir “çın” sesi duyuldu. Karin eline kalın eldivenleri geçirdi, kapağı açıp üzerinden buharlar çıkan yemeği masanın üzerine koydu.

“Dikkat et, sıcak” dedi.

Wilhem kalktı, tabağı dikkatle kulpundan tutup oturduğu yere götürdü.

Geba ile Obsaldo salona girdiklerinde hemen herkes kahvaltıya başlamıştı.

Obsaldo;

“Arkadaşlar günaydın. Yeni salata malzemesini kilere yerleştirdik. Diğer sebzelerde henüz gelişme devam ediyor, ürün aşamasına gelen yok.”

Geba masada duran yumurtaları işaret ederek;

“Bunlar taze mi?”

Karin;

“Hem de nasıl. Daha iki saat önce tavuğun karnındaydılar.”

Obsaldo yüksek sesle;

“Peynirli omlet isteyen var mı, kendime yapacağım da” dedi.

Vera elini kaldırdı;

“Ben alabilirim.”

Obsaldo;

“İki yumurta?”

Vera;

“Hayır, hayır tek yeter bana” diye yanıtladı.

Obsaldo masanın üzerinden yumurta ile bir parça peynir aldı, önündeki dolabın kapağını açıp içine yerleştirdi, sonra üzerindeki düğmelere bastı. Önce kırmızı ışık yandı, ardından yeşile dönünce iki

küçük “çın” sesi duyuldu.

Obsaldo;

“Omletler hazır.”

Vera;

“Tamam, geliyorum.”

Yüzbaşı Karin’e döndü;

“Doktor Necati neden erkenden köye gitti biliyor musunuz?” diye sordu.

Karin;

“Çocukların eğitimi için endişeliydi. Sanırım bu konuda bir şeyler yapma gereği duydu.”

Sabrina;

“Evet, çok doğru, beslenme ve barınma sorunlarımızı çözdük şimdi çocukların eğitimine el atalım.”

Wilhem;

“Aslında ben burayı sevdim ama annemi de görmek isterim elbette. Bay Dennis, burada çok kalacak mıyız?”

Çocuğun sorduğu soru üzerine masadakiler ne söyleyeceklerini bilemediler. Bir süre kimse ses çıkaramadı.

Yüzbaşı endişesini gizlemeye çalışarak,

“Şey, normal koşullarda elbette çok uzun kalmayacaksınız. Noel yaklaşıyor, biraz tatil yapmanızda mahsur yok sanırım” dedi.

Wilhem;

“Elbette yok, hatta daha uzun süre bile olabilir. Ben zaten annemden ayrılmaya hazırlanıyordum, hiç fark etmez. Peki, ya okulumuz ne olacak?”

Yüzbaşı;

“Doktor Necati sizin için çözüm arıyor, sanırım uygun bir şeyler yapacağız.”

Vera;

“Çocuklara niçin bizler ders vermiyoruz? Kitaplarınız yanınızda mı?”

Filip kolundaki bilgisayarı gösterdi:

“İşte, hepsi burada.”

Geba;

“Tamam, Wilhem zaten robot uzmanı olmak istiyordu. Yüzbaşı robotik dersleri verir. Biyolojiye Doktor Necati girer. İbrahim beyden mekanik bilgilerini alırlar.”

Karin bir kahkaha attı;

“Daha çiftliği kurmadan üniversiteyi yaptık bitirdik.”

Sabrina;

“Neden olmasın?”

Yüzbaşı;

“Bu çocuklar henüz ortaokul öğrencisi. Sanırım Doktor Necati onlara uygun bir öğretmen bulabilir. Gerekirse biz daha sonra ders veririz.”

İbrahim;

“Ben araya girsem iyi olacak. Efendim bizim burada örtülü çiftliklerde kalanlar kendi aralarında örgütlenmişler ve bir okul oluşturmuşlar. İlkokuldan liseye kadar her bölüm var. Sanırım Doktor Necati bununla ilgili olarak gitti. Döndüğünde durumu daha iyi anlarız.”

Vera dudak büktü;

“Vay canına, bu yerliler de hiç göründükleri gibi değilmiş. Kendilerine üniversite bile açmışlar” dedi.

İbrahim;

“Öyle demeyin. Her geçen gün dışarıdaki hayatı terk edip bu çiftliklere katılan insanların sayısı artıyor. Bunların başında da bilim insanları geliyor. Çünkü süper gökdelen yaşamının sonu olmadığını görebiliyorlar. Tek çözüm inbostanlarında organize olmak.”

Obsaldo;

“Dolayısıyla toplumun aydın tabakası yavaşça kentlerden çekilip, buralara geliyor. Ve doğal olarak da örtülü çiftlik yaşamının kalitesi artıyor.”

Yüzbaşı;

“Evet, aynen öyle. Zaten bu yüzden de Henri gibileri insanları katlederek oluşan göçleri durdurmaya çalışıyor. Çünkü böyle giderse yönetecekleri kent kalmayacak.”

Geba;

“İbrahim bey, bir şey dikkatimi çekti, bilgi işlem merkezi neden burada değil?”

İbrahim;

“Teknik gerekçeyi bilmiyorum. Buradaki tüm örtülü çiftlik yönetim merkezleri ayrıdır.”

Obsaldo;

“Belki de bilgisayarların bahçelere yakın olması istenmiştir.”

Yüzbaşı;

“Belki ama iletişim kabloları açısından on metre ile yüz metre arasında fark yoktur.”

Geba;

“O zaman bence yönetim merkezini bu odaya taşıyabiliriz.”

İbrahim omzunu silkti;

“Niçin olmasın? Gerekli malzeme ambarda var. Önce kabloları döşer şu köşeye bilgisayarları yerleştirebiliriz. Bence de dışarısının gözetlenmesi açısından çok uygun olur. Sonuçta burada her an bir kaç kişi bulunur.”

Yüzbaşı çayını bitirip ayağa kalktı, tabağını alıp bulaşık makinesine yerleştirdi. Diğerleri de kısa

aralıklarla ona katıldılar. İbrahim mutfak dolabının altından otuza yirmi santimetre ölçülerinde küçük bir silindir çıkardı, yemek yedikleri masanın üzerine bıraktı. Bu bir temizlik robotuydu. Masanın üzerinde düzenli çizgiler halinde gelip gidiyor ve geçtiği yeri pırıl pırıl temizliyordu.

Özellikle çocukların da işe koyulmasıyla salondaki yeni bilgi işlem merkezini öğleden sonra iki dolaylarında bitirdiler. Wilhem ve Filip, İbrahim ile yüzbaşının yanından ayrılmamışlar, çoğu kez diğerlerine yapacak iş bırakmamışlardı. İki ana bilgisayar konsolu kurulmuş, yirmiyi aşkın üç boyutlu görüntü aygıtı duvarın önüne dizilmişti.

Wilhem kontrol paneline ilk oturan kişi oldu. Büyük ekranı açtı, çevreyi inceledi. Bir kaç dakika sonra,

“Doktor Necati geliyor, Parvager yönünde” diye bağırdı.

Doktor Necati salonun kapısından girdiğinde içerisinin yeni düzenini görünce;

“Selam arkadaşlar, buraya neler yapmışsınız böyle?” dedi.

Yüzbaşı oturduğu yerden;

“Böylesinin daha uygun olacağını düşündük.”

Karin acele ederek;

“Evet Doktor bey, sizi dinliyoruz, dışarıdan haberler nasıl?”

Doktor Necati masanın yanından geçip sandalyelerden birisine oturdu;

“Haberler iyi. Guttula inbostanı güvenlik gerekçesiyle tümüyle boşaltılmış. Hiç kayıp yok. Ancak düşmanın da orada her hangi bir hareketi gözlenmemiş. Sanırım üç dört ay sonra o çiftliği yeniden aktif hale getirebiliriz. Asıl haberler ise Symirna’dan. Dün buraya gelirken yolda gördüğümüz dumanlar son dönemdeki en güçlü yağma hareketinin sonucuymuş. Soyulmadık mağaza kalmamış, bazıları da tahrip edilmiş. Çoğu yerde yağmacılar birbiriyle çatışmış ve ölü sayısının yüzlerle ifade edildiği söyleniyor. Kentteki güvenlik güçlerini Spilos kuşatmasına veren emniyet müdürü görevden alınmış. Kuşatma kaldırılmış, sizleri aramaktan vazgeçmişler.”

Sabrina;

“Henri kudurmuştur artık.”

Doktor Necati

“Umarım öyle olmuştur. Tempesta takımı Konstantino’ya geri dönüyormuş. Bu arada Bizante hükümeti halka verilen su miktarını artırmış. Son yağışlar da tarımsal ürünlerde verimlilik artışına neden olmuş, fiyatlar düşüyormuş.”

Karin;

“Peki, bunun anlamı nedir?”

Doktor Necati;

“Hükümet yükselen tansiyonu düşürmeye çalışıyor. Ortalıkta öyle söylenildiği kadar etkili ve uzun süreli yağış dönemleri gerçekte yok. Dolayısıyla bu önlem temel yaşam stoklarının azalmasına neden olur.”

Obsaldo araya girdi

“Eğer olağan üstü bir olay gerçekleşirse gerçekten ipin ucunu kaçırabilirler.”

Doktor Necati;

“Kesinlikle öyle. İngiltere’deki küresel ısınma enstitüsünün verilerine baktık, ortalama sıcaklık artışı üç dereceyi aşmış. Yani önümüzdeki yaz çok sıcak geçecek. Çoğu yazar bunun yeni bir kaos dönemi olduğu konusunda hem fikir.”

Yüzbaşı;

“Bürüksel kesinlikle devreye girmiştir. Bizim düşündüğümüzü Avrupa genelkurmayı da düşünür.”

Obsaldo;

“Brüksel ne yapabilir ki?”

Yüzbaşı;

“Ermenistan’dan Adania dolun tesislerine verilen su miktarının artırılmasını isteyebilir.”

Sabrina;

“İyi ama o durumda güneydeki İsrail ile Arapların aldığı su miktarı azalmaz mı?”

Geba;

“İsrail açısından değişiklik olmaz. Çünkü onlar Adania-Telaviv arasında denizin içinden giden boru hattını kullanıyorlar. Ama Güneydeki Kürtlerle Araplar susuz kalırlar.”

Yüzbaşı geriye doğru döndü;

“Wilhem, su durumumuz nedir bakar mısınız lütfen “ dedi.

Wilhem elini havada gezdirdi;

“Eğer sistemi tam kapasiteyle çalıştırırsak ihtiyacımızın üzerinde üretebiliriz efendim.”

Karin;

“Peki, çocukların eğitimiyle ilgili bir gelişme var mı?”

Doktor Necati;

“Ah az daha unutuyordum. Elbette, zaten onlar için gitmiştim. Sidousa yarımadasında yirmi dolayında inbostanı bulunuyor. Bunlar bir araya gelmişler ve Purpura yakınlarındaki dağın altında bulunan büyük mağaraya bir okul inşa etmişler. Sonra çiftlikler kendi tüp geçidini açmış. Biz, basitçe hemen sağımızdaki Parvager yolunu kullanacağız. Çocuklar her gün normal biçimde okullarına gidebilecekler.”

Karin;

“Bu kadar tüp geçidi ne zaman yapmışlar?”

İbrahim;

“Yarımada örtülü çiftliklerin ilk görüldüğü yerlerdendir. Neredeyse yüz yıllık geçmişe sahip. Sidousamons çevresinde halen bilmediğimiz pek çok geçit olabilir.”

Aleina;

“Peki, bu okullar nasıl bir şeymiş? Konstantino’dakilere benziyor mu acaba?”

Doktor Necati;

“Onlardan daha başarılı olduğu söyleniyor. Çünkü aktif eğitim sistemini kullanıyormuş.

Öğrenciler her şeyi kendileri yaparak öğreniyorlarmış.”

Patricia;

“Yani bizdeki gibi öğretmen yapar, öğrenci izler şeklinde değil.”

Doktor Necati;

“Aslına bakarsanız eğitim yöntemini eleştirecek düzeyde bilgili değilim. Bence bunu en iyi sizlerden öğrenebiliriz. Çünkü hanım efendi, yarın okula başlıyorsunuz.”

Aleina hafifçe çığlık attı;

“Ama o kadar yakın olamaz. Biraz daha dinlenseydik.”

Filip;

“Neden ki, burada yapacak bir işimiz yok. Bence iyi olur, yeni arkadaşlarla tanışırız.”

Doktor Necati;

“Arkadaşlar, hiç merak etmeyin. Yarın sabah ben, Karin ve çocuklar hep birlikte okula gidiyoruz. Sanırım orayı görmek istersiniz.”

Karin sevinçle elini çırptı;

“Elbette doktor bey, çok mutlu olurum, teşekkür ederim” dedi.

Doktor Necati cebinden iki tane veri küpü çıkarıp yüzbaşıya uzattı.

“Bunları köyün papazından aldım. Galiba Ulviye hanım buradaki tüm eski bilgisayarların belleklerini topluyormuş.”

Yüzbaşı küpleri alıp elinde şöyle bir çevirdi;

“Peki, kardeşimden haber var mı?”

Doktor Necati;

“Evet, yarın arkadaşlarıyla birlikte buraya geliyorlar. Bizimle aynı yolu izleyecekler.”

Yüzbaşı gülümsedi;

“İşte bence günün en güzel haberi bu. Umarım sağ salim burada olurlar.”

Karin eliyle istavroz çıkardı;

“Ah evet, yüce İsa onları korusun “ dedi.

Yüzbaşı yerinden kalktı, ana denetim masasındaki bilgisayarın başına, Wilhem’in yanına oturdu, veri küpünü yuvasına yerleştirdi. Ekranda yüzlerce küçük nokta belirdi. Elini havada gezdirerek bu noktalardan birisini aldı ve üst üste büyütmeye başladı. Az sonra yazı bütün ekranı kaplamıştı. Obsaldo da merakla yüzbaşının yanına geldi,

“Nedir bu?”

Yüzbaşı,

“Bilmiyorum. Çok eski bir yazım formu. Galiba Microsoft döneminden kalma. Uzantısı doc ile bitiyor.”

Obsaldo;

“Üç boyuta kalkıyor mu?”

Yüzbaşı elini ekranda gezdirdi ama hiç bir şey değişmedi.

“Hayır, iki boyutlu bu.”

Obsaldo;

“O zaman oldukça eski zamanlara ait demektir.”

Yüzbaşı;

“Bakalım yazıldığı dili çözebilecek miyiz?”

elini yeniden ekranda gezdirdi, hemen altta “kaynağı bilinmeyen dil.” yazısı belirdi.

Obsaldo;

“Çok ilginç, oysa yazı oldukça düzgün. Yani gelişmiş bir format gibi duruyor.”

Doktor Necati oturduğu yerden söze karıştı;

“Hiç uğraşmayın yüzbaşım, o yazıyı benle İbrahim’den başka burada kimse okuyamaz.”

Geba;

“Neden?”

Doktor Necati;

“Çünkü yazı gerçekte Türkçe. Yani yerli dilinde. Ve bu dil resmi kabul edilmediği için bilgisayarlara yüklü değil.”

Karin;

“Aaa, olur mu öyle şey, o dili konuşan belki on milyon insan var.”

İbrahim;

“Çıkmın efendim çıkmın, otuz milyona yakındır.”

Doktor Necati;

“Bizante’nin resmi dilleri Avrupa birliğine aittir. Kendi dili Latince. Yunanca, İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca ve İspanyolca da burada kullanılır. Ama görüyorsunuz aralarında Türkçe yok.”

Yüzbaşı elini ekranda gezdirdi.

“Çok ilginç doğrusu. Yerli dilinde de Türkçe konusunda bilgi yok. Azerice, Türkmence gibi sonuçlar çıkıyor.”

İbrahim;

“Bunların arasında Antolia Türkçesine en yakın olanı Azeri dilidir ama açıkçası ben onu anlamakta zorlanıyorum.”

Vera;

“Peki, İbrahim bey, bari siz okuyun, ne diyormuş bu yazı?”

Doktor Necati ileri atıldı;

“Ben okuyayım isterseniz. Yüzbaşım, belgeyi büyük ekrana aktarır mısınız?”

Karşılarındaki duvar önce beyaza döndü sonra üzerinde bir yazı belirdi. Bazı harfler silinmişti.

TABİ..I .. BİYOLO.K ..ŞİTLİLİĞİ YOK ..ME KANUNU TASARISI MI?

Doktor Necati;

“Harflerin bazıları silinmiş. Burada gördüğünüz her noktada gerçekte bir harf varmış. Yazı bilimsel makale olabilir.”

Yüzbaşı;

“Silinen harfler yüzünden cümleleri tam olarak anlayamayabiliriz. Olabildiği kadarıyla bütünü okuyup anladığınızı bize anlatabilir misiniz? En azından makalenin ana fikrini yakalama şansımız olabilir.”

Doktor Necati;

“Sanırım haklısınız. Öyle yapalım.”

Or.n ve Su İ.eri Bakan..ğı tara..n.an ha.ır.an.n ve 17 Mayıs 2..2 tar.h...e Parlamento... se.k ed..en “Tab..tı ve B.y.lo.ik Ç.şitl..iği Koru.a Ka.un Tasarısı.” koruma değil ... etm.e yön.lmiş gibi görünü..r. Ülke y..lçüm.nün yalnız.. %..ini oluştur.n korun.n al..larım.z “kalkınma/ekonomik f..da.” g..ekçesiyle yat...mlar. açılıy... Tasar.d. kullan.l.n kavram “**üstün kamu yararı**.”. Örneğin ..r şirk.t bir mi... park.. alt.. maden. çıkarmayı ve bunu çok ..rarlı old..u bil..en s.yanür kull.nar.k yapm.yı istes.n. Zarar ne kadar büyük ve rezer. .e kad.r küç.k olurs. o.sun e.er k.uoyu belli bir düz.yde ikn. edi..bilirse bunun **üstün kamu yararına** uygun .ld..u iddia edilebilecek... L.bi .e b.skılarla ilgili bak.nlık “ikna.” edile..lecekt...

Bu sırada İbrahim de ekranın önüne geldi, Türkçe bilen iki kişi birlikte metni okumaya çalıştılar. Doktor birden sapsarı kesildi ağzından ondan hiç beklenmeyen küfür sözcükleri çıktı.

Karin;

“Aaa, doktor bey ama çocuklar...” diye itiraz etti.

Doktor Necati;

“Özür dilerim Bayan Karin, inanın şu okuduklarımdan anladıklarım doğruysa bana hak vereceksiniz.”

Sabrina;

“Merak ettim, bir makalede sizi bu kadar kızdıracak ne olabilir ki?”

Doktor Necati:

“Hayır, yazıyı yazana kızmadım, zaten benimle aynı duyguları paylaşmış. Olay anladığım kadarıyla şöyle. O zamanın hükümetinin hazırladığı yasa teklifine göre doğayı koruma alanlarında üstün kamu yararı denilen bir nedenle her türlü sanayi çalışmasına izin verilmesi sağlanıyormuş.”

Yüzbaşı;

“Şimdi burasının neden hızla çöllerleştiği daha iyi anlaşılıyor.”

Sabrina;

“Şirketler elde kalan son yeşil alanları da talan etmiştir.”

Geba;

“Ne kadar ilginç değil mi? Üstün kamu yararı düşüncesinin buradaki uygulamanın tam tersi yönünde olması, halkın çıkarlarının, isteklerinin dikkate alınması gerekmez miydi?”

Obsaldo:

“Eğer halk sözcüğünü senin gibi anlasaydım elbette öyle olması gerekirdi. Oysa bu tür yönetimlerde halk, sanayici ve iş adamıdır. Hiç dikkat etmediniz mi, borsada şirketler halka açılır. Peki, onun hisselerini kimler alır? Sıradan vatandaşlar mı? Elbette hayır, başka şirketlerin ortakları ve diğer yatırımcılar hisse toplar. Burada da aynı şey var. Demek ki olay yüz yıllardır hiç değişmemiş.”

Karin;

“Bu kanun kaç yılına aitmiş?”

İbrahim;

“Tarihler silinmiş ama kalanlarından anladığımıza göre iki bin yılının başları olması gerekir.”

Sabrina;

“Yani yirmi birinci yüzyılın ilk yılı. Henüz ortalık yemyeşilken. Doktor bey, sizden rica etsem bir de benim için küfür eder miydiniz?”

İbrahim atıldı;

“Bende daha iyisi var.”

dedi ve Sabrina'nın kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Sabrina yüksek sesle kahkahalar atmaya başladı,

“Aynen ben de...” diye ilave etti.

Yüzbaşı;

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz, o yasa teklifini veren adamları buraya getirip şu pencereden dışarıya bakmalarını söyleyeceksiniz. Yemyeşil doğal örtü yerine sapsarı çöl toprağını gördüklerinde ne diyecekler acaba?”

Vera

“Ne diyebilirler ki, yalnızca tek bir sözcük. PARDON.”

Geba;

“Evet ya, her yer çölleştikten sonra pardon demek yeterli mi?”

Doktor Necati;

“Az önce Obsaldo doğru söyledi. Devlet aslında hiç bir zaman sizin anladığınız anlamda halka ait olmamıştır ki. Zaten bu kavramın kökeninde yalnızca zenginler ve toprak sahipleri, krallar, din adamları vardır ama halkın bizzat kendisi hiç bir zaman yoktur.”

Obsaldo atıldı;

“Kesinlikle öyle. Halk sözcüğünün, gerçekte toplumun bütününe kapladığı yanılgısını veren de gerçekten devletin ta kendisidir. Yaptıklarının tüm toplumu kapsadığını söylerler ama küçük bir

azınlığın çıkarlarını korumaktan başka iş yapmazlar.”

Vera;

“İnsanlar da kendilerini halktan sanıp mutlu olurlar.”

Geba ayağa kalkıp Obsaldo'nun yanına gitti, eliyle saçlarını okşadı. Kinayeli bir sesle;

“Benim tatlı sevgilim, o zaman sen niçin devletin sadık polisi oldun peki?” dedi.

Obsaldo güldü;

“Ne yani, herkesin deli olduğu bir yerde akıllı geçinmenin anlamı var mı sence?”

Sabrina ona katıldı,

“Değil mi ama.”

Yüzbaşı;

“Aslında insanlar yüz yıllar boyunca devleti ele geçirerek halkın iktidarını kurmayı hayal etmişler.”

Vera onu tamamladı. ;

“Bu gün geldiğimiz noktadan da anlaşıldığı gibi tümüyle başarısız kalmışlar.”

Doktor Necati;

“Evet, özellikle on dokuzuncu ve yirminci yüz yıl sosyalistleri buna çok yaklaşmışlar. Dünyanın bazı yerlerinde devleti gerçekten de ele geçirmişler. Hatta bir süreliğine bizim anladığımız anlamda halka hizmet vermişler. Ama zaman ilerledikçe gücü elinde tutanlarla halk birbirinden uzaklaşmaya başlamış. Yirminci yüzyılın ortalarından itibaren her şey eski sisteme dönmüş. Artık yönetici bir sınıf ve ona hizmet eden insanlar varmış. Yüz yıl sonunda da sistem göçmüş, zengin sınıfın devleti geri gelmiş.”

Sabrina;

“Yani devletten kurtuluş asla yok. Öyle mi?”

Yüzbaşı araya girdi;

“Lituvicus kampında Doktor Ethel ne demişti? *Güvenli bir yer, dolu bir mide ve yanında uyuyan sevgili. İnsan başka ne ister?*”

Karin;

“Evet anımsadım, yirmi birinci yüzyıl başlarında bir yazar söylemiş bunu.”

Sesi üzüntülüydü, devam etti;

“Sevgili Müdür Dael, bu yaşamdan on beş gün içinde sıkılırsınız demişti. Keşke şu anda bizimle birlikte çiftliği görebilseydi. Belki farklı düşünürdü.”

Sabrina yerinden kalkıp Karin' in yanına geldi, ona sarıldı.

“Burada devlet de hükümet de, halk da biziz. Birbirimizi seviyoruz ve bizi yöneten asıl güç işte bu” dedi.

Pteleon'da Yeni Düzen

Sabahleyin herkes neredeyse aynı saatte, yani altı dolaylarında kalktı. Hep birlikte kahvaltı yaptılar, saat sekize doğru, Doktor Necati, Karin ve çocukları okula uğurladılar. Daha sonra kalanlar günlük işler için tarlalara dağıldılar. Yüzbaşı ile Vera bu kez ana bilgisayarın başında kalmıştı.

Vera;

“Ulviye yola çıkmış mıdır acaba?”

Yüzbaşı;

“Sanırım şu anda yoldadırlar.”

Vera;

“Buradaki en önemli zorluk bağlantı kuramamak. Normalde onları izleyebilirdik.”

Yüzbaşı;

“Bu riski göze alamayız. Yoksa Henri bizi eliyle koymuş gibi bulur.”

Vera;

“Düşünüyorum da acaba onunla günün birinde karşı karşıya gelir miyiz?”

Yüzbaşı;

“Umarım gelmeyiz. Çünkü biliyor musun, burada gerçekten huzurluyum. Garip bir duygu belki ama daha önce hiç olmadığı kadar güvende hissediyorum kendimi. Onca güvenlik önlemi ve saklanma gereği içinde hem de.”

Vera yerinden kalktı, yüzbaşıya sarıldı, onu uzun uzun öptü.

“Hamile kaldıktan sonra beni bırakacak mısın?” diye sordu.

Yüzbaşı ona biraz daha sıkı sarıldı ama sesini çıkarmadı.

“Sonuçta sen erkeksin. Başkalarıyla birlikte olmanı engelleyemem. Arada bir bana ve Daniel’e de yine böyle sarılır mısın?”

Yüzbaşı onu yerinden kaldırdı, kucağına oturttu;

“Gördüğünüz gibi efendim, kucağında size her zaman yer var” dedi.

Vera tam ona karşılık veriyordu ki birden kontrol masasının üzerindeki büyük kırmızı lamba yandı ve alarm çalmaya başladı. Mekanik bir robot sesi odayı doldurdu.

“Dikkat güvenlik ihlali. Blackboss yönünde yabancılar.”

Vera ayağa fırladı, yüzbaşı koltuğunu ana konsola yaklaştırdı, eliyle havada bazı işaretler yaptı. Büyük ekran pek çok küçük bölüme ayrıldı ve her birinde farklı görüntüler ortaya çıktı. Yüzbaşı dikkatle onları inceledi, neşeli bir sesle

“Herkesi Blackboss kapısına gönderelim, bizimkiler geliyor, onları karşılamalıyız” dedi.

Vera;

“Harika, bu kadar çabuk beklemiyordum.”

Kamyon yavaşça örtülü bostanın içinde ilerleyip Blackboss yönündeki kapının önünde durduğunda

hepsi oradaydı. Yüzbaşı ile Obsaldo koşarak aracın yanına gittiler, arka kapağı indirdiler. Vera ile Geba hemen yukarı tırmandı, boş kasaları aşağıya attı. Gizlenmiş bulunan taşımalık ortaya çıktı, kapısı açıldı, Ulviye sevinçle Geba'ya sarıldı. Ardından kucığında küçük Meral olduğu halde Mehmet görüldü. Onun arkasında Teri vardı. Meryem ve Timur ile birlikte yavaşça kamyondan aşağıya atladı. Herkes birbirine sarılıyor, hasret gidermeye çalışıyordu. Ulviye doğruca ağabeyine koştu, bahçe duvarının hemen yanında kucaklaştılar ve bir kaç dakika öylece kaldılar, daha sonra Meral de fırsatı kaçırmadan onlara katıldı. Küçük kızın şen kahkahaları bütün bahçeyi dolduruyordu.

Yüzbaşı Ulviye'ye döndü;

“Erken gelmene çok sevindim. Sürekli olarak başına bir şey gelecek diye endişelenip duruyordum. Yolculuğun iyi geçti mi?”

Ulviye;

“Özellikle erken saatte çıkıp trafiğe daldık. Tahmin ettiğimiz gibi güvenlik güçleri son derece meşguldü. Bu nedenle kontrol noktalarından kolayca geçtik. Hiç sorun çıkmadı.”

Yüzbaşı Teri'ye döndü, elini sıktı.

“Nasılsın, ayağın aksıyor mu hala?”

Teri;

“Hafifçe topallıyorum ama sanırım bir kaç haftaya kadar normale dönerim.”

Hep birlikte eşyaları taşıdılar, konukları odalarına yerleştirdiler. İkinci kez kahvaltı sofrası hazırlayıp büyük masanın çevresinde toplandılar, neşe içinde sohbetle daldılar.

Meral yüzbaşının kucağına yerleşmiş, onlar yokken çiftlikte neler yaptığını anlatıyor, yüzbaşı dikkatle onu dinliyor, anlamaya çalışıyordu. Meral anlaşılmadığını tahmin ettiği yerlerde sözcükleri heceleyerek açıklıyor, ciddi bir Türkçe öğretmeni havasıyla sohbetini sürdürüyordu. Bu arada Zeynep hanım hazırladığı kahveleri dağıttı.

Ulviye;

“Pteleon çiftliğini Sidousa'da yaptığım çalışmalar sırasında keşfetmiştim. Hayalimde hep bir gün ağabeyimle şu pencerenin önünde oturup kahve içmek vardı.”

Yüzbaşı gülümsedi

“Şimdi bu hayalimizi gerçekleştiriyoruz. Ben de sabahleyin Vera'ya burada ne kadar mutlu ve huzurlu olduğumu söylüyordum. Sanki kırk yıllık evimde gibiyim.”

Ulviye,

“Pek yanlış sayılmaz, tahminime göre ikimizin de doğum yeri burası olabilir.”

Yüzbaşı soran gözlerle ona baktı;

“Annemle babam burada yaşamışlar. Şimdi üzerinden geçtiğimiz yollarda bundan otuz beş yıl önce onlar araç kullanmışlar. O nedenle nüfus bilgilerine ancak Sidousa'da erişebildim.”

Yüzbaşı;

“Annemle babamın bu dağlarda, şu an benim gördüğüm aynı manzaraya baktığını düşünmek insanın içini garip duygularla dolduruyor.”

Ulviye;

“Burası bizim evimiz ağabeyciğim.”

Teri araya girdi;

“Ben buraya bayıldım. Deniz manzarası olağan üstü. Aydınlık ve hiç de yer altında gibi görünmüyor.”

Vera;

“Evet, aynı duygular içindeyim. Kendi evim gibi benimseyiverdim.”

Ulviye;

“Burada işler nasıl?”

Yüzbaşı;

“Farklı bir şey yok. Ürünler henüz yetişmedi. Daha çok var. Guttula’dan getirdiğimizle yetiniyoruz. Ama tavuklar yumurtluyor, bazı koyunlar da süt veriyor. Bu açıdan durumumuz iyi. Önümüzdeki üç dört ay içinde tümüyle kendimize yeterli hale geliriz.”

Ulviye;

“Doktor Necati’yi göremiyorum.”

Vera;

“Karin’le birlikte çocukları okula götürdüler. Birazdan gelirler.”

Ulviye;

“Çocuklar burada okula mı başladı? Ne kadar güzel.”

Vera;

“Evet, Purpura denen bir yer varmış oraya yakınmış.”

Ulviye;

“Purpura bizim tam tersimize düşer, limana bakan tarafta. Hayal meyal hatırlıyorum, annem orası için gün doğumunun başka hiç bir yerde olmayan renkleri derdi.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla döndü;

“Bunun nasıl hatırlayabildin?”

Ulviye;

“Bilmiyorum, bazen olmadık şeyleri rahatça hatırlıyorum ama ayrıntılara gelince takılıyorum.”

Geba;

“Çocukların anneleriyle ilgili bir gelişme var mı?”

Ulviye;

“Konstantino’da Wilhem ve Filip’in anneleriyle görüşüldü. Çocukların güvende olduğu belirtildi. Elbette adres vermedik. En azından bir süre burada güvendedeyiz.”

Teri;

“Şikayet ettiğimi sanmayın, yalnızca merak ettiğim için soruyorum. Biz ne olacağız? Yaşantımızı saklanarak geçirmeyi mi düşünüyorsunuz?”

Yüzbaşı;

“İnan bana şu an hiç bir fikrim yok. Aklıma gelen ilk çözüm Albay Elia’ya ulaşmak ve olayın çözülmesini beklemek.”

Vera;

“İyi de albay ile bağlantı kurulduktan otuz dakika sonra helikopterler tepemizde biter.”

Teri yerinden kalktı, pencereden dışarıya baktı.

“Şu karşıda görünen yer neresi?”

Ulviye Teri’nin yanına geldi;

“Kios adası, Yunanistan’a ait.”

Teri;

“Buraya uzaklığı nedir?”

Ulviye;

“En yakın yeri sekiz, oradaki yerleşim bölgesi ise on kilometre.”

Teri;

“Ve orada her türlü iletişim aracı vardır.”

Yüzbaşı da yerinden kalkıp pencerenin önüne geldi.

“Eğer görünmeden adaya gidebilirsek, oradan Albay Elia’ya ulaşabiliriz.”

Vera oturduğu yerden;

“O kadar basit olduğunu sanmıyorum, oraya yüzerek gitmeyi düşünmüyorsunuz sanırım” dedi.

Ulviye;

“Timur, buraya gelir misin?”

Timur yanlarına geldi.

Ulviye;

“Sen burada yeğnibar üretebilir misin?”

Timur;

“Daha yeni geldim, ambara bakmam gerekir. Ne oldu?”

Ulviye;

“Şu gördüğün adaya gidip oraya ineceğiz ve işimizi bitirdikten sonra buraya geri döneceğiz.”

Timur dikkatle dışarıya baktı;

“Buradan görüldüğü kadarıyla incek yer sorunu görünmüyor. Aslında yeğnibarla çok daha uzaklara gidebilirsiniz. Ancak şu ilerde gördüğünüz kule var ya, işte o bir dedektör. Denizi izlemek üzere kurulmuş. Suyun üzerinde hareket eden her şeyi izler. Dolayısıyla ona görünmemek asıl hedefimiz olmalı.

Yüzbaşı;

“Bildiğim kadarıyla büyük bir cismin arkasına saklanabiliriz.”

Timur;

“Eğer uygun gemi gölgesi de bulursanız neredeyse hiç görünmeden karşıya geçmek mümkün. En fazla on dakika sürer.”

Yüzbaşı hemen kolundaki bilgisayarı çalıştırdı, önlerine buldukları yerin haritası çıktı.

“Şimdi, detektörü işaretleyelim. Radar gölgesi olan yerlere bakalım. Örtünün altından çıkınca sola dönüyoruz. Sahile paralel gidiyoruz, tepeler bizi gizliyor. Şu küçük kayalıkların arkasından yönümüzü adaya çeviriyoruz. Karşı tarafa yalnızca on kilometre mesafedeyiz. Eğer tam bu sırada sağ tarafta yoğun deniz trafiği olursa, onların gölgelerini kullanıp hedefimize ulaşırız.”

Teri;

“Yeni bir araç yapmak ne kadar sürer?”

Timur;

“Eğer malzemeler hazırsa yirmi günde bitiririm.”

Yüzbaşı neşeyle gülümsedi;

“En azından artık gelecekle ilgili iyi bir planımız var. Kanımca şimdi yapmamız gereken şey...”

Vera ayağa kalktı;

“Yapmamız gereken şey konuklarımızın dinlenmesini sağlamak. Dün gece hiç uyumadıklarına bahse girerim. Biz günlük işleri tamamlayalım, onlar da odalarında huzurlu rüyalar görsünler, ne dersiniz?”

Teri kollarını yana açıp uzun uzun gerindi;

“Kendi hesabıma Vera’ya katılıyorum” dedi.

Konuklar odalarına çekilirken, geri kalanlar günlük işlerine döndüler. O gün öğleden sonra yüzbaşı bütün zamanını bilgisayarda geçmişten kalan dosyaları incelemekle geçirdi.

Akşam yemeği çok neşeliydi. Hemen herkesin anlatacak bir şeyleri vardı. Önce Ulviye’yi dinlediler. Kuşatmanın ilk başlarında C-20’lerin tabandaki bazı örtüleri nasıl parçaladığını ama sonra ansızın durup geri çekildiklerini, ardından polislerin telaş içinde Symirna’ya doğru gittiklerini öğrendiler. Guttula çiftliği hemen hemen hiç zarar görmemişti ancak güvenlik gerekçesiyle bir süreliğine kapatılmasına karar verilmişti.

Ulviye;

“Biz yola çıkarken, yakın çiftliklere taşınan arkadaşlarımız, tarlalardaki mahsulü kaldırmayı düşünüyorlardı. Yani neredeyse hiç kaybımız olmadı” dedi.

Daha sonra Doktor Necati söz aldı. Sabahleyin yola nasıl çıktıklarını, yarım saat kadar süren karanlık tünel ilerleyişindeki heyecanı, okula ulaştıklarında mağaranın büyüklüğü karşısında şaşırduklarını anlattı. Karın araya girerek okul yönetiminin onları nasıl karşıladığını, öğretmenlerin ne kadar nitelikli insanlar olduklarından söz etti.

İbrahim;

“Son yıllarda Purpura bölgesine kentten büyük göçler oldu. Gelenlerin çoğunluğu da bilimsel niteliği olan kişiler. Bu durum okulun kalitesini inanılmaz ölçüde artırıyor” dedi

Doktor Necati;

“Okul müdürünün anlattığına göre dört yeni laboratuvar kuruluyormuş. Burada üretilmeyecek hiç bir şey olamaz diyordu.”

Çocuklar da on kişilik sınıflarda ders yaptıklarını, pek çok şeyi bizzat kendilerinin uyguladığını söylediler.

Ve o gece salonda bulunan herkes için yaşam tam olması gerektiği gibiydi.

Fırtına

Ulviye'nin de gelmesiyle Pteleon çiftliğinde her şey alışılmış çizgiye oturmuştu. Hep birlikte kahvaltı ediyorlar, çocukları okula uğurluyorlar sonra bir kişi ana bilgisayarın başına geçiyor, diğerleri ise çeşitli işleri paylaşıyorlardı. Kendi aralarında konuşarak, anlaşarak ama her zaman neşe içinde çalışmalarını gerçekleştiriyorlardı. Bazen ayrı ayrı bazen de tümü birden aynı yerde çalışıyorlardı. Bahçelerin işi öğleden önce bitiriliyor, sonra çoğunlukla bakım onarımla uğraşılıyor ki şu ana kadar ciddi bir arıza ile karşılaşmamışlardı. Boş zamanları çoktu. Kitap okuyorlar, daha önce yapmak isteyip de zaman bulamadıkları uğraşlarıyla ilgilenabiliyorlardı. Teri depoda bulduğu yeni yağlı boya takımı ile tuvaler sayesinde salonun bir köşesini resim atölyesi haline getirmişti. Karin ise onun hemen yanında kumaş desenleri oluşturuyor, tabloları inceleyerek dokumacılığını geliştiriyordu. Sabrina şair ruhunu öne çıkarıyor, bilgisayar kütüphanesindeki şiirleri kendisinininkilerle karşılaştırıyordu, kimi zaman da başlarından geçen olayları anlatan öyküler yazıyordu. Vera ise müziğe ilgi duyuyor, zamanının çoğunu kulaklıklarından dinlediği parçalarla geçiriyordu. Yüzbaşı Türkçe dersleri alıyor öte yandan robotlarının bakım gereksinimlerini karşılamak için başka çiftliklerdeki atölyelerden malzeme arıyordu. Bu nedenle Doktor Necati'nin kendisine verdiği veri küpünü ancak üç gün sonra Ulviye ile paylaşabildi.

Akşam yemeğini yemişler artık alışkanlık haline getirdikleri kahvelerini içiyorlardı. Yüzbaşı küpü bilgisayara yerleştirdi, ekrana gelen dosyaları Ulviye'ye gösterdi.

“Bunların senin için anlamı var mı?”

Ulviye bazı dosyalara yakından baktı.

“Burada binlerce dosyayı rastgele incelemekle sonuca varamayız. Bir plan yapmalıyız” dedi.

Doktor Necati yanlarına geldi;

“Sana katılıyorum ama nereden başlayacağız?”

Ulviye;

“Önce elimizdekileri birleştirelim.”

Yüzbaşı;

“Peki, elimizde ne var?”

Ulviye;

“Türkiye Cumhuriyetini incelemekle başlayalım. Ottoman imparatorluğu yıkıldığında yerine bir devlet kurulmuş.”

Yüzbaşı;

“Ve pek uzun ömürlü olmamış.”

Doktor Necati;

“Belki de küresel ısınma nedeniyle çökmüştür.”

Yüzbaşı;

“Öyleye benziyor ama bir gariplik var. Çünkü Ottoman imparatorluğunun çöküşü ile birinci kaos dönemi arasındaki fark yüz yıldan fazla.”

Ulviye;

“Nüfus kayıtlarından öğrendiğim kadarıyla devletin adı Türkiye Cumhuriyeti.”

Yüzbaşı;

“İşte garip olan şey de bu zaten. Türkiye Cumhuriyetinin tarihi ile ilgili hiç bilgi yok. Oysa yüz yıldan fazla varlığını sürdürmüştü. Örneğin ondan çok daha sonra kurulmuş Kürt Cumhuriyeti hakkında her türlü veriye ulaşıyorsunuz.”

İbrahim oturduğu yerden kalktı, büyük ekranın önüne gitti, dikkatle dosyaları inceledi.

“Ne yazık ki benim için anlamı olan hiç bir dosya adı yok burada” dedi.

Yüzbaşı;

“Geba bana bazı şeyler anlatmıştı, domeklerle ilgili.”

Geba uzaktan tartışmaya katıldı.

“Evet, benim büyük annem domekti. Yüzbaşıya da anlattım, çocukluğunda Türkiye Cumhuriyeti diye bir devlette yaşıyormuş ama sonra savaş çıkmış. Kaos döneminin başlangıcında yani.”

Ulviye;

“Tamam, burada bilgiler örtüşüyor. Ottoman devleti yıkılıyor yerine Türkiye Cumhuriyeti kuruluyor. Yüz yıldan fazla egemenliğini sürdürüyor ve sonra birinci kaos döneminden hemen önce kendiliğinden yıkılıp dağılıyor.”

Yüzbaşı;

“Pek de kendiliğinden değil, annemizin, babamızın, senin, benim başıma gelenler yakın dönemli bir savaşı işaret ediyor bence.”

İbrahim;

“Ulviye hanım, babanız ve anneniz hangi orduda askerdi?”

Ulviye;

“Bilmiyorum.”

Yüzbaşı;

“Ulviye, annemle babamın fotoğrafları yanında ise ekrana verebilir misin?”

Ulviye hemen kolundaki bilgisayarı açtı, bazı tuşlara bastı. Büyük ekranda babasının ve annesinin resimleri belirdi. Yüzbaşı dikkatle onları inceledi.

“Ulviye, babamın şapkasının ön tarafını büyütür müsün?”

Ulviye'nin eli bilgisayarın üzerinde gezindi, ekran tam şapkaya odaklandı ve yavaşça büyüdü. Siyah zemin üzerine sarı renkte ay yıldız belirdi.

Ulviye;

“Bu nedir?”

Yüzbaşı sakın bir sesle,

“Türk bayrağı simgesi. Tam da beklediğim gibi babamız Türk subayı imiş.”

Ulviye;

“O zaman bundan otuz kırk yıl öncesine kadar Türk Ordusu diye askeri bir güç varmış. Yani Türkiye Cumhuriyeti kendiliğinden dağılmamış. Savaşta yenilmişler.”

Yüzbaşı;

“Tıpkı Roma ordusunun Kartaca'yı aldığı gibi, Türkiye Cumhuriyetini yenenler de ona ait her şeyi yok etmişler. Yarım yüzyılda var olan tüm belirtileri silmişler”

Doktor Necati;

“Ama bu doğru olamaz, milyonlarca canlı şahit varken böyle bir şey yapılabilir mi? Hiç mantıklı değil. Örneğin İkinci Dünya Savaşından sonra Almanlar da yenildiler ama asla yok olmadılar. Ayrıca kaos döneminde ülkenin karıştığını söyleyen pek çok tanık var.”

Sabrina,

“Bence de bir millete ait tüm bilgileri yok etmek mümkün değildir. En azından otuz kırk yıllık zaman dilimi içinde bu başarılmaz.”

Obsaldo heyecanla atıldı,

“Hatırlıyor musunuz, Guttula'da Ulviye hanım bizi bilgilendirirken yine aynı konuyu tartışmıştık ve ben bunun başka bir açıklaması olması gerektiğini söylemiştim. Yani kayıtlar iyi saklanmamıştır, insanlar tarihlerine özen göstermemişlerdir falan işte.”

Ulviye;

“Ben de bu işlemin kısa sürede yapılmadığını, yirminci yüzyılın ikinci yarısından itibaren toplumun ulusal bilincinin yok edilmesine çalışıldığını söylemiştim.”

Obsaldo bir süre öylece kala kaldı. Herkes ona bakıyordu, gözlerini kırpıştırarak;

“Elbette, niçin olmasın? Belirli bir program, plan izlenirse toplum pekala farklı alt kimliklere bölünüp ulusal bilinç zayıflatılabilir. Daha sonra onu yok etmek o kadar da zor olmasa gerek. Özellikle yüz yıldan fazla bir süre söz konusu ise.”

Sabrina Obsaldo'ya döndü.

“İyi de yüzbaşının annesinin öldürülmesi otuz yıllık bir sorun, yüz yıl değil.”

Obsaldo;

“Evet, kabul ediyorum. Ama ya savaş yüz yıl sürdüyse? Ya yüzbaşının annesi ve babası ordunun son kalan subaylarındansa? Ya savaş yüz yıldan da fazla sürmüştü, üstelik adı hiç bir zaman savaş olmamışsa?”

Sabrina sabırsızlandı,

“Obsaldo! Bu kadar saçmalaman yetmedi mi? Yüz yıldan fazla süren ama adı savaş olmayan bir savaştan söz edilebilir mi?”

Ulviye gözlerini kıstı, yüzbaşının kaşları çatılmıştı.

Yüzbaşı;

“Gerçeği nasıl öğreneceğimi biliyorum galiba. Çevrede yüz yaşının üzerinde kaç yerli var doktor bey?” diye sordu.

Doktor Necati bir an için düşündü sonra parmaklarını şaklattı.

“Elbette ya, Salmanvicus’da Nuri dayı var. Buralardaki en yaşlı kişi odur.”

Yüzbaşı;

“Yarın onunla konuşabilir miyiz?”

Doktor Necati;

“Neden olmasın, ben ayarlarım.”

Obsaldo;

“Yüzbaşım, bu işe niçin önem veriyorsunuz? Şöyle ya da böyle, tarihte olanlar orada kalmış. Her şey bitmiş, daha fazlasını öğrenmek neyi değiştirecek ki?”

Yüzbaşı;

“Birisi annemi öldürdü, kardeşimle ben yıllarca acı çektik. Üstelik bunu yapan kişi belki şu anda elini kolunu sallayarak dolaşiyor. Daha da kötüsü, bu gerçek her ne ise, bizim burada bulunmamıza yol açan şey de o olabilir. Bunu çözemezsek, gizlenerek yaşam sürdürmeye alışmamız gerekebilir.”

Sabrina araya girdi;

“Yani siz Henri ve takımının bize tuzak kurmasının temelinde geçmişte yapılan bazı gizli hareketlerin mi yer aldığını söylüyorsunuz.”

Yüzbaşı;

“Emin değilim ama en azından dikkate alınmalı diyorum.”

Geba;

“Ben yüzbaşıya katılıyorum. Şu Nuri dayıyı bir an önce dinlesek iyi olacak.”

Ertesi sabah kahvaltı masasında Obsaldo ile Sabrina hala yirminci yüzyıl tarihini tartışıyorlardı. Herkes Nuri dayının bir an önce dinlenmesi konusunda hemfikirdi. Gruplar halinde tarlalara dağıldılar, Teri ve Timur yaşam destek sistemlerinin bakımları için günlük çalışmalara giriştiler. Doktor Necati Salmanvicus’a gitmek üzere hazırlık yapmaya başladı. Yüzbaşıyla Vera kümeste tavuk yumurtalarını topluyorlardı ki birden alarm çaldı, ardından ana bilgisayar başında bulunan Mehmet’in sesi duyuldu.

“Arkadaşlar, kasırğa geliyor, iki saatiniz var. Lütfen salonda toplanın.”

Yüzbaşı elindeki yumurta sepetini işaret ederek;

“Şurada yirmi kadar folluk kaldı, hadi çabuk bitirelim şunları.”

diyerek hızlı hareketlerle yumurtaları toplamaya başladı. Vera hemen arkasındaydı. Başını kaldırıp

örtüye baktı.

“Bunlar dayanıklıdır değil mi?”

Yüzbaşı;

“Bilmem, buralarda kasırga oluyor mu?”

Vera;

“Önceki yıl olmuştu ama Marmaros üzerinde normal fırtınaya dönüşmüştü. Yine de etkisi korkunçtu. İnsanlar büyük panik yaşadılar.”

Yüzbaşı folluktan aldığı yumurtaları dikkatle sepete yerleştirdi;

“Hadi gidelim, bize ihtiyaçları olabilir” dedi

Vera bahçede dolaşan tavukları gösterdi;

“Peki, onlar ne olacak? Kümeste toplamamız gerekmiyor mu?”

Yüzbaşı şaşkınlık içinde yanıtladı;

“İnan bana gerçekten hiç bir fikrim yok. Tavukların kümese nasıl sokulacağını bile bilmiyorum.”

Vera güldü;

“Burada robot uzmanı olmak pek geçerli meslek değil” dedi.

Alarmin üzerinden yarım saat geçmiş, herkes salonda büyük ekranın başında toplanmış televizyondaki hava durumunu izliyordu. Cretensium yönünden gelen üç kuvvetindeki kasırga Ikaria adasını vurduktan sonra Klazemonia üzerinden Symirna'ya ulaşacaktı.

İbrahim ayağa kalktı;

“Arkadaşlar bu şiddette bir fırtına daha önce burada hiç olmadı. Örtülerin dayanıp dayanmayacağını bilmiyoruz. Ama bulunduğumuz yerin güvende olduğunu düşünüyorum “ dedi.

Vera araya girdi;

“Peki, ya hayvanlar, onları güvenliğini sağlamamız gerekmiyor mu?”

Obsaldo;

“Biz koyunları ahıra soktuk bile.”

Yüzbaşı mahcup bir tavırla;

“Şey, biz tavukları dışarıda bıraktık, daha doğrusu onları nasıl içeri sokacağımızı bilmiyorduk. Ama kapıları açık.”

İbrahim güldü;

“İyi yapmışsınız, tavuklar tehlikeyi hissedince kendiliklerinden kümese girerler.”

Karin;

“Ya çocuklar, onlar güvencede midir?”

Mehmet;

“Böylesi durumlarda mutlaka okulu tatil edip çocukları evlerine gönderirler. Yarım saate kadar burada olurlar.”

Sabrina,

“Peki, bizim yapacağımız başka bir şey yok mu?”

Timur;

“Hayır Sabrina, yalnızca oturup kendi güvenliğimizi sağlayacağız. Kapıları, pencereleri sıkı sıkı kapatacağız, monitörlerden dışarıyı izleyip fırtınanın geçmesini bekleyeceğiz.”

Teri;

“Rüzgar enerjisi sistemimiz zarar görebilir mi?”

Timur;

“En riskli bölüm orası olacak ama yapacak bir şey yok.”

Mehmet ana bilgisayara bağlı tüm monitörleri çalıştırdı, duvar neredeyse boydan boya görüntülerle doldu. Dışarıda yağmur başlamıştı. Deniz kaba dalgalıydı, üzerindeki beyaz köpüklerin sayısı giderek artıyordu.

Okuldan dönen çocukların Karin’in çevresine yerleşmelerinden yirmi dakika sonra Mehmet tepe kamerasından kasırganın ilk görüntüsünü almayı başardı. Simsiyah bulutlar bütün gökyüzünü doldurmuş, ortalık gece gibi kararmıştı. Rüzgar giderek şiddetleniyor, yağmur kimi zaman görüşü neredeyse sıfıra indiriyordu. Televizyon kasırganın görüntülerini yayınlıyordu.

Mehmet;

“Fırtına şu anda Cretensium üzerinde. Akşama kalmaz burada olur” dedi.

Karin;

“Çok hızlı ilerlemiyor galiba.”

Wilhem;

“Okulda öğrendiğimize göre hızları değişkenmiş. Cretensium adasından buraya yarım saatte bile gelebilir.”

Ve gerçekten de bir saat sonra rüzgar öylesine hızlı esmeye başladı ki, önce televizyon antenlerini, görüntülerini kaybettiler. Ardından elektrikler kesildi, Mehmet telaşla yedek gücü bilgisayarlara aktardı. Her şeye karşın gözetleme kameraları çalışmalıydı. Tonlarca örtü, tül kumaş gibi havalanıyor, onları yere bağlayan direkler toprağı zorluyordu. Korkunç gürültüler salona ulaşıyor, kimi yerde doğanın acı çeken çığılığı kulakları tırmalıyordu. Yağmurla ıslanmış çöl kumu garip bir çamur katmanı oluşturarak havaya savruluyor, dev dalgalar deniz suyunu karanın içlerine kadar taşıyordu. Doktor Necati uzun süre Parvager’i gösteren monitörün başından ayrılmadı. Derme çatma malzemelerle yapılan evler güçlü hava akımlarıyla dağılıveriyordu.

Yüzbaşı;

“Yerlilerin kalacakları güvenli yerler var mı?”

Doktor Necati;

“Tepenin arkasındaki eski köyde çok kalın duvarları olan taş binalar yer alıyor. Onların sağlam olduklarını düşünüyorum. Ayrıca hastane binası da betondan yapılmış.”

Sabrina;

“Orada hasta var mı?”

Doktor Necati;

“Hayır, Neredeyse beş yıldır kapalıymış. Ben tayinimi oraya yaptırdım ama henüz tümüyle açmayı başaramamıştım. Korkarım kasırgadan sonra her şeye yeniden başlamam gerekecek.”

İbrahim yerinden kalkıp dostça doktorun omzuna vurdu.

“Hayatta daima bir şeylere baştan başlamamız gerekir zaten” dedi.

Doktor ayağa kalktı;

“Benim yerim onların yanı, tünelleri kullanıp köye gideceğim, bana ihtiyaçları olabilir” diyerek kapıya yöneldi.

Karin arkasından;

“Doktor bey sizi seviyoruz, kendinize dikkat edin” diye bağırdı.

Kasırga akşama doğru daha hızlandı ve en yüksek gücüne ulaştı. Örtülü tarlaların denize yakın olanlarının neredeyse tamamı sular altında kalmıştı.

Mehmet;

“Rüzgar toplarının yüzde onu devre dışı. Bağlantılarda arızalar görülüyor.”

Timur;

“Çöl çamuru jilet gibi hatları kesiyor.

Vera;

“Dennis, monitöre bak, senin tavukların hepsi kümeslerde.”

Yüzbaşı gülerek,

“Evet, akıllı çocuklardır, başlarının çaresine bakarlar” diye karşılık verdi.

Mehmet;

“Tepelerdeki güneş panellerinin üzeri çamurla kaplanıyor. Enerji düzeyi yüzde elli beş. Aydınlatmaları kapatıyorum, monitörlerin ışığı ile idare ederiz.”

Bir süre sonra gözlem kameraları birer birer devreden çıkmaya başladı. Yavaşça çamurla kaplanıyor, görüntü veremez hale geliyordu. Yalnızca örtü altındaki kameralar sağlam kalmıştı.

Patricia annesine sokuldu. Karin kızının bu hareketinin nedenini anlamıştı.

“Arkadaşlar, acıkan yok mu, bakın kızlar yemek bekliyor” dedi.

Sabrina kollarını olabildiğince açıp gerindi;

“Fırtına beni bir garip yaptı. Karnım aç ama kalkıp iş yapacak gücüm yok.”

Mehmet, İbrahim’e seslendi,

“Ağabey, sen gel benim yerime bak, ben de herkes için yemek yapayım.”

Mehmet fırtına gürültüleri arasında salata ile balıktan oluşan akşam yemeğini hazırladı sessizce karınlarını doyurdular.

Kasırga Symirna’yı vurduktan sonra Spilos çevresindeki dağlık alana çarparak oldukça yavaşladı ve

normal fırtınaya dönüştü.

Daniela

Ertesi sabah güneş doğduğunda ortalık savaş alanı gibiydi. Timur erkenden kalkmış, ilk iş olarak tepenin üzerindeki anteni tamir etmişti. Her yer kızıla çalan sarı renkli çamurla kaplıydı. Kaygan zemin yüzünden iki adımlık yükseltiye tırmanmak, tehlikeli bir macera halini alıyordu. Alüminyum çubuklardan oluşan anten neredeyse tümüyle toprağa gömülmüştü. Timur onu dışarı çıkardı, bağlantıları iyice temizledi. Bu şekilde salonda kahvaltı yaparken televizyondan kasırganın etkileri hakkında bilgi sahibi olabildiler. Durum tek kelimeyle korkunçtu.

Symirna'da beş metreyi bulan dalgalar sahil kesimlerindeki alçak yerlere su basmasına, yıkıntılar, göçükler binlerce kişinin ölümüne neden olmuştu.”

Karin;

“Doktor Necati'den haber var mı?” diye sordu.

Mehmet,

“Hayır yok. Büyük bir olasılıkla şu anda çok meşguldür. Köyde evler yıkılmıştı.”

İbrahim yüksek sesle;

“Arkadaşlar, kahvaltıdan sonra hep birlikte hasar tespiti yapmamız gerekiyor. Tüm araziyi dolaşalım, bakım tamir gereken yerleri belirleyelim “ dedi.

Yüzbaşı ve Vera doğruca kümeslere gittiler. Tavuklar sanki bir gün önce hiç fırtına olmamış gibi bahçeye yayılmışlar, sakince eşiniyorlardı. Buna karşın geniş alan oldukça karanlıktı.

Vera;

“Vay canına, örtünün üzeri neredeyse tümüyle kapanmış “ dedi.

Yüzbaşı yemleme makinesinin önüne gitti, bazı şeyler söyledi sonra üzerindeki düğmelere bastı.

“Sesli komut sistemi çalışmıyor ama otomatik kontrol devrede.”

Vera;

“Bak, ileride bir yer aydınlık.”

Birlikte oraya yürüdüler. Beş metrelik alan boydan boya yırtılmıştı. Yüzbaşı elindeki kamera ile bölgeyi kayda almaya başladı. Açılan yerden karşı adalar görünüyordu.

Vera;

“Dışarısı ne kadar sakin. Sanki dün çıldıran deniz burası değil.”

Yüzbaşı;

“Biliyor musun, daha yirminci yüz yılda bile buralarda hiç kasırga olmuyordu. Dağlar ormanlıktı, yem yeşil meralarda hayvanlar otluyordu. Ama o zamanın insanları sahip oldukları güzelliklerin farkında değillerdi. Garip bir çılgınlığın peşine takılarak, her geçen gün daha fazla geleceği tüketip bizleri bu günlere taşıdılar.”

Vera yerdeki çamurlara batmamaya çalışarak yırtık bölümün kenarına doğru ilerledi. İşte tam o sırada yüzbaşı bacağından sızan kanı fark etti, telaşla;

“Vera, bacağında kan var” dedi.

Vera yere doğru eğildi, yüzünü buruşturdu, acıklı bir sesle.

“Aman Tanrım, ay hali başlamış, üstelik ne yapacağımı bilmiyorum?”

Yüzbaşı Vera'nın elinden tuttu, telaşlı adımlarla içeriye girdiler, doğruca salona yöneldiler.

Vera yüzbaşının elini çekti;

“Bu halimle dünyada insanların karşısına çıkamam. Ben banyoya gidiyorum. Sen Karin'i bul, ne yapılacağını öğrenip bana haber ver” dedi.

Karin çocuklarla ders yapıyordu. Yüzbaşı onu elinden tuttu, “çok acil.” diyerek banyoya götürdü.

Karin,

“Ne var, ne oluyor?”

Yüzbaşı,

“Vera, Karin burada” dedi.

Vera duş kabınınin içinden seslendi.

“Karin yardım edin lütfen. Kanamam başladı. Doktor Ethel'e sormayı unutmuşum. Şimdi ne yapacağım? Siz deneyimlisiniz, bilirsiniz.”

Karin bir kahkaha attı, sonra yüzbaşına;

“Hadi erkekler dışarı. Böyle şeyleri onların bilmemeleri gerekiyor” dedi.

Yüzbaşı sesini çıkarmadan salona döndü

Wilhem;

“Dennis ağabey bir sorun mu var?”

Yüzbaşı, .

“Hayır yok, yalnızca Vera biraz rahatsızlandı.”

Ve az sonra Karin ile Vera gülümseyerek içeri girdiler.

Karin;

“Merak etmeyin her şey yolunda” dedi, çocuklara döndü;

“Hadi odalarımıza, size izin, istediğiniz oyunu oynayın.”

Filip sevinçle çığlık attı, hep birlikte kapıya koşuşturdular.

Vera;

“Özel bir külotu varmış bu işin. Nasıl utandığımı anlatamam. Doğum yasağı kadınlara kadınlığını unutturuyormuş meğer. Şimdi anladım.”

Karin;

“Ne yazık ki nüfusu geriye çekmenin başka yolu yok.”

Vera yüzbaşının elini tuttu;

“Biliyor musun, bir erkek bebek doğurmaktan vazgeçtim” dedi.

Yüzbaşı şaşkınlıkla:

“Yani bebeğin ismi Daniel olmayacak.”

Vera;

“Belki olur, bilmiyorum. Ama doğal yapıya müdahale etmeme kararına vardım. Her şey nasıl olması gerekiyorsa öyle olsun. Bu yüzden cinsiyet ayrımı ilaçları almayacağım.”

Karin,

“Peki, ya kız olursa, isim törenini yeniden mi yapacağız şimdi?”

Yüzbaşı;

“Kız olursa basitçe Daniela deriz, hiç sorun olmaz.”

Vera yüzbaşıya sarıldı, birlikte kümeslere döndüler. Geniş bahçenin her yerini inceden inceye araştırıp fırtınadan zarar gören yerleri belirlediler. Akşamüstü salona döndüklerinde onlardan başka herkesin işini bitirip geldiğini gördüler. Ellerindeki listeleri karşılaştırdınca acı gerçek ortaya çıktı. Çiftlik büyük ölçüde zarar görmüştü.

İbrahim,

“Telaş edecek bir şey yok arkadaşlar. Biz burayı yoktan var edenlerden daha iyi durumdayız. Arızaları kısa sürede gideririz.”

Yüzbaşı;

“Yırtıklar çok fazla. Onları nasıl kapatacağız?”

Mehmet;

“Merak etmeyin, o iş için bir robot var. Örtünün orijinal ipliğinden yırtıkları dikip eski haline getiriyor.”

Timur;

“Kullanımı çok basit, yıllar önce üretilmişler ama hala başarıyla iş görüyorlar. Bizi asıl uğraştıracak olan bilgisayar ve iletişim hatlarıdır.”

Ulviye;

“Aslında çiftliğin üretime hazır olmaması bir şans. Zaten ambardan tüketiyorduk.”

Obsaldo;

“Fidanların bazıları çamurla kaplanmış, onları yıkasak kurtarabilir miyiz?”

Mehmet;

“Sanırım kurtarıyoruz. Su deposu yeterince dolu. İdareli kullanırsak sorun olmaz.”

Güneş batarken gece görüş gözlüklerini takıp yeniden tarlalara dağıldılar. Yüzbaşı yırtılan yerleri büyük bir maharetle eski haline getirdi. Obsaldo ve Geba fidanlığı baştan aşağıya yıkadılar. Karin ile çocuklar otlakları temizlediler, Teriyle Timur otomatik makinelerin tamirini yaptılar. Zeynep hanımın hazırladığı sandviçlerle ayakta karınlarını doyurdular, işlerini bırakmadılar. Gece geç vakit yataklarına yattıklarında öylesine yorgun düşmüşlerdi ki birbirleriyle sohbet edecek zaman bulamadılar. Üstelik bu yoğun tempo üç gün boyunca sürecekti, fırtınanın üzerinden ancak dört gün geçtikten sonra işler normal düzenine kavuşacaktı.

Atölye

Akşam yemeğini hep birlikte yedikten sonra kahvelerini içmek üzere salonda toplanmışlardı. Ana bilgisayar masasında Filip oturuyordu, heyecanla bağırdı;

“Parvager kapısında birisi var.”

Yerinden ilk fırlayan Karin oldu;

“Mutlaka Doktor Necati’dir.”

Dikkatle ekrana baktı;

“Evet işte o, yanılmamışım.”

Az sonra Doktor içeri girdi. Herkesle kucaklaştı salonun ortasındaki büyük koltuğa oturdu, diğerleri çevresine yerleşti. Karin ona bir kahve yaptı.

Yüzbaşı;

“Evet, anlatın bakalım. Haberler nasıl?” diye sordu.

Doktor Necati;

“Biliyorsunuz fırtınanın tam başlangıcında buradan ayrıldım. Ve henüz köye gelmeden mağaraların daha güvenli yerler olduğunu fark ettim. Çünkü açıkta rüzgar insanı yere düşürecek kadar güçlüydü. İşin kötüsü uçuşan her türden cisim ciddi tehlike oluşturuyordu. Güçlkle hastaneye gittim. Beton bina adeta çatırdıyordu. İçeri girer girmez iki yaralı ile karşılaştım. Yanımda yalnızca bir hemşire ve hasta bakıcı vardı. Onlarla yaralıları tedavi ettik ama telefonlar durmuyor, çevreden yardım çağrıları yağıyordu. Köylülerin büyük bölümü mağaralara saklanmayı akıl etmişti. Ne var ki Spelendida gibi köylerde sığınacak bir kovuk bile yoktu. En sağlam bina kiliseymiş, herkesi orada toplamışlar. Biliyorsunuz fırtına gece boyunca da sürdü. Ertesi günü ortalık sakinleyince dışarı çıktık. Hasarın büyüklüğü karşısında şaşırılmamak elde değildi. Parvager neredeyse haritadan silinmişti. Beş metrelik dalgalar bütün tarlaları tuzlu suyla yıkamış, humuslu toprağın yerini çöl çamurları almıştı. O kadar çok yaralı ve bakıma muhtaç insan geliyordu ki tümüne birden yetişmemiz söz konusu olamazdı. Üstelik enerji hatları da kesilmiş, dış dünya ile olan bağlantımız kopmuştu. Size haber gönderecek durumda değildik.”

Teri;

“Eğer haberimiz olsaydı hemen koşar gelirdik.”

Doktor Necati kahvesinden büyük bir yudum aldı,

“Ondan hiç kuşku yok ama söylediğim gibi ayakta durabilen insan parmakla sayılacak kadar azdı. Ancak ertesi günü akşam enerji hatlarını tamir edebildiler, bağlantılar kuruldu. Ve o zaman öğrendik ki Symirna çok kötü durumdaymış. Sidousa’daki tüm güvenlik birimleri geri çekilmiş. Kentte hala karanlıkta kalan yerler varmış. Ölü sayısının on binin üzerinde olduğu söyleniyor.”

Karin;

“Aman Tanrım, bu kadar çok mu?”

Timur;

“Gerçek rakam kesinlikle bunun bir kaç katıdır.”

Doktor Necati;

“Daha da kötüsü en küçük yerleşim biriminde bile isyanlar çıkmış. Marketler, mağazalar yağmalanmış. Güvenlik güçleri yetersiz kalmış, ordudan yardım istenmiş. Şu anda ortamın son derece gergin olduğu söyleniyor. Bir çok yerde insanlar kendi bölgelerini savunmak adına silahlanıyorlarmış. En tehlikelisi ise hiç şüphesiz yerliler ile yabancılar arasında çıkan çatışmalar. “

Salon sessizliğe gömülmüştü, herkes pür dikkat anlatılanları dinliyordu. Doktor Necati;

“Siz haberleri izlemediniz mi?”

Karin;

“Sürekli olarak tamiratla uğraştık, arada televizyonu açtık ama orada da pek bir şey yoktu.”

Timur;

“Pöh, Bütün gün ekranın karşısında otursak bile her şeyin çok güzel olduğunu anlatan programlardan başka ne duymayı bekliyordunuz ki?”

Ulviye;

“Tamam, sanırım kötü haberleri dinledik. Peki, iyi haber nedir?”

Obsaldo atıldı;

“Aslında buraya kadar dinlediklerimiz iyi haber de olabilir, ne dersiniz?”

Doktor Necati bir kahkaha attı;

“Hayır, bu söyleyeceklerim gerçekten sizleri sevindirebilir. Sidousa’daki ana bakım atölyesinde kimse yokmuş.”

Timur heyecanla atıldı:

“Yani üç boyutlu yazıcılara ve çelik plastiklere sahip olabilir miyiz?”

Doktor Necati;

“Güvenlik güçleri geri dönünceye kadar evet.”

Yüzbaşı;

“Bize bir kamyon gerekecek.”

Doktor Necati;

“Köydekine hemen el koydum.”

Ulviye;

“O halde ne bekliyoruz, hadi yürüyün” diye heyecanla bağırdı.

Yüzbaşı;

“Bizler de savaş giysilerimizi giyip onlara eşlik edelim. Hatta robotları da alalım.”

Karin;

“Peki, uydu gözetlemesini nasıl atlatacaksınız?”

Doktor Necati;

“Köydeki kamyonlarla yaralı taşıyoruz. Hepsinin üstü kapalı.”

Yarım saat içinde hazırlanıp yola çıktılar. Önce sarp kayalıklar arasında ilerlediler sonra neredeyse tümüyle yıkılmış bir köyün içinden geçtiler.

İbrahim;

“Burası Partisvicus.”

Sabrina;

“İnsanlar nereye gitmiş?”

Doktor Necati;

“Sidousa’daki yardım kampında toplandılar. Orada günde üç öğün yemek çıkıyor, kişi başına beş litre su veriliyor. Aslında her şeyi yapanlar inbostanları. Birçoğu tesislerini sonuna kadar çalıştırıp buradakilere yardım ediyor.”

Vera;

“Biz de öyle yapmalıyız.”

Geba;

“Evet, nasıl olsa tümüyle çalışır durumdayız. “

Kamyon dağ yolundan devam etti, sonra dik bir yokuştan aşağıya inmeye başladı.

Ulviye;

“Burası Sidousa. Hiç bu kadar karanlık görmemiştim. “

Doktor Necati;

“Enerji hatları hala bozuk olmalı.”

Yüzbaşı başlığındaki kamerayı çalıştırdı, gece görüş moduna geçti, görüntüyü olabildiğince büyüttü.

“Kızıl ötesi kamera yıkıntılarda hiç hayat izi göstermiyor” dedi.

İbrahim;

“Sanırım kampları Purpura yöresine kurmuşlardı. Burası gerçekten terk edilmiş.”

Teri endişeyle;

“Peki, ya otomatik koruma robotları varsa?”

Yüzbaşı silahını gösterdi;

“Hiç fark etmez. En fazla bir kaç dakika oyalanırız” dedi.

Kamyon yıkıntıların arasında ilerleyip küçük bir beton yapının önünde durdu. Kamyonun Doktor Necati indi, çevreyi kontrol etti. Ulviye kamyonun sürücü koltuğuna oturdu, aracı geri geri büyük kapının önüne kadar getirdi. Yüzbaşı robotları hareketlendirdi. Bir numaralı robot çevik hareketlerle kamyonun aşağıya indi, girişte durdu. Metalik sesiyle,

“Kapı kilitli sahip” dedi.

Yüzbaşı kamyonun içinden komut verdi;

“Kilidi aç.”

Robot kontrol panelinin önüne geldi, parmağını kutunun üzerindeki küçük bir deliğe soktu. Otomatik kapı yavaşça iki yöne doğru ayrılarak açıldı. Kamyon içeri girdi, hepsi aşağıya atladılar.

Teri;

“Vay canına, dışarıdan bu kadar büyük olduğu görülüyor “ dedi.

İbrahim;

“Çünkü dışarıdaki yapı yalnızca giriş kontrol kısmı. Yapının asıl bölümü dağın içine gömülmüş.”

Sabrina

“O nedenle de kasırgadan etkilenmemiş.”

Timur koşar adımlarla sağa sola gidip geldi.

“Aman Tanrım, burası benim için tam bir hazine. Ne istersem var.”

Sonra İbrahim’e döndü;

“Ağabey, bunların çoğunu almamız gerekiyor. Buradan üç kamyon malzeme çıkar. İki araç daha bulabilir misin?”

İbrahim kapıya yöneldi,

“Bir bakalım” dedi.

Ve o gece atölyeyi olduğu gibi çiftliğe taşıdılar, sabaha kadar da yer altındaki dip mağaralara yerleştirdiler. Gün doğarken yataklara serildiklerinde çoğunun adım atacak hali kalmamıştı.

Mesaj

Timur ile İbrahim neredeyse akşam yemeğine kadar uyudular. Günlük işleri Zeynep, Karin ve çocuklar yaptı. Özellikle Wilhem çok keyifliydi. Ana bilgisayardaki tüm işlemleri nasıl başardığını ballandıra ballandıra anlatıyordu. Yemekten sonra her zamanki gibi salonda toplandılar.

Yüzbaşı;

“Karin ile Zeynep hanıma teşekkür borçluyuz. Onlar olmasa şu anda karnımızı doyuramazdık” dedi.

Karin;

“Sözü bile olmaz yüzbaşım, sizler bizim için daha büyük tehlikelere göğüs gerdiniz.”

Geba;

“Doktor Necati nerede, hala uyuyor mu?”

Karin;

“Hiç yatmadı ki, kırk sekiz saattir ayakta. Köyden çağırdılar, koşarak gitti. Bu adamdaki enerji müthiş.”

Vera güldü, imalı bir sesle,

“Eh bunu senden daha iyi bilecek kimse yok elbette” dedi.

Karin hafifçe başını kaldırdı;

“Sanırım sen uzun süre zaten bilecek durumda olmayacaksın”

diyerek gülmeye başladı. Vera ona yanıt verecekti ama birden vazgeçip yerinden kalktı, ana bilgisayarın önüne oturdu.

“Ulviye, annenizin resmi burada var mı?”

Ulviye;

“Hayır, kendi bilgisayarımda duruyor. Niçin sormuştunuz?”

Vera;

“Resme bir daha bakabilir miyim? Onu hiç incelemedik.”

Ulviye meraklanmıştı;

“Nasıl yani?”

Vera;

“O fotoğraflara hep sizin sevgili anneniz olarak baktık. Oysa polis kolejinde resim yorumlamanın bir dedektiflik özelliği olduğunu okumuştuk.”

Obsaldo yerinden fırladı.

“Elbette ya, bunu neden daha önce düşünmedik ki. Ulviye görüntüyü ekrana verir misin?”

Ulviye kolundaki bilgisayarı açtı, elini üzerinde gezdirdi, ekranda annesinin resmi belirdi.

Vera;

“Bu fotoğraf ne zaman çekilmiş?”

Ulviye;

“Tarihini tam olarak bilmiyorum.”

Yüzbaşı;

“Miğfer elektronik değil. Henüz teknolojik miğferler yokmuş. Giysiler de eski kamuflaj üniforması. Bu resim kesinlikle kaos döneminden önce.”

Ulviye;

“Yani hiç birimiz dünyada değilken. Bundan ne sonuç çıkar peki?”

Yüzbaşı;

“Türkiye cumhuriyeti ordusu kaos döneminden önce varmış. Hem de normal üniformasıyla.”

Vera;

“Resmin boyutu nedir?”

Ulviye;

“10.1 gigapiksel. “

Vera;

“Büyütmek için yeterli. Kullanılan teknoloji bizi kaos döneminin hemen öncesine götürür.”

Ulviye;

“Ben bu resmi Sidousa’nın kayıtlarında bulmuştum. Yani annem buradaymış.”

Yüzbaşı bir süre annesinin resmini inceledi, giderek heyecanı artıyordu. Titreyen sesle;

“Ulviye, annemizin gözleri.”

Ulviye resimdeki gözlerle baktı. Yüzbaşı eliyle işaret ederek;

“Ulviye resmi büyütür müsün?”

Ulviye dikkatle ama yavaşça gözleri büyütmeye başladı. Sol ve sağ göz tüm ekranı kaplamıştı.

Sabrina;

“Vay canına, iki gözdeki görüntü farklı.” diye atıldı.

Karin:

“Ama bu imkansız.”

Obsaldo;

“Ulviye sol gözü büyüt, çabuk.”

Ulviye annesinin resmindeki sol gözünü tümüyle büyüttü. Şimdi karşılarında bir adanın resmi vardı.

Yüzbaşı heyecanla;

“burası Kios adası değil mi?”

İbrahim;

“Evet, ta kendisi. Hemen öndeki de Inousses.”

Yüzbaşı telaşla;

“Ulviye şimdi diğer gözü büyüt.”

Sağ gözdeki görüntü ise dağlık araziye gösteriyordu. Odadakilerin tümü pür dikkat ekrana bakıyordu.

Yüzbaşı;

“Peki, burası neresi?”

İbrahim;

“Bilmiyorum, hiç bir fikrim yok.”

Geba telaşlanarak araya girdi;

“Bu bilgisayarda üç boyutlu harita yüklü mü?”

Yüzbaşı;

“Evet, tüm hazır haritalar bellekte var.”

Geba;

“Soldaki görüntünün nereden çekildiğini bulursak, sağdaki görüntü bahse girerim onun tam karşısını gösterecektir.”

Obsaldo;

“Evet, niçin olmasın?”

Ulviye üç boyutlu haritayı salondaki masanın üzerine yerleştirdi. Herkes çevresine dizilerek annesinin adanın resmini çektiği açığı bulmaya çalışıyordu. Bir kaç dakika sonra Filip heyecanla bağırdı.

“Efendim, ben buldum.”

Yüzbaşı oraya koştu, ekrandaki resmi inceledi.

“Evet, Filip çok iyi iş becerdin oğlum. Aferin sana. Ulviye şimdi tam bu noktadan kara tarafının haritasını getir.”

Masanın üzerinde dağlık bir arazi belirdi. Herkes önlerindeki görüntü ile büyük ekrandaki sağ göz resmini karşılaştırmaya çalışıyordu. İbrahim;

“Galiba bu kez de ben buldum. Bakın şurası. Blackboss çiftliği yolu. Gelirken oradan geçtik.”

Yüzbaşı İbrahim’in yanına geldi, eğilip onun açısından karşıya baktı.

“Tamam, annemin işaret ettiği yer burası.”

Karin;

“Eee, şimdi ne olacak?”

Ulviye inanılmaz bir hızla bilgisayarda çalışmaya başlamıştı. Elleri ve kolları sürekli havada dönüyor, görüntüler ekrandan aşağıya doğru akıyordu.

Yüzbaşı;

“Ne yapıyorsun Ulviye?”

Ulviye;

“Galiba annemin bize söylemek istediğini anladım. Şimdi haritadaki yerin tarihini inceliyorum.”

Yüzbaşı Ulviye’nin arkasında durdu, ekrana baktı. Ulviye;

“Evet, işte burada. Daha önce bir balık çiftliği ve işleme tesisi varmış. Ondan öncesinde ise maden çıkarılıyormuş. Yani orada yer altı galerileri vardır.”

Yüzbaşı;

“Buraya ne kadar uzaklıkta?”

Ulviye;

“Sekiz kilometre.”

Yüzbaşı;

“Hadi Ulviye, oraya gidiyoruz.”

Karin araya girdi;

“Saatten haberin var mı senin? Gecenin karanlığında ne yapacaksınız oralarda. Yarın gündüz gözüyle gidirsiniz.”

Yüzbaşı;

“Siz benim bu gece uyuyabileceğimi sanıyor musunuz?”

Ulviye;

“Ağabeyim haklı, bir an önce o galerilere ulaşmalıyız.”

Yüzbaşı;

“Robotları da alacağım, neyle karşılaşacağımız belli değil.”

Vera;

“Tamam, hadi bakalım bizim takım, silahlanın” dedi.

Yüzbaşı itiraz etti,

“Vera bu kez olmaz. Ulviye ile biz yalnız gideriz. Siz burada güvende olun.”

Vera;

“Söz konusu bile değil. Bebeğimin babası neredeyse ben oradayım.”

Teri;

“Ona çok yakın bir gerekçe ile ben de geliyorum.”

Obsaldo;

“Hadi bakalım, dün geceki ekip işbaşına. Hazırlanın.”

Karin;

“Tamam anlaşıldı. Yarın bütün işleri yine çocuklar yapacak.”

Wilhem yerinden fırladı;

“Yuppii.”

Bir saat sonra kamyonla örtünün altından çıkıp yola koyuldular. Dağların arasından kıvrılarak geçen yolda ilerlediler ve yarım saatlik yolculuğun ardından eski balık çiftliğine geldiler. Yüzbaşı dikkatle robotları kamyonun altına indirdi. Çevre olabildiğince kayalıktı. Bir zamanlar çam ağaçlarının süslediği tepeler, şimdi kurumuş çalılıklarla kaplanmıştı. Robotlar düzgün adımlarla alt katı tümüyle su altında kalmış binanın yanına kadar yürüdüler. Bu sırada kamyon geri geriye giderek onları izliyordu. Uydu görüntüsüne yakalanmamak için şimdilik kimse açığa çıkmıyordu. Sabrina;

“Robotların uydudan görünmediklerine eminsiniz değil mi?” diye sordu.

Yüzbaşı;

“Gece karanlığında yalnızca ısı yayan cisimler görülebilir. Robotlar o kadar iyi yalıtılmıştır ki dış yüzeyleri tümüyle ortam sıcaklığına uygundur. Kızıl ötesi aygıtlar tarafından belirlenemezler.”

Timur söze karıştı:

“Örneğin bu kamyonu da izleyemezler çünkü elektrik gücüyle çalışır, hiç ısı yaymaz.”

Sabrina;

“Tamam, anladım ve çok mutlu oldum.”

Robotlar tam deniz kenarında durdu. Şimdi sol taraflarında denizden yirmi metre yükseklikte bir uçurum, sağ tarafta ise yıkılmaya yüz tutmuş eski balık işleme tesisi vardı.

Obsaldo;

“Peki, şimdi burada ne bulacağız?”

Yüzbaşı dikkatle çevreye baktı.

“Annem bize bir şey bıraktıysa bu binada olamaz. Çünkü oraya her an başka insanlar girebilir ya da yapı zaman içinde tümüyle dağılabilir.”

Ulviye sol taraflarındaki büyük uçuruma baktı. Hemen önlerindeki deniz güçlü dalgalarla kayalıkları dövüyordu. Sahilin beş altı metre üzerinden başlayan yamaç ise tek bir kayadan oluşmuş gibi dimdik ayakta duruyordu.

“Burada yıllarca değişmeden kalabilecek yer yalnızca bu kayalık. Oysa üzerinde en ufak çıkıntı bile yok.”

Yüzbaşı çaresizlik içinde sağa sola baktı.

“Aslında yüreğimde hissediyorum, buralarda bir şey var ama biz onu göremiyoruz.”

Obsaldo;

“Bakın aklıma ne geldi. Gökte gezegenleri nasıl bulursunuz biliyor musunuz?”

Vera;

“Obsaldo, astronomi öğrenmenin de tam sırası yani” diyerek itiraz etti.

Obsaldo;

“Hayır onu demek istemedim. Gezegen bulmak isteyenler gece üst üste gökyüzünün resmini çekerler. Yıldızlar sabit durduklarından fotoğrafları arka arkaya oynattığında gezegenin yer değiştirdiğini açıkça görebilirsin. Eğer anneniz burada bize bir şey anlatmaya çalışıyorsa bence değişmeyi gözlemleyeceğimizi düşünmüştür.”

Ulviye Obsaldo'nun yüzüne baktı. Sonra telaş içinde kolundaki bilgisayardan kara yönündeki resimi kamyon kasasının arkasına yansıttı. Fotoğraf üzerinde biraz oynayarak buldukları yeri buldu ve olabildiğince büyüttü. Ardından kolunu dışarı çıkarıp uçurumun resmini çekti. Onu da ikinci bir ekranla diğer resmin yanına yerleştirdi. Fotoğrafların bakış açılarını ayarladı sonra ikisini üst üste aynı ekranda birleştirdi. Kamyon kasasındaki herkes nefesini tutmuş Ulviye'yi izliyordu. Resimleri hızla açıp kapatmaya başladı. İşte o zaman garip bir şey oldu. İbrahim heyecanla;

“Şu sütunu görüyor musunuz, sol tarafta nasıl da oynuyor.”

Yüzbaşı;

“Annemin resminde sütun sola yatık. Oysa şimdi sağa yatmış duruyor.”

Hemen elindeki lazerli işaretleyiciyi sütun üzerine tuttu;

“Robotlar, ileri “ dedi.

Robotlar hafif vınlamalarla gösterilen yere gidip durdular. Yüzbaşı işaret çubuğunu Teri'ye verdi.

“Şimdi lazeri bir numaralı robotun sırtında tut ve asla kaçıрма” dedi.

Teri dikkatle nişan aldı, işaretleyiciyi tam yerinde tuttu. Bu sırada yüzbaşı sanki hayali bir sütunu kaldırıyormuş gibi hareketler yapmaya başladı. Robot onun hareketlerini aynen uyguluyordu. Çelik elleri kayayı yakaladı ve tüm gücüyle sol tarafa doğru itti. Hemen yandaki düz duvardan toz bulutları yükseldi, büyük iki blok yana kayd, bir kamyonun rahatça girebileceği büyüklükte kapı açıldı. Yüzbaşı Teri'nin elinden işaretleyiciyi aldı ve robotları kapının yan taraflarına yerleştirdi.

“Biz içeri gireceğiz. Bu sırada dışarıda her hangi bir şey olursa robotlar bizi korur” dedi.

Ulviye ustaca manevralarla kamyonu geri geri kapıdan içeri soktu. Aşağıya ilk inen yüzbaşı oldu, diğerleri onu izledi. Gece görüş sisteminin yeşil görüntüsü altında büyük bir beton yapının içinde olduklarını anladılar. Hemen yan tarafta kocaman harflerle yazılmış yazılar vardı. Teri;

“Burada ne yazıyor acaba?” diye sordu.

Ulviye;

“O yazı Türkçe. Sağ kapalı, sol taraftaki açık diyor.”

İbrahim duvardaki küçük kolu sağa doğru çevirdi, kapı büyük bir gürültüyle üzerlerine kapandı. Aynı anda ışıklar yandı. O sırada gece görüş sisteminden bakan herkesin gözü kamaştı, telaşla gözlüklerini çıkardılar. Tam karşılarındaki çift kanatlı kapının üzerinde bir tabela vardı. Teri;

“Peki, burada ne yazıyor?”

Ulviye;

“Yönetim merkezi.”

Yüzbaşı öne geçti, kapıdan içeri girdi. Şimdi önlerinde uzun bir koridor vardı. Sağlı sollu kapılar görünüyordu. İbrahim önüne gelen ilk kapıyı açtı. Burası iki yatağı ve masasıyla daha çok otel odasını andırıyordu. Geçtikleri her yerde küçük lambalar yanarak ortalığı aydınlatıyordu. Diğer Kapıları açarak koridor boyunca ilerlediler. En sondaki kapıdan içeri girdiklerinde ise kendilerini tıpkı çiftlikteki gibi ama ondan daha büyük bir salonun içinde buldular. Hemen girişin yan tarafı mutfak olarak düzenlenmiş, ortaya uzun ve geniş masa konulmuştu. Çevrede rahat koltuk takımları vardı. En dipte ise boydan boya yönetim masası yer alıyordu. Yüzbaşı koşar adımlarla masanın önüne gitti dikkatle sağını solunu inceledi ve hemen yan taraftaki kırmızı düğmeye bastı. Birden salondaki tüm ışıklar yandı, duvardaki büyük LCD ekranda yazılar belirdi. Yüzbaşı ne yapacağını bilemez halde çevresine baktı. Ulviye;

“Ağabey izin verir misin, sistem eski ama ben bunlardan çok kullandım” dedi.

Yönetim masasının önündeki büyük koltuğa oturdu, üzeri tuşlarla dolu bir aygıtı önüne çekti.

“Bunun adı klavye. Eskiden bilgisayarları bununla kullanırlarmış.”

Parmakları hızla tuşların üzerinde dolaştı, ekranda küçük küçük kutucuklar belirdi. Ama içlerinden birisi özellikle farklı renge boyanmıştı ve altında “beni çalıştır.” yazıyordu. Ulviye eline aldığı yuvarlak cisim yardımıyla dosyanın üzerine geldi, iki kez tıkladı. Ekran önce karardı sonra bir kadının görüntüsü belirdi. Yüzbaşı şaşkınlıkla bağırdı.

“BU ANNEM.”

Ulviye heyecanla ayağa kalktı:

“Evet o!!!.”

Anneleri sanki onları görüyormuş gibi bir süre öylece baktı. Odadaki herkes olduğu yere çakılmış kalmıştı. Neden sonra Süheyla hanımın sesi duyuldu.

“Sevgili çocuklarım, elbette sizleri görmüyorum ama en büyük umudum ikinizin birden burada olması. Şimdi biraz geriye çekilin, rahat koltuklara kurulun ve dikkatle söyleyeceklerimi dinleyin.”

Geba;

“Peki, neden İngilizce konuşuyor?”

Obsaldo;

“Çünkü çocuklarının zaman içinde Türkçeyi unutmuş olabileceğini biliyor.”

Yüzbaşı hemen en öndeki koltuğa oturdu, Ulviye’de onun yanına yerleşti. Süheyla Hanım konuşmasını sürdürüyordu;

“Sevgili çocuklarım. Sizlere uzun uzun Türkiye Cumhuriyeti tarihi anlatacak kadar zamanım yok. Bellekteki bilgilerden dilediğiniz ayrıntıyı öğrenebilirsiniz. Ancak benim yaşadığım şu günlerde Atatürk’ün kurduğu cumhuriyet sona ermek üzere. Ne yazık ki artık hiç umut kalmadı. Babanızı üç yıl önce boğazlar önünde gerçekleşen deniz savaşında kaybettik. Kanlarının son damlasına kadar inatla savaştılar, bize zaman kazandırdılar. Düşmanın dikkatini başka yerlere çektiler ve ben de bu yapıyı bitirebildim. Az sonra buradan çıkacak, Karaburun tepelerinde hazırladığım sahte sığınaktan düşmana saldıracam.”

Teri hafif bir sesle sordu;

“Karaburun neresi?”

Ulviye;

“Sidousa’nın eski adı. Türkçedeki adı.”

Süheyla hanım;

“Düşman beni bekliyor olacak. Çatışmadan sağ çıkacağımı sanmıyorum. Her şeye rağmen Karaburun’daki işgal kuvvetlerinden binbaşı Elia’nın iyi bir insan olduğunu, çocuklarımı koruyacağını düşünüyorum.

Yüzbaşı şaşkınlık içinde;

“Bu söylediği kişi komutanım Albay Elia olabilir mi? O da Asya Minör’de görev yapmış.”

Ulviye;

“Bence ta kendisi, sana karşı davranışı nasıl?”

Yüzbaşı;

“Bana hep oğlum der.”

Vera;

“O zaman tanıyor olabilir.”

Ulviye’nin gözlerinden yaşlar akıyordu. Biraz yana dönüp gözlerini ekrandan ayırmadan Teri’ye sarıldı.

Süheyla hanım;

“Size bu yapıyı hazırladım. İçinde ihtiyaç duyacağınız her türlü teknolojiyi bulacaksınız. Belki biraz eskimiş olabilir ama yine de iş göreceğini sanıyorum. Ege bölgesinde buna benzer pek çok yer altı merkezi oluşturduk. Zaten çevre çöle döndüğünden yeryüzünde yaşama şansı olmayacak. Bu günlerde insanlar süper gökdelenlere taşınıyor ama sizler büyüdüğünüzde onların da sonuna gelinecek. Enerji ve su üretim tekniklerini biliyor olmalısınız. Eğer henüz öğrenememişseniz bu bilgisayarda her türlü bilgi var.”

Süheyla hanım durdu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Sevgili oğlum, Deniz, Buraya yalnız geldiysen bir kız kardeşin olduğunu bil ve onu bul.”

Yüzbaşı da göz yaşlarını tutamamıştı.

“O beni buldu anne, o beni buldu” diyebilirdi.

Süheyla hanım;

“Sevgili kızım Ulviye. Eğer buraya yalnız geldiysen bir ağabeyin olduğunu bil, onu bul. Hanginiz hanginizi bulduysa buraya getirsin ve kaydı dinletsin. Benim için şu anda ikiniz birden sesimi dinliyor olmanız en büyük mutluluk kaynağıdır. Bütün kalbimle bunu diliyorum. Hoşça kalın, sağlıklı kalın, canım yavrularım. Sizleri çok seviyorum.

Görüntü yavaşça karardı, ses kesildi. Koca salonda yalnızca hıçkırıklar duyuluyordu. İlk kendini toplayan Sabrina oldu, hafifçe burnunu çekerek;

“Kadına bakın, kırk yıl sonrasını hesaplayarak neler yapmış. Böyle bir asker var mı? Böyle bir ordu nasıl yenilir ve yok olur? Sizler annenizle ne kadar övünseniz azdır.”

Yüzbaşı eliyle gözlerini sildi, kardeşine sarıldı, sonra;

“Annemi duydunuz. Önce burayı iyice araştıralım, bize neler hazırlamış görelim “ dedi.

Ulviye;

“Bence görev bölümü yapalım. Bizler Türkçe biliyoruz, muhtemelen bilgilerin çoğu Türkçedir. Bilgisayarı iyice tarayalım ve neler var öğrenelim. Diğerleri de binayı araştırınsınlar.”

Obsaldo;

“Bir saat sonra burada buluşup ilk bulgularımızı paylaşabiliriz.”

Yüzbaşı başını salladı;

“Tamam, hemen gruplara ayrılalım o zaman.”

Vera yüzbaşının yanına geldi:

“Kimin kiminle gideceği belli zaten” dedi.

Timur içini çekti;

“Ne yazık ki ben tek kalıyorum.”

Ulviye;

“Sen burada kal, çok iyi Türkçe bilen birisine ihtiyacım olabilir” diye karşılık verdi.

Sabrina;

“Peki, nereden başlayacağız?”

Yüzbaşı salona açılan kapıları gösterdi.

“Dört kapı var, hangisini istersen seç.”

Sabrina İbrahim’in elinden tuttu ve hemen yan tarafındaki kapıya yöneldi.

“Biz buradan gidiyoruz. Biran önce işe koyulmuş oluruz.”

Obsaldo;

“Bir saat sonra gelmeyi unutmayın ama.”

İbrahim gülerek;

“Gelmezsek bizi aramayın. İşimiz uzamış olabilir.”

Geba;

“Ben şimdiden merak etmeye başladım bile.”

Her biri farklı kapıdan çıkıp yapının içine dağıldılar. Yüzbaşı, Vera ile birlikte geldiklerine benzer uzun bir koridordan geçti. İki tarafta da yatak odaları vardı. Koridorun sonundaki büyük kapı ise yan yana dizilmiş laboratuvarlara açılıyordu. Orayı geçince merdivenin başına geldiler. Yavaşça aşağıya indiler. Duvarlardaki parlak noktalar her yeri aydınlatıyordu.

Vera;

“Basamakları sayıyorum. İçimde garip bir ürperti var, korkuyorum sanki.”

Yüzbaşı uzanıp onun elini tuttu;

“Merak etme, annem hala bizi koruyor” dedi.

Aşağıya doğru inmeyi sürdürdüler ve kendilerini birden altıgen büyük bir salonda buldular. Üç tane, içinden küçük araçların geçebileceği genişlikte, tünel vardı. Hemen yan taraftaki duvara ise otuz kadar bisiklet dizilmişti.

Vera;

“Şu bisikletlere bak, kırk yıldır hiç değişmemişler sanki.”

Yüzbaşı;

“Çok akıllıca. Tünelde bisikletle yolculuk ediyorlardı demek ki.”

Vera duvardaki panoyu gösterdi;

“Burada bir harita var, sanırım bulunduğumuz yeri gösteriyor.”

Yüzbaşı panoya baktı,

“Haklısın, yazılar Türkçe, şimdilik anlamıyorum ama zaten buna gerek de yok. Bak buradaki çizgiler önümüzdeki tünellerin gittikleri yerleri gösteriyor. Kuzey hattı Parvager’e ulaşıyor. Oradan da Purpura ile Sidousa’ya ayrı ayrı yollar var. Biz şu anda bu üç tünelden yalnızca birisini biliyoruz.”

Yüzbaşı iki adım geri çekildi ve kolundaki bilgisayarda panonun resmini çekti.

“Ulviye üzerindeki Türkçe yazıları okursa daha fazla bilgi edinebiliriz” dedi.

Tam bu anda Ulviye’nin sesi duyuldu;

“Arkadaşlar, hepinizi görebiliyorum. Burada her yerde kameralar var. İnanmayacaksınız ama Parvager, Sidousa ve Purpura’yı çok sayıda kamera ile gözetlemek mümkün. İnanılmaz bir şey. İsterseniz geri dönün.”

Yüzbaşı başını yukarıya kaldırdı, sesin geldiği yeri görmeye çalıştı, sonra tavandaki kırmızı ışığı fark etti. Vera ile birlikte yeniden merdivenlere yöneldiler. Salona döndüklerinde Ulviye neşeyle onları karşıladı.

“Ağabey inanamazsın, kırk yıl önceki teknolojiyle neler yapmışlar. Yüzden fazla kamera var. Bak şuradan Parvager’in meydanını görüyorsun. Onun yanındaki ise Sidousa, orada çalışmıştım

biliyorum.”

Konsolun üzerindeki ekranda yirmi kadar görüntü sıralanmıştı.

“Neredeyse bütün yarımadayı görebilecek biçimde yerleştirmişler. Bugün bile böylesinin olduğunu sanmıyorum. Muhteşem.”

Ulviye'nin parmakları klavyenin üzerinde uçarcasına çalışıyordu.

“Bak şu anda ekranda gördüğün yer hastane. Elli kadar hasta yatağı var. Ameliyathane, laboratuvarlar ve fizik tedavi merkezlerini de unutmamışlar.”

Timur araya girdi;

“Ağabeyine az önceki yeri gösterebilirsin. Tam bir silah fabrikası kurmuşlar.”

Ekrandaki görüntüye gelen geniş salona değişik aygıtlar yerleştirilmişti.

Timur;

“Bu gördüklerin bilgisayarlı ve üç boyutlu yazıcılar. Şu anda daha gelişmişleri üretildi ama gerekirse bunlar da iş görür. Esas büyük sürpriz depolarda. Hemen her türden çelik, metal ve plastik malzeme var. Bunları kullanarak elimizdekilerden daha iyi silahlar yapabiliriz.”

Yüzbaşı ilgiyle söylenenleri dinliyor, dikkatle ekranı gözlüyordu.

“Peki, ya patlayıcılar?”

Ulviye;

“Doğrudan patlayıcı depolamamışlar. Belki zaman içinde değişikliğe uğramasından çekinmişler. Ancak o zamanki teknolojiye göre yapılabilecek temel patlayıcıların hammaddelerini depolamışlar. Bu günkü teknolojiyle daha gelişmiş mermiler ve çekirdekler üretebiliriz.”

Yüzbaşı;

“Hayran olmamak elde değil. Bence bilgisayardaki veri tabanını bilgisayarımıza kaydedelim sonra çiftlikte inceleriz.”

Ulviye;

“Geri mi dönüyoruz.”

Yüzbaşı;

“Evet, çiftlikteki bilgisayar daha gelişmiş. Buradaki bilgileri bir an önce görmek istiyorum. Diğerleri geliyor mu?”

Ulviye;

“Az sonra burada olurlar.”

Vera;

“İster misiniz bisikletlerle dönelim?”

Timur şaşırıldı;

“Bisiklet mi? Nerede?”

Yüzbaşı;

“Hemen aşağıdaki istasyonda.”

Ulviye;

“Diğer arkadaşlar gelsinler onlara da soralım.”

Yüzbaşı;

“Siz isterseniz kamyonla gidin. Biz Vera ile bisiklet gezisine çıkıyoruz.”

Timur;

“Peki, ya robotlar? Burada mı kalacak?”

Yüzbaşı;

“Onları kamyonla yükleriz, kendileri gelirler.”

On beş dakika sonra hepsi birlikte tünelin içinde bisikletlerle ilerliyorlardı. Yüzbaşı en öndeydi, hemen arkasından Vera geliyordu. Sabrina;

“Peki, çiftliğe geldiğimizi nasıl anlayacağız?”

İbrahim;

“Sanırım bir işaret vardır.”

Daha o sözünü bitirmeden tünelden çıkıp kavşağa girdiler. Burada yol üçe ayrılıyor, farklı tünellerde devam ediyordu ve her birisinin girişine Türkçe yazılar yazılmıştı. Timur;

“En sağımızdaki Purpura’ya, ortadaki Sidousa’ya gidiyormuş. Tam karşıımızdaki ise Salmanvicus’a devam ediyor. Ve bulunduğumuz yer Parvager.”

Bisikletleri yerlerine yerleştirip merdivenlere yöneldiler.

Geba;

“Buradan nereye çıkacağımız konusunda fikriniz var mı? Kendimizi köyün tam ortasında açıkta bulmayalım?”

İbrahim;

“Hiç sanmıyorum, öyle olsa bu tüneller çoktan keşfedilirdi.”

Yavaşça basamakları tırmandılar, daha sonra dar tünellerde yürüyüp sonunda metal bir kapının önünde durdular. En önde Timur vardı, kapı kolunu sıkıca yakalayıp aşağıya bastırarak kendine çekti. Kapı yavaşça içeriye doğru açıldı, dışarısı zifiri karanlıktı. Timur silahını göz hizasına getirip el fenerini açtı ve içeri girdi. Aynı anda otomatik aydınlatma çalıştı, tüm ışıklar yandı. Timur şaşkınlıkla çevresine baktı;

“Vay canına, kümese gelmişiz. Burası kümesin kontrol odası.”

Onu izleyen Ulviye telaşla.

“Timur, hemen kameraya poz ver. Şu anda salonda alarm çalıyor. Çocukları heyecandırmayalım” dedi.

Az sonra hep birlikte salona girdiklerinde onları Karin karşıladı.

“Doğrusunu isterseniz bizi çok korkuttunuz. Birden alarm çalmaya başladı. Çocuklar yatmıştı,

konsolda bir tek ben vardım. İnanın ne yapacağımı bilemedim, elim ayağıma dolandı. Neyse ki Timur'u ekranda görünce rahatladım.”

Geba;

“Neler bulduk neler, inanılmaz bir gece yaşadık.”

Sonra hep birlikte yaptıkları yolculuğu anlattılar. Yüzbaşı hemen bilgisayarın başına oturdu. Cebinden çıkardığı veri küpünü yerine yerleştirdi. O sırada alarm yine çaldı.

Yüzbaşı;

“Arkadaşlar, bizim kamyon yeni geliyor. Tüneller yolu ciddi biçimde kısaltmış” dedi.

Ve bir kez daha sabaha karşı yataklarına girdiler. Yüzbaşı ile Ulviye hariç. Onlar annelerinin kendileri için hazırladığı bilgileri öğrenmeye başlamışlardı.

Tarih ve Devlet

Ertesi günü kimse erken kalkamadı. Günlerden Cumartesiydi, çocuklar zaten okula gitmeyeceklerdi. Karin'in kahvaltı hazırlaması gerekmiyordu. Teri salondaki kanepede uyumuştı. Yüzbaşı ile Ulviye ise gözlerini kırpmadan dikkatlerini bilgisayar ekranlarına vermiş çalışıyorlardı. Bütün tarihi, binlerce gün, milyonlarca dakikayı bir kaç saate sığdırıp beyinlerine kazımaya kararlıydılar. Obsaldo onları ancak öğleden sonra uyumaya ikna edebildi. Yüzbaşı o kadar yorgun görünüyordu ki, Sabrina ve Vera kollarına girip yatağına götürdüler. Sıcak vücutlarıyla onu bir süre ısıttılar, sonra usulca kalkıp salona döndüler. Teri ise Ulviye'yi kucaklayıp odasına götürdü, onu yerine yatırdığında genç kız çoktan uykuya dalmıştı.

Gün yine çocuklarındı. Büyükler yorgunluğu üzerlerinden atamamış, salonda tembel tembel kahve çay içerek, kimi zaman da koltukta uyuklayarak dinleniyorlardı. Oysa Wilhem ile Patricia neşe içinde yarışarak kümeden yumurtaları topladılar, bahçeden salata malzemelerini sepetlere doldurdular, akşam yemeği için ıspanak köklediler ve son olarak da enerji sistemini gözden geçirdiler. Aleina ile Filip ise daha basit işler peşindeydi. Önce koyunların yalıklarını taze suyla doldurdular, ardından ağaçlardaki olgunlaşmış meyveleri kasalara koydular. Bu işi öylesine sevdiler ki Karin onları durduruncaya kadar kırk elli kişiye yetecek ürün toplamışlardı. İbrahim mutfağa geçti, küçük küçük küpler halinde doğradığı portakal, mandalina, elma ve ayva karışımına krem dökerek onlara meyve tatlısı hazırladı.

Yüzbaşı ile Ulviye akşam yemeği sona ermek üzereyken uyanıp salona geldiler. Karin ayırdığı yiyecekleri hemen önlerine koydu. Yüzbaşı Bol yoğurtlu, parça etli ıspanağı ilk kez yiyordu, çok beğenmişti, o günün aşçısı İbrahim'e teşekkür etti. Yemeğin üzerine verilen meyve tatlısı ve bir bardak şarap herkesi keyiflendirmeye yetti.

Teri büyük koltuklardan birisini salonun ortasına getirdi, yüzbaşıya dönerek;

“Sizi buraya alalım efendim. Bütün gece çalıştınız, şimdi anlatın bakalım, bundan sonra ne yapacağız?”

Yüzbaşı koltuğa oturdu, diğerleri çevresine toplandılar.

Teri;

“İşin aslına bakarsanız buradaki yaşamdan hiç şikayetim yok. Ama bir karar almamız gerektiği de çok açık, öyle değil mi?”

Sabrina;

“Evet, Teri’ye katılıyorum. Tamam, buradaki yaşantımız hiç de fena değil ama sonuçta ömrümüz boyunca saklanarak yaşayamayız.”

Yüzbaşı Obsaldo’ya baktı;

“Peki, sen ne düşünüyorsun?”

Obsaldo;

“Aslını sorarsanız ben de burada yaşamaktan mutluyum. Ancak suçlu olarak tanımlanmak ve saklanmak zorunda kalmak hoşuma gitmiyor. Konstantino’da tanıdıklarım var, dostlarım, arkadaşlarım var. Onları ziyaret edebilmeliyim. “

Karin;

“Zaten çocukları daha ne kadar annelerinden ayrı tutabiliriz ki?”

Yüzbaşı;

“Tamam, ama önce durumumuzu bir gözden geçirelim. Şu anda güvenlik güçleri bizleri teröristlere yani kardeşime yardım ve yataklık yapma ya da doğrudan terör örgütü üyesi olma suçuyla arıyor. Diyelim ki bir şekilde Henri bizi öldürmekten vazgeçti. Güvenlik güçlerine teslim olduk, yargılandık. Sizce sonuç ne olur?”

Obsaldo;

“Hep birlikte ceza alırız. Çünkü Magnezia’da emniyet müdürlüğünü basıp çocukları kaçırdık. En azından bir kişiyi öldürdüğümüz kesin.”

Sabrina;

“Bu adamlar Müdür Dael ile Nadia’nın ölümlerini de bize yıkarlar.”

Karin çaresizlik içinde;

“Öff ya, kendimi hep kapana kısılmış gibi hissediyorum” dedi.

Yüzbaşı;

“Mahkeme burada bulunanlara en hafifinden on yıl hapis cezası verir. Yani ne yaparsak yapalım artık normal hayata dönemeyiz. Korkarım Obsaldo dostlarıyla bir araya gelmek için çok uzun süre beklemesi gerekecek.”

Geba;

“Bence burada yaşayalım. En azından hapisane koşullarında değiliz.”

Obsaldo başını kaldırıp yüzbaşıya baktı. Kaşları çatılmıştı, bir şeyler düşünüyordu. Elini havaya kaldırdı.

“Sonuçta suçlu Bizante devleti. Eğer olanları Brüksel’e anlatırsak...”

Ulviye güldü;

“Kimse sizi dinlemez. Gördükleri ilk yerde elinize kelepçeyi vurup Bizante güvenlik güçlerine teslim ederler. Biz bunu birçok kez denedik.”

Obsaldo;

“Bizler Avrupa birliği vatandaşı değil miyiz?”

Ulviye;

“Teorik olarak ben de öyleydim ama hiç fark etmedi. Dahası, Devlet Başkanı ile nasıl görüşeceksin? Kapısına gidip randevu almayı düşünmüyorsun sanırım.”

Teri;

“Yüzbaşı Albay Elia’ya olanları anlatmayacak mı?”

Yüzbaşı;

“Elbette görüşeceğim ve inanıyorum ki Albay Elia bana hak verecek. Buna karşın olayı daha ayrıntılı düşünürsek, sizce Bizante hükümeti tek başına böyle bir düzen kurabilir mi? Bence Brüksel’de, Birleşik ordu içinde uzantıları vardır. Bana göre Albay Elia’yı da bizimle birlikte içeri tıkmaktan asla tereddüt etmezler.”

Obsaldo güldü, vücudunu geriye iterek kollarını yana açtı, iyice gerindi.

“O zaman başka bir teklifim var, hep birlikte Avustralya’ya kaçıyor, orada koloni kuruyoruz.”

Sabrina sabırsızlanarak;

“Bir dakika arkadaşlar, yüzbaşı ile Ulviye bütün gece çalıştılar ve bulgularını bizimle paylaşacaklar. Konuyu saptırmadan onları dinlesek daha iyi olmaz mı? Belki farklı bir çözüm bulabiliriz.”

Teri;

“Pek sanmıyorum, esrarengiz devletin hangi sırrı bizim bu günkü durumumuzu açıklayabilir?”

Ulviye;

“Neden öyle söylüyorsun, o devletin bir subayı dün gece sana gizli karargahın anahtarını vermedi mi? Şu an içinde bulunduğun tesisi kim yaptı sanıyorsun?”

Teri ellerini havaya kaldırdı, bir şey söyleyecekti ki Obsaldo atıldı;

“Yani sen şimdi o esrarengiz devletin bizim bu günkü mücadelemizi de mi şekillendirdiğini söylüyorsun?”

Yüzbaşı;

“Tam olmasa bile ona yakın şeyler söylüyor. Bakın, o esrarengiz devletin adı, birçoğunuz zaten biliyorsunuz, Ulviye’nin çalışmalarından öğrenmiştik, Türkiye Cumhuriyeti ve bize bıraktığı miras şu andaki yönetimle mücadele araçlarını içeriyor.”

Sabrina;

“Kusura bakmayın yüzbaşı ama sizi anlamakta güçlük çekiyorum. Şunu ayrıntılarıyla anlatır mısınız?”

Obsaldo;

“Evet, baştan sona bildiklerinizi bize aktarın ki size katılalım.”

Yüzbaşı;

“Hıristiyan dünyası için Asya Minör kadar kutsal başka bir toprak parçası yoktur. Bunun yanında dünya haritasına göz atan herkesin kolayca fark edebileceği gibi burası dünyanın en stratejik noktalarından birisidir. Dolayısıyla Asya Minör'e sahip olan toplumlar çok büyük bir coğrafyayı egemenlikleri altına alabilirler. Zaten bu nedendir ki, Bizans İmparatorluğu bin yıl boyunca hüküm sürebilmişti. Eğer Asya'dan kopup gelen Türkler olmasaydı daha da uzun süre yaşayabilirdi. Tek bir ordu halinde değil de, bitmek tükenmek bilmeyen göç dalgalarıyla buraya ulaşan kavimleri Bizans İmparatorları Hıristiyan yapıp kendi toplumuna katmayı başarabilseydi şüphesiz bu gün oldukça farklı konumlarda yaşamımızı sürdürüyor olurduk. Ama sert ve çok iyi askeri örgüte sahip göçmenler ne yazık ki İslamiyet'i kabul etmişlerdi. Bizans İmparatoru büyük bir hata yaparak onlara ordusuyla karşı çıkıyor ama 1071'de yeniliyordu. Çok değil on yıl içinde Türkler dalga dalga bütün Asya Minör'e yerleşiyor, İslamiyet'i getiriyorlardı.”

Bayan Karin hafif bir çığlık attı;

“Yani Asya Minör Müslüman toprağı mı olmuştu? Bu mümkün değil, inanmıyorum.”

Ulviye gülümsedi;

“İşte, arkadaşlar, şimdi anladınız mı Türkiye Cumhuriyeti neden tarihten silinmeye çalışılmış? Bütün Hıristiyanların 1071'den başlayarak tek bir hedefleri vardı o da Asya Minörü yeniden Hıristiyan toprakları haline getirmek. Çünkü en kutsal yerlerin Müslümanların eline geçtiğini kabul etmeleri söz konusu bile değildi.”

Yüzbaşı devam etti;

“Hıristiyan Müslüman mücadelesi on altıncı yüzyıla kadar büyük çoğunlukla Hıristiyanların yenilgileriyle sonuçlandı. Bunun sonucu olarak Ottoman imparatorluğu neredeyse bütün Avrupa'ya tehdit edecek duruma geldi. Ama daha sonra Avrupa bir denge kurmayı başardı.”

Obsaldo atıldı;

“Yani senin bu kuramına göre, Avrupa'daki aydınlanma çağının temelinde Müslüman tehdidi mi yatıyordu?”

Yüzbaşı;

“Kesinlikle öyle. Hıristiyanlar altı yüz yıl boyunca yaptıkları savaşları hep kaybettiler. Bunun sonucu Vatikan'ın gücü, etkisi giderek azalmaya, yerini daha çağdaş ve akılcı görüşler almaya başladı.”

Obsaldo güldü;

“Bunu kabul edebilecek tek bir Avrupalı tarihçi olamaz.”

Teri;

“Lütfen arkadaşlar, konuyu saptırmayalım. Daha sonra Asya Minör'de neler olmuştu?”

Yüzbaşı;

“On yedinci yüzyıldan yirminci yüzyıla kadar geçen süre içinde Avrupa inanılmaz bir gelişme gösterdi. Hemen her alanda gücünü katladı ve sonunda Müslümanları yenmeye başladılar. Hatta eğer kendi aralarında anlaşabilselerdi, daha on sekizinci yüz yıl içinde Asya Minör'ü yeniden ele geçirebilirlerdi. Ancak bunu yapamadılar. Yoksa Müslüman orduların kimseyi durduracak gücü kalmamıştı.”

Karin sabırsızlıkla;

“Sonunda geri aldılar değil mi?”

Yüzbaşı;

“Evet, Büyük Savaş bittiğinde Hıristiyanlar Asya Minör'de diledikleri her şeyi yapacak duruma gelmişlerdi. Hatta şehirlerin en kutsalı Kudüs'ü almışlardı. Bunun için onuncu yüz yıldan beri uğraştıklarını unutmayın. O gün bütün dünyada dini törenler düzenlenmişti.”

Obsaldo;

“Peki Türkiye Cumhuriyeti nereden çıkıyor?”

Yüzbaşı;

“Olaylar bin dokuz yüz yirmili yıllarda geçiyor. Hıristiyanlar kendi aralarında Asya Minör'ü paylaşıp orada bölgeler ve devletler kurmaya hazırlanırken, Ege'de hak iddia eden Yunanlılar da buraya ordularını gönderiyor. Ama işler hiç de umdukları gibi gelişmiyor. Mustafa Kemal adında bir general çıkıyor, Asya Minör'deki Türklerden kurduğu ordu ile savaşa girip önce Yunanlıları, ardından da diğer Avrupa devletlerini bölgeden uzaklaştırmak zorunda bırakıyor.”

Karin şaşkınlıkla;

“Nasıl yani, hani Ottoman devleti yenilmişti?”

Yüzbaşı;

“Evet ama Mustafa Kemal'in ordusu da onları yendi.”

Karin;

“Hepsini mi? İngiltere derhal ordularını yollayıp savaş açmadı mı?”

Teri başını salladı;

“Şey, bin dokuz yüz yirmili yıllarda majesteleri bunu yapacak durumda değildi.”

Sabrina;

“Yani Asya Minör'ün Hıristiyanlaştırılması işi başka bahara kaldı.”

Yüzbaşı;

“Evet, Mustafa Kemal, daha sonraları Atatürk soyadını alacaktır, Asya Minör'de Türkiye Cumhuriyetini kuruyor.”

Obsaldo;

“Şimdi anlıyorum neler olduğunu. Vatikan'ın çanına ot tıkmak diye ben buna derim işte.”

Karin;

“Ama bu günkü duruma bakarsak Mustafa Kemal'in devleti de uzun ömürlü olmamış.”

Ulviye;

“Dün gece ağabeyimle konuyu tartıştık. Türkiye Cumhuriyeti bir şekilde yirmi birinci yüzyıl başlarına kadar varlığını sürdürmüştü. Ama daha sonra öyle ihanet senaryoları yazılmış ki, insanın inanası gelmiyor.”

Yüzbaşı derin derin iç çekti;

“Evet, bir yazar şöyle diyor, yeryüzündeki kara parçalarının hiç birisi Anadolu’daki kadar çok sayıda ihanet görmemiştir.”

Sabrina;

“Anadolu?”

Ulviye;

“Asya Minör'e Türklerin verdiği isim.”

Obsaldo;

“Türkiye Cumhuriyeti nasıl yıkılmış?”

Yüzbaşı;

“Yıllar boyunca içten içe sürekli olarak karışmış. Sonunda Nato askeri müdahalede bulunmuş. Annemle babam Türk ordusunun subaylarıymış. Beş yıl kadar savaşmışlar ve yenilmişler.”

Sabrina itiraz etti;

“Burada benim anlayamadığım bir şey var. Ülkeler savaş kaybetti diye tarihten silinmez ki?”

Obsaldo gülümsedi;

“Hep aynı noktaya geliyoruz değil mi? Bir millet nasıl olur da tümüyle tarihten silinir. İnanmak çok zor ama Asya Minör'deki Türkler savaşta yenildikleri için yok olmamışlar.? Hiç bir millet kendi isteği dışında tarihten silinmez. Ama insanlar başka milletlere özenir ve onlara benzemeye çalışırsa, doğal olarak asıl varlıklarını sürdüremezler. Tarihte bunun pek çok örneği vardır.”

Yüzbaşı elini salladı;

“Hepsi değil ama çoğunluğunun Türk olmaktan vazgeçtiği yeterince açık. Bence günümüzdeki yerliler işte o vazgeçmeyenlerden oluşuyor.”

Teri;

“Ayrıca Avrupa’nın da bu yok oluşu desteklediğin unutmayın. Onlar de ellerinden geleni yapmışlardır. Böylece el birliği içinde Türkiye Cumhuriyetini tarihe gömmüşler.”

Ulviye başını hafifçe çevirip Teri’ye baktı,

“Aslında bu öykü öyle bitmeyebilir, belki farklı sürpriz gelişmeler yaşanabilir” dedi.

Teri anlamamıştı;

“Ne gibi yani?”

Ulviye

“Hele şu incelemelerimizi bitirelim o zaman daha ayrıntılı tartışma olanağı buluruz.”

Obsaldo ayağa kalktı;

“Yüzbaşıya anlattıkları için teşekkür ediyorum. Her ne kadar içinde bulunduğumuz kötü duruma çözüm bulamamışsak da yine de karanlıkta kalan kimi kısımları aydınlatmayı başardık. Şimdi size şunu söylemek istiyorum. Bu salonda ben, Teri, Sabrina, Karin ve Vera ya bancıları temsil ediyoruz. Hepimiz Avrupalıyız. Geba bir domek. Yüzbaşı, Zeynep, Ulviye, İbrahim, Mehmet ile Timur ise Türk tarafından. Geçmişte atalarımız ne tür savaş yapmış olursa olsun, şurası açıktır ki bizler, bu salonda bulunanlar, birbirimizi çok seviyor, saygı duyuyoruz. Henri ve Komiser Billy gibilerinden de

nefret ediyoruz.”

Salondakiler hep birlikte onu alkışladılar. Yüzbaşı yerinden kalkıp Obsaldo ile kucaklaştı.

“Elbette birbirimizi çok seviyoruz. Çünkü bizler küçük hatalarımız da olsa, iyi insanlarız. Henri ise iyi tarafları da olsa kötü insan. Önemli olan iyi insanların yaşaması, kötülerin üstünlük kazanmamasıdır.”

Karin;

“Bir Hıristiyan olarak insanlığın bu kadar savaşmaya meraklı olmasını anlayamıyorum. İsa efendimizin hangi sözünde şiddet bulmuşlar da sürekli birbirlerini öldürüp durmuşlar?”

Sabrina;

“Aslında dini yapı yalnızca görüntü. Elbette İsa şiddet önermemiştir ama erkek egemen toplum modeli savaşlar olmadan yaşayamaz.”

Obsaldo elini havada salladı;

“Erkek egemen toplum modeli ve onun en son örgütü Kapitalizm değil mi şu anda dünyayı yaşanamaz bir yer haline getiren. Bazı insan sözde savaş koşulları nedeniyle kendilerine çıkar sağlıyorlar. Üstelik bunu bu gün bile başarıyla yapıyorlar.”

Teri kahkaha atarak;

“Arkadaşlar dikkatli olun, bu tartışma giderek bizi de suçlu hale getirecek “ dedi.

Karin;

“Nedenmiş ki?”

Teri;

“Bir ay öncesine kadar biz o düzenin polisleri değil miydik? Ulviye’nin peşinde koşturmuyor muyduk?”

Ulviye ayağa kalktı, gülümseyerek Teri’nin yanına geldi, kollarını boynuna doladı.

“Evet, Teri çok haklı. Ben peşimdeki polisin bu kadar yakışıklı olduğunu bilseydim kendim teslim olurduym zaten “ dedi.

Obsaldo;

“Bence pek öyle değil” diyerek karşı çıktı.

“Aslında biz düzenin polisleri olsaydık, şu anda burada bulunmazdık. Örneğin Ulviye neden terörist haline geldi? Çünkü arkadaşlarıyla birlikte çiftlik evinde güzel bir hafta sonu geçirmeyi düşünüyordu ama bazı polisler buna izin vermedi. Katliam yaptılar, arkadaşlarını öldürdüler. O da kendini savundu. Şimdi düşünün bakalım, bize böyle bir emir verilebilir miydi? Ya da çiftliğe biz gitseydik, sonuç ne olurdu?”

Geba;

“Gençlerin kimliklerini kontrol ederdik, bir şey olmadığını görünce de serbest bırakırdık. Hatta belki onlara katılır biraz eğlenirdik.”

Obsaldo eliyle Geba’yı işaret etti.

“İşte yanıt bu. Bizim takımımızı asla böyle bir göreve gönderemezlerdi. Öncelikle Müdür

Dael'i ikna edemezlerdi.”

Teri, Obsaldo'ya elini uzattı, tokalaştılar.

“Teşekkür ederim dostum, beni çok rahatlattın.”

Salonda birden sessizlik oldu. Teri sustu, gözlerini bir yerlere dikip öylece kalakaldı. Dalgaların sesi salonun içine kadar geliyor, rüzgarın kayalardan çıkardığı ıslık sesiyle karışıyor, farklı müzik eseri gibi kulakları dolduruyordu. İlk kendine gelen Karin oldu.

“Şey arkadaşlar, akşamdan tartışıklarımız geleceğimiz konusunda beni hiç de aydınlatmadı. Hep aynı soru kafamda. Biz ne olacağız?”

Bu sözler salonda yeniden sessizliğe yol açtı. Kimse bir şey söylemiyordu. Yüzbaşı derin iç çekişinden sonra;

“Sanırım konuşmaktan çekindiğimiz konuları önümüze getiriyor. Gerçekte Doktor Necati'nin burada olmasını isterdim ve kafamdakileri henüz Ulviye ile de paylaşmadım ama benimle hemfikir olacağını umuyorum.”

Herkes pür dikkat onu dinliyordu.

“Değerli arkadaşlar, öğrendiklerim bana bir tek şey gösterdi. Annemin dün gece söyledikleri, incelediğimiz belgeler, Türkiye Cumhuriyetinin yıkılmadığını, hala sapa sağlam var olduğunu düşünüyorum. Kardeşimle ben askeriz. Ve artık kendimizi Türk Ordusunun bir ferdi olarak görüyorum. Bu durumda yapmam gereken tek şey halkımı esaretten kurtarmak, yeniden Anadolu toprakları üzerinde özgür yaşamasını sağlamaktır.”

Ulviye duraksamaksızın atıldı;

“Sana katılıyorum ağabey, annemizin bize verdiği görev budur.”

Geba üzüntülü bir sesle Obsaldo'ya döndü;

“Çok üzgünüm Obsaldo ama bu kez döneklik yapamam. Yüzbaşıya katılıyorum.”

Sabrina gözlerini kıpırtarak sordu;

“Anlamadım, yani artık yollarımız ayrılıyor mu?”

Yüzbaşı ona yanıt verecekti ki Obsaldo heyecanla atıldı,

“Tam tersine arkadaşlar, asıl şimdi birleşiyor.”

Sabrina;

“Ne? Nasıl yani. Adam ben Türk subayıyım ve milletimi yabancı boyunduruğundan kurtaracağım diyor. Yabancılar kim? Biziz.”

Vera kıpkırmızı olmuştu, gözlerinden yaşlar boşandı. Yüzbaşı ona gitti, birbirlerine sarıldılar.

Vera;

“Seni kaybetmeye dayanmam”

dedi. Sesi fısıltı gibi çıkıyordu. Yüzbaşı küçük öpücüklerle karşılık verdi,

“Bence Obsaldo'yu dinle ve daha sonra karara var. Sanıyorum söylemeye çalıştığım şeyi anladı” dedi.

Obsaldo ayağa kalktı, masanın yanındaki sandalyenin üzerine çıktı;

“Arkadaşlar on dakika önce birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi söylemiyor muyduk? Bu inanılmaz değişiklik neden? Şimdi cenaze törenine çevirdiniz burasını.”

Karin;

“Ama Obsaldo, yüzbaşı kendi milletini bize karşı savunmayacak mı yani? Sabrina haklı. Bunu benimle savaşmadan gerçekleştirebilir mi?”

Sabrina araya girdi:

“Yerliler, yani Türkler, ordu kuracaklar, bu topraklardan bizleri dışarı atıp Türkiye Cumhuriyetinin sınırlarını yeniden eski haline getirecekler. Sence başka türlü olabilir mi?”

Sonra yüzbaşıya döndü;

“Ne dersiniz, sözlerinizden farklı bir anlam çıkabilir mi?”

Obsaldo sandalyenin üzerinde sesini olabildiğince yükseltti.

“Yüzbaşı kendi milletinin boyunduruk altında olduğunu söylüyor. Peki, benim halkım yani İtalyan kökenliler sizce farklı mı? Teri, İngilizlerden ne haber? Symirna’daki İngilizler, yerlilere göre biraz daha iyi durumda diye, boyunduruk altında olmadıklarını mı söyleyeceksiniz. Ya Sabrina senin Rusların durumu ne? Yerlilerin iki katı ücret almanız sizi çok mu özgür kılıyor?”

Salondaki herkes şaşkınlık içinde Obsaldo’yu dinliyordu.

“Yüzbaşı haklı olarak kendi halkını kurtarmaktan söz ediyor. Çünkü o bir Türk. Neden güçlerimizi birleştirip buradaki herkesi birden kurtarmıyoruz? Zaten başka şansımız var mı? Nereye gidebiliriz ki? Henri gibilerinin düzenin adı İngiliz devleti diye Teri de mi ona benzeyecek? Belki Komiser Billy İtalyan asıllıdır. Şimdi ben onu korumak için yüzbaşı ile karşı karşıya mı geleceğim? Dahası, o köpek Henri, Müdür Dael’i gözünü kırpmadan katlederken hangi milletten diye sordu mu?”

Karin itiraz etti:

“Çok güzel söylüyorsun Obsaldo ama sonuçta ben Alman’ım ve bu özelliğimi korumak isterim. Şimdi Bizante yerine bir Türk Devleti kurulursa benim buradaki işim bitmez mi?”

Obsaldo parmağı ile onu işaret etti.

“İşte sihirli sözcük bu. Devlet. İçinde bulunduğumuz lanet düzenin sürdürülmesinde kullanılan en güçlü ikna yöntemi. Devlet. Şimdi söyleyin bana sevgili Karin, burada, şu çiftlikte devlet nerede?”

Karin şaşırıldı.

“Burada mı? Bilmem, biz varız işte.”

Obsaldo;

“Aslında devlet değerli arkadaşım, bir takım çıkar gruplarının kendi düzenlerini sürdürebilmek için geliştirdikleri sistemin adıdır. Daha önce tartışmıştık, hatırlıyor musun? Devletin halkın adına hareket ettiğini ama gerçeğin öyle olmadığını söylemiştik. Gerçek şu ki bu çiftlikte devlete gerek yok. Burada kimseyi sömürmüyoruz. Kimseyi kandırmaya çalışmıyoruz. Kimseyi köle olarak kullanmıyoruz. Besleniyoruz, sağlıklı yaşıyoruz ve sevgililerimizle güzel bir yaşam sürmeye çalışıyoruz. Çiftliğimizde yalnızca doğanın koyduğu yasalar var. Onun dışında her şeye biz hakimiz. Bence asıl özgürlük işte bu.”

Sabrina,

“Ama konuyu saptırma, Yüzbaşı ben Türk Subayıyım diyor. Şimdi bana ne demek düşer? Eğer Türk ordusu kurulacaksa, bunu bir Türk devletinin izlemesi gerekmez mi? Burada devlet olmayabilir ama yüzbaşı onu oluşturma peşinde değil mi? Söylediğin gibi devlet bazı çıkar gruplarının koruyucusu ise Türk Devleti de kendi halkının çıkarlarını korumaz mı?”

Yüzbaşı yumuşak bir ses tonuyla araya girdi.

“Hayır olmaz. Öncelikle benim devlet kurmak gibi bir planım yok. Daha doğrusu senin anladığın anlamda bir devletten söz etmiyorum. Türk sözcüğü bana göre Türkçe konuşan ve o kültüre sahip insana verilen isimdir. Kendi kültürümü korurum. Sen Rus asıllısın, Rus kültürünü korumak senin hem görevin hem de hakkın. Obsaldo İtalyan ve tıpkı bizim gibi haklara sahip. Ordumuzu kurup burada yeni bir düzen oluşturacaksak, adını şimdiden koymamız gerektiğini söylüyorum.”

Teri;

“Yani Türkiye Cumhuriyeti yerine başka bir isim mi öneriyorsun?”

Geba itiraz etti;

“Hadi bakalım, şimdi de yüzbaşı domek olmaya doğru gidiyor. Benim büyük babamın suçu neydi o zaman?”

Ulviye dudaklarında hafif bir tebessüm ile atıldı;

“Aslında işleri bu kadar karıştırmamak. Ben yaşadığım yere Türkiye Cumhuriyeti diyeceğim. Kapıma da Türk bayrağını asacağım. Ama Teri ona Anadolu İngiliz Cumhuriyeti diyebilir ve kendi kapısına da İngiliz bayrağı asabilir.”

Teri'nin eli havada kaldı, şaşkınlık içinde Ulviye'ye döndü;

“Ama her kapıda ayrı bayrak karışıklığa yol açmaz mı?”

Bu sırada Obsaldo üzerine çıktığı sandalyeden inmiş, oracığa oturmuştu. Ayağa fırladı,

“Niçin anlamak istemiyorsunuz arkadaşlar, Sizin bildiğiniz biçimde bir devletten söz edilmiyor ki. Guttula çiftliğini hatırlıyor musunuz? Orada yaşayanların tümü Türk'tü. Onlar kapılarına Türk bayrağı asabilirler, kendi ordularını kurabilirler. Ama biz burada Pteleon'da onlara uymak zorunda değiliz. Eğer istersek bir Pteleon bayrağını oluşturur, her yeri onunla donatabiliriz. Devlet biziz. Cumhurbaşkanı, başbakan, bakan, milletvekili ve milletin bizzat kendisi bizleriz. Yan yana, barış içinde yaşayan binlerce, milyonlarca devletten, onun her yönden özgür insanlarından söz ediyoruz. Özgür insanlardan, birbiriyle yalnızca sevgi bağı olan topluluklardan, özgürce ama bakabileceği sayıda çocuk doğurup, onları mutlu etmekten başka amacı olmayan annelerden söz ediyoruz.”

Salonda önce sessizlik oldu, ardından büyük bir alkış koptu, herkes Obsaldo'nun yanına koştu, onu kucakladılar, kadınlar öpücük yağmuruna tuttular, koltuğa oturtular. Geba hemen yanına yerleşti;

“Seni çok seviyorum Obsaldo, sen harika bir insansın.”

İbrahim yüksek sesle sordu;

“Bunu kutlamak için şarap açalım mı?”

Tam beş testi şarap açtılar. Hafif müzik eşliğinde Obsaldo'nun devlet kuramını bir kez daha dinlediler ama birden Mehmet'in dudaklarından dökülen şiir dikkatleri ona yöneltti. Ulviye İngilizce çevirisini yaptı. Mehmet şiirini bitirdiğinde Sabrina başka bir dizeye başladı, Ulviye onu da Türkçeye çevirdi. Gece daha sonra şarap ve şiirlerle geç vakte kadar sürdü, hemen herkes sarhoş

olmuştu.

Yüzbaşı Vera'nın kolunda yatağına doğru giderken;

“Sabrina'nın bir şair olduğunu gerçekten hiç tahmin edemezdim. Sürprizlerle dolu insanlarsınız” dedi.

Vera;

“Doğrusunu istersen onun bu yönünü ben de bilmiyordum. Burası büyülü bir yer. Daha önce yapmadığınız şeyleri kolayca becerebilir hale geliyorsunuz.”

Sonra birden aklına gelmiş gibi yüzbaşıya sarıldı.

“Bu gün Karin ile konuştum. O çok deneyimli, galiba hamile kalabilecek döneme girdim.”

Yüzbaşı kendisini yatağın üzerine attı.

“Harika bir haber ama kutlayamayacak kadar sarhoşum.”

Vera yanına geldi,

“Hiç fark etmez, ben de sarhoşum nasıl olsa.”

Devletin Ayrıntıları

Ertesi sabah kimse zamanında uyanamadı. Salonda toplanıp kahvaltıya başladıklarında öğle olmak üzereydi.

Geba;

“Sabrina, seni meğer hiç tanımamışım. Dün gece ne kadar güzel şiirler okudun öyle.”

Sabrina;

“Gerçekte eserlerimi paylaşmaktan utandığımı fark etmişsinizdir. Ama dün gece her şey öylesine güzel ve öylesine duygu yüklüydü ki, gerçekten dayanamadığımı hissettim. Dizeler içimden birbiri ardına çıkıp kaçıyorlardı. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Ama her şeyi başlatan Mehmet'ti.”

Mehmet;

“Rahmetli Salih amca biraz şarap içti mi şiirlerini arka arkaya sıralardı bir anda o aklıma geldi. Okuduğum şiirlerin bazıları ona aitti aslında.”

İbrahim;

“Yüce İsa gani gani rahmet versin. Çok iyi insandı.”

Karin;

“Amin, amin. Her ne kadar tanışmadıysam da sizlerin dostları benim de dostumdur.”

Sabrina araya girdi;

“Obsaldo, bu sabah uyandığımda dün gece söylediklerini düşündüm. Kafama takılan bazı ayrıntılar var, bizleri aydınlatır mısınız?”

Obsaldo;

“Elbette, buyur seni dinliyorum.”

Sabrina;

“Şimdi, bizimkine benzer çiftlik yaşamını tüm topluma yaydığımızda devlete gerçekten de hiç gereksinimimiz olmayacak mı? Örneğin güvenlik sorunu nasıl çözülecek, ya hukuk ne olacak?”

Obsaldo;

“Önce güvenlik sorusuna yanıt vereyim. Bu çiftlikte yaklaşık iki haftadır kalıyoruz. Peki, kaç para harcadık?”

Sabrina güldü;

“Hiç harcamadım, hatta Guttula çiftliğinde de harcamam olmadı, kartımdaki kredilerin hepsi yerli yerinde duruyordur.”

Obsaldo;

“Tek başına krediler değil, diyelim ki yüz kilo altının var. Burada onlarla ne yapardın?”

Sabrina dudak büktü;

“Ben zaten takı takmayı sevmem. Hiç bir şey yapmazdım.”

Obsaldo;

“Bu çiftlikte yüz kilo altın yalnızca süper iletken üretmeye yarar. Para olarak değer kazanmaz. Dolayısıyla herkesin buna benzer yaşamı olursa güvenlik hangi nedenlerle tehlikeye düşebilir?”

Sabrina düşündü, masadakilerin hepsi ilgiyle tartışmayı izliyordu. Yüzbaşı;

“Örneğin diyelim ki ben seni Geba’dan kışkırdım ve aramızda tartışma çıktı.”

Obsaldo;

“Tamam ama söylediğin tipte bir olay hiç de güvenlik sorunu yaratmaz. Basitçe Geba kendi kararını özgürce kendisi verebilir.”

Ulviye;

“Evet, herkes aynı biçimde yaşarsa söylediklerin doğru ama şu an durum hiç de öyle değil. Çiftliğimizde yüz kilo altın olsa binlerce kişi burayı soymaya gelebilir.”

Yüzbaşı;

“Altın bulunmasa bile doğrudan bizim değerlerimize el koymak isteyenler olamaz mı? Örneğin ambarlarımız ağzına kadar yiyecek dolu. Su tanklarımız günlerce yetecek durumda. Birisi ya da birileri bunlara sahiplenmeye kalkamaz mı?”

Obsaldo;

“Evet, bu olabilir ve biz silahlarımızı alır, o kişilerle savaşıyoruz, çünkü saldırı dışarıdan gelmiştir. Oysa eski düzende güvenlik, bireylerin kendi aralarındaki ilişkiler için gereklidir. Polis beni sana, Ulviye’yi bana karşı koruma görevi yüklenir. Halbuki bizim yaşam biçimimizde çiftlik bireyleri arasında bir güvenlik sorunu yoktur. Çünkü buradaki herkes aynı değerlerin birer parçası halindedir ve eşittir.”

Sabrina;

“Tamam, çok iyi anladım. Gerçekten de şu anda bizim aramızda her hangi bir güvenlik organizasyonuna gerek yok. Ama az önce söylediğin gibi dışarıdan gelen tehlikelere ne demeli?”

Obsaldo;

“Sanırım o konuda yüzbaşı bize daha iyi bilgi verebilir. Sonuçta dün gece tartışmayı başlatan kendisi. Madem ki kendi halkını boyunduruktan kurtarmaya çalışıyor, dıştan gelecek saldırıları durdurmanın yolunu bulmuş demektir. Aksi halde söylediği şey bir hayalden öteye geçemez.”

Yüzbaşı başını salladı;

“Aslında uzun uzadıya plan yaptığımızı söyleyemeyeceğim. Aklıma gelen çözüm şu oldu. Yalnızca yerliler değil, Bizante’deki çeteden zarar gören herkesin zaman içinde oluşturduğu karşı hareket var. Dikkat ederseniz insanlar fırsat buldukları anda saldırıya geçiyor. Eğer bunları örgütleyebilirsek Henri gibilerin karşısına güçlü bir ordu çıkarabiliriz.”

Teri;

“O karşı gurubun içinde ciddi boyutta mafya örgütlerinin olduğunu unutmayın. Bize Henri’den daha çok zarar verebilirler.”

Yüzbaşı;

“Haklısın, örgütlenmeyi olabildiğince kalabalık biçiminde değil, nitelikli insanların bir araya gelmesi şeklinde gerçekleştirmeliyiz. Eğer kurtuluş savaşı vereceksek bunu ancak, eğitilmiş insanlarla başarabiliriz.”

Obsaldo;

“Peki, o insanları nereden bulacağız?”

Ulviye;

“Çok basit, önce yakın çevremizden başlayacağız. Örneğin Parvager, Salmanvicus, Spelendida gibi yerleşim yerlerinde bize katılacak eğitilmiş insanlarla işbirliği yapabiliriz.”

Obsaldo;

“Bu çok tehlikeli olmaz mı? Bazılarının gidip Henri’ye yerimizi söylemeyeceği ne malum?”

Yüzbaşı;

“O nedenle de son derece dikkatli davranmalıyız. Kesinlikle emin olmadığımız kişilere ana karargahımızı açmayız. Hatta orası çok uzun süre yalnızca bizlerin bildiği bir yer olarak kalabilir.”

Vera;

“Şimdi dün akşamdan beri dinlediklerimi özetleyeyim isterseniz. Bakalım doğru anlamış mıyım? Çevremizden başlayarak, çok dikkatli davranıyor ve bir ordu kuruyoruz. Dışarıdan saldırılara karşı kendimizi savunuyor, savunma hattımızı giderek genişletiyor, sonunda tüm Asya Minör’ü bizim gibi düşünen insanlara açıyoruz. Milyonlarca küçük çiftlik oluşuyor, insanlar buralarda kendi kararlarına göre yaşıyorlar. Görünürde bir ordu yok. Ancak dışarıdan tehlike belirdiğinde herkes silahını kapıp koşuyor. Böylece düşmanlarımız bize saldırmaya cesaret edemiyorlar, mutlu mesut yaşayıp gidiyoruz.”

Geba;

“Evet, ben de böyle anlamıştım, doğru mu?”

Obsaldo;

“Bana göre evet.”

Karin;

“Bu devletin bir başkanı, temsilcisi olmayacak mı?”

Yüzbaşı;

“Kendi aramızdan temsilci seçebiliriz. Bizim gibi olmayan eski tip devletlerle ilişkilerimizi sağlayacak bir düzen oluşturabilir, hatta sağlık ve eğitim konularında farklı örgütler kurabiliriz.”

Sabrina;

“Peki, ya hukuk, ona hiç gereksinim duyulmayacak mı?”

Vera;

“Evet, en azından çiftlikler arasında toprak sorunları olabilir, farklı çiftlikten bireyler çatışabilir, değil mi?”

Obsaldo;

“Çok basit, bilim olarak hukuk elbette varlığını sürdürecektir. Dolayısıyla bu yeni durumda hukuk sisteminin nasıl işlemesi gerektiğini de o zaman aydınların yol göstermesiyle çözmeliyiz. Şimdiden bir şey söylemeyiz ve en azından burada bulunanların hiç birisi konunun uzmanı değil.”

Sabrina;

“Tamam, işi uzatmaya gerek yok, yanıtımı aldım.”

Obsaldo;

“Bu ne anlama geliyor?”

Sabrina ayağa kalktı;

“Ben varım.”

Obsaldo masadakilere döndü;

“Peki, karşı olan var mı?”

Kimseden ses çıkmıyordu. Karin elini kaldırdı.

Obsaldo (sıkılmış bir sesle);

“Buyurun Bayan Karin, neye itiraz ediyorsunuz?”

Karin;

“Gerçekte itirazım yok. Yalnızca şunu söylemek istedim. Çok kutsal bir günde karar aldık, bu gün Noel’in birinci günü.”

Herkes kahkahalarla gülerken, Yüzbaşı çay bardağını havaya kaldırdı;

“Arkadaşlar, öyleyse kutsal kararımızın şerefine içiyorum, şarap niyetine, dünyanın ilk inbostanı birliği hepimize hayırlı olsun” dedi.

İlk Adım

Kahvaltıdan sonra herkes günlük işleri yapmak üzere çiftliğin çeşitli bölgelerine dağıldı. Bahçeler çapalandı, süt sağıldı, yumurtalar sepetlere yerleştirildi. Olgunlaşan meyve ve sebzeler toplandı, ambar yeni baştan düzenlendi. Bu arada doğal nedenlerle ölen iki koç özel makineyle parçalandı, etleri dondurucuya konuldu. Timur ile Teri uzaktan kumandalı robotlarla güneş panellerinin üzerinde biriken çamurları temizlediler, rüzgar toplarını yeniden çalıştırdılar.

İşlerini bitirip salonda toplandıklarında hepsi gerçekten çok yorgundu. Yine de akşam yemeği için neşeyle hazırlığa giriştiler. Bir tek Karin durgundu.

Sabrina;

“Neyin var senin, canın mı sıkkın?”

Karin;

“Doktor Necati’den üç günden beri hiç haber yok. Başına bir şey gelmiş olabilir mi diye endişeliyim.”

Ulviye gülerek araya girdi;

“Merak etmeyin, bizde kötü haber tez yayılır derler. Kameralarla her tarafı görebiliyoruz. Büyük bir olasılıkla yeni hastaneyi kurmakla meşguldür.”

Karin;

“Umarım öyledir. Bence hastaneye de kamera yerleştiresek iyi olacak.”

Geba;

“Keşke telefonlarımızı kullanabilseydik. Dışarıdaki hayatın en çok bu yönünü özlüyorum. İnternetimiz, haberleşme ağımız elimizin altındaydı.”

Ulviye elini Geba’nın omzuna koydu;

“Merak etme, onlar da olacak. Hem isterseniz ben köye kadar gidip bakabilirim. Ne de olsa hala tanınmıyorum.”

Karin mutlu olmuştu;

“Gerçekten yapar mısın? Çok teşekkür ederim ama seni yormak istemem. Hem doktor beyin işi vardır. Adamcağız hep bizleri düşünecek değil ya.”

Ulviye kapıya yöneldi;

“Köy buraya on dakika, akşam yemeğine yetişirim.”

Geba;

“Geç kalma ama, bir de seni merak etmeyelim.”

Ulviye dışarı çıkarken yüzbaşı ana bilgisayar konsolunda çevreyi izliyordu. Timur’a yanına gelmesini işaret ederek ekrandaki haritayı gösterdi.

“Bak karargahtaki gibi buraya da yeni kameralar yerleştiremez miyiz? Örneğin köy alanını, Blackboss’u ve yolunu gözleyebileceğimiz hatlar yapabilir miyiz?”

Timur kolundaki bilgisayarla bazı hesaplar yaptı;

“Söylediğiniz hat için yaklaşık yirmi kilometre kablo gerekir. Ambarda o boyutta malzeme yok. On beş kilogram kadar hurda bakır bulabilirsek malzemeyi kendimiz üretebiliriz.”

Yüzbaşı;

“Tamam, en azından köye de bakalım. Bu arada yağnibar çalışmaları nasıl gidiyor?”

Timur güldü;

“Neredeyse bitmek üzere. Aslında size sürpriz yapacaktık ama madem sordunuz, söyleyeyim, sanırım yarın ya da yarından sonra bitirebilirim.”

Yüzbaşı elini çırpı;

“Ah, harika, bu gün aldığım en iyi haber.”

O sırada güvenlik kameralarından birisinin üzerinde kırmızı ışık belirdi.

Timur;

“Galiba konuklarımız var” dedi.

Yüzbaşı eğilip ekrana baktı, görüntüyü büyüttü.”

“Evet, Ulviye ile Doktor Necati geliyor”

sonra salona döndü;

“Karin gözünüz aydın, Ulviye ile Doktor Necati geliyorlar.” diye seslendi.

Doktorun anlatacak çok şeyi vardı. İçeriye girer girmez heyecanla söze başladı;

“Köyün durumu gerçekten içler acısı. Sizlerden ambarlarınızı onlara açmanızı istemeye geldim. Bütün çiftlikler yardıma koştu. Ne yiyecek ekmekleri var ne de içmeye bir bardak su. Yaralılar için ilaç bulunmuyor ve daha da kötüsü çocuklar neredeyse açlıktan ölecekler.”

Karin çığlık atarak;

“Yüce İsa adına, neden bize önceden haber vermediniz? Su depomuz, ambarlarımız ağzına kadar dolu.”

Doktor Necati:

“Onlara yardım edeceğinizden hiç kuşku yok ama sizleri tehlikeye de atamazdım.”

Sabrina;

“Böyle bir durum bizim için tehlikeli olabilir mi? Baksanıza ortalıkta polis kalmamış.”

İbrahim araya girdi;

“Tam tersine, güvenlik güçleri uzaktan bütün gözlerini buraya dikmiş, hedeftekilerin açığa çıkmasını bekliyorlardır. Fırtınadan tahrip olan köylere yardım etmemelerinin nedeni bu.”

Teri hırsıyla bağırdı.

“Bunların arasında hiç mi insani duygulara sahip birileri yok? Kasırganın yıkıcılığını bizi yakalamak için fırsata çevirmek akıllı işi mi?”

Mehmet;

“Merak etmeyin, sizi rahatlatacaksa olayın yalnızca sizlerle ilgili olmadığını söylemeliyim onlar örtülü bostanlarda yaşayanların tümünü yok etmeye çalışıyorlar. Çünkü asıl tehlikenin oradan geleceğini biliyorlar. Bakın, fırtına bir tek yarım adadaki köyleri yıkmadı. Symirna'nın çevresindeki pek çok yerleşim yeri zarar gördü. İnanın şu ana kadar hiç birisine yardım gitmemiştir.”

Doktor Necati araya girdi;

“Ve bekledikleri gibi oldu. İnbostanlarında yaşayanlar hemen insanların yardımına koştular. Bir süre sonra baskın öykülerini dinlemeye başlarız.”

Yüzbaşı;

“İstersek bu planı tersine çevirebiliriz.”

Doktor Necati şaşırmişti.

“Ne gibi yani?”

Yüzbaşı sakın bir sesle devam etti.

“Eğer yeterli zamana sahip olursak. yarım adadaki diğer örtülü bostan sakinleriyle örgütlenebiliriz. Onları eğitiriz ve düşmanı tuzağa düşürür, hayatları boyunca unutmayacakları bir ders veririz.”

Obsaldo atıldı;

“Evet, ben de yüzbaşıya katılıyorum. Çevrede savaşabilecek insanlar var mı?”

Doktor Necati;

“Yalnızca bizim buralardaki yerleşim yerlerinden en az beş yüz kişi çıkar. İnanın bana gözü kapalı gelirler. Bütün yarım ada dersenez, bilemem ama bence iki bin kişiyi geçeriz.”

Mehmet;

“Sonra diğer bölgelerden gönüllüler çağırabiliriz. Üstelik deneyimli insanlar olabilir.”

Yüzbaşı hafifçe gülümseyerek başını salladı;

“Ben de öyle tahmin etmişim.”

Ulviye;

“Konstantino'dan da adam çağırırız. Magnezia'dakiler var.”

Teri;

“O kadar kişiyi bir kaç hafta içinde eğitimden geçiremeyiz ki?”

Yüzbaşı;

“Hepsini değil elbette, elli kişi bize yeter. Hiç savaş robotu yönettiniz mi?”

Teri;

“Hayır, yönetmek bir yana, gördüğüm tek silahlı robot sizinkiler oldu.”

Yüzbaşı;

“Benimkiler çok gelişmiş modellerdir. Savaş robotları daha az yapay zeka kullanır. Zaten bizim robotlarımızın üstün yanı da bu olacak.”

Timur hayretle;

“Biz savaş robotu mu üreteceğiz?”

Yüzbaşı;

“Evet, hem de olabilecek en kalitelisinden.”

Obsaldo;

“Tam anlamadım, şunu açık açık anlatsana. Nasıl olacak o dediğin?”

Yüzbaşı;

“Çok basit, askerlerimizi tıpkı robotlar gibi uzaktan yöneteceğiz. Ve bizim robotlar daha üstün olacak çünkü insan beyni taşıyacaklar.”

Teri,

“Biraz daha ayrıntı lütfen, bana ilginç gelmeye başladı.”

Sabrina;

“Evet, aynen sana katılıyorum.”

Yüzbaşı;

“Aslında çok ince bir noktada işlem yapıyoruz. Robot emir aldığı bölgeyi işgal etme amacıyla dümdüz yürür. Halbuki bizim askerimiz duruma göre kimi zaman saklanarak, kimi zaman geri çekilerek yaşamını korur. Dolayısıyla hiç adam kaybetmeksizin büyük miktarda robotu devre dışı bırakabiliriz. Bunu yaptığımızda karşımızdakiler gerileyecektir.”

Sabrina tatmin olmamıştı.

“Neden gerilesinler ki, o zaman polisler de doğrudan savaşa girerler.”

Obsaldo;

“Hayır, girmezler. Yüzbaşı haklı. Biz savaşıyoruz çünkü yaşamımız buna bağlı. Oysa karşımızdakiler öyle değil.

Teri;

“Peki, askeri eğitmek için nereden eğitmenleri bulacağız?”

Mehmet:

“Ağabey, şu salona bir bakar mısın. Buradaki insanların hepsi deneyimli savaşçılar. Onlardan daha iyi eğitmen bulabilir miyiz?”

Doktor Necati;

“Peki, ya silahlar, bombalar, savaş malzemeleri?”

Timur;

“Bulduğumuz gizli karargah ağzına kadar malzeme dolu. Biraz modası geçmiş ama önemli değil. Hepsini modernize edebilirim. Orada bir orduyu donatmaya yetecek silah var.”

Teri;

“Tamam öyleyse, her şey hazır gibi görünüyor. Şimdi ne yapıyoruz?”

Karinin sesi hepsini bastırdı.

“Arkadaşlar, lütfen, tok karına savaşı tartışmak kolay olabilir ama Doktor Necati söze köylülerin aç olduğunu belirterek başlamıştı.”

Ulviye;

“Çok doğru söyledin Karin, bence köylüleri deniz kenarındaki örtülü bahçede toplayalım ve hep birlikte karnımızı doyuralım. Onca aç insan varken benim burada boğazımdan yemek geçmez.”

Sessizce yerlerinden kalkıp işe koyuldular. Ambardaki yiyecekleri örtü altına taşıdılar. Bu sırada Doktor Necati de köylüleri çağırdı. İki grup deniz kenarındaki örtülü bostanda buluştu. Önce çekingen tavırlarla el sıkıştılar. Daha sonra getirdikleri yiyeceklerle hep birlikte yemek hazırlayarak

karınlarını doyurdular. Köylüler için en önemli konu öncelikle su bulunmasıydı. Meydandaki kuyu tuzlu ve kötü kokuluydu. Timur basit bir hesapla ellerindeki üretim tesisinin herkese yeterli olabileceğini ortaya koydu. Aşırıya kaçmamak kaydıyla hem içme hem de süper damla sulama sistemleri için su üretebilirlerdi. Dahası, kayalık deniz kenarlarına yeni tesisler kurabilirlerdi. Böylece köylülerle aralarındaki ilişki yavaşça değişti, ürkek soğukluğun yerini dostça sıcaklık aldı. Gece geç saatlere kadar sohbet ettiler. İki farklı yaşam biçimi, yepyeni bir hedefe doğru birlikte yürüme kararı almıştı, o sırada kimse farkında değildi ama bunun dünyadaki etkisi öylesine büyük olacaktı ki, var olan düzenin son kalıntıları bu fırtınanın önünde kaybolup gidecekti.

Savaş Sohbetleri

Yüzbaşı ertesi günü kahvaltı sırasında Doktor Necati'ye öğrendiklerini anlatmayı sürdürdü. Atatürk'ten, Cumhuriyetten ve devrimlerden söz etti. Karşı devrimcilerin hareketlerini, yıllar içinde devleti nasıl ele geçirdiklerini, orduya sızdıklarını, Cumhuriyetçi, Atatürkçü kadroları imha etmeye başladıklarını dile getirdi. En sonunda Nato'nun da yardımıyla Cumhuriyet sona ermişti.

Doktor Necati yüzbaşmayı sözünü kesmeden dinledi. Hiç yoruma girmede. Yalnızca tıpkı diğerleri gibi Nato-Türk ordusu çatışmasından sonra yaşananları merak etmişti.

“Bence şu Nuri dayı ile bir an önce konuşsak iyi olacak” dedi.

O sırada televizyonda haberler başladı. Sarışın kadın spikerin;

“Sayın izleyiciler, size şu anda olay yerinden aldığımız bilgileri veriyoruz”

demesiyle sofradakiler dikkatle onu izlemeye başladılar. Spiker;

“Bu gün Magnezya yakınlarındaki üç yerleşim bölgesinde yapılan eş zamanlı operasyonla yüze yakın terörist ölü ele geçirildi. Bunların iki ve dört numaralı kulelerdeki uzantıları da tutuklandı.”

Sabrina;

“Bu haberde bir gariplik yok mu?”

Teri;

“Evet, ne zamandan beri kulelerde yaşayanlar yerlilerle iş birliği yapıyor?”

Obsaldo;

“İşte, geçen akşam benim anlatmaya çalıştığım şey buydu. Bence koşullar kötüleşiyor, Bizante yönetiminin baskısı artıyor. Artık yalnızca yerliler değil, sesini biraz yükselten Avrupalılar da hedefte.”

Geba;

“Kanımca köylüleri hızla normal düzene geçirip askeri hazırlıklara başlamalıyız. Bu arada ne tür savaştan söz ediyoruz?”

Yüzbaşı;

“Kafamda oluşan bazı kavramlar var. İsterseniz bunu tartışabiliriz. Bildiğiniz, anladığınız biçimde bir harekattan söz etmiyorum. İnsanları küçük öbekler halinde örgütleyecek ve savaş eğitimi

vereceğiz. Belli merkezlerden, çatışma alanını çok iyi görerek askerlerimizi yöneteceğiz. İnisiyatif daima bizde olacak.”

Sabrina kahvesinden bir yudum aldı

“Savaşmaktan nefret ediyorum ama o hep beni buluyor.”

Yüzbaşı;

“Hepimiz duygularınızı paylaşıyoruz Sabrina. Merak etmeyin, öyle günler boyu sürecektir çatışmalar olmayacak. Halkı güvenli yerlere taşırız, tehlike geçince geri dönerler. Ulviye yıllardır bunu yapmıyor mu?”

Ulviye;

“Evet ağabey, inbostanları saldırıya uğradığında hep böyle davranırız. Zaten başka çaremiz yok ki.”

Obsaldo;

“Bu kez farkımız, güvenlik güçlerine karşı koyabilecek düzeyde örgütlenmemiz.”

Karin;

“Normal robotlarla saldırırsalar belki kendimizi savunabiliriz ama karşımızdakiler, adı neydi onun, hani şu kocaman savaş robotlarını devreye sokarlar. Tanklar, helikopterler gelir.”

Yüzbaşı;

“C-20 modelinden söz ediyorsunuz. Onların füzelerle imha edilebileceğini unutmayın. Eğitimlerde bunu da dikkate alacağız. Helikopter düşürme, tankı etkisiz hale getirme konularını öğretmemiz gerekecek.”

Obsaldo;

“Çok iddialı bir proje ama bence asıl eğitimi savaşın bizzat kendisi verecektir. Dolayısıyla tepki genişledikçe bize ihtiyaç kalmadan insanlar savaş deneyimlerini geliştirebilirler, yeni yöntemler ortaya koyabilirler.”

Yüzbaşı;

“Başlangıçta bazı zırhlı araçlar kullanabilirler ama C-20 modellerini hemen devreye sokacaklarını pek sanmıyorum.”

Karin araya girdi.

“Tamam, bu kadar savaş sohbeti yeter. Şimdi bir an önce işe koyulmalıyız. Akşama doyurulması gereken en az iki yüz aç mide var.”

Geba;

“Doktor bey, peki, köyde yetişen hiç bir şey yok mu? Yani biz onlara ne kadar süreyle bakabiliriz?”

Timur;

“Kasırga’da tahrip olan örtüleri tamir edeceğiz. Asıl sorun su bulmak. Bizim tanktan köye boru hattı döşeyerek oradaki bahçeleri sulamayı düşünüyoruz. Böylece bir kaç gün içinde normal yaşama dönebilirler. Merkezi şebekeden elektrik alabiliyorlar.”

Doktor Necati;

“Arkadaşlar, hiç merak etmeyin. Gerçekte Parvager son derece zengin kaynakları olan bir yerdir. Örtü altındaki toprağı verimlidir, her şey yetişir. Symirna'nın meyve ve sebze kaynağıdır. Bizimki gibi belki yirmi tane çiftliği tek başına besleyecek üretimi rahatça yapar.”

Vera;

“İşler normale döndüğünde bu insanlar savaş için bize destek vermeyi sürdürürler mi?”

Yüzbaşı;

“Biz yalnızca düşmanlık olsun diye savaşmıyoruz ki? Kendimizi savunuyoruz. Saldırıya uğrarsak o insanların en azından bazılarının bizlerle birlikte olacağını umuyorum. Çünkü bizden sonra sıranın kendilerine geleceğini bilirler. Ancak biz hiç bir gerekçe yokken, yalnızca karşıdaki insanı düşmanımız kabul ederek ona zarar vermeyi düşünmeyiz.”

Obsaldo alkışlayarak ayağa kalktı;

“Bravo yüzbaşım. İşte bizim üstünlüğümüz bu olacak. Biz hep insandan, doğal yaşamdan, sevgiden yanayız. Dünyada onu yenecek bir güç varsa zaten orası yaşanmaya değer.”

Karin de ayağa kalktı;

“Çok güzel sözler bunlar Obsaldo. Ödül olarak bu gün Geba ile ikiniz bütün marulları toplayın bence. Akşama ağzımıza layık bir salata yapalım da köydeki dostlarımız aç kalmasınlar.”

Sofradakiler gülererek ayağa kalktılar, günlük işlerine dağıldılar. Tam kapıdan çıkarken Timur yüzbaşıya sokuldu;

“Size dün söylediğim gibi, sanırım yarın akşam adaya uçabileceksiniz. Yeğnibar bitmek üzere.”

Yüzbaşı Timur'a sarıldı, yüksek sesle;

“Aslanım benim “ dedi.

Bunu Türkçe söylemişti.

Adada

Ertesi akşam gece yarısına doğru herkes örtü altındaki deniz kenarında toplandı. Hava sakindi, küçük dalgalar kıyıya vuruyordu.

Timur;

“İşte benim denizden kalkışlı ilk uçağım”

diyerek suda yüzmekte olan yeğnibarı gösterdi, sonra ilave etti.

“Hemen yanlardaki küçük tekerler sayesinde karaya da iniş yapabilir.”

Obsaldo;

“Hem havada, hem karada hem de denizde giden araç yani. Mükemmel.”

Ulviye;

“Sanki öncekilerden daha küçük gibi.”

Timur;

“Evet, yüzde yirmi daha küçük. üstelik pilot bölümü tümüyle yalıtılmış. Yani uzaydan izlenmesi neredeyse olanaksız.”

Yüzbaşı;

“Peki, bütün malzemeyi kaldırabilecek mi?”

Timur;

“Kesinlikle. Hiç merak etme. Şu yeni geliştirdiğim başlığı da takman gerekiyor” diyerek elindeki paketi ona uzattı;

Yüzbaşı;

“Bu nedir?”

Timur;

“Bir çeşit koruyucu başlık. Bunu kafana geçirince uydudan seni izleyemeyecekler. Şuradaki düğmeye basınca paket otomatik açılıyor ve içi gazla doluyor. Çok hızlı hareket etmezsen kızılötesi kameralar bunun altındakileri göremez, çünkü radyasyon geçirmiyor.”

Yüzbaşı paketi aldı, elinde çevirdi, omzuna astığı çantaya yerleştirdi.

Timur kolundaki bilgisayarı çalıştırdı, çıkan ekranda küçük bir adanın haritası görünüyordu.

“Şu anda denizde trafik oldukça yoğun. Büyük tonajlı üç gemi boğazda seyir halinde. Onların gölgelerini kullanarak radardan kaçabilirsin.”

Eliyle ekrandaki küçük kara parçasını gösterdi,

“Burası Pasas adası. Hemen önümüzde bize en yakın yerleşim yeri. Eskiden oldukça kalabalıkmış, şimdi ise boş görünüyor. Orada uygun bir internet hattı bulacağını sanıyoruz.”

Ulviye;

“Ya yoksa?”

Yüzbaşı;

“O zaman şansımı başka yerlerde denerim. Belki doğrudan Sakız kentine girmem bile gerekebilir.”

Timur;

“Bana sorarsanız daha fazla bir şey denemeyin. Hemen geri dönün, yarın akşam tekrar giderseniz. Dönüş için yine aynı gemilerin gölgesinden yararlanmanız gerekiyor. Dolayısıyla adada yarım saatten fazla kalamazsınız.”

Teri;

“Ben de Timur’a katılıyorum yüzbaşı, uydulara yakalanırsanız sizi izlemeyi asla bırakmazlar.”

Ulviye;

“Guttilla’yı unutma ağabey. Açıkta yalnızca bir kaç dakika kalmıştık oysa.”

Geba güldü.

“Evet, kül kedisi gibi, gonk vurmadan geri gelmezsen bütün büyü bozulur.”

Vera yüzbaşıya sarıldı, onu uzun uzun öptü;

“Sapasağlam dönmen gerektiğini biliyorsun, yapılacak çok işimiz var.”

Yüzbaşı gülerek ona veda etti, seri hareketlerle yeğnibarın pilot koltuğuna oturdu, motoru çalıştırdı, hızla ilerleyerek örtü altından açığa çıktı. Gaz kolunu sonuna kadar itti, hafif bir vınlama duyuldu, suyun üzerinde iki üç kez seken yeğnibar yavaşça havalandı ve gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Sabrina derin derin iç çekti;

“Güle güle yüzbaşım, mutlaka geri dön olur mu?”

Vera onun yanına geldi, birbirlerine sarıldılar, kumların üzerine oturdular. Hava oldukça soğuktu.

Yüzbaşı kalkıştan sonra hemen sola döndü tam gaz ilerlemeye başladı. Denizden yalnızca bir kaç metre yüksekteydi. Dikkatle çevresine baktı. Her yer zifiri karanlıktı. Gece görüş gözlüklerini taktı, şimdi yeşil ekran üzerinde önündeki kara parçasını görebiliyordu. İzleme kulesinin radarından kaçabilmek için karadan gitmeye başladı. Tepelerin, kayalıkların arasından süzülüyordu. Pteleon burnunu geçince sağa dönüp denize yöneldi. Hızı giderek artıyordu. Tümüyle açığa çıktığında gözetleme kulesi ile arasında iki büyük tanker vardı. Onları hizalayarak önündeki kolu kendisine doğru çekti, yeğni bar yavaşça yükselmeye başladı. Dürbünüyle ineceği yeri görmeye çalıştı ancak adadaki yüksek tepe buna engel oluyordu. Yolun yarısını geçip yüz metreye kadar yükseldiğinde kilise tepenin hemen diğer yamacında ortaya çıktı. Şu anda üzerindeki uydu onu gözlüyordu ama ekranda siyah bir noktadan başka bir şey değildi. Operatörler gördüklerinin uçan bir cisim mi, yoksa elektriksel parazit mi olduğuna karar vermeleri gerekiyordu. Çok fazla manevra yaparsa kendisini ele vermesi işten bile değildi. Buna karşın ineceği yeri iyi seçmeliydi.

Biraz daha yükseldi ve o anda kilise tümüyle önüne çıktı. Kızıl ötesi gözlükler sayesinde ikinci kattaki parlak ışığı görebiliyordu. Orada yaşayanlar olmalıydı. Hafifçe sola döndü, adanın yanından geçerek büyük bir daire çizdi. Kilisenin aşağısında, deniz kenarında dört ev vardı ama hiç birinde hayat izi yoktu.

Yüzbaşı her zaman yaptığı gibi, kızıl ötesi görüntü aygıtının ayarlarını sonuna kadar açtı, bir kaç kez binaların yakınından geçti, dikkatle çevreyi inceledi. Orada kimsenin yaşamadığına iyice emin olduktan sonra denize indi. Başlık paketini çıkardı, üzerindeki küçük gaz düğmesine bastı. Paket bir anda şemsiye gibi açıldı. Yüzbaşı onu dikkatle kafasına geçirdi, sahile doğru sürdü. Yeğnibarı kıyıya çekip en yakın eve yürüdü. İki katlı evin giriş kapısını yokladı, kilitliydi. Çantasından çıkardığı elektronik maymuncukla kapıyı açtı, içeri girdi. Koridoru geçip salona geldi. Köşede eski model LCD televizyon duruyordu. Yüzbaşı bunlara internet bağlandığını hatırladı, hemen televizyonun arkasına baktı. Fiber kabloyu görünce gülümsedi.

On dakika sonra kendi bilgisayarını ile internet hattına bağlanmış, tüm yansıtma ve güvenlik önlemlerini almıştı. Artık kimse onu izleyemezdi. Önce Kristina'yı aradı. Telefon iki kez çaldı, üçüncüsünde ekran aydınlandı, umursamaz bir ses;

“Buyurun kimi aramıştınız?” dedi.

Yüzbaşı gülümsedi, Kristina birden onu fark etti. Gözleri kocaman açıldı, gülümseyerek,

“Aman Tanrım, Dennis, o sensin. İnanamıyorum.”

Sonra sanki kucaklamak istermiş gibi ekrana doğru iki elini uzattı.

“Senin için öylesine endişelendim ki. Söylenenlerin tekine bile inanmadım. İyisin değil mi?”

Yüzbaşı;

“Merak etme, çok iyiyim. Ama ölümden kıl payı kurtuldum. Sonra anlatırım. Sen nasılsın? Kız nasıl?”

“Bizler bildiğin gibiyiz. Dennis, neler oluyor tatlım? Burada herkese soruşturma açıldı. İki müfettiş beni saatlerce sorguladı. Hani bir an adamların üstüne atılıp oracıkta boğuverecektim. Öyle lanet insanlardı.”

Yüzbaşı;

“Sizleri boşu boşuna üzdüm galiba. Ama inan ki...”

Kristina;

“Elbette sana inanıyorum. Hele o saçma sapan sorulardan sonra. Kim bu insanlar sevgilim?”

Yüzbaşı;

“Bir gün karşı karşıya gelirsek her şeyi anlatırım. Siz kendinize iyi bakın, güvenliğinize önem verin.”

Kristina birden durgunlaştı, başını öne eğdi.

Yüzbaşı;

“Ne oldu, kötü bir haber mi var?”

Kristina;

“Aslında burada durumumuz hiç iyi değil. Sen gittikten sonra korkunç Afrika çekirgelerinin saldırısına uğradık. Artık günde iki litre suyu bile zorlukla alıyoruz Doğal yiyecek diye bir şey kalmadı. Yapay besinlerle karnımızı doyuruyoruz ama bunu uzun süre sürdüremeyiz. İsveç’e yerleşmeyi düşünüyorum. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Buralar artık yaşanacak yerler değil.”

Yüzbaşı bir an düşündü,

“Kristina, sana çözüm bulacağım, bana güven” dedi.

Genç kadın başını kaldırıp ona baktı, hafifçe gülümsedi ama üzgündü.

“Ben de neler söylüyorum. Senin derdin başından aşkın. Polisçe aranıyorsun, hakkında bir yığın suçlama var. Yakalanırsan yıllarca hapis yatabilirsin. Beni bağışla, seni kendi derdimle yeterince üzdüm zaten. Hiç merak etme, bizler idare ederiz. Sen bir an önce oradan...”

Yüzbaşı sözünü kesti;

“Kristina, lütfen. Yalnızca bana biraz zaman tanı. Her şey düzelecek merak etme.”

Kristina’nın gözlerinden yaşlar döküldü;

“Sana inanıyorum, kendine dikkat et olur mu? Uke ve ben seni çok seviyoruz.”

Yüzbaşı;

“Albay Elia nasıl?”

Kristina gözlerindeki yaşları silerken gülmeye başladı.

“Gece gündüz senden haber bekliyor. Geçen gün bana dedi ki ölü bile olsa onu canlandırıp

seninle konuşmasını sağlamalıymışım. Ne komik değil mi?”

Yüzbaşı,

“Anladım. O zaman izin verirsen hemen arayayım. Sana söylediklerimi unutma.”

Kristina ekrana el salladı;

“Güle güle Dennis, Senden haber bekleyeceğim. Ama bana neler olduğunu ayrıntılarıyla anlatacaksın, tamam mı?”

Yüzbaşı;

“Hiç merak etme, gizli tek bir sözcük bile olmayacak.”

Kristina eliyle öpücük gönderirken ekran karardı. Yüzbaşı seri hareketlerle Albay Elia'nın numarasını çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı, neden sonra açıldı. Albay Elia üzerinde gecelikleriyle karşısındaydı. Kristina'nın tersine onun pek şaşırılmış hali yoktu. Gülümseyerek;

“Dennis, sevgili oğlum, nihayet. Tanıya şükür, seni gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin.”

Yüzbaşı;

“Ben de sizi gördüğüm için memnun oldum komutanım.”

Albay Elia başını biraz geriye çekti, hiç sesini çıkarmadan yüzbaşıya baktı. Sonra;

“Sanırım senden gizlenen pek çok şeyi öğrenmiş bulunuyorsun.”

Yüzbaşı;

“Evet komutanım.”

Albay Elia;

“Daha da öğrenmek istediğin çok şey var.”

Yüzbaşı;

“Evet komutanım.”

Albay Elia;

“Sen mi soracaksın, yoksa ben mi anlatayım?”

Yüzbaşı;

“Bence siz anlatın, takıldığım yerleri sorarım efendim.”

Albay Elia koltuğundan doğruldu, ellerini masanın üzerinde birbirine kenetleyip ekrana yaklaştı.

“Annen benim hem düşmanım hem de en yakın dostumdu.”

Yüzbaşı;

“Anlayamadım efendim, neden düşmanınızdı?”

Albay Elia;

“Süheyla hanım Türk Silahlı Kuvvetlerinde yüzbaşıydı. Aslında ona o kadar çok benziyorsun ki? Neyse, sizler çok küçüktünüz. Türk ordusu ile Nato arasında savaş yaşandı. Her şeyi öylesine iyi hazırlamıştık ki, karşımızda hiç şansları yoktu. Yine de bir an bile tereddüt göstermeden savaştılar. Annenle Sidousa yakınlarında karşı karşıya geldik. Neredeyse iki yıl boyunca bana kök söktürdü. Ele avuca sığmıyordu. Her hareketime inanılmaz çabuklukla karşılık veriyor, adeta yerden bitiyordu. Önceleri öfkelenirdim ama zaman geçtikçe hayran olmaya başladım. Bir avuç askeriyle kocaman

tugayları aylar boyunca bölgeye sokmadı.”

Albay Elia yorulmuş gibi derin derin nefes aldı. Yüzbaşı hiç sesini çıkarmadan, heyecanla dinliyordu.

“Ama sonunda yaralandı. Onu aldım, kendi ellerimle hastaneye yatırdım. Her gün ziyaret ettim. Kendisine duyduğum saygıyı, hayranlığı anlattım. Benim gözümde tam bir kahramandı. Gerçekten inanılmazdı. İki eski rakip, iki düşman can ciğer iki dost oluvermiştik. Hızla iyileşiyordu. Onu en son gördüğümde doktorlar ertesi günü taburcu olabileceğini söylemişlerdi. Sizleri alıp küçük bir çiftliğe yerleşmeyi ve yaşamını orada sürdürmeyi düşünüyordu. O akşam mesai sonrası hastaneye uğradım, odası boştu. Doktorlar polisin onu tutukladığını söylediler. Hemen emniyete koştum, emniyette memurlardan birisi onun hakkında tutulan raporu gösterdi. Sözüm ona kaçmaya çalışmış ve vurulmuştu.”

Albay Elia bu noktada durdu, gözlerinden yaşlar yuvarlandı. Sesi hırıltılı çıkıyordu.

“Onlara inanmadım ama yapacak bir şey yoktu. Sizleri de Novusmiles projesine dahil ettiklerini söylediler. Hemen işe koyuldum, peşinize düştüm. Seni Amersfoort'ta buldum. Ama küçük kız kardeşine ait hiç bilgi yoktu. İngiltere, Fransa, İtalya ve İspanya başta olmak üzere yıllarca çılgınlar gibi kardeşini aradım, ne yazık ki bulamadım. Senin varlığınla avundum.”

Albay Elia avucunda tuttuğu mendille yüzünü ve burnunu sildi.

“Soracak bir sorun yok mu?”

Yüzbaşı;

“Evet var, Sidousa'da annemi tutuklayan polis amiri kimdi biliyor musunuz?”

Albay Elia;

“Evet, genç, beyaz tenli yakışıklı bir çocuktur. Yeşil gözlüydü, insanı rahatsız eden garip bakışları vardı. Ondan hiç hoşlanmadım. Ama benim peşimde epey koştum. Adını hatırlamıyorum. Aradan çok uzun zaman geçti. .”

Yüzbaşı yavaşça,

“Komutanım, kardeşimi buldum “ dedi.

Albay Elia'nın gözleri kocaman açıldı, yüzüne bir gülümseme geldi.

“İnanmıyorum, nerelerdeymiş bunca yıl. İyi mi, sağlığı nasıl?”

Yüzbaşı;

“O da burada, Amersfoort'taymış. Şu anda çok iyi. Onun adını hatırlıyor musunuz?”

Albay Elia;

“Tam hatırlamıyorum, zor bir ismi vardı.”

Yüzbaşı;

“Türkçedeki ismi Ulviye. Amersfoort'ta ona Ulrike ismini takmışlar.”

Albay Elia'nın yüzünde bu kez büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Yoksa, yoksa Ulrike Heger mi?”

Yüzbaşı;

“Tam olarak öyle efendim.”

Albay Elia yerinden fırladı, ellerini birbirine vurarak odanın içinde dolanmaya başladı.

“Şu Tanrının işine bak. Az daha kardeşi kardeşe öldürtecektik.”

Yüzbaşı;

“Neyse ki korktuğunuz gibi olmadı. Biz birbirimizi bulduk.”

Albay Elia ellerini havaya kaldırdı;

“Çok şükür Tanrım. Gel de şimdi İsa’ya inanma. Ama tahmin etmeliydim. Öyle bir annenin kızı evde oturup çörek pişiremezdi. Ben onu Paris’te aramıştım. Biliyor musun, üç ay boyunca dolaşmadığım sokak kalmamıştı. “

Yüzbaşı;

“Oysa hemen yanınızdaymış.”

Albay Elia;

“O Genel Kurmay başkanı olan uğursuz herif yok mu? Hepsi onun başının altından çıkıyor. Novusmiles projesinin mimarı. Dosyaya göz atsam kimin nereye verildiğini öğrenebilirdim ama o gizli kapıları bir türlü açamadım.”

Yüzbaşı;

“Bu arada siz nasılsınız komutanım?”

Albay Elia yeniden koltuğuna oturdu, başını ellerinin arasına aldı.

“Kocamış Kurt Aslandan korkmazmış. Boğazıma kadar belaya gömüldüm. Ama senin telefonun, şu an öğrendiklerimden sonra artık ölsem de gam yemem.”

Yüzbaşı gülümsedi;

“Sizinle birlikte yapmamız gereken daha çok iş var efendim. Bu arada nasıl bir beladan söz ediyorsunuz?”

Albay Elia hafifçe gülümsedi;

“Beni teröristlere yardım ve yataklık yapmakla suçluyorlar. Karşımızdakiler çok ciddi. Hiç engel tanımıyorlar. Ben önemli değilim ama aynı suçlama Kristina için de var. Bizi zor günler bekliyor.”

Yüzbaşı;

“Telefonlarınız dinleniyordur. Şu anda bana anlattıklarınız yüzünden başınız daha da derde girmiş olabilir.”

Albay Elia boş ver gibilerinden elini salladı.

Yüzbaşı;

“Şimdi kapatmalıyım efendim. Sizleri gün doğumunun başka hiç bir yerde olmayan renklerinde bekleyeceğim. Hoşça kalın” dedi.

Albay Elia kaşlarını çattı, dikkatle ekrana baktı, sonra gözlerini yumdu, el salladı.

Yüzbaşı bağlantıyı kesti, kabloyu yerine yerleştirdi. Başlığını kafasına geçirdi, kızılötesi görüş gözlüklerini taktı, hızlı adımlarla evden çıktı. Yeğnibar sahilde onu bekliyordu. Seri hareketlerle yönünü çevirdi, pilot koltuğuna oturdu, motoru çalıştırdı ve sonuna kadar gaz verdi.

Örtülü sahile geri döndüğünde herkesin kendisini beklediğini gördü. İlk önce Vera yanına koştu, boynuna sarıldı.

“Tatlım, işte döndün, nasıl geçti?”

Hemen arkasında Ulviye vardı, adeta fısıldayarak;

“Çok şükür geldin, neyse ki fazla uzun sürmedi.”

Teri;

“Burası soğuk, hadi yukarı gidelim, orada konuşuruz “ dedi.

Hep birlikte salona girdiler, yüzbaşı ortadaki büyük koltuğa oturdu, diğerleri de çevresini kuşattılar.

Obsaldo;

“Meraktan öleceğim, albay ile görüşebildin mi?”

diye sordu.

Karin daha da heyecanlıydı.

“Bizim için bir çözüm bulabildiniz mi?”

Sabrina;

“Yardımcı olacaklar mı?”

Yüzbaşı;

“Maalesef Albay Elia sabahleyin tutuklanacak.”

Teri;

“Ne !!! İnanmıyorum.”

Karin;

“Hayret bir şey, nereye elimizi atsak resmen kuruyor.”

Yüzbaşı;

“Yalnızca Albay Elia değil, sekreteri Kristina için de aynı durum söz konusu. Yani onların bize yardımı dokunamaz. Tersine, biz onlara yardımcı olacağız. Albay ile Kristina’yı buraya çağırdım.”

Obsaldo;

“Nasıl?” diye bağırdı, “Oldu olacak adres de verseydin. Telefonunun izlenebileceğini düşünmemiş olamazsın.”

Yüzbaşı başını Ulviye’ye çevirdi.

“Ona dedim ki, sizleri gün doğumunun başka hiç bir yerde olmayan renklerinde bekleyeceğim.”

Ulviye gözlerini kocaman açtı.

“Ama o bunun yanıtını bilebilir mi?”

Yüzbaşı;

“Albay Elia annemin yakın dostuymuş.”

Sabrina;

“Zaten bunu tahmin etmiştik, hatırlıyor musun, gizli karargahta, annen söylemişti.”

Yüzbaşı kısaca Albay ile Annesi arasındaki dostluğun nereden kaynaklandığını, hastaneyi ve daha sonra olanları anlattı.

Sabrina umutsuzlukla,

“Henri’nin elinde tüm deliller hazır. Anneni tanıyordu, seni Konstantino’ya gönderdi, böylece Ulrike takımını tuzağa düşürdünüz. Harika bir öykü.”

Obsaldo ayağa kalktı, ağır adımlarla mutfığa doğru yürüdü;

“Arkadaşlar bir dert kahvesi yapacağım kimler içiyor?”

Herkes elini kaldırdı. Teri;

“Neler hayal etmiştim. Albay bizi temize çıkaracaktı, buradan güle oynaya ülkeme dönecektim.”

Karin;

“Kendi hesabıma konuşmak gerekirse ben burada mutluyum. Başka bir yere gitme arzusu duymuyorum.”

Yüzbaşı;

“Kristina ile konuştum. Aslında durumları hiç iyi değilmiş. Günlük iki litrelik su haklarını bile alamadıkları zamanlar oluyormuş. Üstelik tümüyle yapay besleniyorlarmış.”

Obsaldo mutfak bankosundan seslendi.

“Tümüyle yapay beslenme mi? Bir kaç aydan fazla sürdürülemez. Yoksa intihar etmek olur.”

Sabrina;

“Üstelik susuz ortamda bunu yapıyorlarmış.”

Geba;

“Galiba biz şu anda cennette yaşıyoruz da haberimiz yok.”

Karin;

“Ben hep öyle söylemiyor muyum?”

Doktor Necati;

“Televizyonlar hiç bir şey anlatmıyor. Onlara bakarsan dünya toz pembe.”

Vera;

“İnternetimiz olsaydı. En azından bazı haberlerin doğrusunu öğrenirdik.”

Timur;

“Yüzbaşı daha iyi bilir ama burada teknoloji kullanamayız. Bizi hemen bulurlar.”

Vera;

“Biliyorum, biliyorum. Yalnızca hayalimi dile getirdim.”

Ulviye;

“Bence gönüllü eğitimine hız vermeliyiz. Bölgeye tümüyle hakim olabilirsek, gizlenmemize gerek kalmaz O zaman internettin bütün nimetlerinden yararlanırız.”

Teri;

“Sana katılıyorum. Acaba gönüllülerden haber var mı?”

Doktor Necati;

“Bu gün köyde de aynı şey konuşuluyordu. Kısa süre içinde ilk grup çalışmalara başlayabilir.”

Ulviye;

“Evet arkadaşlar, Buradaki hareketlerimiz er veya geç güvenliğin dikkatini çekecektir. Dolayısıyla ne kadar çok adam eğitirsek o kadar iyi olur.”

Obsaldo tepsiye koyduğu kahveleri dağıtırken;

“Bana göre hava hoş. Hemen başlayalım istersen “ dedi.

İbrahim.

“Biraz erken kalkmamız gerekecek. Öğleye kadar günlük işlerimizi tamamlar, daha sonra eğitim ve teknik konularda çalışırız.”

Karin;

“Bana uyar, çocukların okulu nedeniyle zaten erken kalkıyorum.”

Nuri Dayının Öyküsü.

Ertesi günü öğleyin ilk gönüllü grup Blackboss ile yakınındaki yerleşim yerlerine geldi. Toplam yetmiş kişiydiler, yaşları on sekizle otuz arasında değişiyordu. Obsaldo, Vera, Geba ve Teri normal askeri bilgileri veriyor, Sabrina, Timur, İbrahim ile Karin özel silahlarla patlayıcılar gibi konuları anlatıyordu. Robotlarla ilgili çalışmayı ise yüzbaşı üslenmişti, Ulviye ona yardım ediyordu. Zeynep hanım beslenmeyi düzenliyor, Mehmet de bilgisayar başında nöbet tutuyordu. Pteleon çiftliğinde yaşayanların boşa harcayacakları tek bir dakikaları bile yoktu.

Karin’in deyimiyle acemi askerler gün batımına kadar çalıştılar. Daha sonra küçük gruplar halinde evlerine döndüler. Salona ilk gelen Yüzbaşı ile Ulviye oldu, hemen mutfığa koşup çay koydular. Diğerleri onları izlediler.

Vera;

“Ah, bu gençler bilgisayar oyunlarında yetişmişler, her hata yaptıklarında dirilip yeniden başlayabileceklerini sanıyorlar. İşimiz gerçekten çok zor.”

Obsaldo;

“Ben seninle aynı fikirde değilim. Bence bilgisayar oyunları silahlar konusunda onları iyi eğitmiş. Tek eksikleri pratik.”

Vera;

“Savaş alanında aptal aptal hedef nerede diye aramaya kalkarlarsa on saniye bile ayakta duramazlar.”

Yüzbaşı;

“Evet, bu konu çok önemli. Bilgisayar oyunlarının hem yararlı hem de zararlı yönleri var. Belki gençler silahları iyi tanıyorlar ama savaş alanında da robotlar gibi davranmaya kalkıyorlar. Oysa bizim en büyük üstünlüğümüz öyle davranmamak olacak. Çünkü biz zeki varlıklarız.”

Obsaldo;

“Tamam, sana katılıyorum. Demek ki eğitimlerde üzerinde durmamız gereken şey savaş alanında zeka kullanımı olmalı.”

Geba;

“Evet, bu gün o gençlere baktım, aslında yaratıcılıkları mükemmel. Bunu bilgisayardan kazanmış olamazlar.”

Yüzbaşı;

“Karin, anımsıyor musun, Doktor Ethel bir konuşmasında doğal beslenmenin zekayı olumlu etkilediğinden söz etmişti.”

Karin ona baktı, bir süre öylece kaldı, yutkundu, hüzünlenmişti,

“Nasıl unutturum, sevgili Müdür Dael de oradaydı” dedi.

Sabrina doğruca Karin’in yanına gitti, ona sarıldı.

“Üzmayın benim arkadaşımı bakayım, başka şeyler konuşun. Şu çay olmadı mı daha.”

İbrahim mutfak bankosunun üzerinden çay tepsisini alıp dağıtmaya başladı.

O sırada bilgisayar başında oturan Mehmet;

“Parvager yönünde Doktor Necati yanında dört kişiyle geliyor “ dedi.

Teri;

“Her halde onları içeriye sokmayacak.”

Yüzbaşı ekrana eğildi;

“Hayır, bizi aşağıya çağırıyor, bakın.”

Mehmet;

“Ben gidiyorum, ne olduğunu öğreneyim.”

diyerek yerinden kalktı, koşar adım dışarı çıktı.

Geba;

“Bari kablolu telefonumuz olsaydı. Şimdi koşturmak zorunda kalmazdık.”

Mehmet az sonra geri döndü;

“Hepimizi örtülü bahçeye bekliyorlar. Köylüler akşam yemeği için bize koca bir tepsi dolma göndermişler. Nuri dayı da orada, merak ettiklerimizi anlatacakmış.”

İbrahim ellerini ovuşturdu;

“Müthiş, bayılıyorum dolmaya. Uzun zamandan beri yememiştik.”

Sabrina;

“Dolma nedir?”

Zeynep;

“Yazın patlıcanların içi oyularak kurutulur. Kışın da patlıcan kurusunun içine bulgur ve küçük et parçaları konularak pişirilir.”

Sabrina güldü;

“Şimdi de bulgur ne diye soracağım. Şu yerliler bize göre oldukça farklı besleniyorlar.”

Mehmet;

“İbrahim ağabey, dolma tek başına yenmez bilirsin.”

İbrahim;

“Kilerde dereotu var mı?”

Zeynep gülerek;

“Yoğurt, marul ve taze sarımsak da var.”

İbrahim;

“Hadi siz gidin, ben arkadan yetişirim.”

Karin;

“İbrahim bey ne yapacak?”

Zeynep;

“Kış cacığı. Dolma ile iyi gider.”

Ve o gün akşam yemeğinde dolma ile cacık vardı. Köylülerin üç tepsi dolması, İbrahim’in hazırladığı yirmi kişilik cacık kısa sürede tükendi. Obsaldo oturduğu sandalyede ayaklarını uzattı;

“Vay canına, hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey yememiştim.”

Karin mutluydu;

“Sen asıl çocuklara bak. Wilhem neredeyse tabağı da yiyecekti.”

Wilhem;

“Evet Karin anne, bir hafta boyunca sürekli bunları yiyebilirim.”

Filip;

“Ben de öyle, acaba daha sonra yine yapabilirler mi?”

İbrahim;

“Kilerde patlıcan kurusu var mı?”

Zeynep;

“Hayır, ama önümüzdeki yaz yaparız.”

Mehmet;

“Ben yukarı çıkıyorum, bilgisayarın başında kimse yok” dedi.

Zeynep, Meral’in elinden tuttu;

“Biz de seninle gelelim. Bu gece erken yatalım ki sabahleyin dinç kalkalım” diyerek onu izledi.

Patricia;

“Anne biz de çıkıyoruz, ders çalışmamız gerekiyor.”

Karin evet anlamında başını salladı, çocuklar hep birlikte Zeynep hanımın peşinden içeri girdiler.

Doktor Necati ayağa kalktı;

“Arkadaşlar, bir dakikanızı alabilir miyim? Yemeğimizi yedik, karnımızı doyurduk. Şimdi değerli büyüğümüz Nuri dayıyı dinleyebiliriz. Bize hayatını anlatacak “ dedi.

Herkes sandalyesini Nuri dayının çevresine yerleştirdi. Nuri dayı battaniye sarınmıştı. Yüzü buruş buruştu ama hareketlerinde yaşından hiç beklenmeyen bir zindelik, dinçlik vardı. Battaniyenin arasından çıkardığı, üzerinde damarların yol yol görüldüğü iri kemikli elleriyle yakasını kapattı.

“Ben on iki eylül çocuğuyum. İhtilalden sonraki kışın en soğuk günlerinde dağ başında, çoban kulübesinde, üç kadının yardımıyla anam beni doğurmuş. Hava buz gibi, tam zemheriymiş. Kar yağmış. Anneannem daha sağlıklı olayım diye vücudumu karla ovuşturmuş.”

Nuri dayı köylü lehçesiyle, yavaşça ve tane tane konuşuyor, İbrahim onu İngilizceye çeviriyordu.

“Çocukluğum bu dağlarda geçti. Babam çobanlık yapardı. Kimi zaman altı ay boyunca köye gidemezdik. O yüzden okula sekiz yaşında başlayabildim. Yaşıtlarım ikinci sınıfta ben birinci sınıfa devam ediyordum. Derslerimde çok başarılı değildim. İlkokulu bitirince babam; “bu çocuk okumayacak, bari benim işimi öğrensın” diyerek yanına aldı. O sıralar Güneydoğu’da PKK terör örgütü ortalığı kasıp kavuruyor. Kürtler askerlerimizi öldürüyor. Hemen her gün çatışma haberleri geliyor. Pamuk adında bir paşa var, kök söktürüyor haydutlara. Ben askerlik yaşıma geldiğimde ortalıkta terörist falan kalmamıştı. Askerliğimi Hakkari’de yaptım, tek bir kurşun bile atmadan teskere aldım. Köyüme döndüğüm sene seçimler vardı, Ak Parti iktidara geldi. Rahmetli babam dini bütün adamdı. Gerçi Atatürk’ü de severdi ama Ak Parti İslam’ı daha çok öne çıkarıyordu. Köyde herkes ona oy vermiş. Meğer adamların başka planları varmış. Biz o sıralar bunu hiç fark etmedik. Avrupa Birliğine gireceğiz diyerek memleketin altını üstüne getirdiler. Gerçi İslami tarikatları filan serbest bıraktılar ama bizim buralarda zaten tarikat yoktu ki.

Ben askerden geldiğimin ertesi senesi evlendim. Dağda çobanlığa devam ettim. Süttü, yoğurttu, etti derken geçinip gidiyorduk ama köylünün durumu giderek kötüleşiyordu. Üstelik tarımla ilgili öyle kanunlar çıkardılar ki, kendi tohumlarımızı bile kullanamaz hale geldik. Her şeyi satın almak zorundaydık. Bankalar hemen kredi açtılar, boğazımıza kadar borca battık.

Bu arada paşalardan birçoğunu tutukladılar. Rahmetli babam askerleri severdi, Ak Partiye oy verdiği için çok pişman oldu ama iş işten geçmişti. Köyün meralarını başkalarına zeytinlik yapsınlar diye verdiler. Onlar da doğudan Kürtleri getirdiler. İnanın dağda hayvanları otlatmak için yer kalmadı.”

Obsaldo dayanamadı;

“Nuri dayı. Neden ayaklanmadınız, neden karşı çıkmadınız?”

İbrahim onu Türkçeye çevirdi, Nuri dayı kesik kesik güldü.

“Bu adamlar koca koca paşaları içeri atmış oğlum, benim etim ne budum ne. Zaten pek de itiraz eden olmadı. Ak Parti memlekette her tarafı ele geçirmişti.”

Obsaldo dayanamadı,

“Bir dakika, o kadarı da fazla ama. Ne biçim ülke bu. Yabancıların topraklarında istedikleri gibi at oynatmasına izin veriyor, adamlar gelip kendi yandaşlarıyla parti kuruyorlar, iktidara sahip çıkıyorlar ve siz ona Bağımsız Cumhuriyet diyorsunuz. Bir yanlışlık yok mu?”

Teri,

“Ben de katılıyorum. Şimdi Hitler İngiltere’yi dize getirmek için Londra’da parti kurup onu

iktidara taşıyabilir miydi?

Yüzbaşı;

“İngiltere’de getiremezdi elbette ama Norveç’te getirdi. Quisling olayını unutmayın.”

Tartışma belki daha da sürecekti, Ulviye araya girdi;

“Arkadaşlar, önce Nuri dayıyı dinlesek nasıl olur acaba.”

Herkes sustu. Nuri dayı biraz bekleyip devam etti.

“Ben cahil adamım. İlkokuldan sonra okuyamadım. Dağda çobanlıkla hayatımı geçirdim. Üç oğlum, bir de kızım oldu. Hayatımız giderek zorlaşıyordu. Üstelik kanunları değiştirip, yaptığımız her işi yokuşa sürüyorlardı. Örneğin biz keçi yetiştirirdik. Kendi yerli keçilerimiz vardı. Onu yasakladılar, dışarıdan başka cinsleri getirdiler. Bu hayvanlar bizimkilere göre çok daha fazla süt veriyorlardı ama kırdada bayırda dolaşamıyordu. Memeleri yerlerde sürünüyordu. Ağılda beslemek gerekiyordu, onun için ise yem satın almalıydık. Oysa para yoktu. Bunun üzerine daha da borçlandık. Ödemeyince de tarlaları, bahçeleri öldüm fiyatına satmak zorunda kalıyorduk. O sıralar bazı tüccarlar peydahlandı, yerlerimizi iyi fiyatlarla almaya başladı. Neyse ki köylülerin bir kısmı hayvanlarını yenilerle değiştirmediler ve ben çobanlığa devam edebildim. Benim ikinci oğlum doğduğu yıl yeni anayasa yaptılar. O sırada pek çok kavga çıktı. Bizim köydeki delikanlılarla Kürtler bile dövüştüler. Jandarma günlerce caminin yanında nöbet tuttu. Baktılar ki olmayacak, Kürtler memleketlerine döndüler. Köylülerin bazıları da onlardan boşalan yerlere işe girdi. O senelerde sık sık afet yaşanıyor. Sen güzelce işliyorsun, dolu geliyor, tarlada tek bir dikili fidan kalmıyor. Borç zaten boyumuzu aşmış durumda, öylece yaşayıp gidiyoruz. Üstelik sular da çekiliyor. Hadi tarlaları damla sulama ile sularsın. Peki, hayvanları ne yapacaksın? Keçi dediğin yalaktan kana kana su içmek ister, olmayınca da ölmeye yatar.”

Nuri dayı durdu, söylediklerinin etkisini ölçmek istercesine çevresindeki insanların yüzüne baktı. Kimseden ses çıkmıyor, uzaklarda sahile vuran dalgaların gürültüsü duyuluyordu.

“İşte o yıllarda yabancılar ta buralara kadar geldiler. Yeni çiftlikler açtılar, modern tesisler kurdular. Köylü, köylülükten çıkmış, işçi olmuştu. Ne yalan söyleyeyim, bazılarımızın cebi biraz para gördü. Ben bile çobanlığı bırakıp çiftlikte işe girmek istedim ama olmadı. Hevesim hep kursağımında kaldı. Neyse, Muhalefet Ak Partiyi seçimlerde yenmeyi bir türlü başaramıyordu. Ben diyeyim sekiz, siz deyin on, bütün seçimleri kazandılar, memleketin her yanına el attılar. Bu arada çocuklar büyüyor, yengeniz yeniden hamile kalıp ikiz doğurmaz mı? Nur topu gibi iki çocuk sahibi olduk. Sevindik elbette ama elde yok avuçta yok. Büyük oğlan ortaya gidiyordu, okuldan alıp onu da çoban yaptık. Dört beş ineği dağa götürüp otlatıyor. Garibim, güzel oğlum asla şikayet etmedi.

O yıllarda AK parti yeni bir Avrupa hamlesi başlattı. Türkiye’yi parça parça Avrupa’ya alalım demişler, bizimkiler de kabul etmiş. Önce Marmaros, ardından Ege Avrupa birliğinde sayıldı. Hepimizin hoşuna gitti, artık Avrupalı olduk kamburumuzu gizleyip, daha bir dik yürür hale geldik. Yabancılar daha çok dolaşır oldu etrafımızda. Biz de onları hoş tutmaya çalışıyoruz aklımızca. Ne planladıklarından haberimiz yok ki? Benim oğlan bir gün yabancılarla tanışmış, “gel bizimle çalış”, demişler. Pek sevindik, ne de olsa aybaşında maaşlı iş gibisi yoktu. Üstelik işi köyümüze yakın. Oğlum çok çalışkandı. Geceleri geç geliyor, sabahları gün doğmadan gidiyordu. Evin içinde çocuğumuzu göremez olmuştuk. Ama hakkını yemeyelim, maaşını hiç sektirmediler, tıkr tıkr ödediler. Bir kaç yıl böyle devam etti. Bizim köftehor meğer kilisede çalışmış ve Hıristiyan olmuş. Benim haberim yok. Konu komşu dedikodu etmeye başladı, söylenenler kulağıma çalınca çektim

bunu karşıma, sordum. Söylenenlerin hepsi doğruymuş. Nasıl tepem attı, nasıl kan başıma sıçradı, kaldırdım elimi okkalı bir Osmanlı tokatı indireceğim, “baba, bu güne kadar karnın doymadı mı, Müslüman parası mı yediğini sanıyordun?” deyince elim havada kaldı. Sarıldım ona, ağladım, ağladım.

Kilisenin eli pek açıktı. Herkese iş buluyor, hastalara yardım ediyordu. Biz Müslümanlar da kös kös onlara bakıyorduk. Bu sırada denizler yükseldi sahildeki tüm tarlalar sular altında kaldı mı? Zaten toprak verimden düşmüştü, artık birilerinin yardımı olmadan yaşayamaz hale gelmiştik. Ortanca oğlum da Hıristiyanlığı kabul etti, bir süre sonra ailede benden başka Müslüman kalmadı. Yabancılar ilk örtülü çiftlikleri o zaman kurmaya başladılar. Böylece yeniden ürün alabildik. Amma eskiden tümüyle bizim olan topraklar artık Gavurların elindeydi, bizler yalnızca işçilerdik.”

Yüzbaşı;

“Peki, köyün imamı, diğer Müslümanlar karşı çıkmadı mı?”

Nuri dayı;

“İşin en acı tarafı o ya. Bizim imam efendi meğer ilk Hıristiyan olanlardanmış. Tevekkeli değil, ne zaman tepki göstersek bize sabır tavsiye ediyordu.”

Karin bir kahkaha attı;

“Evet, tam Hıristiyan felsefesine uygun olmuş.”

Nuri dayı;

“Bizim köy neredeyse boşalmıştı. Gençler iş bulmak için gittiler, biz yaşlılar kaldık. O yüzden de hiç taşkınlık yaşanmadı. Oysa İzmir, diğer büyük kentler öyle değildi. Bir yerde Türk-Kürt, başka yerde Müslüman-Hıristiyan ya da Türk-yabancı çatışması oluyordu. Ayrıca çeteler türemişti. Bunlar halkı haraca kesiyor, elinde avucunda ne varsa alıyordu. Yani memleket yaşanacak yer olmaktan çıkmıştı. O sırada büyük oğlanın askerliği geldi. Acemiliğini bitirip asıl birliğine gittiği gün başkentte isyan çıktı. Polis ile göstericiler arasında şiddetli savaşlar yaşandı. Dinciler de polise katılmaz mı? Ankura’da Kızılay Meydanı denen yerde yaman bir dövüş başladı. Halk kendi içinde çarpışıyor, polis ise karşı tarafı kırıp geçiriyordu. Ordu birlikleri işe karıştı, ortalığı düzeltmeye çalıştı. Bazı polisler askere ateş açtı. Ortalık öylesine karıştı ki çık içinden çıkabilirsen. Bir tarafta ordu ve halk, diğer tarafta polis ile dinciler. Benim oğlanı işte orada şehit verdik.”

Nuri dayı sustu. Hiç bir zaman kapanmayan yarasına dokunulmuş gibi acı içinde yerinden döndü, derin derin nefes aldı ve devam etti.

“Anası mevtayı kiliseden kaldırmak istedi, hemen karşı çıktım. Madem şehittir, camiden kaldırılmalıdır dedim. Komutan da bana hak verdi. Olan bizim oğlana oldu. Kaçan kaçtı, düşen düştü ve bir kaç hafta sonra ortalık sakinledi. Artık şiddet yoktu. Çalışıyor, karnımızı doyuruyor, Tanrı’ya şükredip huzur içinde uyuyorduk. Eski mevsimler yok olmuştu. Sıcak yaz ve ılık kış ayları yaşıyorduk. Örtü altında ocak ayında domates yetiştirdiğimi bilirim. Benim kalan çocuklar büyüdüler, onları evlendirdik. Şehit babası olarak devlet bana üç beş kuruş maaş bağladı, kendimi emekli edip kahvedeki yerimi aldım. Köyde benimle birlikte on Müslüman ya var ya yok. Bizler de Cuma dışında camiye uğramıyoruz. Kaymakamlık karar almış, kullanılmayan camiler kiliseye çevrilebilir diye. Köyün yüz yıllık camisini bir gecede kilise yaptılar. Meydana çıktım, kaymakama, belediye başkanına, muhtara ağız dolusu küfür ettim. Bana gülüp geçtiler.

Bu arada Avrupa’dan sürekli insanlar geliyor. Sözüm ona oraları sel basmış. Bizim hükümet de

hiç sesini çıkaramıyor. Bu hengame içinde seçimler yapıldı. Yıllardır seçim kaybetmeyen Ak Parti yenildi, kimse nasıl olduğunu anlayamadı. Avrupacılar mecliste çoğunluğu ele geçirdiler, hükümeti kurdular. Bunun sonucunda Avrupa'dan gelenler çığ gibi arttı, Türkler birçok yerde azınlığa düştüler. İki yıl bile dolmadan yabancılar bütün akçeli işlere sahip çıktılar, patron oldular. Üstüne üslük Kürtler bağımsızlık ilan etti mi? Ordu kararı geçersiz saydığını söyledi. Ve o güne kadar hiç olmamış bir şey gerçekleşti. Halk aniden ayaklanıverdi. Millet memleketin dört yanından başkente akın etti. Milyonlarca kişi yollarda birikti. Polis onları geçirmemeye çalıştı ama kalabalık öylesine büyüktü ki, onlar yolu kesiyorlar, başkaları yandan dolaşıyor. Yani durdurmak mümkün değil.”

Nuri dayı bu noktada yine durdu, yeniden kendisini dinleyenleri süzdü.

“Geçmiş gün, yalan olmasın, siz deyin yüz bin kişi ben diyeyim bir milyon adam. Parlamentonun önünde biriken kalabalık içeri girdi, milletvekilleri çil yavrusu gibi kaçıştılar. Ne başkan kaldı, ne bakan ne de diğer yöneticiler. Ama onca adam aç bekler mi? İki gün sonra dağıldılar. Bu kez yabancılar toplandı, Kürtleri yanlarına aldılar, bizden de katılanlar oldu aralarına, başkente yürüdüler. Ne var ki geçtikleri her yerde insanlar karşı koyuyor, taşlar sopalar hava uçuşuyor. Bu arada başkent halkı da barikatlar kuruyordu. Yani halk tam boğaz boğaza girdi girecek derken ordu işe el koydu. Bir iki gün sakin geçti. Sonra gerçek mi değil mi bilemiyorum, sözüm ona bizim askerler Hıristiyanları katletmiş. Avrupa ordusu bize rest çekti, bizimkiler de dinlemedi. Nasıl oldu anlamadım, bir hafta içinde iki ordu aniden kapıştıverdi.”

Nuri dayı eliyle arka taraftaki büyük dağın olduğu yönü işaret etti;

“Şu dağların, tepelerin dili olsa da anlatsa. Filim seyrederek gibi çıktık yükseklere savaş seyrettik. Bir tarafta yabancılarla Kürtler, diğer tarafta Türk Ordusu kıyasıya savaştılar. Başlarda bizimkiler kazanıyordu. Symirna ve Konstantino'da kontrolü ele geçirdiler. Hatta yabancıların bir kısmı komşu ülkelere kaçtı. Ama sonra, Nato ordusu geldi, çok kalabalıklardı. Bizimkiler gerilemeye başladı. Şu Karaburun dağının eteklerinde bir avuç asker Nato ordusuna karşı neredeyse iki yıl savaştı. Sonunda memleket düştü. Kürtler bağımsız devlet kurdular, burası da Nato'nun oldu. Zaten elde avuçta bir şey kalmamıştı. Yeniden çiftliklerde çalışmaya başladık. Karnımızı doyurduğumuza şükrettik. Yabancılar her şeyi aldılar.

İklim tarım yapmaya hiç müsait değildi. Çöl geldi, ağzımıza, burnumuza kum doldu. Örtü o zaman daha da yaygınlaştı. Otomatik damlama sulama koydular, bizler de gün boyu aralardaki otları temizleyip, tarlalara bakıyoruz. Karşılığında aldığımız şey iki litre su, iki öğün yemek. Eskisi gibi para yok. Elimize birer kart tutuşturdular, onunla ihtiyaçlarımızı alıyoruz. Tanrı sizi inandırsın bir gün bile üç kez üst üste alış veriş yapamadım. İkincisinden sonra bitiverirdi. Neyse, aradan kaç yıl geçti bilmiyorum, sayımızın hızla azaldığını fark ettik. İnsancıklar çeşitli hastalıklardan ölüyorlardı ama doğumlar parmakla sayılacak kadar azdı. Yeni evlenen gençlerin çoğunun bebeği olmuyordu. Meğer bize verilen suyun içine ilaç koyarlarmış. Üremeyelim diye.”

Doktor Necati araya girdi;

“Nuri dayının söylediği bu olay gerçekte hiç kanıtlanamadı. Bir taraf bilinçli olarak sulara çeşitli kimyasallar katılarak yerlilerin yok edilmeye çalışıldığını ileri sürüyordu. Oysa insanlar yapay beslenme nedeniyle her cinsten kimyasal maddeyi zaten alıyorlardı. Özellikle bozunmaya karşı kullanılan kimyasalların hücre yapıları üzerindeki etkileri çok sonra ortaya çıkarılabildi. Dolayısıyla kişisel olarak ben, o zamanki yönetimin bilinçli şekilde sulara ilaç karıştırdığı tezine katılmıyorum. İnsanlar pek çok farklı yoldan yüzlerce hatta binlerce doğal olmayan kimyasal maddeyi zaten alıyorlardı.”

İbrahim;

“Öyle ama ağabey, bir süre sonra gizli çiftlikler kurulup insanlar kendi kendilerine yeterli olmaya başladıklarında işler yoluna girmişti. Yani ürettikleri suyu içtiklerinde bebek sahibi olabiliyorlardı.”

Doktor Necati;

“Tamam işte, bu görüş aynı zamanda beni onaylar. Yapay beslenmeden çıkıp, doğal beslenmeye geçtiğinizde bünye de ona uyum gösterecektir. Burada bir yanlışlık yok.”

Yüzbaşı;

“Gizli çiftlik dediğiniz şeyler sanırım bu gün bizim kullandığımız inbostanları oluyor.”

Doktor Necati;

“Evet, bana göre inbostanlarını kuranlar Nato ile savaşta yer almış eski askerlerdi. Çünkü ancak onlar yerin altındaki tünelleri bilebilirdi. Daha önce oralarda yaşamışlardı. Basitçe mağaraları genişlettiler, odalara çevirdiler. Belki de yeni tünel kazma yöntemleri geliştirdiler. Ama en önemlisi kendi sularını kendileri ürettiler. Tarlalar zaten örtülüydü, orada da gizli bahçeler açtılar. İsterseniz bundan sonrasını yine Nuri dayı anlatsın.”

Nuri dayı;

“Evet, inbostanlarımı önceleri fark etmedik. Symirna’dan insanlar gelmiş, bizim oralarda yerin altına yerleşmişler. Arada ışık filan görüyoruz ama orada birilerinin olduğunu düşünmedik. Amma zamanla sayıları artınca ister istemez yerlerini belli ettiler. İşte o zaman askerler geldi ve bütün tarlaları imha etti. Ne var ki yer altına giremediler. Bir çeşit savaş başladı. Toprağın üstünde Nato, altında yerliler, vuruşup durdular. Hala da vuruşuyorlar.”

Obsaldo;

“Yani biz yer altına giren ilk yabancılar mı oluyoruz bu durumda?”

Doktor Necati;

“Kesinlikle hayır. Gerçekte insanları inbostanlarında yaşamaya iten güç, doğal beslenmeye olan gereksinimdi. Böylece, çeşitli yerlerde yabancılar da aynı yolu izledi. Büyük bir olasılıkla yerlilerle iş birliği içindeydiler.”

Teri güldü;

“Tıpkı bizim gibi yani.”

Doktor Necati;

“Evet, aynen öyle. Üstelik Nato güçleri ki bu bölgede Bizante yönetimi giderek ağırlık kazanıyordu, yer altında yaşayan yabancılar da yerli gözüyle baktı, onlarla savaştı.”

Ulviye;

“Benim durumum buna tam uyuyor. Saldırıya uğradığımız sabah çiftlikte öldürülenlerin tamamı Avrupa kökenliydi.”

Yüzbaşı;

“Yani Türk-Nato savaşı aslında asla bitmemişti.”

Doktor Necati;

“Size bir şey söyleyeyim mi, gerçekte başladığı tarih de pek belli değil.”

Yüzbaşı Nuri dayıya döndü;

“Ben kurulan Kürt devletine ne olduğunu merak ediyorum “ dedi.

Nuri dayı oturduğu tekerlekli sandalyede biraz öne eğildi, yavaşça anlatmaya başladı.

“Kürtler bağımsızlıklarını elde ettiklerinde çok sevindiler. Irak, Suriye ve özellikle de Türkiye’den aldıkları toprak parçalarıyla bir anda Ortadoğu’nun en büyük devleti haline gelmişlerdi. Ama Araplarla İranlılar onları tanımıyor, düşman gözüyle bakıyorlardı. Ne var ki Türkler Nato güçlerine yenilince, kimse sesini çıkaramadı. Bu şekilde neredeyse yirmi yıl geçti. Kürt devleti kimi zaman kendi içinde patlak veren aşiret tartışmaları ve çatışmalarıyla epey uğraştı. Petrolleri, madenleri vardı. Bize göre çok daha zengin oldular. Hatta buralarda, eskiden doğudan gelmişlerin çoğu yeniden oraya döndü.

Sonra komşusu Ermenistan, Kürtlerden Akdenize kadar olan bölgedeki şehirlerin kendisine ait olduğunu ileri sürdü. Elbette Kürtler bunu kabul etmediler. Hiç unutmuyorum, Mayıs ayı içindeydi. Ermeni orduları harekete geçti. Söylentilere göre Ruslar ve Bizante birlikleri Ermenilere yardım etmiş. Ama Kürdistan ansızın hemen her yönden saldırıya uğradı. Kentleri acımasızca bombalanıyor, binlerce sivil katlediliyordu. Ermeniler esir almıyorlardı. Kürtler panik içinde güneye doğru kaçmaya başladılar. Bu sırada İsrail de güneyden saldırıya katılmaz mı? Yirmi gün bile sürmedi. O koca Kürt devleti, eski Irak toprakları içindeki dağlık bölgeye sıkıştı. Ermeniler Akdenize kadar olan her yeri aldılar. İsrail de kuzey ve doğuya doğru genişledi, bu iki devlet komşu oldu.”

Doktor Necati;

“Halbuki tarih kitapları öyle yazmıyor. Sözüm ona Kürt devleti Irak sınırları içinde kurulmuş ama Türkiye’nin doğusunun statüsü belli değilmiş. Bu topraklar daha sonra Ermenilere verilmiş.”

İbrahim;

“Gerçekler ile resmi tarih sorunu yani.”

Obsaldo;

“Ve Kudüs Evangelist kilisenin başkenti oldu.”

Sabrina;

“İsrail neden başkentini kiliseye devretmiş?”

Obsaldo;

“Hayır, devretmek denemez. Kudüs İsrail’in başkenti. Tıpkı Roma gibi, kilise orada yalnızca küçük bir devletçik. Ama siyasi gücü elbette farklı.”

Teri;

“Bin yıllık hayal bu şekilde gerçek oluyor.”

Karin gözlerini kısarak ona baktı:

“Hayal mi dediniz?”

Obsaldo kahkaha atarak parmağı ile Karin’i gösterdi:

“Evet, asla hayal değildi. Tam tersine bin yıl süren uğraş diyelim.”

Nuri dayı derin derin iç çekti. Tane tane şunları söyledi.

“Aslında güzel kızım kendi dininin başarılarıyla elbette övünüyor. Ama benim büyük babam derdi ki: bu dünya rüyadan ibarettir. Her fani mutlaka bir gün uyanır.”

Karin şaşkınlık içinde Nuri dayıya baktı.

“Nasıl yani?” diye sordu.

Nuri dayı;

“Günü gelince sen de uyanacaksın. Ve göreceksin ki, İslamiyet adına yendiğiniz şey yalnızca üzerindeki kirlerdir. Ama Kuran daima temiz kalır.”

Sonra hemen yanında oturan genç köylüye döndü;

“Hadi oğlum, biz gidelim artık. Zaten anlatacak bir şey de kalmadı.”

Karin telaşla atıldı;

“Nuri dayı, sizi üzmemiştim, lütfen, benim yüzümden gidiyorsanız...”

Nuri dayı olduğu yerde döndü, uzanıp Karin’in elini tuttu.

“Hayır güzel kızım, sana hiç kızmadım. Tam tersine senin bu nurlu yüzün bana huzur verdi. Seni tanıyınca gelecekte umudum arttı. Bu gece daha rahat uyuyacağım, emin ol. Ama güzel şeyler tadında bırakılmalı. Zaten bundan sonra bol bol konuşuruz, hepimiz buradayız, bir yere gitmiyoruz ki.”

Karin ne diyeceğini bilemedi, adamın elini sıktı, sonra onu yanaklarından öptü.

Nuri dayı köylülerle birlikte uzaklaşırken Karin Doktor Necati’ye sarıldı.

“Bu yaşlı adamın ne demek istediğini anlayamadım.”

Doktor Necati gülümsedi;

“İstersen konuyu odamda özel oturumda görüşebiliriz.”

Karin şuh bir kahkaha atarak ona sarıldı, birlikte içeriye girdiler.

Onların arkasından bakan Obsaldo;

“Şu işe bak, konu döndü dolaştı nerelere geldi” diye söylenirken, farkında olmadan hemen yanındaki Geba’nın elini tuttu.

Geba

“Gel benimle, yapmamız gereken bir çocuk var, unuttun mu?”

Vera yüzbaşıya döndü;

“Ben de aynı düşüncedeyim.” diyerek koluna girdi ve içeriye yürüdüler.

Ulviye ile Teri ise bir süre birbirlerine baktılar, Ulviye;

“Bizim çocuk yapmak gibi bir işimiz yok ama...”

Teri bütün dişlerini gösterecek biçimde gülümsedi;

“Ama bir deneme yapabiliriz.”

Onlar da kol kola girip yürüdüler. Şimdi orada yalnızca İbrahim ile Sabrina kalmıştı. Sabrina kollarını açtı, İbrahim ona sarıldı.

Albay Elia'nın dönüşü

Diğer yerleşim bölgelerinden de gelenlerin katılmasıyla eğitim alanların sayısı bir gün içinde beş yüzü buluvermişti. Bu kadar insanı eğitebilmek için onları bölüklere, bölükleri takımlara ayırdılar. Takımın başına bir çavuş ona yardımcı on başı koydular. Böylece yeni askerler kendi aralarında da çalışma yapabileceklerdi. Sabrina alay edercesine;

“Giderek daha çok orduya benziyoruz”

demesine karşın ilerleyen günlerde sisteme en fazla o sahip çıkacaktı.

Yüzbaşı, bir yandan eğitimlere katılıyor, diğer yandan yarım adanın çeşitli noktalarına yeni kameraların yerleştirilmesiyle uğraşıyordu. Timuçin, Mehmet ile Karin'in kızları ve erkek arkadaşları hat çekme takımını oluşturmuşlar, gün boyu mağaralarda bisikletleriyle gidip geliyorlardı. İlk olarak Purpura'ya iki adet kamera yerleştirdiler. Ardından, Sidousa'yı donattılar. Timuçin, Klazemonia'ya kadar her yere yetecek sayıda malzeme hazırlamıştı. Ana bilgisayardan gözetlenen yer sayısı böylece kısa sürede yüzü aşıverdi. Artık yirmi dört saat süreyle nöbet tutmaları gerekiyordu.

Purpura'ya yerleştirilen kameralar iki gün sonra alarm verdiler. Yüzbaşının tanıttığı bir yüz, kamera tarafından yakalanmıştı. Vakit çok erkendi, güneş henüz doğmak üzereydi. Nöbetçi kalan İbrahim hafifçe kestiriyordu ki birden Purpura kamerasındaki küçük kırmızı ışık yanmaya ve kesik kesik sinyal sesi duyulmaya başladı. Bir dakika bile geçmeden yüzbaşı odasından çıkmış, ana bilgisayarın başına gelmişti. Aynı alarm onun bilgisayarından da duyuluyordu. Eliyle ekranın üzerinde bazı hareketler yaptı ve ekrana Albay Elia'nın görüntüsü yerleşti. Hemen yanında Kristina ile kızı Uke vardı.

Yüzbaşı sevinçle;

“Evet, işte bu. Beni tam olarak anlamış.”

İbrahim şaşkınlıkla:

“Neyi anlamış ki?” diye sordu.

Yüzbaşı;

“Sonra anlatırım, şimdi onları buraya getirmemiz gerekiyor.”

İbrahim;

“Bizim ikinci çıkışa çok yakınlar. Yarım saat sonra orada oluruz. Ama onları içeri nasıl alacağız?”

Yüzbaşı bilgisayar masasının çekmecesinden iki telsiz çıkarıp birisini İbrahim'e verdi.

“Bunları kullanacağız. Sen telsizi Albay Elia'ya ver. Gerisini ben hallederim.”

Koşar adımla merdivenlerden aşağıya indiler, birer bisiklet alıp hızla Purpura yönünde mağaraya daldılar.

Purpura'daki ikinci çıkış, tek katlı eski bir evin bodrumundaydı. İbrahim bisikletiyle dışarı fırladı, hızla Albay Elia'nın bulunduğu deniz kenarındaki kayalık buruna doğru hareket etti. Güneşin

doğuşunu izlemeye gelen kalabalık bir grup arasında Albay Elia'yı bulmakta oldukça zorlandı. Yaşlı kadın önüne serilen güzelliğin büyüüne kapılmış, gökyüzünün mordan sarıya oradan da maviye dönüşmesini izliyordu. Yavaşça ona arkadan yanaştı ve ani bir hareketle eline telsizi tutuşturdu. Sonra arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı. Albay Elia biraz şaşırırsa da kendisini çabuk topladı. Telsizi açtı, yavaşça;

“Merhaba” dedi

Yüzbaşı;

“Komutanım, ben Dennis, sizi gördüğüme çok sevindim.”

Albay Elia duygularını belli etmeyen soğuk bir sesle yanıtladı.

“Ses en kolay taklit edilen özelliktir. Bu nedenle sizin Yüzbaşı Dennis olduğunuzu kanıtlamanızı isteyeceğim.”

Yüzbaşı;

“Anladım komutanım, şu anda gün doğumunun başka hiç bir yerde olmayan renkleriyle birliktesiniz desem inandırıcı olur mu?”

Albay Elia'nın yüzündeki ifade hiç bir değişiklik olmamıştı.

“Peki, bunu kim söylemişti?”

Yüzbaşı;

“Annem komutanım.”

Albay Elia gülümsedi.

“Tamam yüzbaşı, sizi dinliyorum. Şimdi ne yapıyoruz?”

Yüzbaşı;

“Yolun kenarında elinde bisikletiyle bekleyen kısa boylu, hafifçe şişman, otuz beş kırk yaşlarında birisini görüyorsunuz. Onu izleyin lütfen.”

Kalabalığın arasından dört kişi ayrılarak bisikletiyle çıkışa doğru gelen İbrahim'in arkasından yürümeye başladı. Yüzbaşı heyecan içinde onları bekliyordu. Asırlar kadar uzun geçen bir kaç dakika sonra kapı tıkırdadı, İbrahim bisikletiyle içeri girdi. Peşinden Uke göründü. Yüzbaşı yerinden fırlayıp kızı ve ardından hemen arkasından gelen Kristina ile kucaklaştı. Daha sonra içeri Albay Elia girdi, doğruca gidip yüzbaşıya sarıldı,

“Şu an ölsem de gam yemem. Seni sağ ve sağlıklı gördüm ya “ dedi.

Yüzbaşı;

“Ben de öyle komutanım.”

diyerek yanıt verdi. O anda kapıdan giren dördüncü kişiyi fark etti. Gözleri kocaman açıldı. Şaşkınlık içinde;

“Aman Tanrım, Doktor Ethel” diye bağırdı.

Doktor Ethel gülümsedi.

“Günün sürprizi ben oluyorum galiba.”

Yüzbaşı;

“Gerçekten sizi hiç beklemiyordum, nasıl oldu?”

Bu anda İbrahim araya girdi;

“Yüzbaşım, kampa dönmeliyiz. Güvenlikçiler Albayı izlemiştir. Her an buraya gelebilirler” dedi.

Hep birlikte bodrum katına indiler, gizli kapıdan geçip mağarada ilerlemeye başladılar. İbrahim en arkadan geliyordu, elli metre kadar ilerledikten sonra durdu ve duvardaki bir kolu çekti, ortaya çıkan kontrol panelinden çeşitli düğmelere bastı. Mağaranın duvarları küçük patlamalarla sarsıldı, ardından çalışan makinelerin sesi duyuldu. Kristina;

“Ne oluyor Dennis?” diye sordu.

Yüzbaşı;

“Arkadaşım evin altındaki girişi havaya uçurdu ve orayı özel bir betonla kapattı. Şimdi araziyi tümüyle kaldırsalar bile mağaralara ulaşamazlar.”

Albay Elia;

“Bizim yüzümüzden o çıkış noktasını da iptal etmiş oldunuz.”

İbrahim;

“Sorun değil albayım, yenisini bir kaç gün içinde açabiliriz.”

Uke babasının kolundan ayrılmıyordu,

“Yani siz burada tümüyle yerin altında mı yaşıyorsunuz?” diye sordu.

Yüzbaşı;

“Kısmen öyle sayılır. Ama her şeyimiz var. Yerimizi belli edebilecek teknolojilerden uzak duruyoruz. Bunun dışında bilgisayar ve robotlardan sonuna kadar yararlanıyoruz.”

Albay Elia dikkatle tünelin duvarlarına baktı;

“Bunlar yeni değil, hatta çok eski.”

Yüzbaşı;

“Sanırım sizin zamanınızdan kalma komutanım “ dedi.

Albay Elia;

“Fark etmiştim zaten. Yüzbaşı Süheyla bu mağaraları avucunun içi gibi iyi biliyordu. En olmadık yerde arkamızdan çıkıyor, darbesini indirip kaçıyordu. Eğer yaralanmamış olsaydı belki onu hiç bir zaman yakalayamazdık.”

O sırada Purpura’daki ana merkeze geldiler. Teknikerler tüneller arasında gidip gelen vagonları yeni güne hazırlıyorlardı. Kristina şaşkınlıkla;

“İnanmıyorum, siz burada bir de metro kurmuşsunuz.”

İbrahim hızlı adımlarla öne geçti, Parvager tünelindeki vagonun önünde durdu;

“Sizleri böyle alalım” dedi.

Vagona yerleştiler, İbrahim’in marşa basmasıyla hareket ettiler. Yüzbaşının bir tarafına Kristina, diğer tarafına Uke oturmuştu, ikisi de kollarını ona dolamışlardı. Doktor Ethel;

“Şu manzaraya bakar mısınız, insanın içini ısıtıyor” dedi.

Kristina;

“Dış dünya artık yaşanacak yer olmaktan çıktı. İsveç’e yerleşmek istedik ama duyduk ki insanlar daha denizde giderken vuruluyorlarmış.”

Yüzbaşı ;

“Durum o kadar kötü demek. İnanın biz burada hiç bir şeyin farkında değiliz.”

Uke;

“Televizyon izlemiyor musunuz?”

Yüzbaşı;

“Eski sistemde yayın yapan tek kanal var ama o da sürekli olarak hükümet yanlısı haberler veriyor. Güvenlik nedeniyle internet kullanmıyoruz.”

Uke;

“Yani ben arkadaşlarıma bağlanamayacak mıyım?”

Kristina araya girdi;

“Sen hala o bencil yaratıklara arkadaşım mı diyorsun?”

Yüzbaşı;

“Ne oldu ki?”

Uke derin derin içini çekti.

“Hiç... Annemle İsveç’e yerleşmeye karar vermiştik. Vize alınması gerekiyordu, arkadaşlarımdan bazıları kolaylık sağlayabileceklerini söylediler ama astronomik ücretler istediler. Ben de elimde ne varsa onlara verdim. Kredileri alıp kaçtılar.”

Kristina;

“Ve piç gibi orta yerde kaldık. Eğer Albay bizi bulmasaydı, şu anda dileniyor olurduk.”

Uke itiraz etti;

“Ama anne, nereden bilebilirdim ki?”

Yüzbaşı kahkahayla güldü,

“Kristina, kızımı üzme bakalım. Burada zaten para kullanmıyoruz. Hesabında binlerce kredi olabilir ama hiç işinize yaramazdı.”

Doktor Ethel;

“Nasıl yani? Peki, ne yiyip, içiyorsunuz?”

Yüzbaşı;

“Her şeyi kendimiz yetiştiriyoruz. Tümünüyle doğal besinlere sahibiz. Örneğin bu sabah kahvaltı yaptınız mı?”

Doktor Ethel;

“Hayır yapmadık, bütün geceyi koşuşturarak geçirdik.”

Yüzbaşı;

“Bakın az sonra nasıl bir sofraya bizi bekliyor söyleyeyim. Öncelikle dilediğiniz kadar doğal süt içebilirsiniz. Yumurta ve peynirimiz var. Günlük herkese on badem, beş ceviz düşüyor. Portakalla mandalinala sınır yok. İyice doyuncaya kadar yiyebilirsiniz. Kimi zaman da çorba yaparız.”

Uke gözlerini kocaman açtı;

“Vav, böyle bir kahvaltı dışarıda kaç para biliyor musunuz? En ucuzundan beş yüz kredi.”

Doktor Ethel gülümsedi.

“Daha şimdiden karnım acıktı doğrusu.”

Albay Elia;

“Yerin altında çok güzel bir dünya kurmuş olduğunuzu görüyorum. Umut ederim bunu korumayı başarırız. Sizlere vermem gereken haberler var.”

Doktor Ethel atıldı;

“Evet, benim de anlatacak çok şeyim olacak.”

Bir Devletin Sonu

Vagon yavaşça Parvager istasyonuna girdiğinde onları bir sürpriz bekliyordu. Pteleon çiftliğindeki herkes yolun kenarına dizilmişti, hep birlikte alkışlamaya başladılar. Doktor Ethel kendisinden beklenmeyen çevik hareketlerle araçtan atladı. Orada duran Karin’in gözleri kocaman açıldı, bütün istasyonu dolduran çığlıkla;

“Aman Tanrım, bu sensin, Ethel” diye bağırdı ve ona sarıldı.

Saniyeler içinde diğerleri de oraya geldi, eski Ulrike takımı orta yerde kocaman bir küme oluşturdular. Hemen herkes ağlıyordu. Albay Elia onları izledi, sonra yüzbaşıya döndü;

“Artık böyle dostlukların kalmadığını düşünürdüm, demek ki yanılmışım” dedi.

Yüzbaşı;

“Bundan böyle onlar sizin de dostlarınız efendim.” Diye yanıtladı.

Albay Elia’nın gözü birden Ulviye’ye takıldı. İkisi kısa süre birbirlerini süzdüler. Ulviye koşarak geldi, albaya sarıldı. Bir yandan da;

“Sizi tanıdım, sizi tanıdım”

diye tekrarlayıp duruyordu. Yüzbaşı şaşkınlıkla;

“Sen onu hatırlıyor musun? Oysa benim hafızam bomboş sanki.”

Ulviye;

“Onunla karşılaşıncaya annemi görmüş gibi oldum.”

Yüzbaşı Albaya döndü.

“İşte, size sözünü ettiğim kardeşim komutanım, Ulviye.”

Albay Elia duygulanmıştı. Ulviye’nin elini tuttu,

“Seni en son gördüğümde üç yaşlarındaydın. Saçlarını tarardım. O zaman çok güzel bir çocuktun, şimdi çok güzel bir kadın olmuşsun. Bana büyük anne derdin.”

Ulviye;

“Siz benim her zaman büyük annem olarak kalacaksınız.”

Yüzbaşı, Kristina ile Uke'nin vagondan inmesine yardım etti, yüksek sesle;

“Arkadaşlar, kutlamalarımıza yukarıda devam ederiz. Şimdi sizleri yeni gelenlerle tanıştırmak istiyorum, beni dinler misiniz.” Diye seslendi.

Eski Ulrike takımının oluşturduğu küme yavaşça çözüldü.

Yüzbaşı kızının elini tuttu;

“Bu genç ve güzel bayan benim kızım Uke, hemen yanındaki ise annesi Kristina.”

Daha sonra Albay Elia'nın arkasına geçti,

“Arkadaşlar size beni yetiştiren komutanım Albay Elia'yı takdim ediyorum “ dedi.

Vera onlara yaklaştı, kendisini tanıttı, her biriyle ayrı ayrı kucaklaştı. Onu diğerleri izledi.

Zeynep hanım yeni gelenler için mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Salondaki büyük masanın üstü mevsimlik yiyeceklerle doldurulmuştu. Meyveler, salatalar, kaymak bağlamış süt ve üç çeşit peynir. Ocağın üzerinde de kocaman çorba tenceresi kaynıyor, ortalığa harika kokular yayıyordu.

Yüzbaşı;

“Arkadaşlar, bugün Pazar, zaten işimiz yok. İsterseniz bir yandan kahvaltımızı yapalım, diğer yandan konuklarımızı dinleyelim. Sanırım bize anlatacak çok şeyleri var” dedi.

Albay Elia çorbasından bir yudum aldı, gözlerini kapatarak;

“Evet, bu tadı hatırladım, savaş yıllarında birkaç kez yemiştim, gerçekten çok güzeldir, adı şeydi, tarama.”

Zeynep;

“Tarhana efendim.”

Albay Elia;

“Ah evet, tarhana.”

Hepsi acıkmıştı, on dakika kadar sessizlik içinde karınlarını doyurdular. Artık keyif çaylarını içiyorlardı ki yüzbaşı söz aldı;

“Evet, bence konuklarımızı dinlemeye başlayabiliriz. Önce kim anlatacak?”

Doktor Ethel;

“İzin verirseniz ben başlayayım. Çünkü benimki daha uzun sürebilir. Yarım kalmasın.

Albay Elia;

“Doğru, önce seni dinleyelim.”

Yüzbaşı;

“Buyurun doktor hanım, söz sizin.”

Doktor Ethel;

“O uğursuz gecede ben nöbetteydim. Aslında revir aracının harekât yerine götürülmesini istemiştim ama nedense kabul edilmemişti. Halbuki robot takımının teknisyenleri zaten operasyon bölgesindeydiler. Kampta yalnızca Müdür Dael, Nadia, Enrio ve ben vardık, onlar komuta aracındaydılar. Sizler gittikten iki saat sonra dışarıdan silah sesleri gelmeye başladı. Hemen karavanın metal kapaklarını indirip, kapısını kilitledim ve güvenli bir yere çekildim. Revir araçlarında dış gözetleme sistemi olmadığı için dışarıyı göremiyordum. Silah sesleri fazla sürmedi. Telsizim çalışmıyordu.”

Yüzbaşı;

“Demek kampta iletişimi kesmişler.”

Doktor Ethel;

“Sanırım öyle. Bir süre sonra ön tarafta gürültüler oldu, birileri kapıyı açmaya çalışıyordu. Hemen araç savunma sistemini harekete geçirdim.”

İbrahim;

“O nedir?”

Yüzbaşı;

“Her askeri aracın bir savunma sistemi vardır. Zırhın üzerine elektrik şoku yayılır, dışarıya da gaz bombaları atılır. Ayrıca kilometrelerce uzaktan görülecek biçimde yardım fişeği patlatılır.”

Doktor Ethel,

“Evet, savunma çok etkili oldu. Uzun süre ses gelmedi. Bu arada telsizlerin çalışmaya başladığını fark ettim. Hemen telefonla Konstantino’daki sağlık müdürünü aradım. Adamcağızı gece yarısı kaldırdım. Ona bir şifre verdim ve kapımı ancak bu şifreyi söyleyen kişiye açacağımı bildirdim. Az sonra dışarıdan bir ses, verdiğim şifreyi tekrarlardı, ben de kapıyı açtım.”

Vera;

“Müthiş bir zeka oyunu Doktor Ethel. Bu sayede o namussuz sana dokunamamış. Bravo.”

Doktor Ethel ona baktı, gülümsedi.

“Dışarıda polisler vardı. Beni alıp emniyet müdürlüğüne götürdüler. Orada Müdür Dael, Nadia ve Enrio’nun öldüğünü, sizlerle bağlantının kesildiğini öğrendim. Olduğum yere yığılıp kalmışım. Gözümü açtığımda hastanedeydim. Üç gün boyunca ilaçla uyutmuşlar.”

Karin haç çıkardı, hafif bir sesle;

“Onların yeri elbette İsa’nın hemen yanı başıdır sevgili kardeşim” dedi.

Doktor Ethel devam etti;

“Artık Konstantino’da kalamazdım. İki ay hava değişimi raporu aldım ve Almanya’ya gitmek üzere hazırlıklara başladım. Orada annemin yanında birkaç şey yapmadan dinlenmeyi düşünüyordum. Sanıyorum yola çıkacağım gündü, valizlerim hazır duruyordu, kapı çalındı. Gelenler savcılığın adamlarıydı, beni merkeze götürdüler. Orada Tempesta savcısıyla karşılaştım. Bana bir yığın soru sordu, şimdi çoğunu hatırlamıyorum bile. Israrla istediği şey, sizleri suçlayacak ifade vermemdi. Özellikle yüzbaşıyı hedef alan suçlamalarda bulunmam gerekiyordu.”

Sabrina;

“Ama sen bunu yapmayı reddettin, değil mi?”

Doktor Ethel sustu, bir süre ona baktı.

“Elbette ancak bu kez beni de çete üyesi olmakla suçlamaya başladılar. Neyse ki Konstantino Sağlık Müdürü yardımına koştu, serbest kalabildim. Ve arkama bile bakmadan Bizante’yi terk ettim, soluğu Almanya’da aldım.”

Karin;

“Ucuz kurtulmuşsun, mucize gibi bir şey.”

Doktor Ethel;

“Savcılığın iddiaları üzerine Alman basınının bana olan ilgisi arttı. Çeşitli gazetelerden arıyorlar, görüşlerimi soruyorlardı. Benim yanıtlım ise hep aynıydı. Ben arkadaşlarımla masumiyetime inanıyorum.”

Sabrina sevinçle ellerini çırpı;

“İşte, duymak istediğim cümle bu.”

Doktor Ethel;

“Ama aradan geçen on gün sonunda fark ettim ki, söylediklerim basında neredeyse hiç yer almıyor. Yalnızca bir iki küçük yerel gazetede çıkabiliyor. Asıl büyük medya grupları ise Tempesta savcısının söylediklerini tekrarlayıp duruyor. Üstelik Magnezya olaylarında Karin’e ait görüntüler yayınlanmış, toplumda sizlerin örgüte üye olduğunuz havası yaratılmıştı. Bu sırada izlendiğimi hissettim, belki bir süre sonra hakkımda tutuklama kararı çıkabilirdi. Kaçmam gerektiğini düşündüm. Bana yardım edecek kimse yoktu. Sizlere ulaşmalıydım ama nerede olduğunuzu bilmiyordum. Aklıma yüzbaşının komutanı geldi. Litusvicus kampındayken birkaç kez adı geçmiş, her seferinde yüzbaşı ona olan güvenini dile getirmişti. Dikkati çekmemek adına hemen bir turistik geziye katıldım. Zaten raporluydum. Gemi turu tedaviye uygun düşüyordu. Yirmi gün kadar Baltık limanlarında dolandıktan sonra Hollanda’da karaya çıktım. Doğruca Albay Elia’ya gittim. Ve komutanın beni tutuklayıp bir odaya hapsetti.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla komutanına döndü;

“Ne, Nasıl, ama neden?” diye sordu.

Albay Elia kendini savundu.

“Ne yapabilirdim ki? Seninle konuştuğumuz o geceyi hatırlıyor musun? Ertesi sabah karşıma daha önce hiç görmediğim birisi çıkıyor, senden söz ediyor ve sana ulaşabilmesi için yardım istiyor. Onu polis zannettik.”

Doktor Ethel yumuşak bir sesle devam etti.

“Albay Elia gerçekte bana çok iyi davrandı. Bıkmadan usanmadan sorular sordu, şaşırtmaya çalıştı. Ama ben hep doğruyu söylüyordum.”

Albay Elia;

“Doktor Ethel’i tutukladığımızı polise bildirmiş ve sorgulama için kırk sekiz saat süre istemiştik. Gece yarısına doğru emniyet müdürü telefon edip doktorun da çeteye dahil olduğunu, kendisini tutuklamakla çok büyük iş başardığımızı, bir ekibin gelerek onu alacağını, sorgulamayı kendilerinin tamamlayacağını söyledi. İşte o an Doktor Ethel’in doğru söylediğini anladım ve kaçma planları yapmaya başladım.”

Salondaki herkesin yüzünde bir gülümseme belirdi. Kristina araya girdi.

“Albay Elia bana yalnızca altmış dakikamız olduğunu söyleyince hemen harekete geçtik. Doktor Ethel’e yüzbaşı elbisesi giydirdik, askeri bir araçla önce eve uğrayıp Uke’yi aldık. Ona da teğmen üniforması verdik. Hep birlikte Soesterberg hava alanına gidip uçağa atladığımız gibi kaçtık.”

Vera;

“Peki, alan güvenliği hiç zorluk çıkarmadı mı?”

Kristina;

“Her gün gördükleri komutanlarına neden zorluk çıkarsınlar? Üstelik bunun bir de bedeli olabilirdi değil mi? O hava alanının komutanı Albay Elia’dır.”

Karin ellerini çırpı,

“Harika, çok sevindim.”

Doktor Ethel;

“Şimdi bunlar rahatça anlatılıyor ama ben o anda kalp krizi bile geçirebilirdim.”

Yüzbaşı;

“Peki, uydu izlemesini nasıl atlattınız?”

Albay Elia;

“Birincisi asla dışarıda görüntü vermedik. Hep kapalı alanlardan geçtik. İkincisi, kendi uçağımı Symirna’ya gönderdim. Biz ise eski bir kargo uçağını alıp İtalya-Girit hattından geldik.”

Sabrina;

“Yine de sizi Klazemonia hava alanında tutuklayabilirlerdi. Sonuçta Symirna’da uçaktan inmediğinizi görmüşlerdir.”

Albay Elia;

“Bunu sağlayan Kristina oldu. Uçağı denize indirdi.”

Kristina;

“Uçağımızı tam Purpura önünde inişe geçirdim. Bu tür araçlar birkaç dakika su üzerinde kalabilir. Ambar kapağını açıp, küçük kurtarma botuyla oradan ayrıldık. Botun üzeri kapalıydı yani uyduya görüntü vermemiştik. Uçak yavaşça sulara gömülürken biz de karaya çıktık. Yüzbaşının sözünü ettiği seyir yerine çok yakındık, beş dakikalık yürüyüşle oraya ulaştık. “

Albay Elia;

“Şüphesiz toprağa ayak bastığımız anda gerek uydu gerekse karasal gözetleyicilerle izimizi sürmeye başlamışlardır. Ama görüntüleri yorumlayıp güvenlik birimlerini Purpura’ya göndermeleri en azından bir saat sürerdi. Bu arada sizlerin gelip bizi almanızı beklemekten başka çaremiz yoktu.”

Sabrina yerinden kalkıp Doktor Ethel’i kucakladı.

“Neyse, artık her şey geride kaldı. Şimdi buradasınız ve güvendesiniz.”

Karin;

“Oldukça heyecanlı dakikalar geçirmişsiniz doğrusu. Hepimize geçmiş olsun.”

O sırada ana bilgisayar başında oturan Wilhem’in sesi duyuldu.

“Bakın, Purpura’da hareketlilik başladı. Güvenlik güçleri her yeri kuşatıyor.”

Herkes büyük ekranda, kameranın önünden geçen araçlara baktı.

Yüzbaşı Albay Elia’ya döndü;

“Komutanım, siz denize indikten tam iki saat sonra gelebildiler.”

Albay Elia;

“Hiç şaşırmadım. Çünkü sistem çatırıyor.”

Yüzbaşı sesini yükseltti;

“Evet arkadaşlar, sanırım komutanımın bizler için söyleyecek sözleri var, onu dinleyelim” dedi.

Albay Elia koltuğunda biraz öne çıktı, derin derin nefes aldı ve tane tane konuşmaya başladı.

“İsterseniz işi en başından alalım. Yüzbaşığı tank olarak Konstantino’ya çağırdıklarında iliklerime kadar titremiştim. Bir şeyler olacağını seziniyordum, ben kadere inanırım. Bu çocuk

oradan gelmişti ama geçmişi hakkında hiç bilgisi yoktu. Ve şimdi kaderi onu doğduğu topraklara çekiyordu. Yine de olayların böyle geleceğini bilemezdim. Peki, bilmem gerekir miydi? Bu sorunun yanıtı ne yazık ki evet. Çünkü Asya Minör’de bir şeyler döndüğünü duymuştum. Bize anlatılan terör masalının doğru olmayabileceğini gösteren yüzlerce delil vardı. Ve kendi çocuğum gibi sevdiğim insanı bu ortamda geçmişiyle yüzleşmeye gönderdiğimin farkındaydım. Üstelik tarihin dönüm noktasına doğru ilerlediğimizi de görüyordum.”

Obsaldo merakla araya girdi;

“Tarihin dönüm noktası mı?”

Albay Elia;

“Evet, tarihin dönüm noktası. Tarih kendi çizgisinde ilerlerken belli noktalarda kırılıp yeni bir rotaya dönüş yapar. Örneğin Bizans İmparatoru Jüstinyen’in Alpaslan karşısındaki 1071 yılında aldığı yenilgi, Asya Minör’de bin yıl sürecek yeni bir dönem başlatmıştı. Asya’dan kopup gelen bu büyük güç, Bizans’ı yıkıyor, Avrupa’nın kapılarına dayanıyordu.”

Obsaldo;

“Biz de daha dün aynı şeyi konuşmuştuk, Avrupa’daki aydınlanmanın temelinde doğudan gelen Türk tehdidi vardı.”

Albay Elia gülümsedi;

“Tarihçilerimizin bunu asla kabul etmediklerini de görmüş olmalısınız. Avrupalı kibri işte. Neyse, konuyu dağıtmayalım, Bin yıllık mücadele tarihte birçok kırılma noktası yaratmış, kırk yıl önceki Nato-Türkiye savaşı ile son bulmuştu. O zamanlar genç bir subaydım. Tam da burada yüzbaşının annesiyle iki yıl boyunca savaştım. Ve İnterpol Asya Minör Emniyet Müdürü karşıma geçip de Yüzbaşı’yı Konstantino’ya göndermemi istediğinde kafamdan işte tüm bunlar geçti. Tarih yeni bir kırılma noktasına hazırlanıyor dedim kendi kendime ve kararı yüzbaşıya bıraktım.”

Yüzbaşı;

“Evet komutanım o günü anımsıyorum. Aslında ben de Konstantino’ya gitmeyi çok istiyordum çünkü önceki gece Ulviye ile karşılaşmıştım.”

Obsaldo;

“Vay canına, neredeyse ben de kadere inanacağım. Olaylar nasıl da düzgün bir örgü biçiminde gelişiyor değil mi?”

Geba gülümseyerek araya girdi;

“Benim büyük annem de kadere inanırdı. Ben olmaz öyle şey dediğimde bile kaşlarını çatar, senin inanmaman da bir kaderdir diye yanıtlardı.”

Albay Elia;

“İşte tarihin dönüm noktası böyledir. Onu hissederiz belki ama asla önceden bilemeyiz. Eğer yüzbaşımı buraya göndermeseydim, olaylar bambaşka bir çizgide gelişirdi.”

Teri;

“Bence hepimiz ölmüş olurduk. Çünkü sistem bizim kurban edilmemiz üzerine kurulmuştu.”

Ulviye;

“Evet ya, yalnızca sizler mi, en başta ben ve arkadaşlarım.”

Kristina Obsaldo’ya döndü;

“İyi de siz zaten polis değil miydiniz? Kendinize karşı bir kumpas içinde olduğunuzu hiç anlamadınız mı?”

Obsaldo;

“Zerre kadar şüphelenmedik. Her şey öylesine doğal görünüyordu ki. Güvenlik kamera kayıtlarını inceliyor, Ulrike’yi arıyorduk. Bulduğumuzu düşündüğümüz noktalara baskınlar düzenliyorduk. Bize karşı konuluyordu, çatışma çıkıyordu. Her seferinde bir ya da iki arkadaşımızı kaybediyorduk. Bütün bunların Bizante çetesinin işi olduğunu bilemezdik. Tam tersine, terör konusundaki söylentilerin doğrulandığını düşünüyorduk.”

Karin;

“Evet, Obsaldo’ya katılıyorum, şüpheleneceğimiz bir durum söz konusu değildi.”

Albay Elia;

“Kaybolduğunuzu sabaha karşı gelen telefonla öğrendim. Mobil Robot ünitesi askerlerinden biri beni aradı, yüzbaşı ile üç robotun görevden geri dönmediklerini bildirdi. Hemen karargaha koşup bölgeye hareket edeceğimi bildirdim ama bana izin vermediler. Yerimde kalmamı, beklememi söylediler. Bunun üzerine Mobil Robot Ünitesindeki askerlerle doğrudan bağlantı kurup bilgi almaya çalıştım. Ve o zaman kampın baskına uğradığını, emniyet müdürü ile iki yardımcısının öldürüldüklerini öğrendim. Düşünün, tam dört yüz polis memurunun bulunduğu yerde, yalnızca Ulrike takımı bütünüyle imha ediliyor. Ben buna inanmayacak kadar deneyimliydim. Aradan geçen üç gün boyunca resmi kurumlar sözüm ona kaçırılan polislerden ve robotlardan söz ettiler. Çünkü sizlere ait en küçük bir iz bile bulamamışlardı. Bu sırada ben de bölgeye gelebilmek için sürekli olarak üstlerimi zorluyordum. Ama birden o meşhur Magnezia çocuk kaçırma olayı gerçekleşti. Polis sizleri terör örgütüne katılmakla suçlamaya başladı. Hani pencereden adam atma görüntüsü gerçekten müthişti.”

Karin elini kaldırdı;

“Şey Albayım, polisi aşağıya atan bendim.”

Albay Elia şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı;

“Nasıl yani, o adam senin iki katın.”

Karin;

“Gerçekte bize tuzak hazırlamışlardı. Kızlarımı başka bir yerde tutuyorlardı ve ben onların bulunduğu yeri öğrenmeye çalışıyordum. O anı inanın hiç hatırlamıyorum.”

Yüzbaşı, Patricia ile Aleina’yı işaret etti;

“İşte, kaçırdığımız kızlar da bunlar.”

Aleina;

“Eğer annem gelip bizi kurtarmasaydı kesinlikle ölmüştük” dedi.

Albay Elia;

“Size inanırım. O insanlardan her şey beklenir. Büyük geçmiş olsun. Hepimize elbette.”

Ulviye;

“Bu olaydan sonra ne oldu?”

Albay Elia;

“Kısa sürede ben de şüpheliler arasına girdim. Tıpkı Doktor Ethel gibi izlenmeye başladım. Üstelik kaçacak bir yerim yoktu. O anda karar verdim. Onlara teslim olmayacaktım. Tersine mücadele etmeliydim. Tarih yeni bir hamleye hazırlanıyordu, oğlum diyebileceğim kişi orada hayatını ortaya koymuştu. Dahası suçlu değildim ve bir suçlu gibi yaşamayı hak etmiyordum. Hemen bilgisayarın başına geçtim, ileride işime yarayacağını düşündüğüm bütün bilgileri kaydetmeye başladım. Yüzbaşının ne yapıp edip benimle temasa geçeceğini biliyordum. Şüpheyi çekmemek için sakin olmaya çalışıyor, işimle evim arasında gidip geliyordum. O geniş rahat odada geçirdiğim her gün bana bir asır gibiydi. Gerçek sorun sizlerle bağlantı kuramamaktı. Neyse ki Yüzbaşı sonunda teması sağladı. Ertesi sabah kaçmayı düşünüyordum ama az önce dinlediğiniz gibi Doktor Ethel’i karşımda buldum. Sonrasını biliyorsunuz.”

Yüzbaşı

“Bizleri aydınlattığınız için teşekkür ediyorum komutanım. Konuşmanızın başında sistemin çökmekte olduğunu söylemişsiniz, bunu biraz daha açmanız mümkün mü?” diye sordu.

Albay Elia;

“Sistem çöküyor hem de büyük bir hızla. Sanırım konuşma sırasında Çavuş Kristina’nın İsveç’e gitmeye çalıştığını ama yapamadığını öğrenmiştik. Şu anda milyarlarca insan tıpkı onun gibi kuzey ülkelerine göç etmeye hazırlanıyor.”

Geba;

“Biz bunu hiç fark etmedik. Gerçi günlerdir yer altında izole durumdayız, ancak böyle bir şeyin daha uzun geçmişi olmalıydı.”

Albay Elia gülümsedi;

“Çok doğru ama özellikle burada, Asya Minör’de işlerin hiç de iyi gitmediği açık. İnsanlar başkalarını düşünmüyorlar, yalnızca kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar. Böyle olunca gizli den gizliye bir hazırlık başlıyor. Herkes yaşamın normal çizgisini sürdürüyor ama zamanı gelince birden ortalıktan kayboluverecek ve doğruca kuzey ülkelerinden birisine gidip yerleşecekler. Ancak yapılan gizli hazırlıklar bazı kurumların dikkati çekecek kadar fazla çalışmasına yol açıyor.”

Teri;

“Elbette ya, güvenlik güçleri ve istihbaratçılar iletişim yollarındaki kalabalığı izleyerek bilgi alabilirler.”

Obsaldo gözlerini kıstı;

“Üstelik bu insanların elinde geleceği kurgulayabilecekleri yeterince veri tabanı da olabilir.”

Geba;

“Ne tür bilgiler?”

Obsaldo;

“Örneğin mevcut su, besin gibi yaşam destek stoklarının durumu, nüfus hareketleri, iklimdeki değişimler, önümüzdeki altı ay için fırtına tahminleri. Bu bilgilere sahipsen, olası kaosu çok daha

önceden görebilirsin.”

Albay Elia;

“Evet, aynen böyle, harika yorumladınız bay Obsaldo.”

Obsaldo;

“Teşekkür ederim albayım. Ve bu durumda ülkeyi ilk terk edecekler kimler olabilir?”

Karin yüksek sesle atıldı;

“Yöneticilerle güvenlik şefleri.”

Ulviye araya girdi;

“O durumda herkes birbirine düşer.”

Vera;

“Yeni ve durdurulamaz bir kaos ortamı doğar.”

Yüzbaşı;

“Komutanım, bu olayların ne zaman gerçekleşmesi bekleniyor? Ya da ne kadar zamanımız var?”

Albay Elia yavaşça başını kaldırıp ona baktı. Salon birden sessizleşti ve herkes bu çok önemli sözcüğü daha iyi duyabilmek için dikkat kesildi.

“Korkarım hiç zamanınız yok, Noel’den sonra ilk göçlere tanık olabiliriz.”

Yüzbaşı;

“Vay canına, o kadar yakın mı? Peki, biz ne yapacağız?”

Teri;

“Bence çevremizi korumaktan başka elimizden bir şey gelmez. Buradan gitmeyi düşünmüyoruz, öyle değil mi arkadaşlar?”

Gözler Karin’in üzerinde yoğunlaştı.

Karin;

“Niçin bana bakıyorsunuz, belki kampta iken kuzeye gitmek isterdim elbette ama şu anda böyle bir şey düşünmüyorum. Burada sakince salatamı yemek varken niye kaosun tam ortasına atlayım ki?”

Yüzbaşı ayağa kalktı, salondakilere yönelerek,

“Karin’e kararı için teşekkür ediyoruz. Kişisel olarak buradan birkaç yere kıpırdamaya niyetim yok. Peki, Henri’yi ne yapacağız? Acaba bize yönelik tehdit ortadan kalkar mı?”

Albay Elia;

“İnanın bunu bilmek mümkün değil, ancak kaos ortamında normal polisiye işlemlerinin yapılamayacağı çok açık.”

Yüzbaşı,

“Albayım, siz bilmiyorsunuz ama bu salonda aldığımız karar uyarınca, Asya Minör’de bir kurtuluş hareketi örgütleyecektik.”

Albay gözlerini kıpıştırdı;

“Nasıl yani, bir çeşit ordu kurup savaşmaktan mı söz ediyorsun?”

Yüzbaşı,

“Evet, aynen öyle.”

Albay başını salladı;

“Karmaşanın tam kıyısında çok dikkatle atılması gereken bir adım değil mi?”

Obsaldo;

“Kesinlikle öyle ama eğer hazırlıklı olmazsak, gücümüzü korumazsak, kaos bizi de savurup bir yerlere atamaz mı?”

Yüzbaşı;

“Komutanım, Obsaldo doğru söylüyor, üstelik Henri gibilerin ne yapacağı da belli değil. Hazırlıklı olmalıyız. Şimdiden gönüllü toplayıp, eğitime başladık.”

Albay Elia;

“Çok güzel söylüyorsunuz ama bana olay fazlasıyla basite indirgeniyormuş gibi geliyor.”

Teri;

“Çünkü gerçekten de basit. Buradaki yaşam biçimine dikkat ederseniz göreceksiniz. Her şey öylesine basit ki, dışarıdaki o karmaşık yaşam biçimini anlamak mümkün değil.”

Kristina araya girdi;

“Ordunun ismi ne olacak? Yeni Bizans ordusu mu?”

Yüzbaşı;

“Hayır, Türk ordusu.”

Teri;

“Ege İngiliz ordusu.”

Obsaldo;

“Roma ordusu.”

Sabrina;

“Egeli Ruslar ordusu.”

Albay şaşkınlıkla çevresine baktı, Kristina gülmeye başladı. Obsaldo araya girdi

“Gerçekte olayı anlatmak çok kolay değil albayım ama Yüzbaşı Antolia Türk ordusunu kuracak, ben de Antolia İtalyan ordusunun başına geçeceğim, Teri ise İngilizleri temsil edecek.”

Yaşlı kadın şaşkın gözlerle bir süre öylece çevresini süzdü. Yüzbaşı sesini çıkarmadı. Albay Elia;

“Korkarım benim sizlere katılmamı istiyorsunuz.”

Teri;

“Biliyorum, sözcükleri bu şekilde kullanınca çok saçma geliyor. Aslında söylemek istediğimiz şey şu. Burada bulunan ve her biri bir başka ulusa ait insanlar olarak bizler, birleşip Asya Minör’de

yaşayanlara, acı çektiren, öldüren bu çeteye karşı savaşıma kararı aldık. Buradaki dostlarımız için silahlı gücümüzün adı Türk, İngiliz, İtalyan, Alman, Hollanda ve Rus ordusu. İsim neyi değiştirir ki. Ona toptan “iyi insan gücü.” Desek itiraz eden olur mu? Bizler iyi insanlarız, kimsenin ekmeğinde, aşında gözümüz yok. Kimseyi bize boyun eğmeye zorlamıyoruz. Yalnızca kötülere karşı kendimizi savunuyoruz.”

Yüzbaşı:

“Sizi üzmem istemem komutanım, Teri haklı, şaka yapmıyoruz. Son derece ciddiyiz. Aldığımız karar şu. Elbirliği içinde Antolia’da yaşayan herkesi mutlu edecek yeni bir düzen oluşturacağız. Buradaki yaşamımızı gördünüz. Basitçe bunu tüm Asya Minör’e yayacağız.”

Albay Elia elini çenesine götürdü, bir süre düşündü;

“Arkadaşlar, heyecanınızı anlıyorum ama planlarınız bana fazla ütöpik geldi. Çünkü neyi nasıl yapacağınıza siz karar vermeyeceksiniz. Düşmanınızın yapacaklarını da dikkate almak zorundasınız. Böylece ortaya çıkacak bileşke, yaşam çizginizi oluşturacak.”

Karin kaşlarını çattı, anlayamamıştı.

“Yani düşüncemiz uygulanamaz mı diyorsunuz?”

Albay Elia;

“Eğer karşı taraf aynen sizin düşündüğünüz gibi hareket ederse elbette planlarınızı uygulama şansı bulabilirsiniz. Ne yazık ki böylesi durumlar çok ender görülür. Hele savaş alanında iseniz, sürprizlere alışık olmalısınız.”

Ulviye kinayeli bir sesle araya girdi;

“Sürpriz demişken büyük anne, az önce Türk Ordusu ile savaştığınızı söylemişsiniz. Bu sırada olağan dışı bir şeyle karşılaştınız mı?”

Albay Elia dudaklarını büktü;

“Aslında normal savaşa hiç benzemediğini hemen söyleyebilirim. Çatışmalar daha çok Klazemonia ile Purpura arasında yoğunlaşıyordu ve sanki bizi yarım adaya sokmamaya çalışıyorlardı.”

Yüzbaşı;

“Doğru komutanım çünkü aslında buraya beş kilometre uzakta büyük yer altı karargahları vardı. Sizi oradan uzak tutmaları gerekiyordu.”

Albay Elia şaşkınlıkla başını kaldırdı;

“Anlamıştım zaten, burada bir gariplik olduğunu anlamıştım.”

Ulviye;

“Büyük anne, biliyor musunuz, ağabeyimin sözünü ettiği karargah bu gün bile kullanılabilir durumda. Üstelik ağzına kadar malzeme dolu.”

Albay Elia şaşkın gözlerle Ulviye’ye baktı ve bir süre öyle kaldı. Sonra yerinden kalktı, sanki kendinde değil gibiydi. Yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Bizim Nato gücümüze karşı, şimdi “iyi insan gücü.” Hem de bütün dünyayı hedefleyen biçimde. Aman Tanrım, bu inanılmaz. Biliyorlardı, yeni bir kaos döneminin geleceğini ve her şeyi

kaybedeceğimizi hesaplamışlardı. Neredeyse elli yıl önceden hazırlık yapmışlardı. Aman Tanrım.”

Ulviye;

“Bu savaşı kazanmak için gerekli tüm malzemeyi annem ve babam yıllar öncesinden hazırlamışlardı. Türk Ordusunun uyguladığı kesin sessizlik stratejisi yalnızca zaman kazanmaya, gelecekteki savaşa daha iyi hazırlanmaya yönelikti. Bu uğurda kaç Türk Subayı can verdi biliyor musunuz? Hem de suçsuz yere ordudan atılarak, hapiste kalarak ve orada şehit düşerek. Üstelik birkaç zaman değerleri anlaşılmadı. Bizler bunu şimdi öğreniyoruz.”

Yüzbaşı;

“Yalnızca subaylar mı? Gazeteciler, yazarlar, bilim adamları.”

Odada çıt çıkmıyordu. Herkes yıllar boyunca yapılan fedakarlıkların, çekilen acıların ağırlığı altında ezilmiş, öylece kala kalmıştı. İlk kendine gelen Obsaldo oldu, bir adım öne çıkarak,

“Önümüzdeki kaos döneminden tek çıkış biçimi, şu an burada gördüğünüz yaşam şeklidir Albay Elia. Hem de devasa ordular kurmadan, yalnızca iyi insanları savunma için örgütleyerek. Birlikte ve el ele vererek. Böyle bir gücün karşısında duracak kim olabilir?” dedi.

Albay Elia iki elini havaya kaldırdı;

“Tamam, ordu kuruyoruz, Bizante güçlerini yeniyoruz, halkı çiftliklerde yaşayacak biçimde örgütleyeceğiz.”

Derin derin nefes aldı, gözlerini kapattı;

“Yüce İsa adına, ben neler söylüyorum. Çıldırılmış olmalıyım. Buradaki her sözcük ayrı örgütlenme biçimi anlamına geliyor. Oysa biz şurada yalnızca bir avuç insanız.”

Ulviye;

“Türkiye Cumhuriyetini kuran insanlar yola çıktıklarında yirmi kişi bile değillerdi. Üstelik teknoloji henüz gelişmemişti. Bizim olanaklarımız daha fazla. Merak etmeyin, başaracağız.”

Albay Elia;

“Peki, arkadaşlar, düşüncelerinize ve inançlarınıza katılıyorum. Yüreğinizdeki insan sevgisini günlük yaşamınıza yansıtıyorsunuz. Ama hayallerinizi gerçekleştirmek için savaşmanız gerekiyor. Biraz önce söylediğim gibi, olaylar lehinizde geliyor. Bu kaos döneminde pek çok gönüllü bulabilirsiniz, onları eğitip bir ordu da kurabilirsiniz. Ama savaş, kan demektir, göz yaşı demektir. Ve asla geri dönüşü olmayan yol demektir.”

Salonda çıt çıkmıyordu. Herkes başını öne eğmişti, bazılarının dudakları titriyordu. Sonunda Karin’in sesi yükseldi,

“Albayım, İsa hazretleri de biliyor ya, asla savaşı istemedim. Ama çocuklarımla şu dağlarda özgürce yürümleri, şu denize girip yüzmeleri için başka ne yapabilirim ki? İşte, gördünüz, burada karnımız tok, sırtımız pek. Symirna’da birkaç ay sonra ölmeye mahkum olacak insanlar için başka ne yapabilirim? Angora’daki bebekleri nasıl kurtarabilirim?”

Albay Elia Karin’in yanına gitti, onu kucakladı;

“Hep birlikte yapacağız güzel insan, hep birlikte “ dedi.

Salondakiler ayağa kalktı, albayı alkışlamaya başladı. Yaşlı kadın şaşkınlıkla çevresine baktı,

mahcup bir tavırla gülümsedi.

Temizlik robotları kahvaltı masasını toplarken, Zeynep kapıdan içeri girdi;

“Siz burada konuşurken ben de konuklarımızın odalarını hazırlattım. İsterlerse dinlenebilirler” dedi.

Uke;

“Bana da oda var mı?” diye sordu

Patricia;

“Burada herkesin kendi odası vardır, gel seninkine birlikte bakalım”

diyerek yerinden fırladı ve odalara doğru koşmaya başladı. Onu diğer çocuklar izlediler.

Karin ayağa kalktı;

“Albayım, sevgili Doktor Ethel, sizlere odalarınızı göstereyim, lütfen beni izleyin.”.

Sabrina;

“Ben de sizinle geleyim, sonra Doktor Ethel’le çene çalarız belki.”

Dört kadın odadan dışarı çıktı. Kristina ise yüzbaşıya baktı. Gözlerinden onunla birlikte olmak istediğini anlamak hiç de zor değildi. Yüzbaşı ona doğru bir adım attı ama Vera daha çabuk davranıp araya girdi;

“Gel tatlım, seni yeni yaşam alanına götüreyim”

dedi ve ilave etti;

“Belki Dennis neresi olduğunu bilmiyordur.”

Yüzbaşı gülerken onları izledi. Üçü birlikte odaların bulunduğu koridora girdiler. Zeynep Kristina’yı Yüzbaşının tam karşısına yerleştirmişti. Vera kapıyı açtı;

“Buyursunlar efendim, odanız burası.”

Kristina meraklı bakışlarla çevreyi süzerek içeri girdi.

“Yer altında olmamıza karşın hiç de karanlık değil. Bu yuvarlak pencereler doğaya mı açılıyor?”

Vera;

“Aynen öyle, ama dışarıdan bakıldığında kaya oyuğu, ya da yerdeki bir çukur gibi duruyor, hiç belli olmuyor.”

Yüzbaşı içeri girip kapıyı kapattı, Vera’nın yanında durdu. Kristina onlara baktı;

“Sanırım siz ikiniz bana bir şey söylemeye çalışıyorsunuz.”

Vera çekinerek konuya girdi;

“Şey, tatlım, yüzbaşı ile aranızdaki ilişkiyi, Uke’yi biliyorum. Ve ben de ondan çocuk sahibi olmaya çalışıyorum. İstersen, yani bu kurallara aykırı ama sen elbette farklısın “ dedi.

Kristina’nın gözleri kocaman açıldı, şaşkınlık yerini giderek gülümsemeye bıraktı, gelip Vera’ya sarıldı;

“Aman Tanrım, seni kutluyorum, ne kadar güzel. Uke’ye kardeş geliyor “ dedi.

Vera umutsuzca;

“Henüz hamile kalamadım ama” diye yanıtladı.

Kristina ani bir hareketle uzanıp yüzbaşmayı dudaklarından öptü, sonra Vera'nın kulağına eğildi;

“İstersen sana nasıl hamile kalınacağını gösterebilirim “ dedi.

Vera kahkaha attı, iki kadın yüzbaşmayı kollarına aldılar.

Savaşa Doğru

Albay Elia neredeyse bir gün gibi kısa sürede çiftliğin yöneticisi oldu. Bu, seçilme ya da atama türünden görev değildi. Tersine, Albay kimse nin kendisine hizmet etmesine izin vermiyor, örneğin birisi bardağına çay koyacak olsa, hemen gidip kendisi alıyordu. Odasını toparlıyor, eşyalarını yerleştiriyor, çoğu kez robot kullanmadan temizlik işlerine kalkışıyordu. Gurubun beslenmesine eskiden olduğu gibi Karin karar veriyordu. Çiftlik görevleri ise çoğunlukla akşam yemeğinde paylaşılıyordu. Ama konu güvenlik olduğunda albay hemen öne çıkıyor, çiftlikteki herkes onu can kulağı ile dinliyor, söylediklerini titizlikle yerine getirmeye çalışıyor. Ve güvenlik gündemin temel sorunu olduğundan Albay Elia'nın liderliği kendiliğinden gerçekleşiverdi.

Öncelikle örgütlenme düzeni değişti. İki yüz kişilik üç ayrı takım oluşturdu. Sayıyı artırmak için gönüllülerden yeni askerler alındı. Timuçin ile Mehmet ana karargahta kalıyor, yoğun biçimde üretim yapıyordu. Füzeler, silahlar, mermiler ve bombalar. Robotlar bütün gün çalışıyor, ürünler ambarda giderek dağ gibi yığınlar oluşturuyordu. Onca çalışmaya, yorgunluğa karşın kimsenin şikayet ettiği yoktu. Geceleri salonda toplanıyorlar, dışarıda esen soğuk rüzgara aldırmadan şaraplarını yudumluyorlar, şarkılar söylüyorlar, ertesi günü yapacakları yorucu çalışmalar için güç topluyorlardı. Zeynep hanım neredeyse tüm ev işlerini üzerine almıştı. Doktor Ethel'in tavsiye ettiği yüksek kalorili yemekler pişiriliyor, insanların zinde kalması sağlanıyordu. Çocuklar adeta birer joker gibi kendilerine ihtiyaç duyulan her yere koşturuyorlardı.

İşler kısa sürede rutin sayılabilecek düzenine kavuşmuş, Mehmet ile Timuçin'in bitmek bilmez enerjisi sayesinde ambarlar mühimmatla doldurulmuştu. Noel yaklaşıyordu, Karin her dindar Hıristiyan gibi kutsal gece için hazırlanıyordu. O akşam yemekten sonra Obsaldo ile Teri'nin Hümanizma üzerindeki konuşmalarını dinleyeceklerdi. Herkes yerini almış, Zeynep hanımın kahve pişirmesi bekleniyordu ki Wilhem sonradan aklına gelmiş gibi ansızın,

“Acaba annem de buraya katılabilir mi?” diye sordu.

Karin yumuşak bir sesle yanıtladı;

“Elbette katılabilir. İlerde özgür olduğumuzda onları getiririz.”

Wilhem;

“Ama annem çok yakınımızda, yarın köye geliyor.”

Bu sözler salona bomba gibi düştü. İnsanlar bir kaç saniye birbirine baktılar, yüzbaşmayı heyecanla Wilhem'e döndü;

“Annenle mi görüştün?”

Wilhem;

“Evet, köyden çocuklar yardım etti.”

Obsaldo;

“Ve ona burayı tarif ettin?”

Wilhem bilgiç bir tavırla.

“Elbette hayır, köye gelmesini söyledim.”

Sabrina;

“İşte şimdi öldük. Köye gelirlerse, bizi bulmaları uzun sürmez.”

Karin ağlamaklı bir sesle;

“Oğlum, Wilhem, sen ne yaptın böyle?”

Geba;

“Tam da işler yoluna giriyor derken, olana bakın şimdi.

Wilhem gösterilen tepkiden şaşırılmış, korkmuştu.

“Ama, ama ben annemi çok özlemiştim”

dedi kekeleyerek. Ulviye yerinden kalkıp Wilhem’in yanına geldi, başını kollarının arasına aldı, yüksek sesle;

“Ona kızmayın arkadaşlar, bu iş nasıl olsa bir gün gerçekleşecekti. Bence hemen hazırlığa girişelim” dedi.

Albay;

“Sana katılıyorum, üstelik Wilhem’in yaptığı şey yararlı bile olabilir. Artık ne zaman gelecekleri konusunda tam olmasa da bir fikrimiz var. Çocuğa kızmayın.”

Albay Elia’nın konuşması ortalığı biraz olsun yumuşatmıştı.

Geba;

“Elveda rahat günler, hoş geldin aksiyon” dedi.

Yüzbaşı;

“Ne de olsa beklediğimiz durum buydu. Henri’nin bir şekilde karşımıza dikileceğini biliyorduk.”

Albay Elia, ana bilgisayarın başında duran Mehmet’e döndü;

“Bölgenin haritasını açar mısınız lütfen?”

Büyük ekranda Parvager ve çevresinin haritası görüldü, Albay bir süre ekrana baktı sonra;

“İnanılır gibi değil, biliyor musunuz, olaylar sanki kırk yıl öncesine dönüyor. Süheyla hanım bize Aseki üzerinden saldırmıştı. O zaman bunun nedenini anlayamamıştık ama şimdi burada bir ana karargah olduğunu ve düşmanı oradan uzakta tutmaya çalıştığını biliyoruz. Kanımca biz de aynı şeyi yapmalıyız. Güvenlik güçlerinin buraya Apovatra üzerinden geleceğini düşünüyorum. Wilhem’in annesini izleyeceklerdir. Yönetim merkezini Spendida’ya kuralım. Yedeğini de Salmanvicus’da bekletelim. Şimdi herkes görev başına, önceden planladığımız şekilde.

Wilhem kimsenin harekete geçmesini beklemeden öne atıldı, yüksek sesle;

“Ben de çatışmalara katılmak istiyorum, bu durumun sorumlusu benim” dedi.

Albay yerinden kalktı, kapıya doğru ilerlerken Wilhem’in koluna girdi, birlikte yürümeye başladılar.

“Peki, seni askere alıyorum, görevin bizleri doyurmak. Komutanın da Zeynep hanım. Onun talimatlarına harfiyen uyacaksın, tamam mı?” dedi.

Zeynep gülerek peşlerinden geldi, diğer çocuklar hemen arkasından onu izliyorlardı.

Farklı Bir Savaş

Wilhem’in annesi ile bir arkadaşı iki gün sonra öğle vakti Sidousa’da görüldüler. Otomobilleriyle bir süre sokaklarda dolaşıp Apovatra yönünde ilerlemeye başladılar. Polis konvoyu ise onların beş dakika arkasındaydı. Yüzbaşı ile arkadaşları Spendida’daki yönetim merkezindeki yerlerini aldıklarında, Apovatra’daki liman polisi Wilhem’in annesini tutuklamış, sorgulamakla meşguldü. Yüzbaşı, insanüstü gayretle, Aseki’ye birinci takımı yerleştirmeye çalışıyordu. Yer altı mağaraları kullanılarak sivil nüfus Spendida’ya götürülüyor, silahlı askerler evlerde mevzileniyordu. Bazıları yerleşim yerinin hemen önünde hazırlanmış siperlere girdi. Bunların her birisi, Ulrike takımının bir üyesine doğrudan bağlantılıydı ve onun yönetiminde savaşacaktı.

Güvenlik güçleri Apovatra’da durdular, limanın önüne kamplarını kurdular. Dikkatle izlendiklerinin farkında değillerdi. Yüzlerce robot asker sağa sola koşuşturup duruyordu.

Albay hareket odasının en gerisine oturmuştu, diğerleri iki sıra halinde onun önünde yer alıyordu.

“Düşmanın gücü hakkında bilgiler derlenebildi mi?” diye sordu.

İbrahim;

“Evet efendim, iki yüz kadar A sınıfı robot, on beş otomatik ağır, yirmi hafif tank. Galiba altı tane de top olabilir ancak onlar henüz hangarlarından çıkmadılar.”

Albay Elia;

“Peki, C sınıfı savaş robotu var mı?”

Ana bilgisayarın başında duran Mehmet:

“Bütün bölgeyi taradım, hiç C sınıfına rastlamadım efendim.”

Albay memnun gülümsedi. Demek ki güvenlik güçleri henüz durumun farkında değillerdi.

Saat üçe doğru, Apovatra’dan küçük bir araç Aseki yönünde ilerlemeye başladı. Geba heyecanla bağırdı;

“Onu bize bırakın, bize bırakın.”

Sonra önündeki mikrofonu eğildi;

“K101, beni duyuyor musun?”

K101, Geba’ya bağlı keskin nişancı askerin koduydu. Başlığındaki tüm veriler, aynı zamanda Geba’nın önündeki ekranda da görünüyordu.

K101

“Evet komutanım, sizi çok iyi duyuyorum” diye yanıtladı.

Geba;

“Şimdi köyün çıkışına kadar koş.”

Asker saklandığı evden çıktı, yol boyunca koşmaya başladı, en sondaki evi geçince durdu.

Geba;

“Sol tarafındaki tümseği görüyor musun?”

K101;

“Evet efendim.”

Geba;

“Şimdi oraya yerleş, kamuflajını çalıştır, silahını aç.”

Asker o yöne gitti, tümseğe ulaşınca yere uzandı, çantasından çıkardığı örtüyü üzerine örttü ve kolundaki cihazda bir düğmeye bastı. Örtü ansızın toprağın rengini aldı. Artık kimse orada birisinin yattığını göremezdi. Hiç acele etmeden silahını önüne yerleştirdi, üzerindeki bir kaç kolu çekti ve ekranda uzaklardaki dağın yakınlaşmış görüntüsü belirdi.

K101;

“Hazırım efendim.”

Geba;

“İlerden gelen aracı görüyor musun, onu izle.”

Asker silahını araca doğrulttu, ekrandaki görüntüyü daha da büyüttü.

Geba;

“Bu bir keşif robotu. Hemen önündeki siyah bandı seçebiliyor musun?”

K101;

“Evet efendim.”

Geba;

“Atışı oraya sabitle.”

Asker görüntüyü siyah bandın üzerine getirdi, bir düğmeye bastı, silah kendiliğinden o noktayı izlemeye başladı. Hafifçe titriyordu.

K101;

“Hazır efendim.”

Geba;

“Sabit noktadan beş atış.”

K101;

“Sabit noktadan beş atış efendim.”

Geba;

“Ateş.”

K101;

“Ateş.”

Keskin nişancı silahının ucu kısa aralıklarla beş kez parladı. Birinci mermi keşif robotunun ön kısmına çarptı, kıvılcıklar saçarak parçalandı. Zırhın üzerinde küçük bir girinti oluşturmuştu. İkinci mermi bu girintiyi delik haline getirdi. Üçüncüsü ise deliği genişletti ama içerde fazla ileri gidemedi. Oysa dördüncüsü delikten zırhı geçti, makinenin içine girerek önüne gelen her yeri parçalayıp tabana düştü. Beşinci mermi öncekini izleyerek daha da ilerideki sistemleri yok etti. O sırada yokuşu tırmanan keşif aracı yavaşça durdu ve geri geri gitmeye başladı, daha sonra uçurumdan aşağıya yuvarlandı. Düştüğü yerden koyu bir duman yükseldi. Yönetim merkezindekiler neşe içinde Geba’yı alkışladılar.

Sabrina;

“Harikasın arkadaşım, bence düşman daha ileriye geçemeyebilir.”

Karin merakla sordu;

“Yüzbaşı, bu atışı C tipi robotlara da kullanabilir miyiz?”

Yüzbaşı;

“Ne yazık ki hayır, çünkü C tipi robotlar insan yürüyüşünü taklit eder, düzgün olmayan hızla ilerlerler. Bu tür atışlar hızı değişmeyen araçlara karşı yapılabilir.”

Sabrina;

“C sınıfı için sizin roketler fazlasıyla yeterli.”

Karin;

“Öyle olmasını umuyorum. Yoksa işimiz oldukça zorlaşır” diye yanıtladı.

İlk çatışmadan yalnızca on beş dakika sonra yolun başında büyük bir tank görüldü. Henüz menzil dışındaydı ve çok yavaş yürüyordu. Yan taraflarında iki kocaman kutu taşıyordu.

Geba;

“K101, tankı gözetlemeye başla” dedi.

Asker silahını tanka çevirdi, araç bütün ekranı dolduracak kadar büyük görünüyordu. Yanındaki siyah kutuları sallayarak ilerliyordu.

Vera;

“Bu da ne böyle?”

Albay;

“Hiç fikrim yok, inanın ben de ilk kez görüyorum.”

Karin;

“Tanrı korusun, yeni bir silah olabilir mi?”

O sırada tank durdu, üzerindeki kapak açıldı ve birisi beline kadar dışarıya çıktı.

Geba küfrederek bağırdı;

“Bu herif Henri’nin ta kendisi.”

Herkes telaş içinde kendi ekranına eğildi.

Yüzbaşı;

“Sonunda karşı karşıyayız işte.”

Albay Elia;

“Henri dediğiniz adam bu mu? Gerçekten de çok soğuk birisi.”

Geba;

“Onu haklayacağım, K101 beni dinle.”

Sabrina;

“Geba dur, hedef menzil dışında.”

Geba;

“O silahın menzili üç kilometre. Kırk beş dereceden ateş edersem beş kilometreyi bulurum. Acayip bir dolu yağmuruna tutulacak şerefsiz.”

Obsaldo heyecan içinde bağırdı;

“Hadi Geba, göreyim seni. Devir şu uğursuzu.”

Geba;

“K101, yivli suikast mermisi, manüel atış. Namlu kırk beş derece yukarı.”

K101;

“Suikast mermisi, manüel atış anlaşıldı. Namlu kırk beş derece.”

O sırada tüm çevreyi inleyen yüksek bir ses duyuldu;

“Ulrike takımı, Ulrike takımı.”

Karin kulaklıklarını çıkarıp başını kaldırdı;

“Sanki birisi bizi çağırırdı, siz de duydunuz mu?”

Yüzbaşı;

“Dinleyin, bu konuşan Henri. Tankın yanındaki o kutular ses kolonlarıymış.”

Henri;

“Ulrike takımı, sonunda sizi buldum. Çocukların annelerini izleyeceğimi hesaplamış olmalısınız. Zeki insanlarsınız ama ben de güçlüyüm. Topu topu yedi kişisiniz. Burada tam iki yüz robot var. Tankları saymıyorum bile. Elinizi kaldırıp dışarı çıkın. Bu son şansınız.”

Geba başlığını taktı, dikkatini ekrana verdi.

“K101 hazır mısınız?”

K101

“Evet efendim.”

Ekranda bilgisayarın hesapladığı mermi yolu kırmızı nokta halinde Henri'nin bedeninde dolanıyordu.

Geba;

“K101, işareti sabitle.”

K101;

“Evet efendim.”

Görüntülerdeki çarpı işareti zıplayıp duruyordu. Bir an için sabit kaldı, Geba heyecanla bağırdı;

“Ateş, ateş.”

K101 tetiğe bastı. Yönetim odasındaki herkes tıpkı K101 gibi nefesini tutmuştu. Büyük ekranda Henri elini kolunu sallayarak konuşuyordu ki ansızın önündeki zırhın üzerinde bir ışık parladı, mermi parçaları Henri'nin çevresinde uçtu, bazıları yüzünde çizikler bıraktı. Henri acı içinde haykırarak taretin içine gömüldü.

Geba;

“Ahhh” diye bağırdı. “yalnızca kırk santim önüne düştü. Ne olurdu sanki...”

Onun sesini Henri'nin küfürleri bastırdı. Bir yandan onları yakalayınca nasıl işkence yapacağını ayrıntılarıyla anlatıyordu,

“Geba, yetenekli fahişe, Beni uzaktan öteki dünyaya postalayacaktın değil mi? Ben de seni yakaladığımda ayrı bir odaya kapatıp hamile kalıncaya kadar tecavüz edeceğim. Böylece genimi seninle birleştirip yeni kuşaklara taşıyacağım. Bu iyiliğimi unutma olur mu?”

Geba kendi kendine söylendi.

“Salak herif, ben zaten hamileyim, senin o sakat genini ne yapayım?”

Az ilerisinde oturan Obsaldo onu duymuştu. Şaşkınlıkla yerinden kalktı;

“Ne dedin sen? Hamile misin?”

Geba ağzından kaçıracağı sözcüğün farkına varmıştı. Hiç sesini çıkarmadan suçlu bakışlarla “evet.” anlamında başını salladı. Obsaldo iki adımda yanına geldi, onu kucaklayarak öpmeye başladı.

Albay Elia hiç sesini çıkarmadan ama hafifçe gülümseyerek onları izledi, sonra nazik bir sesle;

“Arkadaşlar hamilelik kutlamalarını daha sonraya bırakmamız mümkün mü acaba?” dedi.

Salonda bulunanların alkışları arasında Geba ile Obsaldo yerlerine oturdular, bu sırada Henri'nin küfürleri her yerden duyulmaya devam ediyordu. Kristina;

“Öff yaa, şu herifi susturacak kimse yok mu?” diye sordu.

Geba başlığını kafasına geçirirken kararlı bir sesle;

“Sen o işi bana bırak “ dedi ve devam etti;

“K101 beni duyuyor musun?”

K101;

Evet efendim.”

Geba;

“yirmili kartuş. Namlu kırkbeş derece, Hedef tankın sol tarafındaki siyah kutu.”

K101;

“Yirmili kartuş, kırk beş derece, sol taraftaki siyah kutu anlaşıldı efendim.”

Geba sessizce bekledi,

K101;

“Atış hazır efendim.”

Geba;

“Ateş

Herkes bir kez daha ekrana kilitleti. Tankın sol tarafından ses kolonun üzerinde ışıklar belirdi, Henri'nin sesi nezleli gibi çıkmaya başladı. Aynı komutlar sağ taraftaki kutu için de verilmişti ki, birden tank bembeyaz bir bulutun içinde kayboldu, Henri'nin sesi kesildi.

Kristina;

“Bravo Geba, işte bu kadar. Tank sis perdesinin arkasına saklanarak geri çekiliyor.”

O sırada dağların arkasından sapsarı bir toz bulutu yükseldi ve ana bilgisayarda duran Mehmet'in sesi duyuldu,

“Güney yönünden fırtına geliyor efendim.”

Doktor Necati;

“Bir süre sonra burada göz gözü görmez olur.”

Karin;

“Bu bizim için iyi mi yoksa kötü mü?”

Yüzbaşı;

“Teorik olarak fırtına bize yararlı olmalı.”

Geba;

“Sizi bilmem ama benim için çok kötü, bu havada keskin nişancılık hiç de kolay değildir.”

Albay;

“Geba, adamınızı köyün içinde daha güvenli bir mevziye çekin lütfen.”

Geba;

“Anlaşıldı Albayım. K101 geriye çekiliyor.”

Toz bulutu kısa sürede köyün üzerine geldi. Kameralar hiç bir şey seçemiyordu.

Albay;

“Mehmet, Neopovatra görüntülerini bana aktarır mısın?”

Mehmet;

“Elbette Albayım.”

Albay önündeki ekranda beliren sarı görüntüyü bir süre dikkatle inceledi;

“Arkadaşlar, düşmanı izleyemiyoruz. Onlar da bizi göremiyor elbette ama yine de dikkatli olmamız gerekiyor. Piyade ve füze takımı köy çıkışına yerleşsin, ağır silah desteği onların arkasındaki yerini alsın.”

Yüzbaşı sakın bir sesle

“Komut anlaşıldı efendim, haydi arkadaşlar, herkes ileri” dedi.

Saklandıkları yerden çıkan askerler, çevrelerini saran bu sarı bulutun içinde yavaşça köyün dışına doğru ilerlemeye başladılar. Yüzbaşının yönettiği D101 yolun kenarındaki siperliğe yerleşti, ağır makinelisini dikkatle ayaklarının üzerine sabitledi. Bu sırada saat on beş otuz beşi gösteriyordu ve ileriden bir yerden ateş edildi.

Yüzbaşı;

“Kim ateş etti? Tarayıcılar göstermiyor mu?”

Mehmet;

“Ne yazık ki elektronik karartma yoğun, tam yerini belirleyemiyoruz. Silah sesi analizi bir keskin nişancı olduğunu gösteriyor.”

D101

“Komutanım kimseyi göremiyorum, piyadeler nerede?”

Yüzbaşı;

“Obsaldo, çok ileri gitmediniz mi? D101 sizleri göremiyor.”

Obsaldo;

“Hayır, siz geride kaldınız, öne doğru gelin.”

Yüzbaşı;

“D101, çıkışa ilerle.”

D101 hoşnutsuz olduğunu gösterecek şekilde yüzünü buruşturdu, sabitleyiciyi söktü, ağır makineliyi kucağına aldı, siperden çıktı ve yavaş adımlarla yürümeye başladı. Daha on metre kadar gitmemişi ki, önündeki sarı toz bulutunun içinden arka arkaya ışıklar parladı.

Mehmet;

“Bu bir robotank, dikkatli olun” diye bağırdı.

Yüzbaşı;

“D101, sipere dön çabuk.”

D101 geriye doğru koşmaya başladı. Bir yandan da söyleniyordu;

“ileriye git, geri gel, taşı babam taşı. Askerlik değil resmen hamallık bu yahu.”

Az önce çıktığı sipere yerleşti, sabitleyiciyi taktı ve o anda Robotank bulutlar içinden çıkıverdi.

D101 kendisini yere atarken, arkasından beyaz dumanlar çıkaran füze büyük bir hızla gelip tankın ön tarafına çarptı. İki metalin çarpışmasından doğan gürültünün ardından füze parçalanarak çevreye dağıldı. Robotank ilerlemesini sürdürdü. Atıştan hiç etkilenmemişti. Kristina'nın sesi duyuldu;

“Vay canına, oldukça sağlamış.”

Robotank köyün girişine kadar ilerledi. Üzerindeki tüm silahlar çalışıyor, her yer yoğun biçimde ateş altında kalıyordu. D101'in yanından geçerken tankın bir parçası ana gövdeden ayrıldı, saniyeler içinde A tipi savaş robotu halini aldı. D101 şaşkınlıkla de olanları izliyordu. Yattığı yerden aceleyle makinelili tüfeği ona çevirdi ve tetiğe bastı. Robot parçalanarak çevreye dağıldı.

Aynı anda başka bir füze robotanka çarptı ancak onu sarsmadı bile. Tank beyaz dumanlar çıkararak sis bulutunun içine saklandı ama kurtulma şansı kalmamıştı. Arka arkaya gelen füzeler robotankı

paramparça etti.

Karin;

“Bir an için füzelerimiz onu durduramayacak sandım inanır mısınız?”

Yüzbaşı;

“Oldukça sağlam araçlardır. Dikkatinizi dağıtmayın. D101 sipere.”

D101 yattığı yerden doğruldu, ileriye baktı. İki piyade askerinin köyün çıkışına doğru ateş ettiğini gördü. Karşıdan gelen dört robot vardı. Silahın üzerine eğildi, ekranındaki görüntüyü büyüttü, hedefi ortalamadı, tetiğe bastı. Robot bir an koşar gibi yaptı ama sırt üstü devrildi. O sırada çeşitli noktalardan açılan ateşle robotlara kurşun yağıyordu, robotlar birer birer yere devrildiler.

D101 gözlerini acıtan toz bulutunun içine bakmaktan yorulmuştu. Matarasını çıkarıp avucuna döktüğü su ile yüzünü yıkadı, ağzını çalkaladı. Mehmet;

“Dikkat edin, üç tane raraba geliyor.”

D101 silahının üzerine doğru yattı, gözünü ekrana dikti. Önündeki sis bulutunun içinde kocaman aracın silueti görüldü. Yavaşça onlara yaklaşıyor, neredeyse her metrede üzerinden kopan bir parça savaş robotu halini alıp silahını onlara doğrultuyordu. D101,

“Raraba demek buymuş, hiç bu kadar yakından görmemiştim.” diye mırıldandı.

Aynı anda ön taraftan ateş açıldı. İlk dört robot yere düştü ama arkadan sürekli olarak başkaları geliyordu. D101 nişan almaya bile gerek duymadan tetiğe bastı. O kadar çok robot vardı ki, nasıl olsa ıskalaması söz konusu değildi. Robotlar hızla ileriye doğru koşuyor ama dev bir makine köyün çıkışında onları biçiyordu. Yine de bazıları ön tarafa ulaştı, üzerindeki silahlar değişik yönlere ölüm yağdırmaya başladı.

Yüzbaşı;

“D101, çekil oradan” diye bağırdı.

D101 silahını yükledi, geriye doğru koşturdu. Çevresinde mermiler uçuşuyordu. Ani bir kararla yere yattı ve makineli silahını robotlara yöneltti. Yirmi kadar robot çıkıştaki siperleri temizlemekle meşguldü, onlara ateş etti. Yüzbaşı oturduğu kontrol masasında ayağa kalktı,

“Hayır D101, çekil oradan”

diye bağırdı ama çok geç kalmıştı. Üç robot devrildi, diğerleri hemen karşı ateş açtılar, güçlü kollarıyla el bombalarını fırlattılar. Ortalığı toz bulutuna döndüren patlamaların arkasından yüzbaşının önündeki monitördeki yaşam destek göstergeleri birden düz birer çizgi haline döndüler. Yüzbaşı üzgün bir sesle;

“D102, görev başına” dedi.

D102 o sırada saklandığı evin alt katında dikkatle dışarıdan gelen sesleri dinliyordu. Yüzbaşının komutuyla yerinden fırladı, sokağa çıktı, ileriye doğru baktı. Çatışmanın olduğu yerden duman bulutları göğe yükseliyordu. O yöne, yokuş aşağıya koşmaya başladı. Düzlüğe gelince bir kaç kişinin beton koruganların arkasında siper aldığını gördü. Yüzbaşı;

“Sağ taraftaki korugana yerleş, çabuk.”

D102 yarım metrelik duvarın arkasında durdu, silahını üzerine koydu, ayaklarını çıkardı, sabitledi

sonra nişangahını açıp baktı. Köyün çıkışında dört robot oraya doğru geliyordu. Yüzbaşı;

“Atış serbest” diye bağırdı.

D102 ateş etmeye başladı. D101’in tersine, o yaylım ateşi açmıyor, dikkatle nişan alıp, hedefe üç ya da dört mermi gönderiyordu. Yüzbaşı neşe içinde seslendi.

“Çok iyi D102, işte böyle. Onlara nasıl savaşılacağını gösterelim. Şimdi yer değiştir.”

Mehmet telaşla;

“Arkadaşlar, Apovatra’dan altı robotank size doğru geliyor” dedi.

Albay Elia önündeki ekrana eğildi, kendi kendine;

“Bunu yapan adam delirmiş olmalı. Bu kadar büyük güç, bu kadar dar bir alana sıkıştırılmaz ki” diye mırıldandı ve;

“Füze takımı, yedeklerinizi köyün meydanında salvo atışı için sıralayın” emrini verdi.

D102 bir evin alçak bahçe duvarını kendisine siper etmeye çalışıyordu ki ellerinde füzelerle gelen kalabalık gurubun bahçenin yanında arkasında toplandığını gördü. Hep birlikte sırtlarındaki boruları göğe kaldırdılar ve aynı anda ateş ettiler. Bu hareketi üç kez daha tekrarlayıp, yeniden sokakların arasında kayboldular. D102, arkasından beyaz dumanlar salarak giden füzeleri izledi. Uzaktaki tepelerde bir yere düşüyorlardı. Yüzbaşının sesiyle kendisine geldi;

“D102, sana doğru gelenler var, dikkat et.”

D102 aceleyle silahını hazırladı, aynı anda hedefinde beliren robotlara, tek tek ateş etti. Son robot da yere düşerken Yüzbaşı;

“Harika, ileri, ileri, onları durdurduk.” diye bağırdı.

D102 bir kez daha silahını yerinden çıkardı, omzuna aldı, ileriye doğru koşturmaya başladı. Az önce vurduğu robotlar yerde yatıyordu ve içlerinden birisi ansızın canlanıverdi. İki yüz kiloluk çelik yığını D102’yi yere devirdi, olanca ağırlığı ile üzerine çöktü. Tam eliyle ölümcül darbeyi indirecekti ki, yanından geçmekte olan bir asker silahını robotun kafasına dayadı ve ateş etti. Parçalanan robot yan tarafa düştü. D102 acı içinde;

“Komutanım, yaralandım, bütün kemiklerim kırıldı” diyebildi, sonra kendinden geçti.

Yüzbaşının komutuyla sokağa fırlayan D103 iri yarı ve atletik birisiydi. Silahını omzuna atıp büyük bir hızla köyün çıkışına doğru koşmaya başladı. D102’nin yanına geldiğinde ilk yardım ekiplerinin onu sedye ile götürdüklerini gördü. Aynı sipere girdi, silahını hazırladı. Toz bulutunun içinden yoğun ateş edildiğini fark etti, başını olabildiğince eğerek dikkatini önündeki ekrana verdi. Yüzbaşı;

“D103, raraba geliyor, hadi göreyim seni” diye bağırdı.

D103 ekranında dağılarak yeni savaş robotlarına bölünen aracı bir an için gördü ve ateş etmeye başladı. Robotlar hızla üzerlerine gelirken, hemen arkalarında beliren robotank, önünü kapatan iki robotu hiç düşünmeden altına alıp ezerek ilerlemesini sürdürdü. Üzerindeki tüm silahlardan ışıklar parlıyordu. D103 robotankı izleyen robotlara ateş etti. Sokağın öteki köşesinden de Vera’nın yönettiği D301 aynı şekilde kurşun yağdırmaya başlamıştı. Bir kaç dakika içinde kendisini destekleyen gücü kalmayan robotank, köyün meydanına ulaşmasına karşın orada imha edildi.

Savaş aynı biçimde tankların arka arkaya saldırılarıyla devam etti. Robotlar ateş ederek ilerlemeye çalışıyor, daha köye yaklaşmadan oracığa yığılıveriyordu. Yolun üzeri yüzlerce makine parçasıyla

dolmuştu. Gün batarken Apovatra'dan bir tank ve keşif aracı hızla Sidousa yönünde kaçmaya başladı. Mehmet;

“Arkadaşlar, sizin Henri kaçıyor, planınız nedir.” diye sordu.

Albay Elia;

“Planımız bütün gücümüzle Sidousa'yı ele geçirmektir. Şu anda orada hiç güvenlik gücü yok. Haydi arkadaşlar.”

Nereden çıktığı belli olmayan insanlar yollarda toplanmışlar, kahraman askerleri kutluyorlardı. Hemen hepsinin elinde ay yıldızlı Türk bayrağı vardı. Ulviye'nin olağan üstü gayretleriyle askerler düzenli biçimde araçlara bindirildi ve güneş battıktan biraz sonra alkışlar eşliğinde ama disiplinden hiç taviz verilmeden Sidousa'ya girdiler. Henri çoktan oradan da ayrılmak zorunda kalmıştı.

Yeni Devlete Doğru

Saatler gece yarısını gösterirken Sidousa belediye meclisi salonunda toplandılar. Başkanlık koltuğuna Albay Elia oturmuştu.

“Arkadaşlar, bu günkü başarımız için sizi kutluyorum. Gerçekten çok iyiydiniz. Zeki insanlardan kurulu takımların, robotları kolayca durdurabileceğini gösterdiniz. Keşke bu başarı tüm sorunlarımızın sonu olsaydı. Keşke bu başarıdan sonra göğsümüzü gere gere dışarı çıkıp çiftliğimize gidebilseydik. Ama üzülerek belirtmeliyim ki işin henüz başındayız. Önümüzde uzun bir yol var. Üstelik kendi aramızda konuştuğumuz, şöyle olsa daha iyi yapardık dediğimiz gibi düşüncelerimizi artık uygulamaya koymalıyız. Anımsıyor musunuz, devleti olmayan bir devlet kurmayı düşlemiştik. İşte şimdi tam sırası. Dışarıda ellerinde bayraklarla şarkılar söyleyen insanlara gösterin nasıl bir gelecek hayal ettiğinizi. Eğer onlar bize katılırlarsa mücadeleyi kazanırız. Yoksa Pteleon'un derinliklerinde yaşamaktan başka çaremiz kalmaz.”

Doktor Necati ayağa kalktı;

“Sidousa yarım adasında temasta olduğumuz yirmi tane inbostanı var. Onlara haber salalım, bir saat içinde burada toplantı düzenleyelim. Düşüncelerimizi açık açık dile getirelim.”

Obsaldo;

“Hatta dışarıdaki televizyonculardan yardım isteyelim, toplantıyı naklen versinler, planlarımızı herkes duysun.”

Sabrina;

“İyi de savaş planları gizli değil midir?”

Yüzbaşı kayıtsızca yanıtladı;

“Biz yalnızca kendimizi savunuyoruz, gizlenecek planlarımız yok ki?”

Albay Elia güldü;

“Hayır o kadar da değil, Sabrina haklı, savunma şeklimizi tartışmayız elbette ama halkı ilgilendiren konuları Obsaldo'nun söylediği gibi naklen yayınlamalıyız. İyi insanlar bize katılmalı, kötüler ise kaçacak delik aramalı. Öncelikle bunu herkesin duyması, inanması gerekli.”

İbrahim;

“Hemen bostan başkanlarına haber salalım, bir an önce buraya gelsinler.”

Mehmet yerinden fırladı, kapıya doğru yürüdü ama Albay Elia onu durdurdu.

“Bir dakika sevgili arkadaşım. Bence siyasi bakış açısı daha etkili sonuçlar için gerekli olabilir?”

Herkes birbirine baktı, albayın ne söylemek istediğini anlamamışlardı.

“Hareketimizin lideri kim? Bana bir lider gerekiyor. Şurada başkanlık koltuğunda oturduğuma bakmayın, en yaşlımız olduğum için burayı seçtim. Aranızda ast-üst ilişkisi olmadığını biliyorum, ne var ki dışarıdaki insanlar için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Bence yüzbaşı balkona çıkıp o insanlara bizi anlatmalı.”

Yüzbaşı şaşırmişti, ayağa kalktı;

“Teşekkür ederim sevgili komutanım ama kendimi hiç de hareketin lideri olarak hissetmiyorum. Sizin söylediğiniz gibi aramızda bu tür duygulara yer yok. Daha önemlisi kimseye hitap edemem, Türkçem zayıf. Bence işin doğal lideri zaten burada. Ulviye bizlerden çok önce dışarıdaki insanların kalbinde taht kurmayı başarmıştı.”

Salondakiler alkışlamaya başladılar, Ulviye yerinden kalkıp kürsüye doğru yürüdü.

“Arkadaşlar, ağabeyime ve sizlere çok teşekkür ediyorum. Ama lider duygularıyla aranızda olmadım. Yalnızca sizlerin sözcüsü olmayı kabul edebilirim.”

Teri alkışlayarak Ulviye'nin yanına geldi,

“Arkadaşlar, izninizle sözcümüzü sizler adınıza kutluyorum”

diyerek onu öptü. Salondan kahkahalar yükseliyordu.

Albay Elia;

“Yüzbaşı, siz robotlarımızda güvenliği düzenleyin. Geri kalanlar Ulviye'nin çevresinde toplansınlar ve balkona çıkalım. Ulviye bir konuşma yapsın, bostan başkanlarını burada toplantıya çağırsın.”

Sidousa Belediyesinin balkon kapısı açıldı, üç robot dışarı çıktı, ikisi yanlara doğru ilerlerken diğeri tam ortada yerini aldı. Meydandaki kalabalık şaşkınlık içinde onları izliyordu. Az önce neredeyse tüm kenti kaplayan uğultu, coşkulu gürültü, yerini inanılmaz bir sessizliğe bıraktı. İnsanlar tedirgin olmuşlar, endişeli bakışlarla robotların tarama çizgilerini izliyorlardı. Ama sıra ile balkonda yerini alan Ulrike takımından sonra Ulviye'yi görünce, korkular sevince, alkışa ve coşkulu sloganlara dönüştü. Şimdi eskisinden çok daha fazla gürültü çıkıyordu. Ulviye eliyle kulağını işaret etti, kalabalık hemen kulaklıklarını taktı.

“Arkadaşlar beni duyabiliyor musunuz?”

Onu dinleyen insanlar hep bir ağızdan yanıtladı;

“Evet, evet.”

Ve Ulviye konuşmaya başladı. O güne kadar yaptıklarını özetledi, Bizante çetesiyle nasıl mücadele ettiğini anlattı. Ardından kazandıkları zaferin öneminden söz etti. Meydandaki kalabalığı öylesine etkilemişti ki kimi kadınların gözlerinden yaşlar dökülüyor, ellerini havaya kaldırıp onun için dua

ediyorlardı. Albay Elia çok şaşırmişti. Yanında duran yüzbaşının kulağına eğildi;

“Senin bu kardeşin gerçek bir siyaset dahisi. Böyle konuşabileceğini hiç tahmin etmemiştim.”

Yüzbaşı;

“Şu anda bütün dünya Ulviye’yi dinliyor komutanım.”

İbrahim;

“Az önce genel ağdan baktım. İzlenme oranı yüzde ellinin üzerinde ve hızla yükseliyor.”

Karin;

“Hım, biraz sonra yayını keserler o zaman.”

İbrahim;

“İmkansız, bütün ağı çökertmeden bunu yapamazlar.”

Albay Elia;

“Evet, şu anda Bizante çetesinin bizi izlemekten başka çaresi yok. Milyonların gözü önünde tepki çekmeyi istemezler.”

Ulviye sesini daha da yükseltti;

“Ben yalnızca Ulviye’yim. Sizlerden birisiyim. Kimsenin kimseden farkı yok. Eşitlik istiyorum. Özgürlük istiyorum. Dolaylı da olsa, kimse bana nasıl yaşayacağımı anlatmamalı. Kimse beni kendi düşündüğü gibi düşünmeye zorlamamalı. Kimse beni kendi doğrularına inandırmaya çalışmamalı.”

Obsaldo;

“Vay canına bu kız ne güzel şeyler söylüyor böyle.”

Nasıl bir düzen istediklerini, neler yapacağını açıkladığı zaman meydanı dolduran kalabalığın heyecanı doruk noktasına ulaşmıştı. İbrahim;

“Şu anda izlenme oranı yüzde yetmişlerde geziyor, harika”

diye fısıldadı yanındaki yüzbaşıya. Ulviye konuştuğu, ağzından çıkan sözcükler sihirli birer kelebek oluyor, havada daireler çizerek dolaştıktan sonra insanların kafalarına konuyor, onları mutlu eden bir süzülüşle beyinlerine giriyordu. Yıllardır ilk kez birisi onlara fikirlerini soruyor, değer veriyordu. Kalabalık hiç bitmesini istemediği heyecanıyla onu dinliyor, beğenisini alkışlarla, ses tellerini yıpratırcasına övgü dolu seslenmelerle belli ediyordu.

Ulviye diğer inbostanı temsilcilerini bir saat sonra belediyede toplantıya çağırarak konuşmasını bitirdi. Meydandakileri selamladı, gök gürültüsünü andıran tezahürat altında, arkadaşlarının alkışları arasında yeniden salona döndü, önüne ilk çıkan koltuğa çöküverdi. Teri telaşla ona koştu. Ulviye;

“Hayatımda böyle heyecanlanmamıştım. Az daha ölüyordum”

diye fısıldadı. Teri;

“Harikaydın hayatım, söylediklerini İbrahim İngilizceye çevirdi, seninle övünüyoruz.”

Albay Elia uzanıp onu alnından öptü;

“Kutluyorum kızım, annen yukarıda gururla seni izliyordur mutlaka.”

Bir saat sonra yirmi inbostanı temsilcisi salondaki yerini almıştı. İki televizyon kamerası toplantıyı

bütün dünyaya naklen veriyordu. Açılış konuşmasını Albay Elia yaptı. Daha sonra Yüzbaşı, Obsaldo, Teri ve Sabrina nasıl bir düzen istediklerini anlattılar. Temsilcilerin çoğu söylenenleri anlayamıyor, üst üste sorular soruyor, çoğunlukla Obsaldo onları sabırla yanıtlıyordu. Doğrudan demokrasi, doğrudan devlet sözcükleri yalnızca o salonda değil, naklen yayının izleyen milyonlarca insanın beyninde yankılandı. Son olarak Ulviye kürsüye çıktı, temsilcilere insanlığı kurtarmanın başka hiç bir yolu olmadığını belirtti. Sözlerini şöyle bitirdi;

“Özgürlük, bizi köleleştirmeye çalışan güçlere karşı uğrunda savaşmamızı gerektiren tek değerdir.”

Salondakiler alkışlarla onu genel temsilci olarak seçtiler. O sırada kapı açıldı, Mehmet içeri girdi, sıkıntılı bir sesle;

“Arkadaşlar, Bizante başkanı televizyona çıktı, size tehditler yağdırıyor, isterseniz izleyin” dedi.

Herkes duvardaki büyük ekrana yöneldi, kabak başlı, şişman adam hırslı sözcüklerle konuşuyordu;

“Gördünüz değil mi sevgili vatandaşlarım. Üç bin yıllık devletimize son vereceklermiş. Her bir parçası şehit kanlarıyla sulanmış Hırislam medeniyetinin bu en büyük topraklarının devletini ortadan kaldıracaklarmış. Kulaklarınızla duydunuz, utanmadan, sıkılmadan naklen verdiler ihanet planlarını. Ama biz onlar gibi değiliz. Bizim yüreğimizde insan sevgisi var, şefkatla dolu kalbimiz daha fazla kan dökülsün istemiyor. Yazık değil mi dün ölen insanlara?”

Bizante başkanı bir an sustu, sonra parmağı ile işaret ederek;

“Obsaldo, senin ne işin var o insanların arasında? Annenin arkandan döktüğü gözyaşlarını biliyor musun? Teri sana söyleyecek söz bulamıyorum. Bir İngiliz asilzadesine yakışıyor mu yaptıkların?”

Obsaldo;

“Aman Tanrım, şu adama bakın neler diyor?”

Teri;

“Gerçekten inanılmaz” diye mırıldandı.

Bizante başkanı sıcak bir sesle devam etti;

“Siz, oradakiler, dosyalarınızı okudum. Gerçekten haksızlığa uğradığınızı düşünüyorum. Teslim olun, adaletin güvenli kollarına atılın, hak yerini bulsun. Varsa suçluları birlikte cezalandıralım. Devlete isyan ederek adaleti sağlayamazsınız, İnsanları öldürerek, kan dökerek bir yere varamazsınız.”

Bu sırada ekrandaki görüntü değişti. Şimdi Klazemonia yönünde ilerleyen ordu birlikleri görünüyordu. Yüzlerce robot düzgün adımlarla otoyolda ilerliyor, üzerlerinde helikopterler daireler çiziyordu.

“Bakın, görüyorsunuz değil mi? Kahraman ordumuz yola çıktı bile. Şimdi silahlarınızı bırakın ve kendinizi adalete teslim edin. Aksi takdirde olacıklardan bizler sorumlu değiliz. Kazanma şansınız hiç yok. Boşu boşuna kan dökmeyin. Size söz veriyorum, adaleti sağlayacağım.”

Bizante başkanının konuşması salonda gülüşmelere neden oldu. Obsaldo şaşkınlıkla sağa sola baktı, Doktor Necati;

“Bu adam aynı sözleri kaç kez söyledi unuttum. Eğer bizleri ordu kullanarak yakalayabilseydi, hiç birimiz burada olmazdık.”

İbrahim;

“Ulviye, Magnezia’yı anımsıyor musun, bizi bulmak için yerin altına yüzlerce delik açmışlardı da biz o sırada dağın öteki yanında şarap içiyorduk.”

Salondakiler kahkahalarla gülmeye başladılar. Obsaldo;

“İnanır mısınız, bir an için endişelendim. Başkanın sözleri üzerine buradakilerin korkup kaçacağını sandım.”

Ulviye Obsaldo’nun yanına geldi, elini dostça omzuna koydu;

“Biz o korkup kaçma sahnelerini daha önce yaşadık. Zamanında arkamıza bile bakmadan çok kaçtık ama gördük ki korku ile hiç bir yere varılmıyor. Buradaki insanların başkanın sözlerine güldüğünü sanıyorsan yanıyorsun. Onlar, kendi korkularına gülüyorlar.”

Albay Elia;

“Ordu yola çıkmış, bir kaç saat sonra burada olurlar. Onları karşılayalım. Haydi arkadaşlar, görev başına” dedi ve devam etti;

“Şimdi temsilci arkadaşlarımız hemen çiftliklerine dönsünler. Sidousa halkından burada kalanları da güvenli mağaralarda saklasınlar. Çünkü savaş alanı sivillere göre bir yer değildir.”

Temsilciler telaş içinde yerlerinden fırladılar, içten başarı dilekleri ve dualarıyla birer ikişer dışarı çıktılar. Mehmet yavaşça iki kanatlı kapıyı kapattı, en baştaki koltuğa oturdu. Albay Elia;

“Arkadaşlar, asıl savaş şimdi başlıyor. Önceki başarımızı küçümsemek gibi bir niyetim elbette yok ama o basitçe polis operasyonuydu. Amacı teröristleri etkisiz hale getirmektir. Oysa şimdi durum çok daha farklı. Karşımızdakiler belli bir alanı tümüyle temizlemeye geliyorlar. Hava hakimiyetleri tam, C20 robotlarını çekinmeden kullanabilirler. A sınıfını anlatmama gerek yok. Asla esir almayacaklardır.”

Karin;

“Albayım, acaba Pteleon’a dönüp saklansak daha doğru olmaz mı, beni korkutmaya başladınız.”

Doktor Necati;

“Temsilcilerle o kadar konuştuktan sonra artık mümkün değil, bu insanlara güven verdik, söz verdik.”

Karin;

“Hepimiz yok olunca o sözleri kim tutacak?”

Albay Elia;

“Bayan Karin düşüncesinde haklı, belki ben olayı fazla büyüttüm. Elbette artık geri çekilemeyiz ve zaten buna gerek de yok. Çünkü Hollanda’da iken yüzbaşı ile birlikte savaş oyunları oynardık. Buradakine benzer durumlar üzerine çalıştığımızı hatırlıyorum.”

Yüzbaşı;

“İzninizle bundan sonrasını ben anlatayım komutanım. Sevgili annem sayıca çok üstün düşman güçlerine karşı nasıl savaşağımız üzerine epey kafa yormuş. Kendince geliştirdiği çözüme göre de

Merkezde binlerce füze depolamış.”

Yüzbaşı eliyle işaret etti, büyük ekranda A sınıfı bir robot belirdi;

“Bunlara karşı savaştınız. Bildiğiniz gibi ellerindeki ağır makineli silahlarıyla, onları yöneten operatörlerin komutlarına göre hareket ederler. Çoğu kez saklanmaya ya da sipere girmeye gerek duymazlar. Bu nedenle de dün onları kolayca avladık.”

Yüzbaşı eliyle yeniden işaret etti, ekranda C20 göründü.

“Ama bunlarla karşılaşmadık. Yüksekliği sekiz metreyi aşıyor. Ağırlığı otuz ton kadar. Standart donanım olarak on altı adet füze, elli kalibre top ve ağır makineli taşıyor. İki ayağı üzerinde hareket ediyor, hızı kırk kilometreyi buluyor. Kent savaşları için tasarlanmış. Düz duvara bile tırmanacak özelliklere sahip.”

Yüzbaşı salondakilere döndü;

“Şimdi A ve C sınıfı robotlardan oluşan bir saldırı gücüne karşı nasıl savaşacağımızı konuşalım. Robotların yüz metrelik alan içinde isabet yetenekleri her durumda bizden çok daha üstün. Önceki gün bize karşı etkili olamadılar çünkü kum fırtınasından yararlandık. Ama şu an hava pırlı pırlı. Yakın dövüşte hiç şansımız yok. Bu nedenle savaşı uzaktan atışlarla kabul edeceğiz. Derinliğimiz var, onlar ilerledikçe geriye çekilecek, olabildiğince çok sayıda robotu devre dışı bırakacağız. Küçük görev timleri biçiminde, vurucu takımlara dönüşeceğiz. Savaş mesafesi beş yüz metreden aşağı olmayacak. Yerin altında saklanacağız, çıkıp ateş edip geri döneceğiz. Düşmanın hava üstünlüğü kullanmasına izin vermeyeceğiz.”

Son Savaş

Purpura'nın girişindeki düzlük alanda yüksek kaliteli betondan yapılmış yol bölgeyi adeta ikiye bölüyordu. Bir zamanlar tarım ürünlerini işlemek amacıyla kurulmuş orta büyüklükteki fabrikalar aralıklarla iki yana sıralanmışlardı. Artık kimsenin kullanmadığı bu yapılar, çölün yıpratıcı etkisiyle giderek yıkıntıya dönüşüyorlardı. Onları çevreleyen tek katlı boş evlerin, inşa edildikleri dönemde astronomik fiyatlarla alıcı bulduklarına inanmak hiç de kolay değildi. Sapsarı çöl kumu kimi yerde yolu tümüyle kapatmış, kimi yerde çıkıntıları doldurup küçük tepeler oluşturmuştu. Yalnızca Ocak ile Mart ayları arasında yeşil kalabilen bodur çalılıklar, kahverengi görüntüsüyle tabloyu tamamlıyordu.

Sidousa'ya doğru ilerleyen askeri birlikler, hazırlık yapmak üzere Klazemonia'da durunca Albay Elia asıl savunma hattını Purpura'nın bu düzlüklerinde kurma fırsatı yakaladı. Bölgedeki sivillerin tamamı Apovatra'ya çekildi, çocuklar inbostanlarına yerleştirildi.

Gökte yüzlerce helikopter kızgın eşek arıları gibi dolanıyor, kıpırdayan her şeyi dikkatle izliyor, ölümcül silahlarını o yöne çeviriyor, kimi zaman bir kaç el ateş ediyor ama tek yönlü savaş fazla uzun sürmüyordu. Güneş batarken Purpura ile Sidousa tümüyle boşalmıştı. Ve o gece kimse uyumadı. Tünellerde, elde silah robotların saldırısını beklediler.

Ertesi sabah birliklerin Klazomenai'dan ayrıldıkları haberi gelince keskin nişancı takımı düşmanı karşılamak üzere ön saflara gönderildi. Geba;

“A101'den 120'ye kadar bütün takım tünellere lütfen”

diye emir verdi. A101,

“Komutanım, ben Purpura'nın dışındaki evlerdeyim, tünellere en az iki kilometre var. Ne yapayım?”

Geba;

“Çok basit, yürü.”

A101;

“Ama o zaman uydudan görünürüm.”

Geba;

“İyi işte, acele etmen için özel bir nedenin var demektir.”

A101;

“Helikopterler beni görürse yaşatmaz.”

Geba;

“Merak etme, hava savunmamız aktif, küçük bir hedef için zahmete girmezler.”

A101 başını sallayarak evden çıktı. Kumda zorlukla adım atıyor, parlak güneş gözlerini kamaştırıyordu. Sonunda beton yola ulaştı ve düzgün adımlarla yürümeye başladı. Bir yandan da söyleniyordu ki A110 araya girdi;

“İsmail, amma şikayet ettin yahu, çenen kadar ayaklarını çalıştırsan şimdiye tünellere varmış olurdun”

dedi. Geba;

“A101, senin adın İsmail mi?”

A110 kıkırdadı;

“A101 bizim takımdaki tek erkektir komutanım.”

A101;

“Evet ya, beni yüzbaşının takımına alın diye yalvardım, kimseye dinletemedim.”

Geba;

“Ama senden memnunum, çok yeteneklisin. Önceki gün üç bin metreden hedefi az daha deviriyorduk.”

A109;

“Ben de çok memnunum komutanım. O harika bir erkektir, kih kih kih.”

Geba birden bağırdı;

“A101, helikopter geliyor, saklan çabuk.”

A101 kendisini yolun kenarındaki kayanın altına attı, bir kaç mermi ıslıklar çalarak üzerinden geçti. Yüz metre kadar yüksekten uçan helikopter dümdüz yoluna devam etti.

A101;

“Hani helikopterler ateş açmazdı? Az daha postu deldiriyordum.”

Geba;

“Dikkat et, artık savaş bölgesine giriyorsun, orada her an birilerinin atışıyla karşılaşabilirsin.”

A110;

“Komutanım, isterseniz onun yerini alabilirim. Tek erkeğimizi riske atmayalım.”

Geba;

“Ben nasıl söylemişsem öyle olacak. Sıranızı bekleyin.”

A101 yeniden yola koyuldu;

“Siz onlara bakmayın komutanım, benim hiç şikayetim yok. Ama şey, bu tüneller daha uzakta mı? Kan ter içinde kaldım da.”

Geba;

“Tulumundaki havalandırmayı çalıştırmadın mı?”

A101 telaşla kolundaki bir düğmeye bastı, üniforması hafifçe kabardı ve serin hava vücudunun çevresinde dolanmaya başladı.

“Oh ya, nasıl da unutmuşum. Dünya varmış.”

A115;

“Hey İsmail, umarım beni de unutmamışsındır.”

A109;

“Hop hop, benim numaram 109, seninki 115. Ben daha öndeyim. Lütfen sıranızı bekleyin sayın bayan.”

Geba;

“Peki, 102 ne diyor?”

A102,

“İsmail hiç tipim değil komutanım. İsteyen alsın tepe tepe kullansın.”

A103;

“Benim için de öyle. Zaten 109’dan önce talibi pek yok.”

Geba güldü;

“A101, sen ne diyorsun bu işe;

A101,

“Ne diyebilirim, eşek tatlıdan ne anlar?”

Geba düzeltti.

“Eşek hoşaftan ne anlar, olacaktı.”

A101;

“Ah evet, aynen dediğiniz gibi. Ama siz bu deyişi nereden biliyorsunuz?”

Geba;

“Çünkü ben Türk’üm.”

Keskin nişancı takımından “Aaa.” sesi yükseldi. Herkes çok şaşırmişti;

A101,

“Ama Geba Alman adı.”

Geba bir an duraksadı, hata yaptığını düşündü, hafifçe;

“Benim annem Türk’tü “ dedi.

A101 hiç duraksamadan atıldı;

“Yani siz domek misiniz?”

A102;

“İsmail, şom ağızlı, insan komutanına domek der mi? Hemen özür dile.”

A101 hiç etkilenmemişti;

“Neden özür dileyecektim ki, benim de büyük dedem domekmiş. Belki onun büyük büyük babası zenciydi. Şimdi zenciye benzer bir tarafım var mı?”

A109;

“Kesinlikle yok. Her tarafını çok iyi inceledim çünkü kih kih kih.”

A102;

“Ne demek şimdi bu?”

A101,

“Şu demek ki, insan kendisidir, atalarının yaptıklarından sorumlu tutulmamalıdır. Çünkü hiç kimse başkasının işlediği suçtan ötürü yargılanamaz, öyle değil mi?”

Geba güldü;

“Hoş geldin Obsaldo.”

A101;

“Hıı? Obsaldo da kim?”

Geba;

“Benim erkek arkadaşım, o da felsefecidir.”

A109;

“Ben de sizlere katılıyorum, kimse büyük babasının işlediği suçlardan ötürü cezalandırılmaz. Çok saçma bir şey bu.”

A102;

“Gerçekten de öyle, ama peki, biz neden farklı davrandık?”

A115;

“Çünkü insanlar doğru düşünüp yanlış davranabilirler.”

A109;

“Kih kih kih, çok felsefi bir yanıt oldu bu.”

A101,

“Komutanım, madem ki siz Türk’sünüz, o zaman Türk ismi alabilirsiniz. Örneğin size şey diyebiliriz...”

A102;

“Evet, aynı şeyi ben de düşündüm. Geba’ya en yakın Türk ismi Gaye olabilir.”

A101;

“Elbette, işte bu. Komutanım, size Gaye dememizi ister misiniz?”

Geba;

“Hayır, artık Geba’ya iyice alıştım. Birisi Gaye derse dönüp bakmam bile.”

Geba;

“Arkadaşlar, düşman yaklaşıyor, A101, tüneller elli metre önünde, 102’den 110 kadar olanlar, sizler de tünellere girmeye hazırlanın.”

A101 hızlı adımlarla yürüdü, yolun kenarındaki kayanın önünde durdu, eğilip yerdeki çalığı kendisine doğru çekti, küçük bir tıslama sesiyle açılan kapıdan içeri girdi. Alışkın hareketlerle duvardaki düğmeye basıp kapıyı kapattı, ışıkları yaktı. Yerin altına doğru kıvrılarak inen merdivenleri geçti, dümdüz tünelde ilerlemeye başladı.

A101;

“Galiba bazı sesler duyuyorum komutanım.”

Geba;

“Doğrudur, düşman çok uzakta ama geliyor. Sen beş yüz metre sonra yüzeye çıkacaksın.”

A101;

“Anlaşıldı komutanım.”

O sırada tünel bir seri patlama sesiyle titremeye, tavandan tozlar dökülmeye başladı.

A101;

“Neler oluyor komutanım?”

Geba;

“Şaşkın bir özyön aracı boş araziye bombalıyor, sen devam et.”

A101 koşar adımlarla tünelde ilerledi ve yüzeye çıkan merdivenlere ulaştığında durdu. Geba;

“A101, hemen çıkışa git, orayı mayınla. Böylece bir şekilde tünel girişine yönelecekleri durdurabilirsin.”

A101 telaşla merdivenleri çıktı, girişin hemen arkasına dört mayın yerleştirdi. Ardından yeniden aşağıya indi, tünelin tavanından yukarıya tırmandı, bir insanın zorlukla hareket edebileceği genişlikteki odaya ulaştı, duvardaki küçük kapağı açtı, güneş ışığı içeri girdi. Yolun kenarındaki kayalıklardan birisinin içindeydi. Silahını yerleştirdi, ekranı açtı. Dört kilometre ötesini rahatça görebiliyordu.

“Komutanım, uzakta bir şey kıpırdıyor.”

Geba;
“C20 işte o nesne. 102’den 110 kadar olanlar, mevzilere girin.”

Aradan bir kaç dakika geçti;

A102;
“Mevzideyim, Aaa, o nesneyi ben de gördüm. Ne kadar da büyükmüş.”

A109;
“Bizim mermilerimiz zırhını deler mi?”

Geba;
“Hayır, biz A sınıfı robotları durduracağız. C sınıfını durdurmak başkalarının işi.”

A105;
“Komutanım, bizim devleti ortadan kaldıracığımız doğru mu?”

A101;
“Hayda, dam üstünde tekerlek, vur çekici üstüne.”

Geba gülerek;
“Hayır, yine olmadı. Dam üstünde saksığan, vur kazmayı beline, diyecektin.”

A109;
“O da ne demek şimdi.”

A102;
“Ne alaka, anlamında bir deyiş işte.”

Geba;
“Aslında bu konuyu başka zaman daha ayrıntılı tartışabiliriz ama Obsaldo devletin olmaması gerektiğini söylüyor.”

A109;
“Peki, öyle olursa yolları kim yapacak? Okula öğretmen kim atayacak?”

A101;
“Komutanım, C20 yaklaşıyor, iki kilometre.”

Geba;
“Görüyorum, arkasındaki küçük noktalara dikkat et.”

A102;
“Evet, onlar A sınıfı robotlar.”

Geba;
“Büyütme oranını sonuna kadar açın.”

A101;
“İşlem tamam. A sınıfı robotlar 3800 metrede hedefimde.”

Geba;

“Bekleyin, iki bin metrenin altına gelince ateş edersiniz. Bu arada devlet olmazsa yolların yapılmayacağı tezi doğru değil. Çünkü yolu yapanlar bizleriz. İhtiyaç duyduğumuz yere, ihtiyaç duyduğumuz için yol yaparız. Halbuki bu günkü sistemde, bir avuç sömürgecinin çıkarları gözetilerek yol yapılıyor.”

A105;

“Size katılıyorum komutanım. Şu an üstümüzde uzanan Purpura oto yoluna bir bakın. Çevreyi resmen katletmiş ama onu inşa edenlerin tek amacı, buradaki üretime el koyabilmek olmuş.”

A102;

“Ve de gerektiğinde A sınıfı robotları daha hızlı olay yerine gönderebilmek için yapmışlar.”

Geba;

“Evet, aynen öyle arkadaşlar. Ama şimdi güvendikleri dağlara kar yağdıracağız. Buradan tahmin ettikleri hızla geçemeyecekler.”

A101;

“Hedef iki bin beş yüz metre ve azalıyor.”

A103;

“Bakın, C-20'nin yanından bir robotank hızla ileriye atıldı.”

Geba;

“Ağır silahları izlemeyin, A sınıfına yoğunlaşın. Tanklar bizi geçebilir, daha sonra arkada Ulviye'nin takımı onları bekliyor.”

A101;

“Ah, aşığım o kadına. Onun için ölürüm.”

A109;

“Hey, ağzından yel alsın, o ne biçim söz öyle, ölmek falan. Ulviye hanım hepimizin lideridir. Onu sever, ona güveniriz.”

A115;

“Yüce İsa adına, başımızdan eksik olmasın, dua edelim.”

A102;

“Sen dua et, ben düşmanı izleyeceğim.”

A103;

“Robotank önümüzden geçiyor. Hemen arkasında C-20 var. Aman Tanrım, ne kadar da büyük böyle.”

Geba;

“İzlemeye devam, hazır olun. Bu arada devletin tayin ettiği öğretmenleri tartışabiliriz. Biliyorsunuz bizim Purpura'da bir inbostanı okulumuz var. Öğretmeni kim tayin etti?”

A105;

“Ah evet, şimdi anladım. O okula ben de gitmiştim. Öğretmenlerimizi ailelerimiz seçmişti.”

Geba;

“Eğer her şeyi kendimizi yapabiliyorsak, devlete olan gereksinim ortadan kalkmaz mı?”

A101;

“Hedef bin yedi yüz metrede komutanım.”

Geba;

“Arkadaşlar, hedefi bin altı yüz metreden itibaren ateş altına alacaksınız.”

A101 derin derin nefes aldı, durdu, bütün dikkatini hedefe verdi. Robot ekranda iki santimetre kadar görünüyordu, ortadaki çarpı işaretini robotun gövdesine yerleştirdi, nefesini tuttu, titreşip duran işaret bir an için sabit kaldı, o sırada tetiğe bastı.

Geba,

“Bir atış bir ıska, devam et.”

A101 yeniden nişan aldı, tetiğe bastı ama hedefi vuramıyordu.

Geba;

“Atış serbest arkadaşlar, hepiniz hedeflerinizi indirmeye çalışın.”

A101 derin bir nefes aldı, hedefindeki robot bin beş yüz metreye kadar yaklaşmıştı, arka arkaya iki el ateş etti. Robot birden durdu ve kalıp gibi yere düştü. Aynı anda diğerleri de devrilmeye başladılar.

Geba;

“A111’den 120 kadar olanlar mevziye girin, ateş serbest.”

Keskin nişancı takımının bin beş yüz metre önünde giderek daha fazla sayıda robot devre dışı oluyordu. İki C-20 geriye döndü, on saniye süre ile bölgeyi taradı. Ateş edilen noktaları belirleyince de topları ölüm kusmaya başladı. Geba telaşla bağırdı;

“Geri çekilin, kaçın.”

A101 silahını aldı ve kendisini hemen altındaki yuvarlak delikten aşağıya attı, sağa sola çarparak tünelin tabanına düştü. Her tarafı toz içinde kalmıştı, silkelenerek ayağa kalktı, aceleyle geriye doğru koşmaya başladı. Geba önündeki monitöre baktı. A106, A108 ve A113’in yaşam verileri tümüyle sıfırlanmıştı. A109’ise hareket etmiyordu. Geba;

“A110, geriye dön, A109’e yardım et.”

A110;

“Anlaşıldı komutanım, geriye dönüyorum.”

A102;

“Ah bu kız, hep başını derde sokar zaten.”

A101;

“Komutanım bana izin verin, yolumun üstünde, onu benden başka kimse iyileştiremez.”

A102;

“Oh be, aşk dediğin işte böyle olmalı.”

Geba;

“Bütün birimler, ikinci hatta geçin, A110 devam et, A101, sen de arkadaşını korumakla yükümlüsün. Galiba açıkta duruyor. Çok tehlikeli.”

A101;

“Teşekkür ederim komutanım, neredeyse vardım.”

A101 tünelin hemen yan tarafında aydınlık bir alan gördü. İnce güneş ışığı tozda çizgiler bırakarak tabanı aydınlatıyordu. Silahını yere bıraktı, hızlı adımlarla mevziye çıkan merdivenlere tırmandı. Yukarıya ulaştığında ortalık öylesine aydınlıktı ki ancak başlığındaki filtreyi çalıştırınca A109’un mevziinin dışında yerde yattığını görebildi.

“Komutanım, korugan tümüyle dağılmış. Hülya hareketsiz duruyor, yanına gidiyorum.”

Geba telaşla;

“Robotlara dikkat et, sana çok yakınlar.”

Birden güçlü vuruş sesleriyle toprak titremeye başladı. A101 başını kaldırıp baktığında devasa C-20’nin yalnızca elli metre kadar uzağında olduğunu ve kendisine doğru geldiğini gördü. Bir sıçrayışta A109’a ulaştı, üzerine kapandı. Robotun her birisi üç metreden daha büyük çelik ayakları, toprakta yarım metre derinliğinde izler açarak bir kaç metre yanından geçti. Sonra birden sessizlik oldu.

A101,

“Komutanım inanmayacaksınız ama C-20’nin tam altındayım.”

Geba;

“Artık seni göremez, A109’u aşağıya indirebilir misin?”

A101;

“Yaparım komutanım, galiba ayakları kırılmış. Çapraz duruyor.”

Geba üzüntüyle yüzünü buruşturdu;

“Sağlıkçılar yolda, onu sarsmadan tünele getir.”

A101 arkadaşını omzuna aldı, sağlam adımlarla korugan yıkıntılarını geçti, tünel girişindeki dar deliğın önünde durdu.

“Komutanım galiba bir sorun çıktı. İkimiz birden buraya sığmayız, başka giriş var mı?”

Geba;

“Olumsuz A101, en yakın kapı bir kilometre ötede. Bence arkadaşını orada bırak, daha sonra alırız.”

A101;

“Söz konusu bile olamaz. Bu gün ya birlikte kurtuluruz ya da ...”

Geba sıkıntıyla başını kaldırdı, yardım isteyen bakışlarla yönetim odasındaki arkadaşlarına baktı. Herkes kendi işine yoğunlaşmıştı. A101;

“Galiba bir çözüm buldum komutanım, başka hiç çare yok, bunu deneyeceğim.”

Geba merakla başlık kamerasına baktı. A101, arkadaşını belinden tutup havaya kaldırdı, ayaklarından

İtibaren tünel girişine soktu, yavaşça indirmeye başladı. Sonra onu koltuk altından yakaladı, kendisi de baş aşağıya delikten içeri girdi.

Geba;

“Ne yapıyorsun öyle?”

diye bağırdı ama A101 yanıt verecek durumda değildi. Ayaklarını girişin iki yanına dayıyor, böylece aşağıya düşmelerine engel olmaya çalışıyordu. Bir kaç kez hızla kaydılar ama A101 her seferinde güvenle durmayı başardı. Ana tünele ulaştıklarında daha da büyük bir dikkatle A109’u yere yatırdı, kendisi de yanına uzandı.

“Komutanım, görev tamam” diyebildi.

Geba;

“A107, A110, A111, arkadaşlarınızı oradan uzaklaştırın. Vurucu tim geliyor.”

O sırada Doktor Ethel’in sesi duyuldu;

“Geba, yaralıların yerini haritaya işaretler misin? Ekibi oraya yönlendiriyorum.”

On dakika sonra tünellerde hızla hareket eden bir araç yaralıları hastaneye taşıyordu. Aynı anda vurucu timler az önce keskin nişancıların geçtiği yerlerden ön saflara doğru ilerliyorlardı.

Ulviye;

“F101, C-20 altı yüz metre sağında, hareketsiz duruyor, kaçırma.”

F101;

“Hedefteyim komutanım.”

Ulviye;

“F102’den 110’a kadar birimler, araziye yayılın. Hedefe kilitleyin. Dört atış.”

Parçalanmış koruganlar arasında hareketsiz duran C-20 aniden canlanıp iki adım daha attı ama hemen yan tarafından gelen dört füzenin isabetiyle bir anda küçük parçalar halinde dağılıverdi. Onun arkasındaki A sınıfı robotlar açılan yoğun ateşle durmak zorunda kaldılar.

Sabrina;

“D200 takımı, yolun sol tarafı sizin, füzecileri koruyun.”

Askerler tünellerden çıkıp yavaşça çevreye yayıldılar. Uzaktan robotlara ateş açtılar. Bir kaç dakika içinde hedef çelikten dolu yağmuruna tutulmuştu. İki C-20 oraya yöneldi ama bu kez füzecilerin atışlarıyla karşılaştılar. Robotanklar işe karıştı, silahlar üst üste ateşlendi. İki kilometrelik alanın her metre karesi ölümcül patlamalarla sarsılıyordu. Sabrina kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Güneş parlaktı,

Güneş sıcaktı,

Güneş hem parlak, hem de sıcaktı.

Demir adamlar düzgün adımlarla yürüyorlardı.

Gözleri kamaşmıyor, dudakları susuzluktan kurumuyor,

Tuzlu ter yol yol yanaklarından ilerleyip çenelerinden yere düşmüyordu,

Toprağı ıslatmıyordu.

Güneş parlaktı,

Güneş sıcaktı,

Güneş hem parlak hem de sıcaktı,

İnsanlar çöl kumlarına bata bata yürüyorlardı,

Gözleri kamaşıyor, dudakları susuzluktan kuruyor,

Tuzlu ter yol yol yanaklarından ilerleyip çenelerinden yere düşüyordu,

Toprağı ıslatıyordu.

Ama toprak kızgındı,

Ama toprak alev alev yanıyordu,

Ve o bir damla su,

Arkasında hiç bir iz bırakmadan kayboluyordu.

D201;

“Komutanım çok güzel şiirdi, kimin bu?”

Sabrina hiç beklemediği soru karşısında şaşırdı;

“Şiir mi, bilmem, birden içimden geldi.”

D211;

“Evet komutanım, şu anda ben de bir şiir...”

D211 silahının üzerine eğildi, ekranda gördüğü robota üç el ateş etti, robot kendisinden hiç beklenmedik şekilde sırt üstü yere yığıldı.

“Tam isabet, evet, ne diyordum, ben de şiiri çok severim.”

Sabrina;

“Doğudan gelen C-20’e dikkat edin, tünellere girin.”

D232;

“Merak etmeyin komutanım, mesafe altı yüz metre. Aslında bu yöre tam şiir yazılacak yerdir biliyor musunuz?”

D211;

“C-20 bana doğru geliyor, tünele dönüyorum. Komutanım, sizinkine benzer bir şiir biliyorum.”

Sabrina;

“D240 takımı, hazırlanın, D211, seni dinliyorum.”

D211;

“Varalım dedik,

“Görelim dedik,

“Yapışıp sabanın sapına,

“Şol kardeş toprağını,

D211 koruganın uzağında beliren siyah noktaya baktı, kamerasını onun üzerine getirip görüntüyü büyüttü. Bu bir keşif robotuydu, silahını oraya yöneltti, arka arkaya atışlarla robotu paramparça etti. Şiir söylemeyi kaldığı yerden sürdürdü.

“Biz de bir yol sürelim dedik.”

“Düştük dağlara dağlara,”

“Aştık dağları dağları.”

Sabrina;

“Oh, harika bir şiir, sen mi yazdın?”

D232;

“kih kih kih, yok canım, o şiir Nazım Hikmet’in.”

D211;

“Evet, Börklüce Mustafa’yı anlatıyor.”

Sabrina;

“Börkeley Mustafa mı? Börkeley üniversitesinden mi?”

D211;

“Hayır, hayır, Börklüce Mustafa, Börkeley değil.”

D233;

“Börklüce on dördüncü yüzyılda yaşamış komutanım.”

D232;

“O tarihte Börkeley üniversitesinin yerinde ormanlar varmış.”

D211;

“Börklüce Türkçede hayvan derisinden yapılmış kalpak anlamına geliyor komutanım.”

D245;

“Ben edebiyat öğretmeniyim komutanım, bakın Nazım Hikmet onları nasıl anlatıyor.”

Hep bir ağızdan türkü söyleyip,

hep beraber sulardan çekmek ağı,

demiri oya gibi işleyip hep beraber,

hep beraber sürebilmek toprağı,

ballı incirleri hep beraber yiyebilmek,
yarin yanağından gayrı her şeyde,
her yerde, hep beraber.

Sabrina şaşkınlıkla;

“Vay canına, bize ne kadar da benziyor. Nazım’ın söylediklerini ben bu gün yaşıyorum.”

D245,

“Ama bin yıl öncekiler böyle yaşayabilmek için öldüler.”

D232;

“Belki bizler de öyle yapacağız. Henüz kazanmadık.”

D211;

“Ah, ağzından yel alsın, biz kazanacağız, tamam mı?”

Sabrina kendi kendine fısıldadı;

“İnanılmaz bir şey, buranın toprağına mı gizlenmiş bu yaşam biçimi, gelen herkesi aynı yolun yolcusu yapıyor.”

D233;

“Sizi duydum komutanım, çok ilginç değil mi? Bin yıl önceki düşünceyle aynı yerde savaşmak.”

Sabrina;

“Daha da ilginç olan şey ne biliyor musun, bizler ne Börklüce Mustafa’yı biliyorduk, ne de Nazım Hikmet’i. Buraya geldik çünkü ölümden kaçıyoruz. Buraya geldik çünkü güvenlikçiler peşimize takılmıştı. Ve birden kendimizi inbostanında bulduk. O yaşamı sevdik, benimsedik ve onun için savaşımaya başladık. Şimdi öğreniyorum ki aslında Börklüce’nin hayalinin içindeydik. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyor musunuz?”

Kısa bir sessizlik oldu, Sabrina’nın haykırışı duyuldu.

“Haydi arkadaşlar, savaşın, Börklüce için, Mustafa için, gösterin şunlara günlerini. Onların asla ölmediklerini, şu toprağın derinliklerinde bu günleri beklediklerini.”

Sabrina’nın gözlerinden yaşlar akıyordu. O gün Purpura’dan Sidousa’ya kadar olan yolun her metresinde savaştılar. Mermi düşmedik, ateşle yanmadık tek bir kaya parçası kalmadı. Birçoğu toprağı kanlarıyla suladılar. Gün batarken birlikler Sidousa’nın evlerini birer siper haline getirmeye çalışıyordu. Son savaşı orada kabulleneceklerdi.

Yeni Başlangıç

İnsanlar televizyon ekranına adeta yapışmışlardı. Tek kanaldan, kaçak yayın yapan korsan TV, milyarlarca kredilik bütçesi olan dev medya kuruluşlarını geride bırakmış, izlenme rekorları kırarak savaşı oturma odalarına taşıyordu. Arkalarında beyaz dumandan iz bırakarak ilerleyen roketler robotlara çarptığında eller havaya kalkıyor, “Oley.” sesleri sokaklara taşıyordu. Başarılı atışlardan

sonra balkonlar her cinsten bayrakla donatılıyor, sevinçli haykırışlar garip bir uğultunun yükselmesine neden oluyordu. Kentlerde yaşam adeta durmuştu. Özellikle Asya Minör'de görevli robotlardan başka sokaklarda kimseler yoktu. Ortak bir duygu, birlikte yakalanan başarının doldurduğu coşku, ya da haksız yere bombalanan tepeler için duyulan kızgınlık, sosyal yaşamdaki eksiklikleri de yanlarına alarak giderek çoğalan bir tepki biçiminde sokakları doldurmaya hazırlanıyordu.

Büyük kentlerin valileri tehlikeyi fark ettiler. O gün akşama doğru, yani savaş Purpura'yı geçip, Sidousa'ya yaklaşırken, korsan TV yayınlarını durdurmaya çalıştılar. Kimi yerde elektrikleri kestiler, kimi yerde kablolu yayınlara ara verdiler. Hatta bazıları sahte savaş görüntüleriyle insanları yanıltmayı bile denedi. Ama her seferinde binlerce gönüllüden oluşan amatör korsanlar işe el attı, İbrahim'in yönettiği savaş yayınına ulaştı ve onu kendi çevresine yaymaya başladı. Bu, önceden planlanmış, malzemesi hazırlanmış, görevlileri atanmış, el kitapları titizlikle yazılmış bir eylem değildi. O anda, kendiliğinden, hiç beklenmedik biçimde ortaya çıkıveren, beynin derinliklerinden, parlak bir ışık gibi beliriveren ve bireyi bunu yaptığında daha mutlu olacağına inandıran düşünce kırıntısıydı. Ama insandan insana geçebiliyor, her geçişte benzer duygularla birleşip çoğalabiliyordu. Bizante yetkilileri tedirgin olmaya başlamışlardı. Çünkü yıllar içinde bir şeyi çok iyi öğrenmişlerdi. Akdeniz insanı akşamleyin uyanıyordu. O sırada Sidousa dağının arkasına çekilen güneş, batıyordu.

Albay Elia, birliklerini Sidousa'nın içine çekti. Elinde kalan askerlerin malzemeleri yenilendi, gece savaşı için özel gözlükler verildi. Yemek dağıtıldı, karınları doyuruldu. Sabahtan beri savaşan bu insanların hiç birinde en küçük bir yorgunluk, çekingenlik, bıkkınlık görüntüsü yoktu. Tam tersine, sevdiği işe yeni başlamış küçük çocuklar gibi neşeli ve coşkuluydular.

Yüzbaşı Sidousa'yı savunan birliklerin yönetimini üzerine aldı. Mehmet'le Kristina ona yardım ediyordu. Böylece ilk robotlar yolun başında görüldüğü andan itibaren şiddetli bir direnişle karşılaştılar. Gün kararmış, gökyüzünde yıldızlar belirmişti. Aydınlıkta görülen beyaz dumanlar, sarı alevlerin yerini parlak ışıklar almış, savaş bir çeşit havai fişek gösterisine dönmüştü. Üstelik bu ölümcül şenlik, kilometrelerce uzaktan bile izlenebiliyordu. Symirna'nın deniz kıyısındaki yerlerde kalabalıklar toplanmaya başladı. Kimi zaman coşkulu, kimi zaman endişeli bakışlarla, yanıp sönen, dağılan, yayılan ışıklara bakıyorlardı. Bir saat sonra kentte evde oturan kimse kalmamıştı. Sokaklar öylesine doluydu ki, bu gücün ses çıkarmadan sakince orada duracağına inanmak için hiç bir neden yoktu. Symirna valisi son bir gayretle sokağa çıkma yasağı ilan etmişti. Sorun şu ki, o sırada kimse bilenen TV kanallarını izlemiyordu. Halkın neredeyse tamamı verilen emirleri duymadı bile.

Symirna emniyet müdürü hemen her yerden güvenlik robotu çağrısı alıyordu. Akrapedon, Buca, Silleon, Akhilleon ve hatta Klazemonia'da da binlerce kişi sokakları doldurmuştu. Oradaki güvenlik birimleri de telaş içinde merkezi arıyor, destek istiyorlardı. Bu sırada birçok polis çoktan zırhını ve kaskını çıkarmış, kalabalığın içine karışmıştı. Bazı yerlerde güvenlik robotları şok silahlarıyla grupları dağıtmayı denedi ise de durdurulmaları uzun sürmedi. En az yirmi kişi robotun üzerine çulluyor, iki yüz kiloluk dev makineyi yere deviriyor, eline geçirdiği sert cisimlerle kafasına vurup, devrelerini bozuyordu.

O sırada Sidousa'nın girişinde bir C-20 üzerindeki tüm silahları ateşleyerek ilerliyordu. Hemen elli metre gerisinde otuz kadar A sınıfı robot vardı. Yüzbaşı;

“D105, sana doğru geliyor, hazır mısın?”

D105;

“Hazırım komutanım.”

Yüzbaşı;

“Şok el bombası.”

D105 çantasından ince bir çubuk çıkardı, ucundan çekince üst tarafında mavi ışık yandı ve o sırada önünden geçmekte olan C20'ye fırlattı. Çubuk havada taklalar atarak ilerledi, robotun çelik gövdesine çarptı. Şimşeğe benzeyen küçük parlamalar robotu sarıverdi. Ve bu çok gelişmiş makine olduğu yerde kaldı. Aslında bozulmamıştı, hatta tüm devreleri sapa sağlam yerindeydi ama orada dolaşan aşırı elektrik yükü nedeniyle hareket edemiyordu. Yüzbaşı sevinçle bir nara attı;

“İşte bu, işte bu. Durdurduk onu.”

Kristina araya girdi;

“F105, hedef önünde, durduruldu. Patlat şunu.”

F105, sokağın başında çevresinde mavi ışıklarla duran devasa cisme arka arkaya iki roket fırlattı. Binlerce makine parçası çevreye dağılırken, düzgün adımlarla arkasından gelen A sınıfı robotlara karşı Obsaldo'nun birlikleri ateşe başlıyordu.

İşte tam bu anda Sidousa belediyesi iletişim merkezinde bulunan Albay Elia ilginç bir çağrı aldı. İmerion askeri üs komutanı onu arayıp emrinde olduğunu bildirdi. Onlara katılmak istiyordu. İmerion bölgedeki en büyük hava gücünü barındırıyordu. Albay hiç duraksamadan emir verdi;

“Komutan, bütün uçar cisimleri geri çekin lütfen.”

“Emredersiniz komutanım.”

Toprağın üstünde gördükleri her insanı yok etme emrini almış yüzlerce uçan cisim düzgün ışık demetleri halinde Symirna yönünde geriye dönmeye başladılar. Ve bundan bir kaç dakika sonra da Sidousa'nın sokaklarına girmeyi başarmış robotlar birer ikişer hareketsizleştiler. Önce adım atmakta güçlük çekiyor, sonra olduğu yerde kalıyorlardı. İbrahim neşe içinde olayı açıkladı;

“Arkadaşlar, Klazemonia'daki yönetim birimi elimize geçti. Robotlar etkisiz.”

Tıpkı kurak geçen mevsimden sonra yağın sağanak gibi, tıpkı susuz kalmış toprağa düşen yağmur damlaları gibi iyi haberler de arka arkaya yönetim merkezine düşmeye başladı. Örneğin Punta'daki kalabalık, robotlarla uğraşırken, Akhileondakiler çoktan yönetimi ellerine geçirmişlerdi. Öte yandan Bizante ile Avrupa ordusu içindeki pek çok asker taraf değiştirmişti ve şimdi Albay Elia'nın elinde, dünyanın önemli güçlerine kafa tutabilecek düzeyde birlikler vardı.

Böylece saatler gece yarısını gösterirken televizyon kanalları Ulviye'nin coşkulu kalabalıkla birlikte Symirna hükümet alanına girişini naklen bütün dünyaya ilan ediyordu. Bizante hükümeti ise elinde kalan uçakları hazırlamakla meşguldü. Başta Henri ve Komiser Billy olmak üzere kaçması gereken o kadar çok insan vardı ki.